YÜRÜYEN KENTLER 2

Philip Reeve

İHANET ALTINI

Türkçesi Müren Beykan
Fulya Yavuz

Telegram: @cinciva

e-Kitap
1. Sürüm, Şubat 2018

ON8 Yayınları'nın Mayıs 2013 tarihli
1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Telegram: @cinciva

YÜRÜYEN KENTLER dizisi

1. kitap **YÜRÜYEN KENTLER**
2. kitap **İHANET ALTINI**
3. kitap **CEHENNEM MAKİNELERİ**
4. kitap **KARANLIK DÜZLÜK**

Telegram: @cinciva

ON8 roman 19

Yürüyen Kentler -2
İhanet Altını
Yazan: Philip Reeve

Yayın yönetmeni: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Müren Beykan, Fulya Yavuz
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu
Yayın hazırlığı: Tuğçe Akyüz
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Predator Cities -2: Predator's Gold*
© 2001, Philip Reeve

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2004
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Scholastic Ltd.'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Mayıs 2013 (2000 adet)

Grafik tasarım: Huban Korman
Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan
Baskı: Gezegen Basım
(100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2.Cad. No 202 /A Bağcılar 34100 İstanbul (0212)325 71 25 Sertifika:12002)

ISBN 978-605-4603-34-3

ON8, bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşu olan Günışığı Kitaplığı'nın markasıdır.
Sertifika: 1206-34-12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 83
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212)212 99 73
Faks:(0212)217 91 74

www.on8kitap.com
on8@on8kitap.com
www.**twitter**.com/on8kitap
www.**facebook**.com/on8kitap

Telegram: @cinciva

Philip Reeve

İHANET ALTINI

Türkçesi:Müren Beykan,Fulya Yavuz

Telegram: @cinciva

Scholastic Yayınevi'ndeki herkese ve özellikle de bu kitap yazılırken yardımlarını ve önerilerini esirgemedikleri için Kirşten Skidmore ve Holly Skeet'e teşekkür ederim.

Philip Reeve

Telegram: @cinciva

BİRİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

1
BUZ KAPLI KUZEY

Freya erkenden uyandı, güçlü motorlarıyla buzun üstünde kayarak ilerleyen kentinin titreyip yalpalayışını hissederek karanlıkta bir süre öylece yattı. Uyku mahmuru, hizmetçilerinin gelip yataktan kalkmasına yardım etmelerini bekledi. Oysa hepsinin ölmüş olduğunu ancak birkaç dakika sonra anımsayabildi.

Örtüleri bir yana fırlattı, argon lambaları yaktı ve yerde tozlu yığınlar halinde atılmış duran giysilerinin arasından güçlükle banyoya ilerledi. Birkaç haftadır duş alabilmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu; ne var ki, duşun karmaşık ayarlarına o sabah da yenik düştü: Suyun sıcak akmasını sağlayamadı. Sonunda, hep yaptığı gibi, lavaboya su doldurup yüzüne, boynuna su çarptı. Çok az bir parça sabun kalmıştı; bununla saçını sabunladı ve başını suya daldırdı. Banyo hizmetçileri şampuanlar, losyonlar, yağlar, saç kremleri, hoş kokulu türlü çeşit krem kullanırlardı; ama işte hepsi ölmüştü ve insan boyunda banyo dolabının içindeki raf raf şişeler Freya'nın gözünü korkutuyordu. Çok fazla seçenekle karşılaşınca, hiçbirini kullanmamayı yeğledi.

En azından, kendi kendine giyinmenin yolunu bulmuştu. Yerde kırış kırış olmuş, uzun etekli elbiselerinden birini seçip yatağın üstüne serdi ve alttan kıvrıla kıvrıla içine girerek, kollarıyla başını doğru deliklerden çıkarana kadar savaş verdi. Giysinin üstüne içi kürklü uzun yeleği giymek çok daha kolaydı, ancak bu kez de düğmelerle başı derde girdi. Oda hizmetçileri olsaydı, birini bile yanlış ilikten geçirmeden, güle konuşa, çarçabuk, kolayca iliklerlerdi düğmeleri; ama hepsi ölmüştü işte.

Freya on beş dakika boyunca sayıp sövdü, yeleğini çekiştirdi, düğmelerle boğuştu; sonra da örümcek bağlamış aynasının karşısına geçip sonucu inceledi. Koşullar göz önünde bulundurulursa, *Fena değil,* diye düşündü. Belki birkaç parça takı daha hoş görünmesini sağlayabilirdi. Mücevher odasına gidince, en güzellerinin yerinde yeller estiğini gördü.

Telegram: @cinciva

Son günlerde her şey kaybolup duruyordu. Nereye gittiklerini anlayamıyordu Freya. Her neyse, sabunla yıkanmış yapış yapış saçlarına bir taç kondurması ya da kir içindeki boynuna kehribar ve altından bir gerdanlık takması pek de gerekli değildi zaten. Annesi onun ortalıkta böyle mücevher takmadan dolaşmasını hiç mi hiç onaylamazdı; ama annesi de ölmüştü.

Sarayının boş, sessiz koridorları kar yağmışçasına kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Freya, uşağı çağırmak için zile bastı ve onun gelmesini beklerken, pencerenin önünde dışarıyı seyretmeye başladı. Kuzey Kutbu'nun kasvetli alacakaranlığı, kentinin buz tutmuş damları üstünde gri bir ışıltıyla parlıyordu. Döşeme, aşağılardaki makine bölümünün dişli çark ve pistonlarının temposuyla sarsılsa da, hareket halinde olduklarını anlamak neredeyse olanaksızdı, çünkü burası kuzeyin de kuzeyindeki Yüksek Buz'du; çevrede hiçbir işaret yoktu. Gökyüzünün yansımasıyla hafifçe parlayan, göz alabildiğine bembeyaz bir düzlük, o kadar.

Freya'nın uşağı, tozlu peruğunu düzelterek geldi.

"Günaydın, Smew," dedi Freya.

"Günaydın, Görkemli Hanımefendi."

Freya bir an uşağa, içeri girmesini, bütün o tozun, yerlerdeki giysilerin ve kayıp mücevherlerin çaresine bakmasını söylemek ve ondan duşun nasıl çalıştığını öğrenmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ancak Smew bir erkekti ve bir erkeğin Markiz'in özel dairesine girmesi, gelenekleri düşünülemez biçimde çiğnemek olurdu. Bunun yerine, her sabahki sözlerini tekrarladı: "Bana kahvaltı odasına kadar eşlik edebilirsin, Smew."

Asansörle alt kata inerlerken, Freya buzulda ilerleyen kentini, beyaz koca bir tabağın üstünde kayıp duran minik, kara bir böceğe benzetti. Asıl soru, onun nereye gittiğiydi. Smew de bunu öğrenmek istiyordu; yüz ifadesinden, Freya'nın üstünde gezinen meraklı bakışlarından anlaşılıyordu bu. Yönetim Kurulu da merak ediyordu bunu. Aç yağmacılardan oraya buraya kaçmak tamamdı, ama kentinin geleceği hakkında bir karar vermesinin zamanı gelmişti Freya'nın artık. Binlerce yıldır Anchorage[1] halkı, bu tür kararlar için Rasmussen Ailesi'ne güvenmişti. Ne de olsa Rasmussen kadınları özeldi. Altmış Dakika Savaşı'ndan bu yana Anchorage'ı onlar yönetmemiş miydi? Düşlerinde Buz

Telegram: @cinciva

Tanrıları'yla konuşup, onlardan, iyi ticaret ortakları bulmak, buzun tuzaklarından ve yağmacılardan sakınmak için kenti nereye götürmeleri gerektiğini öğrenmemişler miydi?

Ama Freya, ailesinin son temsilcisiydi ve Buz Tanrıları onunla konuşmuyorlardı. Hatta onunla neredeyse hiç kimse konuşmuyordu artık; konuştuklarında da, olabilecek en kibar şekilde, izlenecek yöne ne zaman karar vereceğini soruyorlardı. *Neden bana soruyorsunuz?* diye bağırmak geçiyordu içinden Freya'nın. *Küçük bir kızım ben! Markiz olmayı kendim istemedim ki!* Ancak sorulabilecek başka biri de kalmamıştı ortada.

Hiç olmazsa bu sabah Freya'nın onlara vereceği bir yanıt vardı. Ama hoşlanacaklar mı, emin değildi.

Siyah uzun masada, yüksek arkalıklı siyah bir sandalyede, tek başına kahvaltı etti. O sessizlikte bıçak tabağına, kaşık fincanına değdikçe çıkan ses, dayanılmaz bir gürültü yaratıyordu. Kutsal atalarının gölgeler içindeki duvarlarda asılı portreleri de, nereye gidileceğine karar vermesini beklercesine, sanki biraz sabırsız gözlerle ona bakıyorlardı.

"Endişelenmeyin," dedi onlara Freya. "Kararımı verdim."

Kahvaltısını bitirince, kâhyası odaya girdi.

"Günaydın, Smew."

"Günaydın, Buz Tarlalarının Işığı. Yönetim Kurulu, Görkemli Hanımefendi'nin emrini bekliyor."

Freya başıyla onaylayınca, kâhya kurulu içeri almak üzere kahvaltı odasının kapılarını ardına dek açtı. Eskiden yirmi üç kişinin bulunduğu kurulda şimdi yalnızca Bay Scabious ve Bayan Pye vardı.

Windolene Pye uzun boylu, gösterişsiz, orta yaşlarında bir hanımdı. Sarı saçları tepesinde dümdüz bir topuz şeklinde toplanmıştı, öyle ki, başının üstünde bir çörek taşıyor gibiydi. Rahmetli başseyrüsefercinin sekreterliğini yapmıştı, dolayısıyla onun çizelge ve haritalarını çok iyi okuyordu; ama Markiz'in huzurunda çok heyecanlanıyor, Freya burnunu çekse, küçük reveranslarla eğiliyordu.

Meslektaşı Søren Scabious, Pye'dan hayli farklıydı. Neredeyse kentin hareket etmeye başladığı ilk günden beri motor ustaları hep onun ailesinden çıkmıştı ve Freya'ya denk bir o kalmıştı. Her şey yolunda gitseydi, Freya gelecek yaz Scabious'ın oğlu Axel'la evlenecekti. Markizler, kentin mühendis sınıfını memnun etmek için eşlerini genellikle makine bölümünden seçerlerdi. Ama işte, her şey yolunda gitmemiş ve Axel

Telegram: @cinciva

ölmüştü. Scabious kayınpederi olamayacak diye içten içe sevinmişti Freya, çünkü yaşlı adam epey sert, mutsuz ve sessiz biriydi. Siyah yas giysileri, kahvaltı odasının karanlığıyla karışınca, bembeyaz ölü maskesi suratı, gölgeler arasında gövdesiz, havada öylece asılı kalıyordu.

Bayan Pye yanında reverans yapıp, kızarıp bozararak titrerken, Scabious baston yutmuşçasına eğildi; "İyi günler, Görkemli Hanımefendi," dedi.

"Konumumuz nedir?" diye sordu Freya.

"Ah, Görkemli Hanımefendi, Tannhäuser Dağları'nın yaklaşık 300 kilometre kuzeyindeyiz," diye cıvıldadı Bayan Pye. "Güvenli deniz-buzu üstünde ilerlemekteyiz ve görünürde herhangi bir başka kent yok."

"Makine bölümü talimatlarınızı bekliyor, Buz Tarlalarının Işığı," dedi Scabious. "Doğuya geri dönmemizi ister misiniz?"

"Hayır!" Freya, geçmişte kentinin yenmesine nasıl ramak kaldığını anımsayarak ürperdi. Yeniden doğuya gider ya da buzun kıyısında ticaret yapmak üzere güneye inerlerse, Arkangel'ın Avcılar'ı bunu hiç kuşkusuz haber alırdı. Freya, makinelerin başında ancak küçük bir tayfa grubu varken, kentinin büyük yağmacının elinden bir kez daha kurtulabileceğini hiç sanmıyordu.

Bayan Pye tedirginlikle, "Belki de batıya yönelmeliyiz, Görkemli Hanımefendi," diye önerdi. "Grönland'ın doğu kıyısında kış boyunca birkaç küçük kasaba bulunur. Ufak tefek alışveriş yapabiliriz."

"Hayır," dedi Freya kesin bir sesle.

"Öyleyse düşündüğünüz başka bir yön var, Görkemli Hanımefendi, öyle mi?" diye sordu Scabious merakla. "Buz Tanrıları sizinle konuştular mı?"

Freya ciddi bir ifadeyle başını salladı. Aslında bu düşünce bir ayı aşkın süredir zihninde dönenip duruyordu. Herhangi bir tanrının telkini olduğunu da sanmıyordu; kentini yağmacılardan, salgın hastalıklardan ve casus-gemilerden sonsuza dek koruyabilmenin tek yolu bu görünüyordu ona.

"Yönümüzü Ölü Kıta'ya çevirin," dedi. "Evimize dönüyoruz."

Telegram: @cinciva

2
HESTER VE TOM

Hester Shaw mutluluğa alışmaya başlamıştı. Büyük Av Alanı'ndaki hendeklerde, toplayıcı kentlerde sefalet ve çamur içinde geçen onca yılın ardından, sonunda dünyada kendine bir yer edinmişti. Kendi havagemisi *Jenny Haniver*'ı (Boynunu azıcık uzatsa, on yedinci kalastrada, Zanzibar'dan gelmiş baharat-gemisinin arkasında bağlı duran *Jenny Haniver*'ın kırmızı torbasının tepesini görebilirdi.) ve Tom'u vardı -Tüm kalbiyle sevdiği ve her şeye karşın, kendisini sever gözüken, nazik, yakışıklı, zeki Tom.

Epey zaman, bu sevginin uzun ömürlü olmayacağına inanmıştı. Birbirlerinden çok farklıydılar; üstelik Hester kolay kolay kimsenin güzellik anlayışına uyacak biri değildi. Bakır rengi saçlarını iki sıkı saç örgüsü halinde tepede toplayan, uzun boylu; gözünün tekini ve burnunun büyükçe bir bölümünü alıp götürdüğü gibi, ağzını da kalıcı bir sırıtışla çarpıtmış eski bir kılıç darbesinin ikiye böldüğü suratıyla zarafetten yoksun, bostan korkuluğu gibi bir kızdı. Hırpalanmış zavallı *Jenny Haniver*'ın Kara Ada'daki tersane işçilerince onarılmasını bekledikleri bütün o süre boyunca, *Uzun sürmez,* deyip durdu kendine. Aşağıya Afrika'ya uçup, oradan da Güney Amerika'ya geçerlerken, *Sırf acıdığı için benim yanımda,* diye karar verdi. Antarktika'nın büyük petrol arama kentlerine mal taşıyarak zenginleşmişken, Tierra del Fuego semalarında yakalandıkları hava korsanlarından kaçabilmek uğruna kargoyu gemiden aşağıya atıp bir anda yeniden yoksullaştıklarında, *Bende ne buluyor?* diye merak etti. Mavi Atlantik'i bir ticaret konvoyuyla birlikte gerisingeri geçerlerken de, *Mümkünü yok sürmez bu iş,* dedi içinden.

Ama işte, sürmüştü; hatta iki yılı aşkın bir zamandır sürüyordu. Gökliman'ın Yüksek Cadde'sindeki pek çok kafeden biri olan Buruş Kırış'ın balkonunda, eylül güneşi altında otururlarken, Hester sonsuza kadar sürebileceğine inanmaya başladığını fark etti. Masanın altından Tom'un

Telegram: @cinciva

elini sıkıp, çarpık ağzıyla gülümsedi. Tom da ona, kentinin öldüğü gece MEDUSA'nın titreyen ışıkları arasında Hester onu ilk kez öptüğündeki kadar sevgi dolu bakışlarla baktı.

Gökliman bu sonbahar kuzeye uçmuş ve şu anda Donmuş Bozkır'ın sekiz yüz metre kadar tepesinde demirlemişti. Gece yarısı güneşinin hüküm sürdüğü aylar boyunca buzda gezinmiş toplayıcı kasabalar da ticaret için hemen altında toplaşmıştı. Peş peşe havalanan balonlar, uçan serbest-limanın rıhtım kalastralarına bağlanıyor; içlerinden, çizmeleri güverte plakalarına değdiği an çığırtkanlığa başlayan rengârenk Eski-Tekno tüccarları boşalıyordu. Buz kaplı kuzey, yitik teknoloji kazıcıları için verimli bir bölgeydi ve bu beyler; İz Sürücü parçaları, Tesla silah akümülatörleri, yarım düzine kadar farklı uygarlığın sayısız makine hurdası, hatta Altmış Dakika Savaşı'ndan bu yana Yüksek Buz'da öylece serilip kalmış, Kadim bir uçan makinenin parçalarını satıyorlardı.

Aşağıda Donmuş Bozkır, güneye, doğuya ve batıya doğru pusun içinde uzayıp gidiyordu; yılın sekiz ayı Buz Tanrılarının hüküm sürdüğü soğuk, çorak bir ülkeydi burası. Kasabaların teker paletlerinin koyu lekeler halinde bıraktığı izler karla örtülmeye başlamıştı. Büyük Av Alanı'nın en kuzey sınırını belirleyen yanardağ silsilesi Tannhäuser Dağları'nın siyah bazalt yamacı kuzeye doğru yükseliyordu. Patlayan birkaç yanardağdan yukarı uzanan gri dumanlar, göğü alttan destekleyen sütunlara benziyordu. Tom ve Hester, bunların arasında, kül bir perdenin gerisinde belli belirsiz gözüken Buz Diyarı'nın engin beyazlığını ve orada dağa benzer, geniş, pis ve amansız bir şeyin kıpırdadığını seçer gibi oldular.

Hester paltosunun sayısız cebinden bir teleskop bulup çıkardı, gözüne yerleştirdi ve bulanık görüntü netleşene kadar ayar düğmesini sağa sola çevirdi. Bu bir kentti: Sekiz kat yükselen fabrikalar, köle barakaları ve kurum püskürten bacalar, arkada oluşan cereyanın içinde bir gökyüzü treni, egzoz dumanındaki atık mineralleri eleyen parazit havagemileri ve aşağıda, kar ve kaya tozu bulutunun gerisinde dönen hayal meyal devasa tekerlekler.

"Arkangel!"

Tom teleskopu Hester'dan aldı. "Haklısın. Yazın Tannhäuser'ın kuzey eteklerinde dolanıp, geçitlerden çıkmaya kalkışan toplayıcı kasabaları yiyor. Son zamanlarda kutup buzulu eskiye oranla çok daha kalınlaştı; ama yine de, yaz sonuna kadar Arkangel'ı taşıyamayacak incelikte yerleri var."

Telegram: @cinciva

Hester güldü. “Bilmediğin de yok.”

“Elimde değil,” dedi Tom. “Bir zamanlar Tarihçi Çırağı’ydım, hatırlasana. Dünya’nın En Büyük Mobil Kentleri listesini ezberlemek zorundaydık ve Arkangel da[2] en başlardaydı; bu yüzden onu kolay kolay unutamam.”

“Gösteriş budalası,” diye homurdandı Hester. “Zimbra ya da Xanne-Sandansky de burada olsaydı keşke. O zaman böyle bilgiçlik taslayamazdın.”

Tom hâlâ teleskopla bakıyordu. “Bugün yarın paletlerini kaldırıp demir kızak ayaklarını indirebilir, sonra da kaya kaya, tek lokmada yutacağı buz kentlerini, Kar Mecnunu yağmacı kasabaları aramaya çıkacaktır…”

Oysa şimdilik Arkangel, ticaret yapmakla yetiniyor gibiydi. Tannhäuser Dağları’nın dar geçitleri arasından geçemeyecek kadar heybetliydi, ancak güvertelerinden havalanan havagemileri pusun içinden güneye, Gökliman’a doğru uçuyordu. Bunların ilki havada süzülen kentin çevresinde dönüp duran balonların arasından azametle geçip, Hester’la Tom’un durduğu yerin hemen altına, altıncı kalastraya yanaştı. Tom ve Hester, palamar mengenelerinin rıhtıma kenetlenmesinin yarattığı titreşimi hissettiler. İnen, kısa menzilli, ince uzun bir saldırı gemisiydi; samur torbasının üstünde kırmızı bir kurt deseni ve altında da gotik harflerle adı seçiliyordu: *Açık Hava Türbülansı*.

Zırhlı kabinden kasıntıyla çıkan adamlar, rıhtımı sert adımlarla hızla geçip, Yüksek Cadde’ye ulaşan merdivenleri tırmandılar -Tuniklerinin altında zincir zırhları soğuk bir ışıltıyla parlayan, kürk pelerinli, kürk şapkalı, iriyarı, güçlü adamlardı. Aralarından biri, tepesinden pırıl pırıl iki koca gramofon borusu fışkıran çelik bir miğfer takmıştı. Miğferden sarkan kablonun ucu, bir başka adamın pençesindeki pirinç mikrofona uzanıyordu; adam basamakları tırmanırken, megafondan yükselen sesi Gökliman’da gümbürdedi.

“Selamlar, uçarcalar! Yüksek Buz’un Çekici, Kuzey’in Kamçısı, Spitzbergen Sabiti’nin Yok Edicisi, Büyük Arkangel’dan selamlar! Buz kentlerinin yeri hakkında herhangi bir bilgi karşılığında altın veriyoruz! Bir kente karşılık otuz altın sikke!”

Adam teklifini bangır bangır ilan ederek Buruş Kırış’ın masaları arasında ite kaka ilerlerken, çevredeki havacıların hepsi de ya başını

Telegram: @cinciva

sallayıp ya da suratını ekşitip arkasını döndü. Son zamanlarda av iyice azaldığından, büyük yağmacı kentlerden bazısı komisyon teklif etmeye başlamıştı, ancak çok azı bunu açık açık yapıyordu. Dürüst hava-tüccarları, küçük buz kentlerine girişlerin toptan yasaklanmasından korkar olmuşlardı. Hangi belediye başkanı, ertesi gün gidip, kentinin rotasını Arkangel gibi açgözlü, büyük bir kentobura satabilecek bir gemiye yanaşma izni vermeyi göze alabilirdi ki? Ama tabii, gemileri bekledikleri kazancı sağlamadığı için, yağmacı altınını kabule çoktan hazır kaçakçılar, yarı-korsanlar ve tüccarlar da yok değildi.

"Bu yaz Kivitoo, Breidhavik ya da Anchorage'la ticaret yaptıysanız ve kışı nerede geçirmeyi planladıklarını biliyorsanız, Gaz-Torbası & Kabin'e gelip beni bulun!" diye ısrar etti adam. Gençti; aptal, zengin ve besili görünüyordu. "Otuz altın, dostlarım -Gemilerinizin bir yıllık yakıtına da, gazına da haydi haydi yeter..."

Hester, yan masalardan birinden, Dinka kadın havacının arkadaşlarına, "Piotr Masgard bu," dediğini duydu. "Arkangel Başkanı'nın en küçük oğlu. Yanındaki tayfaya da Avcılar diyor. Görevleri yalnızca işgüzâr aramak değil; duyduğuma göre, gemilerini Arkangel için fazla hızlı, barışçıl kentçiklere indirip, onları durmaya ya da geri dönmeye zorluyorlarmış -Kılıç zoruyla doğruca Arkangel'ın çenelerine sürüyorlar yani!"

Tom da anlatılanlara kulak misafiri olmuştu. "Ama bu haksızlık!" diye bağırdı ve ne yazık ki sözleri, Masgard'ın haykırışları arasındaki bir sessizliğe rastladı. Avcı hızla döndü, o tembel ve yakışıklı, koca suratını eğerek Tom'a sırıttı.

"Haksızlık ha, uçarca? Haksızlık olan ne? Kentin kenti yediği bir dünyada yaşıyoruz, farkındasın herhalde."

Hester gerildi. Tom'la ilgili asla anlayamadığı bir şey varsa, o da neden her şeyin adil olmasını beklediğiydi. Bunun, yetiştirilme tarzından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Toplayıcı kasabanın tekinde birkaç yıl ölüm kalım mücadelesi verseydi, adalet duygusundan eser kalmazdı; oysa o, Tarihçiler Loncası'nın gerçek yaşamı yadsıyan kural ve geleneklerine göre yetiştirilmişti ve yaşadığı onca şeye karşın, hâlâ Masgard gibilerin karşısında şoke olabiliyordu.

Tom başını kaldırıp iriyarı adama bakarak, "Demek istediğim, Kentsel Darwincilik'in kurallarına tamamen aykırı bu," diye açıkladı. Ayağa kalktı, ama hâlâ yukarıya bakmak zorundaydı, çünkü bu sırık boylu Avcı, ondan

Telegram: @cinciva

en az otuz santim daha uzundu. Ama Tom, sanki Masgard, Tarihçi Çırakları Tartışma Derneği'nde karşı düşünceyi savunan biriymiş gibi, "Hızlı kentler yavaş olanları, güçlü kentler de güçsüz olanları yer. Sistemin böyle yürümesi gerek, tıpkı doğadaki gibi. Komisyon önermek ve avı zor kullanarak ele geçirmek dengeyi bozar," diye sürdürdü lafını.

Masgard'ın sırıtması genişledi. Kürk pelerinini hızla kenara itip kılıcını çekti. Şaşkınlık ve korku dolu çığlıklar yükseldi, çevredekiler olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken devrilen sandalyelerin sesi duyuldu. Hester gözünü parıldayan keskin çelikten ayırmadan Tom'u yakaladı, çekiştirerek uzaklaştırmaya başladı. "Tom, seni sersem, kes artık!"

Masgard kısa bir an kızı süzdükten sonra, kükrercesine bir kahkaha patlatıp kılıcını kınına soktu. "Bakın hele! Uçarcayı koruyan güzel bir civcivi varmış!"

Ekibi de onunla birlikte güldü. Hester, pençe pençe kızaran yüzünü gizlemek için eski kırmızı eşarbını yukarı çekti.

"Bir ara gel beni bul, kızım!" diye bağırdı Masgard. "Güzel bir hanım için mutlaka zaman ayırırım! Unutma, herhangi bir kentin rotasını biliyorsan, sana otuz altın veririm! Kendine yeni bir burun alırsın!"

"Unutmam," dedi Hester, bir yandan da Tom'u iterek hızla uzaklaştırıyordu. İçinde öfke, kapana kısılmış karga gibi çırpınıyordu. Geri dönüp dövüşmek istiyordu. Masgard'ın, gurur duyduğu o kılıcı kullanmayı bile bilmediğini göstermek için yanıp tutuşuyordu... Ancak son günlerde cani ve intikamcı - karanlık yanını ele vermemeye çalıştığından, Masgard'ın yanından geçerken, gizlice bıçağını çıkarıp mikrofonunun kablosunu çaktırmadan kesmekle yetindi. Adam tekrar anonsa kalkıştığında, bu kez gülünen o olacaktı.

Arkangel'dan yeni gelmiş tüccar ve turistlerin doldurduğu rıhtıma doğru hızla seğirtirlerken, Tom mahcup, "Affedersin," dedi. "Amacım-Düşünmüştüm ki-"

"Sorun değil," dedi Hester. Ona, zaman zaman böyle aptalca cesur davranışlarda bulunmazsa Tom olamayacağını, o durumda da onu bu kadar çok sevmeyeceğini söylemek istedi. Ama bütün bunları ifade edecek sözcükleri bulamadı; onun yerine Tom'u üst katı destekleyen kolonlardan birinin gölgesine itti ve kimsenin bakmadığından emin olunca, ince kollarını delikanlının boynuna dolayıp, eşarbını indirdi ve onu öptü. "Haydi, gidelim buradan."

Telegram: @cinciva

“Ama kargomuz yok daha. Bir kürk tüccarı falan bula-”

“Burada kürk tüccarları yok, yalnızca Eski-Tekno satılıyor; biz de bu türden yükler taşımaya başlamak istemiyoruz, öyle değil mi?” Delikanlının duraksadığını görünce, bir şey demesine fırsat vermeden onu yeniden öptü. “Gökliman’dan sıkıldım. Kuş Yolları’na geri dönmek istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Tom. Kızın ağzını, yanağını, kılıç izinin kestiği kaşındaki kıvrımı gülümseyerek okşadı. “Pekâlâ. Kuzey semalarını yetirince gördük. Haydi, gidelim.”

Ama bu, o kadar kolay olmayacaktı. On yedinci kalastraya ulaştıklarında *Jenny Haniver*’ın yanı başında adamın biri, büyük bir deri çantanın üstüne oturmuş onları bekliyordu. Masgard’ın alaylarının etkisinden kurtulamamış olan Hester, hemen yüzünü örttü yine. Tom’sa kızın elini bırakıp yabancıya doğru hızlandı.

Oturduğu yerden kalkarken, “İyi günler!” diye seslendi adam. “Bay Natsworthy mi? Bayan Shaw mu? Bu muhteşem geminin sahibi sizler misiniz? Vay canına, limandakiler bana genç olduğunuzu söylemişlerdi, ama bu kadarını tahmin etmedim! Daha çocuk sayılırsınız siz!”

Savunma ihtiyacı duyan Tom, “On sekizime az kaldı,” dedi.

“Boş verin, boş verin!” diye gülümsedi yabancı. “İnsan yüce gönüllü olduktan sonra yaşın önemi yoktur. Sizler de yüce gönüllü insanlarsınız, bundan eminim. Liman başkanı arkadaşıma, ‘Şu yakışıklı delikanlı kim?’ diye sordum; o da bana, *‘Jenny Haniver*’ın pilotu Tom Natsworthy,’ dedi. ‘Pennyroyal,’ dedim kendime, ‘bu genç adam aradığın kişi olabilir!’ Ve işte buradayım!”

Buradaydı. Muntazam, beyaz bir sakalı olan, tepesi açılmaya başlamış, kısa boylu ve şişmanca bir adamdı. Üstünde kuzeyli toplayıcılara özgü giysiler vardı: Uzun kürk palto, kürk şapka, çok cepli bir tunik, kalın pantolon ve kürk astarlı çizmeler. Ancak bunlar öyle pahalı görünüyordu ki, sanki Buz Diyarı’nda sahnelenen bir oyun için, modacı bir terzinin ona özel diktiği bir kostüm gibiydi.

“Eee?” diye sordu adam.

“Eee ne?” diye sordu Hester. Bu yapmacık tavırlı yabancıdan daha ilk bakışta hoşlanmamıştı.

“Affedersiniz, bayım,” dedi Tom, daha kibar davranmaya çalışarak. “Ne istediğinizi aslında pek anlayamadık...”

Telegram: @cinciva

“Ay, affedersiniz, özür dilerim,” diye lafı geveledi yabancı. “İzin verirseniz açıklayayım! Adım Pennyroyal; Nimrod Beauregard Pennyroyal. Bir süredir bu heybetli ve ürkütücü yanardağ silsilesinin çevresinde biraz araştırma yapıyordum ve artık evime döneceğim. O yüzden, bu güzel geminizde yer ayırtmak istiyorum.”

Telegram: @cinciva

3
YOLCU

Nedenini çıkaramasa da, Pennyroyal adı Tom'un zihninde bir kıpırtı yarattı. Geçmişte, Tarihçi Çırağı olduğu günlerde, derslerin birinde bu adı duyduğuna emindi; ama anımsayamadığı -zamanının çoğunu, öğretmenlerini dinlemek yerine düş kurmakla geçirmişti çünkü- Pennyroyal'ın kendinden söz ettirecek denli önemli ne yaptığı ya da ne söylediğiydi.

"Biz yolcu taşımıyoruz," dedi Hester sertçe. "Güneye doğru gideceğiz ve yalnız yolculuk ederiz."

Yüzü aydınlanan Pennyroyal, "Güney benim için çok uygun, çok iyi!" dedi. "Evim, sal-mesire Brighton'da ve bu sonbahar boyunca Orta Deniz'de seyredecek. Bir an önce evime dönmek istiyorum, Bayan Shaw. Yayıncılarım Fewmet ve Spraint, Ay Festivali'nden önce yeni kitap bekliyorlar benden. Benimse notlarımın üzerinde çalışmaya başlamak için kendi ortamımın huzuruna ve sessizliğine ihtiyacım var."

Konuşurken bir yandan da, omuzunun üstünden geriye kaçamak bakışlar atarak, rıhtımdakileri gözlüyordu. Hafiften de terliyordu; Hester onun evine dönmeye can atar görünmesinin düpedüz hile olduğunu düşündü. Ancak Tom zokayı yutmuştu. "Siz yazar mısınız, Bay Pennyroyal?"

Tom'u kibarca düzelterek, "*Profesör* Pennyroyal," diye gülümsedi adam. "Ben bir Kâşif, Maceracı ve Alternatif Tarihçi'yim. Belki eserlerimden bazılarına rastlamışsınızdır: *Kumun Yitik Kentleri* ya da belki, *Güzel Amerika - Ölü Kıta Hakkındaki Gerçek...*"

Tom bu adı daha önce nerede duymuş olduğunu anımsamıştı şimdi. Bir keresinde Chudleigh Pomeroy, Tarihçilikte Son Akımlar konulu konuşmasında Nimrod B. Pennyroyal'dan söz etmişti. Pennyroyal (demişti yaşlı Tarihçi), gerçek tarihi araştırmalara karşı son derece saygısızdı. Cüretkâr keşif gezileri yalnızca birer gösteriydi ve kitaplarını akıl almaz

Telegram: @cinciva

kuramlar, dehşetli aşk ve macera masallarıyla doldururdu. Tom da akıl almaz kuramlar ve dehşetli masallardan çok hoşlandığı için, dersten sonra Müze Kütüphanesi'nde Pennyroyal'ın eserlerini aramıştı. Ne var ki, eski kafalı Tarihçiler Loncası bunların rafta yer kaplamasına izin vermediğinden, Pennyroyal'ın keşif gezilerinin onu nerelere sürüklediğini asla öğrenememişti Tom.

Hester'dan yana baktı. "Tek bir yolcu için yerimiz var, Het. Hem, ücret de işimize yarar..."

Hester'ın kaşları çatıldı.

Tombul bir para kesesi çıkarıp şangırdatarak, "Ah, para sorun değil," vaadinde bulundu Pennyroyal. "Beş altın peşin, beş altın Brighton'a indiğimizde diyelim mesela, hı? Bu, zavallı bir kente ihanet etmeniz için Piotr Masgard'ın teklif ettiği kadar önemli bir miktar olmasa da, hiç fena sayılmaz. Hem, edebiyata da büyük hizmette bulunmuş olacaksınız."

Hester rıhtımda sarılı duran bir halata dikti gözünü. Kaybettiğini anlamıştı. Fazla dostça davranan yabancı, Tom'un ilgisini nasıl çekeceğini iyi biliyordu; üstelik, kabul etmeliydi ki, on altın çok işlerine yarayacaktı. Kaçınılmaz olanı savuşturmak uğruna son bir çaba gösterdi ve çizmesinin ucuyla Pennyroyal'ın çantasına vurarak sordu: "Çantada ne var? Biz Eski-Tekno taşımıyoruz. Ne kadar zarara yol açabileceğini fazlasıyla gördük."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Pennyroyal, "sizinle tamamen aynı fikirdeyim! Alternatiflerden olabilirim, ama aptal değilim. Eski makineleri kazıp çıkarmakla ömür tüketenlerin başına neler geldiğini ben de gördüm. Sonunda ya tuhaf bir radyasyondan zehirlenirler ya da tutukluk yapan aletler yüzünden havaya uçarlar. Hayır, yanımda birkaç çift iç çamaşırı ve yazacağım, *Yanan Dağlar - Doğal Bir Olay mı, Kadim Budalaca Bir Hata mı ?* adlı yeni kitabım için birkaç bin sayfalık not ve çizim var yalnızca."

Hester çantayı tekrar tekmeledi. Çanta yavaşça yana yattı, ancak Pennyroyal'ın yalan söylediğini düşündürtecek herhangi bir metalik ses duyulmadı. Başını eğip ayaklarına doğru baktı, sonra biraz daha eğildi, Gökliman'ın güverte plakaları arasından aşağıya, yeryüzüne baktı. Bir kasaba, uzun gölgesini peşinden sürükleyerek ağır ağır batıya doğru ilerliyordu. *Eh, ne yapalım*, diye düşündü. Sıcak ve mavi Orta Deniz, bu kasvetli ve çorak buz tarlalarıyla taban tabana zıttı; yolculuk da en fazla bir hafta sürerdi. Tom'u bir hafta için Profesör Pennyroyal'la paylaşmaya

Telegram: @cinciva

katlanamaz mıydı yani? Yaşamlarının sonuna kadar Tom onun olacaktı nasılsa.

Hester, "Pekâlâ," diyerek, Kâşifin para kesesini elinden kaptı ve adam fikrini değiştirmeye zaman bulamadan beş altın sikkeyi sayarak çıkardı. Yanında Tom, "Size ön ambarda bir yatak hazırlarız, Profesör. İsterseniz reviri de çalışma odası olarak kullanabilirsiniz," diyordu. "Geceyi burada geçirip, tan ağırırken yola çıkmayı planlıyorum."

Pennyroyal yine o tuhaf, gergin bakışlarını rıhtımın çevresinde gezdirerek, "Senin için sakıncası yoksa, Tom," dedi, "hemen yola çıkmayı yeğlerim. İlham perimi bekletmemeliyim..."

Hester omuz silkerek, para kesesini yine baş aşağı etti. "Liman başkanı kalkış izni verir vermez havalanırız," dedi. "İki altın ek ücreti olacak."

Kızıl kehribar rengi güneş, Tannhäuser Dağları'nın batısındaki pusun içine battı. Aşağıdaki ticaret-toplaşmasından hâlâ balonlar yükseliyor, büyük Arkangel'dan kalkan havagemileri ve zeplinler bazalt araziyi katederek güneye geliyordu. Bunlardan biri de, Eski-Tekno antikalar satan, Widgery Blinkoe adında sevimli, geçkince bir beyefendiye aitti. Arkangel'ın liman bölgesindeki dükkânının üst kat odalarını kiraya vererek ve para karşılığında isteyene muhbirlik yaparak ancak geçimini sağlıyordu.

Gemiyi rıhtıma bağlama işini eşlerine bırakan Bay Blinkoe, telaşla doğruca liman başkanının ofisine girip sordu: "Bu adamı gördünüz mü?"

Liman başkanı, Bay Blinkoe'nun önüne ittiği fotoğrafa bakarak, "Bu tarihçi beyefendi, Profesör Pennyroyal -Neden?"

Blinkoe, "Hah, beyefendiymiş!" diye öfkeyle bağırdı. "Son altı haftadır evimde pansiyonerdi, Gökliman görünür görünmez, bana tek kuruş ödemeden tabanları yağladı! Nerede o? O yaratığı nerede bulabilirim?"

Kötü haber vermekten özel bir haz duyan liman başkanı, "Çok geç, ahbap," diye sırıttı. "Arkangel'dan kalkan ilk balonlardan biriyle geldi ve güneye yol alacak gemileri sordu. Onu, *Jenny Haniver*'ın sahibi şu gençlere yönlendirdim. Yola çıkalı on dakika olmamıştır daha -yönleri Orta Deniz."

Blinkoe, rengi atmış ay suratını bezgin bir tavırla sıvazlayarak homurdandı. Pennyroyal'ın söz verdiği yirmi altını gözden çıkarmak işine gelmezdi. Ah, o düzenbazdan parayı niye, niye, niye peşin almamıştı sanki?

Telegram: @cinciva

Pennyroyal kendisine *Güzel Amerika*'nın imzalı bir kopyasını ("Dostum Widgery'ye En İyi Dileklerimle") uzattığında öyle sevinmiş, bu büyük adamın bir sonraki eserinde kendisinden söz edeceği vaadine öyle heyecanlanmıştı ki, Pennyroyal şarap tüccarlarının harcamalarını kendi hesabına yazdırmaya başladığında da kuşkulanmak aklının ucundan geçmemişti. Bayan Blinkoe'ların en gencine açık açık kur yapmasına bile ses çıkarmamıştı! Yazarların hepsinin canı cehenneme!

Derken, liman başkanının söylemiş olduğu bir şey, Blinkoe'nun zihnini bulandıran acınma duygusunu ve başına saplanan ağrıyı kesip attı. Bir ad. Tanıdık bir ad. Değerli bir ad!

"*Jenny Haniver* mı dediniz?"

"Öyle dedim, bayım."

"Ama bu olanaksız! Tanrılar Londra'yı yok ettiğinde o da yitip gitti!"

Liman başkanı başını salladı. "Öyle olmadı, bayım; hiç öyle olmadı. Son iki yıldır yabancı hava sahalarında seyrediyordu; bu gençlerin Yeni-Maya ziggurat kentlerinde ticaret yaptıklarını duydum."

Bay Blinkoe başkana teşekkür ederek rıhtıma koştu. Tombulca bir adamdı, pek koşmazdı, ancak öğrendikleri koşmaya değerdi. Korkuluğa tutturulmuş teleskoptan bakmak için sıralanmış birkaç çocuğu kenara itip öne geçti, teleskopla göğü taradı. Akşam güneşinin son ışıkları, güneyin az batısında bir havagemisinin arka pencerelerinde yanıp söndü; gövde plakaları üst üste bindirilmiş bir kabini ve çift Jeunet-Carot hava-motoru olan, kırmızı renkte küçük bir havagemisiydi bu.

Bay Blinkoe kendi gemisi *Eğreti Sinyal*'e, uzun süredir dert çeken eşlerinin yanına koşturdu. Kabine dalarken, "Çabuk!" diye bağırdı. "Telsizi açın!"

"Anlaşılan, Pennyroyal'ı yine kıl payı kaçırdı," dedi eşlerden biri.

"Aman ne sürpriz!" dedi bir diğeri.

"Arkangel'da da böyle olmuştu," dedi bir üçüncü.

"Sessiz olun, hanımlar!" diye bağırdı Blinkoe. "Bu çok önemli!"

Dördüncü eşi yüzünü ekşitti. "Pennyroyal, bunca çabaya zerrece değmez."

"Zavallı, sevgili Profesör Pennyroyal," dedi beşincisi ağlamaklı.

"Pennyroyal'ı boş verin," diye feryat etti Blinkoe; başından şapkayı çıkarıp telsiz kulaklıklarını takmış, vericiyi gizli bir dalga boyuna ayarlamış ve beş numaralı eşine, sızlanmayı kesip marş koluna asılması için

Telegram: @cinciva

sabırsızca işaret ediyordu. “Demin öğrendiklerim karşılığında bana iyi para verecek birilerini tanıyorum! Pennyroyal’ın az önce binip gittiği ticaret gemisi, Anna Fang’in eski gemisiymiş!”

Tom, Tarihçiler’in arkadaşlığını ne kadar özlediğini şimdiye kadar fark etmemişti. Hester onun Çıraklık günlerinden anımsadığı tuhaf gerçekleri ve öyküleri dinlemekten her zaman mutluydu, ne var ki çok az karşılık verebiliyordu. Küçüklüğünden beri yaşayabilmek için her tür yola başvurmuştu; hızla giden bir kasabaya nasıl atlanacağını, bir kedinin nasıl yakalanıp derisinin yüzüleceğini ve bir soyguncu müsveddesinin canını en çok acıtacak yerine tekme atmayı biliyorsa da, dünyasının tarihini öğrenme zahmetine asla girişmemişti.

Şimdi Profesör Pennyroyal gelmişti; sevimli kişiliğiyle *Jenny*’nin uçuş güvertesini şenlendiriyordu. Her konuda bir kuramı ya da hikâyesi vardı; onu dinlemek, Tom’un, Londra Müzesi’ndeki kitaplar, hakikatler, kutsal emanetler ve bilimsel tartışmalarla kuşatılmış olarak yaşadığı eski günlere neredeyse özlem duymasına yol açıyordu.

Sancak tarafındaki pencereden dışarıyı işaret ederken, “Örneğin, şu dağları ele alalım,” diyordu Pennyroyal. Tannhäuser’in güneye uzanan yüksek bir kolunu izlemekteydiler ve faal bir volkan çukurundaki lavın ışıltısı Kâşifin yüzünde titreşiyordu. “Son kitabımın konusu onlar olacak. Nasıl oluştular? Kadim zamanlarda burada değillerdi -Bunu günümüze ulaşan haritalardan biliyoruz. Öyleyse, bu kadar hızlı nasıl oluştular? Buna ne sebep oldu? Çok uzaklardaki Shan Guo’da da durum aynı. Zhan Shan yeryüzündeki en yüksek dağ olduğu halde, Kadim kayıtlarda izine rastlanmıyor. Bu yeni dağlar gerçekten de bize bugüne dek hep söylendiği gibi, doğal volkanik olaylar sonucunda mı oluştu? Yoksa, Kadim teknolojinin korkunç bir hatasının sonuçlarıyla mı karşı karşıyayız? Belki, deneysel bir güç kaynağı ya da dehşet verici bir silah! Bir yanardağ üreticisi! Bunun ne kadar müthiş bir keşif olacağını düşünsene, Tom!”

“Biz Eski-Tekno bulmakla ilgilenmiyoruz,” dedi Hester hemen. Harita masasında bir rota saptamaya çalışıyordu; Pennyroyal gitgide daha çok rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Telegram: @cinciva

Pennyroyal, kızın yanındaki bölme duvarına bakarak (Onun korkunç görüntüsüne irkilmeden bakabileceğine henüz güvenmiyordu), "Elbette ilgilenmiyoruz, sevgili kızım!" diye haykırdı. "Elbette ilgilenmiyoruz! Çok asil ve duyarlı bir önyargı. Ayrıca-"

"Bu bir önyargı değil," diye parladı Hester; elindeki pergeli adama doğru öyle bir tutuyordu ki, Pennyroyal ciddi bir zarar göreceğinden korktu. "Annem arkeologdu. Sizin gibi bir kâşif, maceracı ve tarihçiydi. Amerika'nın ölü diyarlarına gitti ve kazıp çıkardığı bir şeyi eve getirdi. MEDUSA adında bir şeydi bu. Londra'yı yönetenler bunu duyunca, annemi öldürüp MEDUSA'yı ele geçirmesi için adamları Valentine'ı gönderdiler. Valentine verilen görevi yaparken yüzümü de bu hale getirdi. MEDUSA'yı Londra'ya götürdü ve oradaki Mühendisler o şeyi çalıştırmayı başardılar, sonra da *BOM!* MEDUSA geri tepti ve her şeyin sonu oldu."

"Evet, tabii," dedi Pennyroyal; süngüsü düşmüştü. "MEDUSA olayını herkes biliyor. Ah, tam o sırada ne yaptığımı gayet iyi anımsıyorum. Cittàmotore'de Minty Bapsnack adında çok hoş bir genç hanımla birlikteydim. Doğu göğünü ışıldatan parlamayı neredeyse dünyanın öbür ucundan gördük..."

"Hıh, bizse yanı başındaydık. Şok dalgasının içinden uçtuk ve ertesi gün Londra'dan geriye kalanları gördük. Koca bir kent, Tom'un kenti, annemin kazıdan çıkardığı bir şey yüzünden yanıp kül oldu. Eski-Tekno'dan uzak durmamızın nedeni bu işte."

"Yaa," dedi, iyice huzursuz olan Pennyroyal.

"Ben yatıyorum," dedi Hester. "Başım ağrıyor." Doğruydu; Pennyroyal'ın birkaç saatlik konuşması kör gözünün gerisinde zonklayan, şiddetli bir ağrıya yol açmıştı. Tom'u öperek iyi geceler dilemek niyetiyle pilot koltuğuna yaklaştı, ancak bunu Pennyroyal'ın bakışları altında yapmak istemedi; onun yerine delikanlının kulağına hafifçe dokunup, "Dinlenmek istediğinde seslen bana," dedi ve arka kamaraya yürüdü.

Hester uzaklaşınca, "Vay canına!" dedi Pennyroyal.

"Biraz sinirlidir," diye itiraf etti Tom; Hester'ın öfkeli patlayışından utanmıştı. "Aslında tatlı biridir. Yalnızca utangaçtır. Onu bir tanısanız-"

"Tabii, tabii," dedi Pennyroyal. "Daha ilk bakışta, o alışılmamış dış görünüşünün altında kesinlikle şey olduğunu, eee..." Ancak aklına kız hakkında güzel bir laf gelmeyince, sesi sönüp gitti ve pencerenin dışında ay

Telegram: @cinciva

ışığıyla aydınlanmış dağları, aşağıdaki düzlükte ilerleyen küçük bir kasabanın ışıklarını seyre daldı.

"Londra hakkında yanılıyor, biliyor musun?" dedi sonunda. "Yanıp kül olduğu konusunda yani. Oraya giden insanlarla konuştum. Geriye koca bir enkaz kalmış. Ayrıştırma bölümü parçalanmış bir halde Batmunkh Gompa'nın batısındaki Dış-Topraklar'da yatıyor. Hem, Cruwys Morchard adında büyüleyici genç bir hanım arkeolog tanıdığım, büyükçe parçalardan birinin içine gerçekten girdiğini iddia ediyor. Anlattıkları sıradışı; her tarafta kömürleşmiş iskeletler, yarısı erimiş bina ve makine kütleleri. MEDUSA'dan sızan radyasyon, yıkıntıların arasında bataklık yakamozları gibi renkli ışınımlara neden oluyormuş... şey, yoksa bataklıklar yakamozu mu deniyordu?"

Huzursuz olma sırası şimdi Tom'a gelmişti. Kentinin yok oluşu, içinde hâlâ taze bir yaraydı. Aradan iki buçuk yıl geçmesine karşın, o korkunç patlamayı izleyen kızıllık, rüyalarını tutuşturmaya devam ediyordu. Londra enkazı hakkında konuşmak istemediğinden, sohbeti Pennyroyal'ın en sevdiği konuya çevirdi yine: Profesör Pennyroyal'a.

"Eminim, çok ilginç yerlere gitmişsinizdir?"

"İlginç mi? Ah, tahmin bile edemezsin, Tom! Neler gördüm neler! Brighton'ın havalimanına indiğimizde doğruca bir kitapçıya gideceğim ve tüm eserlerimi satın alacağım sana. Senin gibi zeki bir delikanlının daha önce kitaplarıma rastlamamış olmasına şaşıyorum."

Tom omuz silkti. "Ne yazık ki, eserlerinizi Londra Müzesi Kütüphanesi'nde bulundurmuyorlardı..."

"Bulundurmazlar, tabii! Sözde Tarihçiler Loncası! Pöh! Örümcek kafalı şapşal moruklar... Biliyor musun, bir kere onlara katılmak için başvurmuştum. Baştarihçileri Thaddeus Valentine, beni geri çevirdi! Sırf, Amerika gezimde bulduklarımdan hoşlanmadığı için!"

Tom'un kulakları dikildi. Eski Lonca'sının üyeleri hakkındaki örümcek kafalı şapşallar aşağılamasından hoşlanmadıysa da, Valentine söz konusu olunca durum farklıydı. Valentine onu öldürmeye çalışmış, Hester'ın da anne babasını öldürmüştü. Valentine'dan hoşlanmayanların Tom'un başının üstünde yeri vardı.

"Amerika'da *ne* buldunuz, Profesör?"

"Ah, Tom, bu uzun bir öykü! Dinlemek ister misin?"

Telegram: @cinciva

Tom başıyla onayladı. Güneyden böylesine şiddetli bir rüzgâr eserken, bu gece uçuş güvertesinden ayrılamazdı; onu ayık tutacak sıkı bir öyküye memnun olacaktı. Pennyroyal'ın anlattıkları her nasılsa içinde bir şeyler uyandırmıştı; Üçüncü Sınıf Çıraklar yatakhanesinde çarşafın altında büzüşüp, el feneri ışığında Monkton Wylde, Chung-Mai Spofforth, Valentine, Fishacre ve Compton Cark gibi büyük keşifçi-tarihçilerin öykülerini okuduğu o basit günlerin anısı canlanmıştı.

"Evet, lütfen anlatın, Profesör," dedi.

Telegram: @cinciva

4
KAHRAMANLAR DİYARI

“Kuzey Amerika,” dedi Pennyroyal, “bir Ölü Kıta’dır. Bunu herkes bilir. 1924 yılında büyük kâşif ve dedektif Kristof Kolombo tarafından keşfedilen kıta, bir zamanlar dünyaya hükmeden, ancak Altmış Dakika Savaşı’nda tamamen yıkılan bir imparatorluğun anayurdu olmuştu. Tekinsiz kızıl çöller, zehirli bataklıklar, atom bombası kraterleri, pas ve çıplak kayadan oluşan bir arazidir. Yalnızca birkaç cesur kâşif gitmeye cesaret eder oraya: Kadim yeraltı sığınak komplekslerinden Eski-Tekno hurdaları toplamak isteyen Valentine ve senin genç hanım arkadaşının zavallı annesi gibi arkeologlar.

“Öte yandan, insanın kulağına pek çok söylenti çalınıyor. Öyküler. Havakervansarayı harabelerinde, bir zamanlar gökleri birbirine katmış ayyaşların anlattığı masallar. Rotalarından savrulup, kendilerini çok farklı bir Amerika’nın üstünde uçarken bulan havagemileriyle ilgili efsaneler - Orman ve çayırlardan oluşan yemyeşil bir arazi, uçsuz bucaksız masmavi göller. Aşağı yukarı elli yıl önce, Snøri Ulvaeusson adında bir pilot Vineland[3] adını verdiği, kapalı bir yeşil alana inmiş ve Reykjavik Belediye Başkanı için de bir harita çizmiş sözde. Tabii, çağdaş araştırmacılar haritanın peşine düştüklerinde, Reykjavik kütüphanesinde izine rastlayamamışlar. Öykü farklı farklı anlatılsa da, sonu hep aynıdır: Havacı, o yeri tekrar bulmak için yıllarını harcar, ama asla bulamaz. Ya da gemisini indirdiğinde, yukarıdan çok davetkâr görünen yeşilliğin, gerçekte bir krater gölünde gelişen zehirli yosun olduğunu görür.

“Ancak, bizim gibi gerçek tarihçiler, Tom, çoğunlukla bu tür efsanelerde ufak da olsa gerçek payı bulunduğunu biliriz. Ben, kulağıma çalınan öykülerin hepsini derledim ve bunlarda izlenmeye değer bir şey fark ettim. Amerika, Valentine gibi akıllı insanların bize söyleyip durduğu gibi, ölü müydü gerçekten? Yoksa, Eski-Tekno avcılarının rağbet ettiği ölü kentlerin epeyce kuzeyinde, Buz Diyarı’nın kıyılarından dökülen kar suyu

Telegram: @cinciva

nehirlerinin, zehirleri yıkayıp Ölü Kıta'nın yeniden yeşermesine neden olduğu bir yer var mıydı?

"Ben, Pennyroyal, gerçeği keşfetmeye azmettim! '89 yılının bahar aylarında, bakalım ne bulabilirim diye yola çıktım. Dört arkadaşımla birlikte, havagemim *Allan Quatermain*'e atladık. Kuzey Atlantik'i aşıp, Amerika kıyılarına, kadim haritalarda New York denen bir yerin yakınlarına indik. Burası tıpkı bizlere söylendiği kadar ölüydü; kenarları, bin yıl önceki patlamanın yoğun ısısıyla ergiyip, Yüksek Cam denen maddeye dönüşmüş, uçsuz bucaksız bir dizi krater vardı.

"Yeniden havalandık, batıya, Ölü Kıta'nın içlerine doğru uçtuk ve işte felaket de o zaman tepemize bindi. Neredeyse doğaüstü şiddette fırtınalar zavallı *Allan Quatermain*'imi, pislik içinde, göz alabildiğine ıssız bir bölgenin ortasında yere çarptı. Arkadaşlarımdan üçü kaza sırasında yaşamını yitirdi; dördüncüsü de, duru görünen, oysa korkunç bir Eski-Tekno kimyasalıyla kirlendiği anlaşılan bir su birikintisinden zehirlenerek birkaç gün sonra öldü: Teni masmavi olmuş, kirli çorap gibi kokmuştu.

"Tek başıma, sendeleyerek kuzeye doğru ilerledim, bir zamanlar yerinde efsanevi kentler Chicago ve Milwaukee'nin bulunduğu Kraterler Ovası'nı geçtim. Yeşil Amerika'mı bulma düşüncesinden tamamen vazgeçmiştim. Tek umudum, Buz Diyarı'nın kıyısına ulaşmak ve Kar Mecnunu göçebeler tarafından kurtarılmaktı.

"Sonunda bu umudum da söndü. Aşırı yorgunluk ve su kaybından güçsüz düşerek, sivri tepeli, büyük kara dağların arasındaki kuru bir vadide yere uzandım. Çaresizlik içindeki, 'Nimrod Pennyroyal'ın sonu böyle mi olacaktı?' feryadıma, taşlar sanki, 'Evet,' diye karşılık verdi. Hiç umudum kalmamıştı, anlıyor musun? Ruhumu Ölüm Tanrıçası'nın ellerine bıraktım ve gözlerimi, artık Güneşsiz Ülke'de bir hayalet olarak açmak üzere kapadım. Sonrasında ilk hatırladığım, kürklere sarılmış halde bir kano zemininde yatmakta olduğum ve etkileyici görünümlü gençler tarafından kuzeye doğru kürek çekildiğiydi.

"Onlar, başta sandığım gibi Av Alanı'ndan çıkıp gelmiş kâşif arkadaşlar değildi. Yerlilerdi! Evet, Ölü Kıta'nın en kuzeyindeki bölgelerde gerçekten de bir kabile *yaşıyordu!* O güne kadar ben de geleneksel öyküye -Tarihçiler Loncası'nın sana da anlattığından emin olduğum öyküye- inanıyordum; hani şu, Amerika'nın mahvoluşundan kurtulan birkaç zavallının kuzey buzlarına kaçtığı ve Eskimolar'la karışarak bugün Kar Mecnunları

Telegram: @cinciva

dediğimiz ırkı oluşturdukları öyküsüne. Ama işte, kimilerinin geride kaldığını anlamıştım! Açgözlülüğü ve bencilliğiyle bir zamanlar dünyayı mahvetmiş olan bir ulusun vahşi, barbar torunlarıydı bunlar. Ama açlıktan ölen, zavallı biçare Pennyroyal'ı kurtaracak kadar da insanlığa sahiptiler hâlâ!

"Çok geçmeden, el kol işaretleri sayesinde kurtarıcılarımla iletişim kurabildim. Bir kızla oğlandı; adları da, Makinede-Yıkanır ve On-İki-Günde-Teslim'di. Görünen o ki, beni bulduklarında kendilerince bir keşif gezisindeydiler; Duluth adındaki kadim bir kentin harabelerinde Yüksek Cam kazısı yapıyorlardı. (Bu arada, gençlerin vahşi kabilesinde, Yüksek Cam'dan bir kolyeye en az Parisli ya da Mobilgradlı şık hanımlar kadar çok değer verildiğini keşfettim. Yeni arkadaşlarımın ikisi de bu malzemeden kolluklar ve küpeler takıyordu.) Amerika'nın dehşetengiz çöllerinde hayatta kalmayı başarmada ustalaşmışlardı. Ağza atılacak bir şeyler bulmak için taşları tersyüz ediyor, içilebilir su bulmak için bazı yosun türlerinin yayılma biçimlerini gözlemliyorlardı. Ama anayurtları o metruk topraklar değildi. Hayır, onlar çok daha kuzeyden gelmişlerdi ve anlaşılan, benimle birlikte kabilelerine dönüyorlardı!

"Nasıl heyecanlandığımı sen düşün, Tom! O nehirden yukarıya doğru yol almak, dünyanın başlangıcına geri dönmek gibiydi. Önceleri, zamanla aşınarak delik deşik olmuş kıraç kayalıklardan ya da bazı Kadim koca bina kalıntılarının kıvrık bükük kirişlerinden başka şey yoktu ortada. Derken bir gün, azıcık bir yeşil yosun parçası gördüm, sonra bir parça daha! Birkaç gün daha kuzeye ilerleyince, nehrin her iki kıyısında da çimen, eğreltiotları ve sazlıklar görmeye başladım. Nehir giderek berraklaştı ve On-İki-Gün balık tuttu, Makinede-Yıkanır da kıyıda ateş yakıp bunları bizim için pişirdi her akşam. Ya o ağaçlar, Tom! Çevreyi huşlar, meşeler, çamlar sarmıştı; nehir geniş bir göle açıldı ve orada, kıyıda kabilenin derme çatma barınakları duruyordu. Bir tarihçi için ne manzara! Amerika, onca bin yıldan sonra yeniden hayat bulmuştu!

"İyi yürekli kabile insanlarıyla üç yıl nasıl yaşadığımı anlatarak seni sıkacak değilim. Ne kabile reisinin güzel kızı Alan-Kodu'nu aç bir ayıdan nasıl kurtardığımı, kızın bana nasıl âşık olduğunu, öfkeli nişanlısının elinden nasıl zor kurtulduğumu anlatacağım, ne de daha da kuzeye, buz bölgesine doğru yollara düşüp, bin bir maceranın ardından Büyük Av Alanı'na nasıl döndüğümü anlatacağım. Bunların hepsini, Brighton'a

Telegram: @cinciva

vardığımızda, kentler arasında çoksatan kitabım *Güzel Amerika*'da okuyabilirsin."

Tom uzun süre tek laf etmeden oturdu, zihni Pennyroyal'ın canlandırdığı harika görüntülerle dolmuştu. Profesörün bu büyük keşfini daha önce hiç duymamış olduğuna inanamıyordu. Dünyayı yerinden oynatırdı bu! Muhteşemdi! Tarihçiler Loncası böyle bir adamı reddettiğine göre, aptal olmalıydı!

Sonunda, "Oraya bir daha hiç gitmediniz mi, Profesör? Yanınıza araç gereç alıp, ikinci bir keşif gezisi..."

"Maalesef, Tom," diye iç geçirdi Pennyroyal. "Dönüş yolculuğu masraflarını karşılayacak birini bulamadım. Fotoğraf makinelerimin de, örnek alma gereçlerimin de *Allan Quatermain*'le birlikte parçalandığını unutma. Kabileden ayrılırken yanıma birkaç sanat eseri almıştım almasına ama hepsi de eve dönüş yolculuğumda kayboldu gitti. Elimde kanıt olmadan, ikinci bir keşif gezisine nasıl destek bulabilirdim ki? Bir Alternatif Tarihçi'nin sözünün yeterli olmadığını öğrendim ben. Hatta," dedi üzüntüyle, "bugüne kadar, benim Amerika'ya hiç gitmediğime inananlar bile çıktı, Tom."

Telegram: @cinciva

5
TİLKİ RUHLARI

Ertesi gün Hester uyandığında, Pennyroyal'ın sesi uçuş güvertesinde ötüyordu hâlâ. Bütün gece orada mı kalmıştı bu adam? *Jenny*'nin mutfağındaki küçük lavaboda yüzünü yıkarken, öyle olamayacağını düşündü. Zavallı Tom'un tersine, gidip yatmış ve delikanlının sabah kahvesinin kokusuna kapılıp yeniden aşağıya inmiş olmalıydı adam.

Hester dişlerini fırçalarken -lavabonun üstündeki aynaya yansıyan görüntüsüyle karşılaşmaktansa- mutfak lombarından dışarıya bakmak için döndü. Gökyüzü krem rengindeydi ve yol yol bulutlarla bölünmüştü. Görüntünün orta yerinde de üç minik kara benek vardı. Cam leke olmuş sandı Hester, ancak giysisinin kol ağzıyla silmeye çalışınca, yanıldığını anladı. Kaşlarını çatarak gitti teleskopunu aldı ve bir süre benekleri inceledi. Kaşları daha da çatıldı.

O uçuş güvertesine adım attığı sırada, Tom biraz kestirmeye hazırlanıyordu. Şiddetli rüzgâr dinmemişti, ama artık dağlardan iyice uzaklaşmışlardı; rüzgâr hızlarını kesse de, volkanik bir püskürtünün içine savrulma ya da bir uçuruma bindirme tehlikesi geçmişti. Tom, güverteye açılan kapaktan başını eğerek geçen Hester'ı fark edince yüzü aydınlandı - Yorgun ama azimli görünüyordu. Pennyroyal'sa, elinde *Jenny*'nin en iyi kahvesinden bir kupa, yardımcı pilot koltuğunda oturuyordu.

Tom, kumandayı Hester'a bırakmak üzere ayağa kalkarken, "Profesör bana keşif gezilerinden bazılarını anlattı," dedi hevesle. "Yaşadığı maceralara inanamazsın!"

"Muhtemelen inanmam," diye hak verdi Hester. "Ama şu anda bilmek istediğim tek şey, bir grup saldırı gemisinin neden hızla bize yaklaştığı."

Pennyroyal korkuyla ciyakladı, sonra da eliyle ağzını kapattı hemen. Tom, iskele tarafındaki pencereye yaklaşıp, Hester'ın işaret ettiği yöne baktı. Benekler şimdi daha da yaklaşmıştı, birer havagemisi oldukları açıktı; üç taneydiler, yan yana sıralanmışlardı.

Telegram: @cinciva

“Gökliman’a giden tüccarlar olabilirler,” diye umutlandı Tom.

“Bu bir konvoy değil,” dedi Hester. “Bu bir saldırı dizilimi.”

Tom, ana kumandaların altındaki kancadan dürbününü aldı. Aşağı yukarı on beş kilometre uzaklıkta olsalar da, bunların hızlı ve silahlı havagemileri olduklarını görebiliyordu. Torbalarının üstünde bir tür yeşil işaret vardı, onun dışında bembeyazdılar. Bu da, tuhaf bir biçimde uğursuz gösteriyordu onları: Şafak vakti hızla ilerleyen havagemisi hayaletleri.

“Bunlar Birlik’in avcı gemileri,” dedi Hester soğuk bir tavırla. “O parıldayan motor kapaklarını tanıdım. Murasaki Tilki Ruhları.”

Sesi korku doluydu -haklıydı da. *Jenny Haniver* eskiden bir Birlik ajanına, artık hayatta olmayan zavallı Anna Fang’e ait olduğu için, Tom’la ikisi geçen iki yıl süresince, Mobillik Karşıtları Birliği’yle karşılaşmamaya çok dikkat etmişlerdi. Gemiyi tam anlamıyla çalmış sayılmasalar da, Birlik’in böyle düşünmeyeceğini biliyorlardı. Geçen yıl Spitzbergen Sabiti ele geçirilinceye dek Birlik güçlerinin fazla rastlanmadığı kuzeyde güvende oluruz diye ummuşlardı.

“En iyisi gemiyi tornistan etmek,” dedi Hester. “Rüzgârı arkamıza alıp kaçmaya, dağlarda izimizi kaybettirmeye çalışalım.”

Tom kararsız kaldı.*Jenny*, ahşap kabini ve çöplükten bulunma motorlarının verdiği izlenimin tersine çok hızlıysa da, Tilki Ruhları’ndan kaçmayı başarabileceğinden kuşkuluydu. “Kaçmak, suçluymuşuz izlenimi yaratacak,” dedi. “Biz yanlış bir şey yapmadık. Onlarla konuşur, ne istediklerini öğrenirim…”

Telsize doğru uzanıyordu ki, Pennyroyal elini yakaladı. “Hayır, Tom! Bu beyaz gemiler hakkında çok şey duydum. Onlar bildiğimiz Mobillik Karşıtları Birliği’ne bağlı falan değiller! Faaliyetlerini Kuzey’deki gizli havaüssünden yürüten Yeşil Fırtına adında yeni bir fanatik hizipten bunlar. Kentlerin topunu birden -sakinleriyle birlikte yok etmeye yeminli aşırı radikaller! Tanrılar aşkına, bizi yakalamalarına izin verirsen, hepimizi buracıkta öldürüverirler!” Adamın suratı en kaliteli peynir beyazlığını almıştı; burnunun üstünde ve alnında ter damlacıkları parlıyordu. Tom’un bileğini kavrayan eli de titriyordu. Tom önce tersliğin ne olduğunu kavrayamadı. Bunca maceradan sağ çıkmış Profesör Pennyroyal gibi bir adam *korkuyor* olamazdı!

Hester tam pencereye dönmüştü ki, yaklaşan gemilerden birinin rüzgâr yönünde bir roket ateşlediğini gördü —*Jenny*’nin burnunu rüzgâra verip,

Telegram: @cinciva

bordalanmaya hazırlanmasını işaret ediyordu. Hester, Profesör Pennyroyal'ı inandırıcı bulmamıştı gerçi ama, bu gemilerin kesinlikle tehditkâr bir halleri vardı. *Jenny*'yle karşılaşmalarının rastlantı olmadığından da emindi. Sanki onu bulmak üzere gönderilmişlerdi.

Tom'un koluna dokundu. "Gidelim."

Tom, dümen kumandalarına var gücüyle asılıp, *Jenny*'yi, rüzgârı arkasına alarak dosdoğru kuzeye yönleninceye kadar döndürdü. Bir dizi pirinç kolu öne itti, motorların gümbürtüsü arttı. Bir başka kolu itti, küçük yelkenler -*Jenny*'nin gökyüzünde daha hızlı seyretmesi için birazcık ek güç sağlayacak, gaz torbasıyla motorlar arasına gerili, yarım daire biçiminde, silikonlu ipek yelkencikler açıldı.

Periskoptan arka taraftaki kumlu, ters görüntüye bakarak, "Hızlanıyoruz!" diye bağırdı Tom. Ancak Tilki Ruhları'nın pes etmeye niyeti yoktu. *Jenny*'ye yetişmek üzere yön değiştirip, motorlarına güç verdiler. Bir saat kadar sonra, Tom ve Hester'ın gövde yanlarındaki işareti anlayabileceği kadar yaklaşmışlardı: Mobillik Karşıtları Birliği'nin kırık çarkı değil, zikzaklı yeşil bir şimşekti bu.

Tom, sığınılacak bir kasaba ya da kent görme umuduyla altlarındaki kül rengi araziye bakındı. Uzakta, rengeyiği sürülerini tundra boyunca doğuya güden bir çift ağır hareketli Lapon çiftçi kasabasından başkası yoktu görünürde. Zaten, Tilki Ruhları'na yakalanmadan onlara ulaşması da olanaksızdı. Tek sığınma umudu, önlerinde ufku kapatan Tannhäuser Dağları'nın sunduğu kanyonlar ve süngersi bulutlardı.

"Ne yapmalı?" diye sordu Tom.

"İlerlemeye devam et," dedi Hester. "Belki onları dağların arasında atlatabiliriz."

"Ya roket atarlarsa?" diye inledi Pennyroyal. "Fena yaklaşıyorlar! Ya ateş etmeye başlarlarsa?"

"*Jenny*'yi tek parça istiyor onlar," dedi Hester. "Roketlerle gemiyi tehlikeye atmayacaklardır."

"*Jenny*'yi mi istiyorlar? Bu köhne enkazı kim niye istesin ki?" Gerilim Pennyroyal'ı hırçınlaştırmıştı. Hester nedeni açıklayınca haykırmaya başladı: "Bu Anna Fang'in gemisi miydi? Ulu Clio! Yüce Poskitt! Ama Yeşil Fırtına, Anna Fang'e tapar! Kuzey Hava Filosu'nun küllerinden oluşan bu hareket, Batmunkh Gompa'da Londra'nın ajanları tarafından öldürülenlerin intikamını almaya yemin etmişti! Tabii ki onun gemisini

Telegram: @cinciva

geri isterler! Merhametli tanrılar adına, bu geminin çalıntı olduğunu niye söylemediniz? Paramı geri istiyorum!"

Hester onu kenara itip, harita masasının başına gitti. Tannhäuser Dağları'nın haritasını inceleyerek, "Tom," dedi, "bulunduğumuz yerin batısındaki volkan zincirinde bir yarık var: Ejderha Geçidi. Orada inebileceğimiz bir kent olabilir."

Karlı dorukların tepesine, seyrek havaya yükseldiler, genç bir volkanın püskürttüğü yoğun dumanı tehlikeli yakınlıkta sıyırtarak uçmaya devam ettiler. Görünürde ne geçit ne de kent vardı; üç Tilki Ruhu'nun arayı giderek kapadığı bir saatin sonunda, pencerelerin yanında çakan bir dizi roket *Jenny*'nin sancak pruvasında patladı.

"Ulu Quirke!" diye bağırdı Tom; ancak Quirke, Londra'nın tanrısıydı ve kendi kentini kurtarma zahmetine girmemişken, Tannhäuser Dağları'nın sülfürlü semasında kaybolmuş, harap haldeki küçük bir havagemisine niye yardım etsindi ki?

Pennyroyal harita masasının altına saklanmaya çalıştı. "Roket *atıyorlar!*"

"Ah, teşekkürler, biz de bu patlayan koca şeylerin ne olduğunu merak ediyorduk," dedi Hester; öngörüsü yanlış çıktığı için kızgındı.

"Ama ateş etmeyeceklerini söylemiştin!"

"Motorları hedef alıyorlar," dedi Tom. "Motorlara zarar verirlerse, gökyüzünde öldük demektir; bordaya kancalayıp birkaç kişi yollarlarsa..."

"Ee, bir şey yapamaz mısın?" diye ısrar etti Pennyroyal. "Karşı ateş açamaz mısın?"

"Hiç roketimiz yok," dedi Tom umutsuzca. Londra'nın üstündeki o son korkunç hava savaşı sırasında *13. Kat Asansörü*'nü vurup da, mürettebatın alev alev kabinin içinde yanışına tanık olduktan sonra, *Jenny*'nin barışsever bir gemi olacağına ant içmişti. Geminin roketatarları o günden beri boştu. Şimdi bu vicdani kararından pişmanlık duyuyordu. Onun yüzünden Hester ve Profesör Pennyroyal birazdan Yeşil Fırtına'nın eline geçecekti.

Bir roket daha sıyırtarak geçip gitti. Umutsuzca da olsa, bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Yeniden Quirke'i andı ve aniden *Jenny*'yi iskele tarafına döndürdü. Dağların yarattığı labirente doğru hızla alçalmaya, rüzgârla yontulmuş bazalt kayaların gölgelerine şimşek gibi dalıp çıkmaya başladı.

Telegram: @cinciva

Aşağıda, epeyce aşağıda ve ilerde, başka bir kovalama daha fark etti. Ufak bir toplayıcı kasaba dağların arasındaki bir yarıktan telaşla güneye doğru kaçıyor, hemen arkasından, çenelerini ardına kadar açmış, üç katlı kocaman bir paslı Mobil Kent ilerliyordu.

Tom, hâlâ inatla peşinden ayrılmayan üç Tilki Ruhu'nu ara ara periskopundan gözleyerek, Jenny'yi kente doğru sürdü. Pennyroyal tırnaklarını kemiriyor ve adı duyulmamış tanrılara sabuklarcasına yakarıyordu: "Ah, yüce Poskitt! Ah, Deeble, sen bizi koru!" Hester yeniden telsizi açtı ve hızla yaklaşan kenti selamlayıp iniş izni istedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Derken, otuz metre kadar arkalarında dağ yamacına çarpan bir roket, duman ve kaya parçaları saçtı. Telsizden, ağır Slav aksanıyla Havasperanto dili konuşan bir kadın sesi cazırdadı. "Burası Yeni-Nizhni Liman İdaresi. Talebiniz reddedildi."

"Ne?" diye bağırdı Pennyroyal.

"Ama bu hak-" dedi Tom.

"Bu acil bir durum!" dedi Hester telsize. "Peşimizde birileri var! "

"Biliyoruz," diye karşılık verdi ses, üzgün ama kararlı. "Bela istemiyoruz. Yeni-Nizhni barışsever bir kenttir. Lütfen, uzak durun, yoksa ateş açarız."

Kovalamanın başını çeken Tilki Ruhu'nun roketi, döne döne gelip hemen kıç tarafın yakınında patladı. Yeşil Fırtına havacılarının sert sesleri Yeni-Nizhni'nin tehditlerini kısa bir süre bastırdı, sonra kadının kararlı sesi yeniden duyuldu: "Hemen uzaklaş *Jenny Haniver*, yoksa ateş açarız!"

Tom'un aklına bir fikir geldi.

Yapacağı şeyi Hester'a açıklayacak kadar zaman yoktu. Zaten bu manevrayı Valentine'dan öğrendiği için Hester'ın onaylayacağını hiç sanmıyordu; gerçek maceranın ne demek olduğunu öğrenmeden önceki çıraklık günlerinde onu çok heyecanlandıran kitaplardan birinde, *Alaylı Bir Tarihçinin Maceraları* adlı kitapta okumuştu. Arka deliklerden gaz püskürterek alçalan Jenny, takibi sürdüren kentin önünü kesti, çarpışma rotası üstünde tam gaz ilerlemeye başladı. Telsizdeki ses aniden bir çığlığa dönüştüğü gibi, Tom gemiyi orta katın kenarındaki paslı fabrikaların tepesinden sıyırtıp, iki devasa sütunun arasından üst katın gölgesine daldırırken, Hester da, Pennyroyal da çığlığı bastılar. Arkasından, Tilki Ruhları'ndan ikisi son anda yükselişe geçti, ancak kovalamada başı çeken daha cesurdu, *Jenny*'nin peşinden kentin merkezine daldı o da.

Telegram: @cinciva

Bu, Tom'un Yeni-Nizhni'ye ilk gelişiydi ve epeyce de hızlı bir ziyaretti. Gördüğü kadarıyla kent, her katta merkezden çevreye ışınsal yayılan geniş caddeleriyle zavallı eski Londra'ya benzer kurulmuştu. *Jenny Haniver* bu caddelerin birinden sokak lambası yüksekliğinde vınlayıp geçerken, üst pencerelerden şoke olmuş suratlar ağızları açık aşağıya bakakaldı, kaldırımlarda yayalar canlarını kurtarmak için sağa sola kaçıştı. Katın merkezine doğru, taşıyıcı kolon ve asansör yuvası ormanı önlerinde bitiverdi; küçük gemi, torbasını sıyırtıp, dümen palasını çizdirerek de olsa, slalom parkurundan kıl payı kurtuldu. Ancak peşindeki Tilki Ruhu onun kadar şanslı değildi. Ne Tom ne de Hester olanları tam görebildi ama *Jenny*'nin motor gürültüsünü bastıran paralayıcı çarpışmayı duydular; enkazın güverteye yapışması, kabinin bir tepe tramvayından aşağıya sarhoşçasına sallanması, periskopun açısına girdi.

Kentin uzak ucundan kör edici güneş ışığına çıkıverdiler ansızın. Kurtulmuşa benziyorlardı; korkudan donakalmış Pennyroyal bile, hepsini saran ani sevinç dalgasına kapıldı. Ancak Yeşil Fırtına o kadar kolay pes etmezdi. Kentin gerisinde havada asılı egzoz dumanının içine dalan *Jenny*, biraz ileride berrak havaya çıktığında, öteki iki Tilki Ruhu onu bekliyordu.

Sancak tarafındaki motorlara bir roket isabet etti, patlamayla birlikte uçuş güvertesinin pencereleri yerinden fırladı, Hester yere savruldu. Emekleyerek ayağa kalktığında, saçı ve üstü başı cam kırıklarıyla kaplanmış Tom'u hâlâ kumandaların üstüne eğilmiş buldu. Pennyroyal harita masasının kenarına yığılmıştı; *Jenny*'nin pirinç yangın söndürme tüplerinden biri düşerken kelini sıyırtıp geçtiği için, açılan yaradan kan akıyordu. Hester onu pencere yanındaki oturma yerine sürükledi. Adam hâlâ nefes alıyordu, ancak gözleri yukarı kaymış, gözkapaklarının altında birer yarımay beyazlık kalmıştı. Kafasının içindeki ilginç bir şeyi inceliyormuş gibi görünüyordu.

Roketler yağmaya devam etti. Bükülmüş bir pervane kanadı vızıldayarak yanlarından geçip, yolunu şaşırmış bir bumerang gibi, aşağıya, karlı araziye doğru döne döne indi. Tom var gücüyle kumandalara asılmayı sürdürüyordu, ancak *Jenny Haniver* artık ona itaat etmiyordu -ya dümen diye bir şey kalmamıştı ya da komuta eden kablolar parçalanmıştı. Dağların arasından doğru uğuldayan şiddetli rüzgâr, gemiyi Tilki Ruhları'nın üstüne savurdu. *Jenny*'ye yakın olanı, çarpışmadan kaçınmak için ani bir hareket yaptı ama bu kez de gitti arkadaşı gemiye bindirdi.

Telegram: @cinciva

Sancak tarafına en fazla yirmi metre uzaklıkta gerçekleşen patlama, *Jenny*'nin uçuş güvertesini göz kamaştıran, dehşetli bir ışıkla doldurdu. Hester yeniden görebildiğinde, gökyüzünde çerçöp dönüyordu. Tilki Ruhları'nın çevreye fırlayan büyükçe parçalarının dağ yamaçlarından aşağıya, alttaki geçide doğru tangır tungur yuvarlandığını duyabiliyordu. İki üç kilometre gerideki Yeni-Nizhni'nin motor homurtusunu, güneye doğru hızlanan kentin tekerlek paletlerinin gacırtı gucurtusunu duyabiliyordu. Kendi kalbinin yerinden çıkacakmışçasına hızla gümbürdediğini duyabiliyordu; *Jenny*'nin motorlarının durduğunu da fark etmişti. Tom'un, kumanda kollarına gitgide artan bir telaşla asılıp vurmasından, motorları yeniden çalıştırma umudunun çok düşük olduğu anlaşılıyordu. Parçalanmış pencerelerden esen acı bir rüzgâr, kar tanelerini, buzun soğuk ve an kokusunu içeriye taşıyordu.

Hester, hayaletlerinin doğruca Güneşsiz Ülke'ye inmesini, daha fazla sorun yaratmak için oralarda gezinmemesini umarak, Yeşil Fırtına havacılarının ruhlarına alelacele bir dua okudu. Sonra da, inatla yürüdü Tom'un yanına gitti. Tom, kumandalarla boşuna uğraşmaktan vazgeçip, kızı kollarına aldı ve ikisi birbirlerine sarılmış bir halde öylece durup, gözlerini önlerindeki manzaraya diktiler. *Jenny*, büyücek bir volkanın yamacı üstünden süzülüyordu. Ötede dağlar bitiyor, mavi beyaz bir düzlük, ufka doğru sonsuzca uzanıyordu. Artık rüzgârın insafına kalmışlardı, rüzgâr onları çaresizce Buz Diyarı'na sürüklüyordu.

Telegram: @cinciva

6
BUZUN ÜSTÜNDE

"Kötü," dedi Tom. "Motorlardaki hasarı yere inmeden onaramam; ama eğer buraya inecek olursak..."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Ejderha Geçidi'ndeki felaketten bu yana üç gün geçmişti ve havada sürüklenen *Jenny Haniver* enkazının altında, ancak buz tutmuş bir ay kadar davetkâr araziler uzanıyordu: Çaprazlarla bölüm bölüm, kadim, ıssız, kalın bir buz. Beyazlığın içinde orda burda bir tepe sivriliyordu ama bunlarda da yaşam belirtisi yoktu ve bir o kadar beyaz ve barınılmaz görünüyorlardı. Ne bir kasaba ne bir kent ne de Kar Mecnunu göçebelerden iz vardı; *Jenny*'nin aralıklarla gönderdiği yardım çağrılarına yanıt da yoktu. Öğlenin ilk saatleri olmasına karşın, ısı vermeyen, donuk bir kızıl disk halindeki güneş alçalmaya başlamıştı bile.

Kollarını Tom'a dolayan Hester, onun, yün astarlı kalın havacı paltosunun içinde titrediğini hissetti. Burası dehşet verici derecede soğuktu; soğuk, canlı bir varlık gibi, insanın cildine bastırıyor ve gözeneklerden içeri sızmanın, bedenin içinde tükenmekte olan sıcaklığı boğmanın yolunu arıyordu. Hester soğuğun çoktan kemiklerine işlediğini duyuyor, Valentine'ın kılıcının kafatasında bıraktığı izi kemirdiğini hissedebiliyordu. Yine de, son bir saattir sancak tarafındaki motor bölmesinde buz kırıp onarım yapmaya uğraşan zavallı Tom'dan daha sıcak durumdaydı.

Tom'u geminin arkasına götürüp kamaralarındaki kuşete yatırdı ve tüm yorganları, yedek paltoları örttü üstüne; sonra da kendi azıcık sıcaklığını onunla paylaşmak için yanına kıvrıldı.

"Profesör Pennyroyal nasıl?" diye sordu Tom.

Hester homurdandı. Bir şey söylemek zordu. Kâşif hâlâ kendine gelememişti ve bundan sonra gelebileceği de kuşkuluydu. Şu anda, Hester'ın mutfakta yaptığı yatakta, kendi örtülerinin ve ona verebildikleri

Telegram: @cinciva

birkaç battaniyenin altında yatıyordu. “Ne zaman, sonunda öldü, artık onu aşağıya atmanın zamanı geldi diye düşünsem, sanki kıpırdanıp bir şeyler mırıldanıyor; ben de vazgeçiyorum.”

Hester uyuyakaldı. Uyumak kolaydı, tatlıydı. Rüyasında, kamaralarını acayip bir ışık doldurdu; MEDUSA’nın ışığı gibi parlayan ve yer değiştiren titrek bir parıltıydı bu. O geceyi anımsayarak Tom’a iyice sokuldu ve dudakları onunkileri buldu. Gözünü açtığında rüyasındaki ışık hâlâ oradaydı, Tom’un güzel yüzünde dalgalanıyordu.

“Kuzey Fecri,” diye fısıldadı Tom.

Hester yattığı yerden fırladı. “Kim? Nerede?”

Tom gülerek pencereyi işaret etti; “Kuzey Işıkları,” diye açıkladı. Dışarıda, gecenin karanlığında parıldayan bir renk tülü buzun üstünde salınıyor; önce yeşil, sonra kırmızı, sonra altın rengi, derken bu renklerin hepsi birden beliriyor; bazen neredeyse tamamen gözden kayboluyor, bazen de baş döndürücü ışık sütunları halinde parıldayıp dalgalanıyordu.

“Bunları hep görmek istemiştim,” dedi Tom. “Chung-Mai Spofforth’un *Kar Mecnunlarıyla Bir Mevsim* kitabını okuduğumdan beri. Ve işte karşımızdalar. Sanki sırf bizim için ayarlanmışlar.”

“Tebrikler,” dedi Hester ve ışıkları görmemek için yüzünü Tom’un çenesinin altındaki yumuşak çukura gömdü. Kesinlikle çok güzeldi, ama çok ulu, zalim bir güzellikti; çok yakında kendi cenaze fenerleri olacaklarını düşünmeden edemiyordu. *Jenny*’nin torbası ve donanımı üstünde birikmekte olan buzun ağırlığı er geç gemiyi alçaltmaya başlayacaktı; işte o zaman Hester’la Tom karanlığın ve fısıldayan ayazın içinde kalkışı olmayan bir uykuya dalacaklardı.

Aman aman korkmuyordu. Orada, Tom’un mahmur kucağında uyuklarken sıcaklığın bedeninden süzüldüğünü hissetmek hoş bir duyguydu. Hem, birbirinin kollarında ölen sevgililerin Ölüm Tanrıçası’nın gözbebekleri olarak Güneşsiz Ülke’ye birlikte gittiğini herkes bilirdi.

Ancak tek sorun, tuvalete gitme ihtiyacıydı. Bunu ne kadar umursamamaya, kendine hâkim olmaya ve karanlık tanrıçanın dokunuşunu sakin sakin beklemeye çalışırsa çalışsın, mesanesindeki basınç o denli artıyordu. Rahatsız bir durumda ölmek istemiyordu, ama altına yapmak da istemiyordu: Öte yaşama vıcık vıcık başlamak hiç de romantik olmazdı.

Telegram: @cinciva

Homurdanarak söverken battaniyelerin altından kıvrılarak çıktı, güverte zeminini kaplamış buzda kaya kaya yavaşça ilerledi. Patlayan roketlerden biri uçuş güvertesinin arkasındaki kimyasal tuvaleti paramparça etmişti, ama tuvaletin bir zamanlar durduğu yerde kullanışlı bir delik oluşmuştu. Deliğin üstüne çömeldi ve dondurucu soğukta nefesi kesilerek, işini olabildiğince hızlı gördü.

Doğruca Tom'un yanına dönmek istiyordu ve çok sonra öyle yapmış olmayı dileyecekti, ne var ki, bir şey onu ıssız uçuş güvertesine çıkması için dürttü. Kat kat buzlanmanın altından parlayan kumanda panellerinin loş ışıltısıyla, şu anda içerisi çok güzel görünüyordu. Hester, Gök Tanrıçası'yla Havacılar Tanrısı heykellerinin durduğu küçük sunak nişinin önüne diz çöktü. Havacıların çoğu, uçuş güvertesi sunaklarını atalarının resimleriyle süslerdi; ancak ne Tom'da ne de Hester'da ölen anne babalarının resimleri olduğundan,*Jenny* onarılırken kamaradaki bir sandığın dibinde buldukları Anna Fang'in fotoğrafını asmışlardı oraya. Hester, Güneşsiz Ülke'de kendilerine arkadaşlık etmesi umuduyla kısa bir dua okudu onun için.

Tom'un yanına dönmek için ayağa kalktığında, dışarıda uzanan buza göz atacağı tuttu ve bir ışık kümesi gördü. Başta, Tom'un çok hoşuna giden, gökyüzündeki o tuhaf alevin yansıması sandı - ama hayır, bunlar sabit noktalardı ve renk değiştirmiyor, dondurucu havada minik minik kırpışıp duruyorlardı. Hester, parçalanmış pencereye biraz daha yaklaştı. Ayaz önce gözünü sulandırdıysa da, ışıkların çevresinde karanlık bir kütle ve onun hemen üstünde de belli belirsiz bir sis ya da buhar öbeği seçebildi sonra. Rüzgâr almayan tarafta yaklaşık on beş kilometre uzaklıkta, kuzeye doğru ilerleyen küçük bir buz kentine bakıyordu.

Duyduğu tuhaf, nankörce düş kırıklığına aldırmamaya çalışarak, Tom'u uyandırmaya gitti. Hester bir süre yüzünü okşadıktan sonra, "Ne oldu?" diye homurdanıp döndü delikanlı.

"Bazı tanrıların bize zaafı var herhalde," dedi Hester. "Kurtulduk."

Tom uçuş güvertesine ulaştığında, kent daha da yaklaşmıştı; şanslarına, rüzgâr onları neredeyse dosdoğru kente sürüklüyordu. Demir kızaklar üstünde kayan, iki katlı, küçük bir şeydi. Tom dürbünü ona ayarlayınca, kentin kar küreği görevi görmesi için kapatılmış eğimli, yatık çenesini ve buzda ilerlemesini sağlayan kancalı, devasa arka tekerini gördü. Üst katında yarımay biçiminde dizilmiş yüksek beyaz evleri ve arka tarafa

Telegram: @cinciva

doğru bir tür saray kompleksi olan zarif bir kentti; ama hafiften yaslı bir havası vardı -yer yer pas tutmuştu ve pek çok evin pencereleri karanlıktı.

Telsiz düzeneğinin düğmelerini kurcalayan Hester, "Neden sinyal almadığımızı anlayamıyorum," diyordu.

"Belki de telsizleri yoktur," dedi Tom.

Hester, işe yarar bir sinyal yakalayabilmek için dalga bantlarını aşağı yukarı oynattı. Hiçbir şey yoktu. Tuhaf, hatta biraz da uğursuz göründü ona. Bu ıssız kent sessiz sedasız kuzeye doğru ilerliyordu. Ancak, açık kanaldan kenti selamlayınca, cana yakın bir liman başkanı Anglice yanıt verdi ve yarım saat sonra liman başkanının yeğeni, *Jenny Haniver*'ı çekmek üzere, *Dağ Kargası* adlı, yeşil, küçük bir havarömorkörüyle vızıldayarak çıkageldi.

Kentin üst katında ön tarafa yakın, neredeyse terk edilmiş görünen havalimanına indiler. Nazik, yuvarlak hatlı, tatlı kahverengi tenli, parkalar içinde, kürk başlıklı liman başkanı ve karısı; *Jenny*'nin çiçek gibi açılan, kubbeli bir hangara girmesine rehberlik edip, Pennyroyal'ı da sedyeyle liman ofisinin arkasındaki evlerine taşıdılar. Sıcak mutfakta yeni gelenleri kahve, pastırma ve sıcak hamur işleri bekliyordu; Tom'la Hester sunulanlara iştahla yumulunca, ev sahipleri ayakta durup hoşnut ifadelerle onları izledi. "Hoş geldiniz, yolcular! Anchorage'a hoş geldiniz, sefalar getirdiniz!"

Telegram: @cinciva

7
HAYALET KASABA

Günlerden çarşambaydı ve Freya'nın şoförü her çarşamba onu Buz Tanrıları Tapınağı'na, tanrıların rehberliği için dua etmeye götürürdü. Tapınak, saraydan en fazla on metre kadar uzakta, kentin arka tarafında, aynı platformun üstündeydi; dolayısıyla, şoförü çağırmak, resmi vosvosuna binmek, kısacık mesafeyi otomobille katetmek ve vosvostan inmek gibi işlere hiç gerek yoktu aslında, ama Freya yine de öyle yaptı - Markiz'in yürümesi yakışık almazdı.

Freya, soğuk tutulan tapınağın loş mum ışığında yine diz çöktü ve başını kaldırarak Efendi'nin ve Hanımefendi'nin muhteşem buz heykellerine baktı. Onlardan ne yapması gerektiğini kendisine söylemelerini ya da hiç değilse, şimdiye dek yaptıklarının onaylandığını belirtecek bir işaret göndermelerini diledi. Yine yanıt yoktu: Ne mucizevi bir ışık, ne kafasının içinde fısıldaşan sesler, ne de yerde mesaja dönüşen don izleri -yalnızca, güverte plakalarının dizlerinin altında titremesine neden olan düzenli motor hırıltısı ve pencerelere yüklenen kış alacakaranlığı. Zihni sürekli, sarayda kaybolup duran öteberi gibi sinir bozucu, aptalca şeylere takılıyordu. Birinin onun özel dairesine girip eşyasını alması onu hem sinirlendiriyor, hem de korkutuyordu biraz. Buz Tanrıları'na hırsızın kim olduğunu sormayı denedi, ancak bu soruyu da yanıtlamadılar tabii.

Son olarak Güneşsiz Ülke'deki durumlarını merak ettiği anne ve babası için dua etti. Ölümlerinden sonra, onları gerçekte pek de tanımadığının, yani başkalarının anne babalarını tanıdığı biçimde tanımadığının ayırdına varmaya başlamıştı. Freya'ya bakan dadılar, özel hizmetçiler olmuştu hep; anne babasını yalnızca akşam yemeklerinde ve resmi nedenlerle görmüştü. Onlara, "Görkemli Hanımefendi" ve "Efendim" diye hitap ederdi. En yakın olabildikleri anlar, Markiz'in buz-saltanat kayığıyla pikniğe gittikleri bazı yaz akşamlarıydı -yalnızca Freya, annesi, babası ve yetmiş kadar

Telegram: @cinciva

hizmetkârla saray mensubunun katıldığı basit aile işleri. Derken, salgın hastalık baş göstermiş ve onları görmesine bile izin verilmemişti; sonra da ölmüşlerdi. Birkaç hizmetkâr onları saltanat kayığına yerleştirip ateşe vermiş ve buzun ötelerine göndermişti. Freya odasındaki pencereden, dumanın yükselişini izlerken, zaten hiç var olmadıkları hissine kapılmıştı.

Tapınağın dışında, şoförü aşağı yukarı volta atıp çizmesinin ucuyla karda şekiller çizerek onu bekliyordu. "Eve, Smew," diye bildirdi ve şoför vosvosun sürme kapısını açmaya koşarken, Freya kentin ön taraflarına doğru bakarak, son günlerde üst katta acıklı derecede az ışık kaldığını düşündü. Makine bölümündeki işçilerden isteyenlerin aşağıdaki kirli paslı ufacık dairelerinden çıkıp, bu kattaki boş villalara yerleşebileceklerini belirten bir genelge yayımladığını anımsadı, ama çok azı bunu yapmıştı. Belki, kir pas içindeki dairelerini *seviyorlardı*. Belki onlar da en az kendisi kadar, alışkanlıkların verdiği huzura ihtiyaç duyuyorlardı.

Aşağıda, havalimanında beyazların ve grilerin arasında gösterişli bir kırmızı leke duruyordu.

"Smew? O nedir öyle? Yoksa bir gemi mi indi?"

Şoför eğildi. "Limana dün gece indi, Görkemli Hanımefendi. *Jenny Haniver* adında bir tüccar gemisi. Hava-korsanlarının mı ne saldırısına uğramış; Liman Başkanı Aakiuq'un dediğine göre, ciddi onarım gerekiyormuş."

Freya daha çok ayrıntı yakalayabilme umuduyla gözlerini kısarak gemiye dikkatle baktı. Rüzgarın çatılardan savurduğu kar girdapları arasından fazlası seçilemiyordu. Bunca zamandan sonra, Anchorage'a yabancıların yine ayak bastığını düşünmek çok tuhaf geliyordu!

"Neden daha önce söylemedin bana?" diye sordu.

"Sıradan tüccarların gelişi normalde markize bildirilmez, Görkemli Hanımefendi."

"İyi de, gemide kimler var? İlginç birileri mi?"

"İki genç havacı, Görkemli Hanımefendi. Bir de, onlarla yolculuk eden yaşlı bir adam."

"Ya," dedi Freya ilgisini yitirerek. Bir an için neredeyse heyecanlanmış, yeni gelenleri saraya davet etmeyi düşlemişti; ama tabii, başıboş havacılarla ve kendine havagemisi bile satın alamayan bir adamla ahbaplık, Anchorage Markizi'ne yakışmazdı.

Telegram: @cinciva

“Bay Aakiuq’un bana verdiği adlar, Natsworthy ve Shaw, Görkemli Hanımefendi,” diye sürdürdü Smew, kızın vosvosa binmesine yardım ederek. “Natsworthy, Shaw ve Pennyroyal.”

“Pennyroyal mı? Yoksa Profesör *Nimrod* Pennyroyal mı?”

“Sanırım öyle, Görkemli Hanımefendi, evet.”

“Öyleyse- Öyleyse-” Freya heyecanla bir sağa bir sola döndü, başlığını düzeltti ve kafasını salladı. Herkes öldüğünden beri ona yol gösteren gelenekler, ‘Mucize Anında Ne Yapılmalı’ hakkında hiçbir şey demiyordu. “Ah,” diye fısıldadı. “Ah, Smew, ona mutlaka hoş geldin demeliyim! Hemen havalimanına git! Onu meclis toplantı odasına getir - hayır, büyük toplantı salonuna getir. Beni eve bırakır bırakmaz mutlaka gidip onu - hayır, hemen git! Ben eve yürürüm!”

Sonra da, beklediği işareti gönderdikleri için Buz Tanrılarına teşekkür etmek üzere koşarak tapınağa döndü.

Anchorage’ı Hester bile duymuştu. Küçük olmasına karşın, buz kentlerinin en ünlüsüydü, çünkü kökeni eski Amerika’ya kadar uzanıyordu. Altmış Dakika Savaşı patlak vermeden hemen önce, gerçek Anchorage’dan kaçan bir grup mülteci, fırtınada enkaz olmuş bir kuzey adasında yeni bir yerleşim kurmuştu. Salgın hastalıklar, depremler ve buzul çağları boyunca orada hayatta kalmayı başardılar, ta ki, sekiz yüzyıl önce, hızla yayılan büyük Mobillik akımı kuzeye ulaşana kadar. Her kent harekete geçip yer değiştirmeye zorlandı, yoksa mobilleşenler tarafından yenecekti. Bu gelişmeler üzerine, Anchorage halkı yurtlarını yeniden yapılandırıp, buzun üstünde sonu gelmeyen seferlerine başladı.

Yağmacı değillerdi; baş taraftaki küçük çeneler yalnızca hurda ya da kazanları beslemek için tatlı su buzu toplamak için kullanılıyordu. Halk, Buz Diyarı’nın kıyısı boyunca ticaret yaparak geçimini sağlıyordu; öteki barışsever kasabalara küçük, zarif iskeleler uzatarak bağlanır, toplayıcıların ve arkeologların buzdan kazıp çıkardıklarını satmak üzere bir araya geldikleri bir pazaryeri oluştururlardı.

Peki ama, neden burada, ticaret yollarının kilometrelerce uzağında, kuzeye, kara kışa doğru yol alıyordu? Bu soru, *Jenny Haniver*’ı halatlarla bağlarken Hester’a rahat vermedi; hatta liman başkanının evindeki uzun,

Telegram: @cinciva

dinlendirici uykudan sonra da kafasını meşgul edip durdu. Buralarda gündüzün yerine geçen puslu alacakaranlıkta, havalimanına tepeden bakan, yarımay biçimindeki beyaz konakların yol yol paslandığını, kara kara iskelet göz çukurlarını andıran pek çok yapı penceresinin kırılmış olduğunu seçebiliyordu. Havalimanı bile çürümeye yüz tutmuş, yok olmanın eşiğine gelmiş gibiydi. Acı rüzgâr, savurduğu çerçöpü ve karı, boş hangarlara doğru yığıyordu; bir deri bir kemik köpeğin teki eski gök-kataı kenetleri yığınına bacağını kaldırmıştı.

Liman başkanının eşi Bayan Aakiuq, genç konuklarına ikinci bir kahvaltı hazırlarken, "Çok yazık, çok yazık," dedi. "Keşke bu cânım kenti geçmişte görebilseydiniz. Ne zenginlik vardı ne... gelenin gidenin haddi hesabı yoktu. Benim gençliğimde, havagemileri limanda yer bekleyerek tepemizde yığılırdı: Havayatları, küçük motorlu tekneler, Poyraz Yarışları'nda şanslarını denemeye gelmiş küçük yarış yelkenlileri, eski-dünya film yıldızlarının adlarını taşıyan, *Audrey Hepburn* ve *Gong Li* gibi, muhteşem yolcu gemileri."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Tom.

Bayan Aakiuq üzüntüyle, "Ah, dünya aleyhimize değişti," dedi. "Av çok azaldı ve Arkangel gibi büyük yağmacı kentler eskiden bize dönüp bakmazken, şimdilerde her fırsatta bizi kovalıyor."

Konukları için kupalara dumanı tüten kahveden doldurmakta olan kocası başıyla onayladı. "Üstelik bu yıl bir de salgın hastalık baş gösterdi. Kutup yakınında buza saplanmış eski bir yörünge silahları platformunun parçalarını bulmuş kimi Kar Mecnunu toplayıcıları kente aldık. Meğer, Altmış Dakika Savaşı zamanında üretilmiş korkunç bir tür virüs kapmışlar. Yo, öyle endişeyle bakmanıza gerek yok; o eski savaş virüsleri hızla etkidikten sonra zararsız bir şeye dönüşürler. Ama bu, önlenemez bir biçimde kente yayıldı, yüzlerce insanı öldürdü. Yaşlı marki ve eşi bile öldü. Salgın geçtikten ve karantina kaldırıldıktan sonra, pek çok kişi Anchorage'da bir gelecek göremedi artık ve bulabildikleri havagemilerine binerek başka kentlerde yeni yaşamlar kurmaya gittiler. Korkarım, bu koca kentte geriye ancak elli kişi kalmışızdır."

"O kadar mı?" Tom şaşırıp kaldı. "Peki ama, bu kadar az insan, böylesine büyük bir kenti nasıl ayakta tutmayı başarır?"

"Başaramaz," diye yanıtladı Aakiuq. "Sonsuza kadar değil. Yine de motor ustası yaşlı Bay Scabious harikalar -pek çok otomatik sistem,

Telegram: @cinciva

becerikli Eski-Tekno zımbırtılar türünden şeyler- yarattı ve bunlarla yeterli bir süre hareket etmemizi sağlayacaktır."

"Neye yeterli?" diye sordu Hester kuşkuyla. "Nereye gidiyorsunuz?"

Liman başkanının gülümsemesi silindi. "Size söyleyemem, Bayan Hester. Buradan uçup gidince, rotamızı Arkangel'a ya da bir başka yağmacıya satmayacağınız ne malum? Onları Yüksek Buz'da pusuya yatmış bizi bekler bulmak istemiyoruz. Haydi, fokburgerlerinizi bitirin de, fena hırpalanmış şu zavallı *Jenny Haniver*'ınızı onarmak için gerekli yedek parça bulabilecek miyiz, gidip bakalım."

Hester ve Tom yemeklerini yediler, sonra da Aakiuq'un peşi sıra rıhtımları aşıp, balina sırtı biçimli koca bir depoya gittiler. İçerinin loşluğunda, yıkıldı yıkılacak, eski motor haznesi ve havakabini paneli yığınları; sökülmüş havagemilerinden çıkma uçuş güvertesi parçaları ve dev kaburgalar gibi eğimli, alüminyum torba destekleri, depoda yer kaplama konusunda rekabet halindeydiler sanki. Yukarıda asılı, çeşitli boyuttaki pervane de, kentin hareketiyle uyumlu olarak ağır ağır sallanıyordu.

"Burası eskiden kuzenimindi," dedi Aakiuq; elektrik fenerini hurda tepelerinin üstünde gezdiriyordu. "Ama o gitti, salgın hastalıkta öldü; dolayısıyla burası benim sayılır artık bence. Sakın endişelenmeyin; bir havagemisinde onarmayı bilmediğim çok az arıza vardır, hem, bu günlerde yapacak daha önemli bir işim de yok."

Tom ve Hester, pas rengi karanlıkta onu takip ederken, uzakta tıka basa hurda dolu demir rafların arasında, küçük bir şey takırdadı, hatta eşelendi sanki. Her zamanki gibi tetikte olan Hester, başını hızla o yöne çevirdi, tek gözüyle gölgeleri taradı. Hiçbir şey kıpırdamadı. Böylesine eski bir ardiyede, sürekli ufak tefek şeyler düşüyor olmalıydı, öyle ya? Anchorage buzun üstünde kar küreyerek ilerlerken, sürekli sallanıp titreyen becerikli amortisörlere sahip bir binada hem de! Ama yine de izlenmekte olduğu hissini üstünden atamadı Hester.

"Motorlar Jeunet-Carot'tı, değil mi?" diye soruyordu Bay Aakiuq. Tom'dan hoşlandığı açıktı -insanlar Tom'dan hep hoşlanırdı- yardımcı olmak için, hurda öbekleri arasında telaşla sağa sola koşuşturup, benek benek küflenmiş koca bir defterdeki notlara göz atarak büyük çaba harcıyordu. "Bence işe yarayacak bir parça var elimde. Gördüğüm kadarıyla geminizin gaz-hücreleri eski Tibet işi: Yama yapamayız, ama olanları

Telegram: @cinciva

Zhang-Chen Hawkmoth'dan çıkma pek güzel RJ50'lerle değiştireceğim. Evet sanırım, *Jenny Haniver*'ınız üç hafta içinde yeniden uçacak duruma gelecektir."

Epeyce aşağıda, mavi karanlığın içinde üç çift keskin göz, küçük bir ekranda Tom, Hester ve liman başkanının parazitli görüntülerini izliyordu. Yeraltı mantarları kadar beyaz üç çift kulak, yukarıdaki dünyadan fısıltı halinde gelen bozuk, tiz sesleri kaçırmamak için dikkat kesilmişti.

Liman başkanının evine döndüklerinde Bayan Aakiuq, iki genci tepeden tırnağa donattı: Kar botları ve bot üstü çizmeleri, termal iç çamaşırları, yağlanmış yünden kalın kazaklar, eldivenler, atkılar ve parkalar. Ayrıca, kar maskeleri de verdi -Göz kısmı mikadan, soluk alma filtreli, yün muflonlu deri nesnelerdi bunlar. Bayan Aakiuq tüm bu eşyanın nereden geldiğini söylemediyse de, Hester, evin sunak nişinde yas kurdeleleriyle süslenmiş fotoğrafları fark etmişti, Aakiuq'un ölmüş çocuklarına ait giysilere bürünmüş olmalıydılar. Salgın hastalık mikroplarının gerçekten de, liman başkanının güvence verdiği gibi, yok olup gittiğini umdu. Her şeye karşın, maskeyi çok sevmişti.

Mutfağa geri döndüklerinde, Pennyroyal, ayakları kaynar su dolu bir tasın içinde, başında sargılarla sobanın yanında oturuyordu. Yüzünün solgunluğu dışında, eski haline kavuşmuştu. Bayan Aakiuq'un bir kupa yosun çayını höpürdetirken, Tom'la Hester'ı neşeyle selamladı. "Sizleri sapasağlam gördüğüme çok sevindim! Ne macera atlattık ama, ha? Bir sonraki kitabıma epey malzeme çıktı, korkarım-"

Sobanın orda, duvarda asılı pirinç telefon tiz bir çıngırtıyla çaldı. Bayan Aakiuq ahizeyi kaldırmaya koştu, santraldeki arkadaşı Bayan Umiak'ın aktardığı mesajı dikkatle dinledi. Yüzü sevinçli bir gülümsemeyle aydınlandı, ahizeyi yeniden çengeline takıp konuklarına döndüğünde heyecandan konuşamayacak durumdaydı.

"Harika haberlerim var, canlarım! Markiz sizi huzuruna kabul edecek! Bizzat Markiz'in kendisi! Sizi Kışlık Saray'a götürmesi için şoförünü

Telegram: @cinciva

yolluyor! Ne büyük bir onur! Düşünün, benim mütevazı mutfağımdan doğruca Markiz'in kabul salonuna gideceksiniz!"

Telegram: @cinciva

8
KIŞLIK SARAY

Şiddetli soğuğa yeniden adım atarlarken, “Markiz ne demek?” diye fısıldadı Hester, Tom’a. “Yenen bir şey gibi geliyor kulağa…”

“Sanırım, bir tür kadın belediye başkanı,” dedi Tom.

“Markiz,” diye lafa karıştı Pennyroyal, “kadın markidir. Buralardaki küçük kuzey kentlerinin çoğunda benzer biri vardır -unvanları kuşaktan kuşağa geçen, soylu hükümdar aileler. Marki. Kent Başkanı. Kont. Eisenstadt Delegesi. Arkangel Başkanı. Buralardakiler gelenekleri konusunda çok hassastır.”

“İyi de, ona niye belediye başkanı hanım deyip geçmiyorlar anlamıyorum,” dedi Hester huysuzca.

Liman girişinde onları bir vosvos bekliyordu -Tom’un Londra’dan anımsadığı elektrikli bir tür taşıt, ama hiç bu kadar güzelini görmemişti. Parlak kırmızıya boyalıydı ve yan tarafında, süslü kıvrımlarla çevrelenmiş altın yaldızlı bir R harfi vardı. Arkadaki tek tekerlek, normal vosvoslarınkinden daha büyüktü ve kara tutunabilmesi için çiviliydi. Öndeki iki tekerleğin üstüne doğru kavislenen çamurluklara iki koca elektrik feneri yerleştirilmişti; yaydıkları ışık huzmesinin içinde kar taneleri çılgınca dönüyordu.

Şoför geldiklerini gördü ve iyice yaklaştıklarında, aracın kubbemsi elastik örtüsünü kaydırarak açtı. Altın yaldız şeritleri ve apoletleri olan kırmızı bir üniforma içindeydi; hazır ola geçip selam verdiğinde boyu ancak Hester’ın beline geliyordu. Çocuk sandı onu Hester önce; ancak sonra, bodur bir beden üstünde yetişkin kafası taşıyan, kendisinden bile büyük bir adam olduğunu anladı. Bakışını telaşla başka yöne çevirdi, gözünü tıpkı bazen insanların ona yönelttiği, merak ve acıma dolu, incitici bir bakışla adama diktiğini fark etmişti.

“Adım Smew,” dedi adam. “Görkemli Hanımefendi sizi Kışlık Saray’a götürmem için yolladı beni.”

Telegram: @cinciva

Vosvosa tırmandılar; Tom ve Hester arka koltukta, ufak tefek bir adam için şaşırtıcı genişlikte yer kaplayan Pennyroyal'ın iki yanına sıkıştılar. Smew kapıyı sürerek kapadı ve yola koyuldular. Tom, evlerinin penceresinden izleyen Aakiuq'lara el sallamak için dönüp arkaya baktıysa da, havalimanı kar yağışının ve kış karanlığının gerisinde görünmez olmuştu. Vosvos, her iki tarafında üstü kapalı revakların yer aldığı geniş bir caddede ilerliyordu. Hepsi cansız, hepsi karanlık dükkânlar, lokantalar, büyük villalar hızla akıp gidiyordu. "Burası Rasmussen Bulvarı," diye bildirdi Smew. "Çok seçkin bir caddedir. Yukarı kenti baştan arkaya dek boydan boya kateder."

Tom, vosvosun kapısından dışarıya baktı. Issızlığı onu kaygılandırsa da, bu terk edilmiş, güzel kentten çok etkilenmişti. Ölü kuzeyin derinliklerine doğru böyle koşturarak nereye gidiyordu acaba? Geçmişte yine Londra dışında bulunduğu bir başka kenti -yanlış bir yerde, esrarengiz bir hedefe doğru ilerleyen kenti- aklını yitirmiş bir belediye başkanının Kazak Denizi'ne gömdüğü Duba Teker'i anımsayınca, sıcacık giysilerinin içinde titredi.

"Geldik," diye bildirdi Smew ansızın. "Kışlık Saray -sekiz yüz yıldır Rasmussen Ailesi'nin evi."

Kentin kıç tarafına yaklaşıyorlardı; uzunca bir rampayı tırmanırlarken, vosvosun elektrikli motoru uğuldayıp inledi. En tepede, Tom'un geçen gece havadan baktığında gözüne ilişen saray yükseliyordu -sivri çatı külahları ve balkonları buz tutmuş beyaz metal bir sarmal. Üst katları boş ve terk edilmiş görünüyordu ama alt katların bazı pencerelerinde ışık vardı, yuvarlak giriş kapısının önündeki tunç üçayaklarda gaz alevleri titreşiyordu.

Vosvos buzlu yolda çatırtılar çıkararak durdu; Smew, yolcular dışarı tırmanırken, aracın kubbemsi örtüsünü tuttu, sonra sarayın basamaklarından yukarı koştu, dış kapıyı sürerek açtı ve onları ısı bölmesi denen küçük bir odaya aldı. Kapıyı kapadıktan birkaç saniye sonra, tavan ve duvarlardaki ısıtıcılar, konuklarla birlikte içeri dolan soğuk havayı ısıtınca, bir iç kapı açıldı. Smew'ün peşinden, ahşap kaplı bir koridora girdiler; duvarlarda goblenler asılıydı. Önlerinde, paha biçilmez Eski-Tekno alaşımlarla bezenmiş, iki kanatlı devasa bir kapı belirdi. Smew kapıya vurup, "Burada bekleyin lütfen," diye mırıldandı ve yandaki bir geçitten

Telegram: @cinciva

aşağıya koşturdu. Kentin hareketiyle sarsılan yapı hafifçe gıcırdadı. İçerisi küf kokuyordu.

Tepelerinde, avizeleri sarıp ısıtma borularından aşağıya sarkmış yoğun örümcek ağı perdelerine bakan Hester, "Burayı sevmedim," dedi. "Bizi niye buraya çağırdı ki? Tuzak olabilir."

Bu laftan paniğe kapılmamış görünmeye çalışan Pennyroyal, "Çok saçma ve anlamsız, Bayan Shaw," diye dudak büktü. "Tuzak, ha? Markiz niye bize tuzak kursun ki? O çok üstün nitelikli bir insandır; anımsarsanız, bir tür kadın belediye başkanı."

Hester omuz silkti. "Daha önce iki belediye başkanıyla karşılaştım, ikisi de üstün nitelikli insanlar değildi. Çılgının, hatta zırdelinin önde gideniydiler."

Birden kapı kanatları sarsıldı ve raylar üstünde hafifçe gıcırdayarak yanlara süzüldü. Arkasında, uzun, mavi bir cüppe içinde, başında altı köşeli bir şapka ve elinde de, kendi boyundan iki kat uzun bir makam asasıyla Smew duruyordu. Konukları, sanki daha önce hiç görmemişçesine, büyük bir ağırbaşlılıkla selamladı, sonra da asayı üç kez metal zemine vurdu. "Profesör Nimrod Pennyroyal ve arkadaşları," diye bildirdi ve gerideki sütunlu mekâna doğru geçip, konukların ilerlemesi için kenara çekildi.

Tonozlu tavandan aşağıya sarkan bir sıra argon kürenin her biri döşemede, uçsuz bucaksız mekânın dibine doğru yol gösteren, ışıktan adım taşları gibi dairesel birer aydınlık alan yaratıyordu. Orada, yükseltilmiş bir kürsünün üstündeki süslü tahtta kaykılarak oturmuş biri bekliyordu. Hester el yordamıyla Tom'un eline uzandı; kürsünün basamaklarına ulaşıncaya kadar, yan yana gölge ve ışıktan geçerek Pennyroyal'ı izlediler; sonunda durup, yukarıya Markiz'in yüzüne baktılar.

Her nedense ikisi de yaşlı birini görmeyi ummuştu. Paslanmakta olan bu sessiz evdeki her şey, eskimeyi ve çürümeyi, nedenleri çoktan unutulmuş olduğu halde korunan kadim gelenekleri temsil ediyordu. Oysa, başını eğmiş onları azametle süzen kız, Hester ve Tom'dan bile gençti; on altı yaşından gün almadığı kesindi. Buz mavisi, uzun etekli gösterişli bir elbisenin üstüne yakası tilki kürkünden, beyaz bir harmani giymiş, şişman, güzel bir kızdı. Yüzünde Aakiuq ve eşinin Eskimo hatlarıyla benzerlik varsa da, teni çok açık renk, saçlarıysa altın sarısıydı. *Güz yapraklarının rengi,* diye düşündü Hester yüzünü gizleyerek. Markiz'in güzelliği ona kendini küçük, değersiz ve gereksiz hissettirmişti. Kusur bulmaya çalıştı. *Çok fazla*

Telegram: @cinciva

şişman. Boynu iyice yıkanmak istiyor. Güzel tuvaletini güveler yemiş, hem düğmelerin hepsi yalan yanlış iliklenmiş...

Hester'ın yanında Tom da düşünüyordu: *Ne kadar genç ve koca bir kenti yönetiyor! Üzgün görünmesine şaşmamalı!*

"Saygıdeğer Hanımefendi," dedi Pennyroyal, yerlere kadar eğilerek. "Sizin ve halkınızın bana ve genç arkadaşlarıma gösterdiğiniz nezakete ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilir miyim..."

"Bana, 'Görkemli Hanımefendi' diye hitap etmelisiniz," dedi kız. "Ya da, 'Buz Tarlalarının Işığı' diye."

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Tavanda kavisler çizen, kentin motorlarından geridönüştürülmüş sıcaklıkla sarayı ısıtan geniş kanallardan ufak sürtünme sesleri ve tıkırtılar geldi. Kız, konuklarını dikkatle inceledi. Sonunda, "Madem siz Nimrod Pennyroyal'sınız, neden resminizdekinden çok daha şişman ve kelsiniz öyleyse?" diye sordu.

Yanındaki küçük sehpadan bir kitap alıp, arka kapağını göstererek uzattı. Pennyroyal'ın ancak daha genç ve tıknaz kardeşi olabilecek bir adamın resmi vardı üstünde.

"Ah, şey, sanatsal yorum işte, bilirsiniz," diye kıvırttı Kâşif. "Bir ressamın beceriksizliği - ona beni olduğum gibi, göbekli, geniş alınlı falan çizmesini söylemiştim, ama bu sanatçı tiplerin nasıl olduğunu bilirsiniz; idealize etmeye, insanın içindekini yansıtmaya bayılırlar..."

Markiz gülümsedi. (Gülümserken daha da güzel görünüyordu. Hester ondan hiç mi hiç hoşlanmadığına karar verdi.) "Karşımdakinin gerçekten de siz olduğundan emin olmak istedim, Profesör Pennyroyal," dedi kız. "Portre konusunu gayet iyi anlıyorum. Salgından önce ben de, tabak, pul, para gibi şeylere kendiminkini yaptırmak durumundaydım hep, ama *hemen hiç* beceremediler-"

Markiz ansızın konuşmasını kesti; sanki içsel bir dadı ona, bir markizin konukları önünde, heyecanlı bir genç kız gibi gevezelik edemeyeceğini anımsatmıştı. "Oturabilirsiniz," diye bildirdi çok daha resmi bir tonla ve ellerini çırptı. Tahtın arkasında bir kapı hızla açıldı ve Smew, birkaç küçük sandalye sürükleyerek telaşla çıkageldi. Bu kez de başka bir kostüm giymişti: Kenarsız, üstü düz bir şapka ve yüksek yakalı bir uşak tuniği. Tom bir an için gerçekten de, Markiz'in hizmetinde birbirine tıpatıp benzeyen üç küçük adam mı var diye merak ettiyse de, dikkatle bakınca bunun kesinlikle aynı Smew olduğunu anladı -Adam, hızlı hızlı giysi

Telegram: @cinciva

değiştirmekten soluk soluğaydı ve kâhya peruğu, cebinde şişkinlik yapıyordu.

"Acele et," dedi Markiz.

"Özür dilerim, Görkemli Hanımefendi." Smew üç sandalyeyi de tahta dönük biçimde yerleştirdi, sonra yine gölgelere karışıp kayboldu. Az sonra, üstünde bir çay demliği ve bademli kurabiye tepsisi bulunan ısıtmalı bir servis arabasıyla geri döndü. Beraberinde, ondan daha yaşlı, uzun boylu ve sert görünüşlü, siyahlar içinde bir adam da geldi. Konukları başıyla selamladı ve Smew, Yüksek Cam'dan minik fincanlara çay koyup konuklara ikram ederken, tahtın yanına geçip dikildi.

"Öyleyse çalışmalarım konusunda bilginiz olduğunu mu anlamalıyım, Ey Buz Tarlalarının Işığı?" dedi Pennyroyal, aptal aptal sırıtarak.

Markiz'in saray adabı maskesi yine düştü, heyecanlı genç kız ortaya çıktı. "Ah, evet! Tarihe ve maceraya bayılırım. Bu tür kitapları eskiden... şey, markiz olmadan önce sürekli okurdum. Tüm klasikleri okudum: Valentine, Spofforth ve Tamarton Foliot. Ama içlerinde en sevdiğim sizinkilerdi, Profesör Pennyroyal. Sanırım, bu yüzden aklıma-"

"Dikkatli olunuz, Markiz," dedi yanında dikilen adam. Sesi, iyi ayarlı motor gibi yumuşak bir homurtu halindeydi.

"Eh, her neyse," dedi Markiz, "bu yüzden, Buz Tanrıları'nın sizi buraya göndermesi muhteşem! Bu bir işaret yani. Doğru karar verdiğimin, aradığımız şeyi bulacağımızın işareti. Siz yanımızda olup bize yardım ederken başaramamamız mümkün mü?"

Hester usulca, "Zırdeli," diye fısıldadı Tom'a.

"Pek anlayamadım, Görkemli Hanımefendi," diye itiraf etti Pennyroyal. "Sanırım, başıma aldığım darbeden dolayı zihnim hâlâ biraz karışık. Ne yazık ki, sözlerinizi kavrayamadım."

"Çok basit," dedi Markiz.

"Markiz," diye uyardı yanındaki adam yeniden.

"Ah, bu kadar pimpirikli olmayın, Bay Scabious!" diye tersledi onu Markiz. "Karşımızdaki Profesör Pennyroyal! Ona güvenebiliriz!"

"Bundan hiç kuşkum yok, Görkemli Hanımefendi," dedi Scabious. "Beni tedirgin eden, onun genç arkadaşları. Rotamızı duyarlarsa, gemileri onarılır onarılmaz havalanıp bizi Arkangel'a satmaları tehlikesi var. Başkan Masgard motorlarımı ele geçirmek için yanıp tutuşuyordur."

Telegram: @cinciva

“Asla böyle bir şey yapmayız!” diye bağırdı Tom; Hester onu tutmasaydı, fırlayıp yaşlı adamın karşısına dikilecekti.

“Ekibime kefilim, Görkemli Hanımefendi,” dedi Pennyroyal. “Londra Müzesi’nde eğitim görmüş olan Kaptan Natsworthy de benim gibi bir tarihçidir.”

Markiz, Tom’u incelemek üzere ilk kez ona doğru döndü; öyle büyük bir hayranlıkla baktı ki, Tom kıpkırmızı kesilip, gözlerini yere indirdi. “Öyleyse, hoş geldiniz, Bay Natsworthy,” dedi kız yumuşacık. “Umarım, siz de burada kalıp bize yardım edersiniz.”

“Neye yardım edecekmiş?” diye sordu Hester dobra dobra.

“Amerika yolculuğumuza tabii ki,” diye yanıtladı kız. Elinde tuttuğu kitabı çevirip, ön kapağını gösterdi. Kapakta, kürk bikinili bir kızın kışkırttığı ayının tekiyle boğuşan, çok yakışıklı ve kaslı bir Pennyroyal resmedilmişti. *Güzel Amerika*’nın ilk baskısıydı bu.

“En sevdiğim bu olmuştur her zaman,” diye açıkladı Markiz. “Sanırım, Buz Tanrıları Amerika’ya gitme düşüncesini bu yüzden aklıma soktu. Buzu geçip, Profesör Pennyroyal’ın keşfettiği o el değmemiş, yemyeşil yeni topraklara gitmenin bir yolunu bulacağız. Orada, kızakları atıp tekerlekleri takacak, yakıt için ağaç keseceğiz, vahşilerle ticaret yapacak ve onlara Kentsel Darwincilik’in yararlarını tanıtacağız.”

“Ama, ama, ama...” Pennyroyal oturduğu sandalyenin kolçaklarını sanki bir hız-treninde yol alıyormuşçasına sıkı sıkıya kavramıştı. “Ama demek istediğim, Kanada Buz Örtüsü - Grönland’ın Batısı - Hiçbir kent cesaret edip de-”

“Biliyorum, Profesör,” diye katıldı ona kız. “Bizim için uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak; tıpkı Amerika’yı yürüyerek geçip buza vardığınızda sizin için olduğu gibi. Ama Tanrılar yanımızda. Öyle olmalılar. Yoksa, sizi bize yollamazlardı. Sizi Onursal Başseyrüseferci atayacağım ve yardımlarınızla yeni av alanımıza güven içinde varacağız, eminim.”

Markiz’in cüretkâr öngörüsü karşısında müthiş heyecanlanan Tom, Pennyroyal’a döndü. “Ne harika bir şans, Profesör!” dedi sevinçle. “Bunca zaman sonra yeniden Amerika’ya gideceksiniz!”

Pennyroyal boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve gözleri yuvalarından fırladı. “Ben... Başseyrüseferci, ha? Çok naziksiniz, Buz Tarlalarının Işığı, çok naziksiniz...” Pennyroyal bayılırken, Yüksek Cam fincanı da parmaklarının arasından kaydı, metal zemine çarpıp çatladı. Smew

Telegram: @cinciva

vahvahlandı, çünkü fincan takımı Rasmussen Ailesi'nin çok eski bir ata yadigârıydı, ama Freya hiç umursamadı. "Profesör Pennyroyal yaşadığı maceraların yorgunluğu içinde hâlâ," dedi. "Onu yatırın! O ve arkadaşları için konukevindeki odaları havalandırın! Profesörü mümkün olan en kısa sürede sağlığına kavuşturmalıyız. O aptal fincancık için de surat etmeyi bırak, Smew. Profesör bizi Amerika'ya ulaştırdığında, hayal edemeyeceğimiz kadar çok Yüksek Cam kazıp çıkarabiliriz nasılsa!"

Telegram: @cinciva

9
TESİS'E HOŞ GELDİNİZ

Epeyce güneyde, buz tabakasının sınırları ötesinde, soğuk denizden bir ada yükseliyordu. Kapkaraydı, sivri sivriydi ve resifleri üstünde yuvalanmış martı ve korsanmartıların pislikleriyle yol yoldu. Kuşların gürültüsü kilometrelerce uzaktan duyuluyordu -Balık yakalamak için kıyıda çatlayan dalgalara dalarlarken ya da zirvenin çevresinde geniş sürüler halinde daireler çizerlerken, bazen de derme çatma yapıların damlarına ya da dik yamaçlarda, ölü ağaç kütüklerinde biten kav mantarları gibi çıkıntı yapan, tehlikeli metal patikaların paslı korkuluklarına tünerlerken çın çın ötüyor, çığlık çığlığa bağırıyor, birbirleriyle dalaşıyorlardı. Burası her ne kadar yerleşime uygun görünmese de, meskûndu; kayalardan havagemisi hangarları dışarı uğramış, dar kaya yarıklarına örümcek yumurtaları gibi küresel yakıt tankı kümeleri sıkıştırılmıştı. Burası, Kızıl Loki ve onun efsanevi hava-korsanı çetesinin yuvalandıkları Çakal Tüneği'ydi.

Loki yoktu artık ve bazı binalardaki roket patlaması izleri, bunun rızası dışında gerçekleştiğini gösteriyordu. Sakin bir akşam vakti çıkagelen bir Yeşil Fırtına saldırı birimi korsanları katletmiş ve Tünek'i ele geçirerek hiçbir aç kentin ulaşamayacağı bir üs kurmuştu.

Eğreti Sinyal egzoz sesi eşliğinde rüzgâr yönünden yaklaşırken, güneş batıyor, doğuda göğü boyayan kırmızı, mor ve koyu turuncular, adanın her zamankinden daha uğursuz görünmesine neden oluyordu. Zırhlı insan kafalarına benzeyen silah yatakları, milleri üstünde dönerek, bu eski, tıknaz gemiyi takibe aldı. Gemi ana hangara yanaşırken, ona eşlik eden Tilki Ruhları da, direnen koyunu ağıla kovalayan çiftlik köpekleri gibi çevresinde daireler çizdiler.

Kabinin pencerelerinden dışarıya bakan Widgery Blinkoe'nun eşlerinden biri, "Ne mezbelelik!" diye yakındı.

"O eski havagemisini ihbar etmenin bize şans ve para getireceğini söylemiştin," diyerek ona katıldı bir başkası da. "Buralara, dünyanın bir

Telegram: @cinciva

ucuna sürükleneceğimizi değil, bir sal-mesirede güneşleniyor olacağımızı anlatmıştın."

"Yeni giysiler ve köleler vaat etmiştin!"

Yer ekibi, hangara girebilmesi için renkli bayraklarla ona kılavuzluk ederken, dikkatini dümen kollarına yoğunlaştırmaya çalışan Blinkoe, "Sessiz olun, hanımlar!" diye bağırdı. "Biraz saygılı olun! Burası Yeşil Fırtına üssü! Buraya davet edilmek büyük onurdur: Hizmetlerime değer verdiklerinin bir göstergesi!" Oysa aslında o da, Çakal Tüneği'ne gelmek zorunda bırakıldığı için eşleri kadar ürkmüştü. Fırtına'nın Tannhäuser Dağları'ndaki üssüne *Jenny Haniver*'ı gördüğünü telsizle bildirmesinin ardından, bir teşekkür ve uygun bir ödeme beklemişti. Yoksa, daha Gökliman'dan ayrılır ayrılmaz bir Tilki Ruhu filosuyla burun buruna gelip de buraya kadar sürülmeyi hiç mi hiç değil.

Eşleri birbirlerini dürterek, "Yaa, gerçekten mi!" diye homurdandılar.

"Yeşil Fırtına'ya gösterdiği saygıyı onlardan görememesi çok yazık!"

"Hizmetlerine değer veriyorlarmışmış!"

"Buralara kadar sürüklenerek ne çok iş kaçırdığımızı bir düşünsenize!"

"Annem beni, onunla evlenmemem konusunda uyarmıştı."

"Benimki de öyle!"

"Benimki de!"

"Bundan iş çıkmayacağının o da farkında! Nasıl endişeli, baksanıza!"

Bay Blinkoe *Eğreti Sinyal*'den dışarı, yankılanan karmakarışık hangara adım attığında hâlâ endişeli görünüyordu; ancak güzel bir astsubay onu karşılamaya koşunca, ifadesi hoşgörü gülümsemesine dönüştü. Widgery Blinkoe'nun güzel genç kadınlara zaafı vardı; zaten bu yüzden beşiyle evliydi ya. Her ne kadar bu beşinin de epeyce yaygaracı, dikbaşlı ve ona karşı birleşme eğiliminde oldukları ortaya çıkmışsa da, astsubaya altıncı eşi olmayı teklif etme düşüncesinden kendini alamıyordu.

"Bay Blinkoe mu?" diye sordu astsubay. "Tesis'e hoş geldiniz."

"Buraya Çakal Tüneği dendiğini sanıyordum, tatlım."

"Komutan, Tesis dememizi yeğliyor."

"Ah."

"Sizi komutan hanıma götürmek için buradayım."

Telegram: @cinciva

“Hanım, ha? Örgütünüzde çok sayıda hanım olduğunu fark etmemiştim.”

Kızın gülümsemesi kayboldu. “Yeşil Fırtına, yakında Mobillik yanlısı barbarları bozguna uğratma ve Dünya’nın yeniden yeşillenmesini sağlama uğruna verilecek savaşta, hem erkeklerin hem kadınların üstlerine düşeni yerine getirmeleri gerektiğine inanır.”

“Ah, elbette, elbette,” dedi Bay Blinkoe telaşla. “Ben de aynı fikirdeyim…” Bu tür konuşmalardan hoşlanmazdı: Savaş, iş yaşamı için fena halde kötüydü. Ancak, son birkaç yıl Mobillik Karşıtları Birliği için hiç iyi geçmemişti: Londra, Batmunkh Gompa’nın neredeyse kapılarına dayanmış, ajanları da Kuzey Hava Filosu’nu yakmıştı. Bu yüzden, geçen kış Arkangel, Spitzbergen Sabiti’ne saldırdığında yardıma koşacak yedek gemiler yoktu ve kuzeyin son büyük Mobillik Karşıtı kenti, yağmacının ayrıştırma bölümünü boylamıştı. Yüksek Konsey’in elinin ayağının titremesi karşısında giderek sabırsızlanan Birlik’in kimi genç subaylarının intikam yolları araması doğaldı. Neyse ki, çabalarının hepsi boşa çıkacaktı.

Blinkoe, astsubayın peşi sıra yürürken, bu küçük üssün gücünü tartmaya çalıştı. İniş düzlüklerinde tetikte bekleyen, iyi silahlanmış birkaç Tilki Ruhu ve beyaz üniformalı, tunç yengeç-kabuğu-miğferli çok sayıda asker vardı; hepsi de üstünde Yeşil Fırtına’nın simgesi şimşek bulunan kol bantları takıyordu. Adamların buhar gücüyle çalışan makineli silahlarına hızla göz atarak, *Sıkı güvenlik,* diye düşündü. Ama neden? Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde, tüm bunları gerektirecek ne vardı? Üstüne şablonla *Kırılabilir* ve *Çok Gizli* yazılmış, kilitli kocaman metal sandıklar taşıyan bir bölük, sert adımlarla geçip gitti. Üniformasının üstüne şeffaf plastik bir palto giymiş, kel kafalı ufak tefek bir adam, askerlere yaygara ediyordu. “Çok dikkatli taşıyın! Sallamayın! Hassas aletler onlar!” Blinkoe’nun bakışını hissederek ona dikti gözlerini. Kaşlarının arasında, kırmızı çark biçiminde küçük bir dövme vardı.

“Tam olarak ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordu Blinkoe eşlikçisine. Hangardan çıkmış, nemli tünel ve merdivenlerden geçmiş, kayanın derinliklerine doğru tırmandıkça tırmanıyorlardı.

“Gizli,” dedi kız.

“Bana söyleyebilirsin herhalde?”

Astsubay başını salladı. Kaba saba, işgüzâr, asker tipli bir kızdı. Blinkoe kararını vermişti: Asla altıncı-Bayan-Blinkoe yapısında değildi. Dikkatini

Telegram: @cinciva

geçidin duvarlarına tutturulmuş afişlere çevirdi. Bunlarda, TÜM KENTLERİ YOK ET diye teşvik eden öfkeli sloganların altında, mobil kentlerin tepesine roket yağdıran Birlik havagemileri görülüyordu. Afişlerin arasında, hücre bölümlerine, barakalara, çeşitli silah platformlarına ve bir laboratuvara gidişi gösteren, şablonla çizili işaretler vardı. Bu da tuhaftı. Mobillik Karşıtları Birliği, bilimi hep küçümsemişti; bir havagemisi ya da roketten daha karmaşık her teknolojinin barbarca olduğuna, onu reddetmenin doğruluğuna inanırdı. Yeşil Fırtına'nın farklı düşündüğü açıktı.

Bay Blinkoe korkmaya başlamıştı biraz.

Komutanın odası, adanın zirvesindeki eski binalardan birindeydi. Eskiden Kızıl Loki'nin özel dairesi olan bu mekânın duvarlarını süsleyen açık saçık resimler, komutanın resmiyetine uygun biçimde badanalatılmıştı. Ancak, beyaz kireç badana ince olduğundan, alttaki silik suratlar, ölü korsanların, Tünek'in yeni sakinlerini onaylamaz ifadelerle bakan hayaletleri gibi, ordan burdan seçiliyordu. En uçtaki duvarda kocaman, yuvarlak bir pencere vardı, ama kayda değer bir manzarası yoktu.

"Blinkoe sen misin? Tesis'e hoş geldin."

Komutan çok gençti. Bay Blinkoe güzel bir kadın olacağını ummuştu ama, siyah saçlarına erkek tıraşı yapılmış, kömür rengi yüzü sert, katı görünüşlü, küçük bir dilber çıkmıştı karşısına. *Jenny Haniver*'ı Gökliman'da gören ajan sen misin?" diye sordu kız. Elleri, kıpır kıpır kahverengi örümcekler gibi, sürekli kasılıp gevşiyordu. Ya o koyu renkli iri gözleriyle dik dik bakışı! Blinkoe onun hafiften aklını yitirmiş olduğundan kuşkulandı.

"Evet, saygıdeğer efendim," dedi tedirginlikle.

"O olduğundan eminsin, ha? Bir yanlışlık yok yani? Yeşil Fırtına'dan para koparmak için uydurduğun bir hikâye olmasın?"

"Hayır, hayır!" dedi Blinkoe telaşla. "Tanrılar aşkına, hayır; gün gibi ortadaydı, o Rüzgâr Çiçeği'nin gemisiydi!"

Komutan arkasını dönüp, mat camdan dışarıya, hızla kararan gökyüzüne bakarak pencereye yürüdü. Bir süre sonra, "Tilki Ruhları'nın bir

Telegram: @cinciva

kanadı *Jenny*'nin yolunu kesmek üzere gizli üslerimizden birinden havalandı," dedi. "Hiçbiri dönmedi."

Blinkoe ne söylesin bilemedi. "Vah vah!" diyebildi.

Kız yine ona doğru döndüyse de, ışıklı pencerenin önünde durduğundan, Blinkoe onun yüz ifadesini seçemedi. "Gizlice içeri sızan ve *Jenny Haniver*'ı Batmunkh Gompa'dan çalan iki barbar, Dış-Topraklar'dan gelme birer yumurcak gibi görünseler de, gerçekte onlar Londra'nın tuttuğu özel eğitimli ajanlardı. Hiç kuşku yok ki, şeytani bir kurnazlıkla gemilerimizi alt edip ortadan kaldırdılar, sonra da kuzeye, Buz Diyarı'na kaçtılar."

Widgery Blinkoe'ya hiç inandırıcı gelmese de, "Şey, bu kesinlikle mümkün, Komutan," diye ona hak verdi.

Kısa, çelimsiz bir kızdı, gözleri Blinkoe'nunkileri tutuşturarak yaklaştı. "Daha pek çok Tilki Ruhu var. Yeşil Fırtına her geçen gün güçleniyor. Birlik komutanlarının pek çoğu bizden yana, üslerimizi güçlendirmek için asker ve gemi göndermeye hazırlanıyorlar. Tek eksiğimiz bir istihbarat ağı. Bu nedenle sana ihtiyacımız var, Blinkoe. *Jenny Haniver*'ı ve onu kullanan barbarları bulmanı istiyorum."

"Bu söylediğiniz, ee şey, olabilir, evet," dedi Blinkoe.

"Hizmetinin karşılığını cömertçe alacaksın."

"Ne kadar cömertçe? Paragöz biri gibi görünmek istemem, ama bakmam gereken beş karım var..."

"Gemiyi buraya getirdiğinizde on bin."

"On bin..!"

"Yeşil Fırtına, kendine hizmet edenleri fazlasıyla ödüllendirir," diyerek onu temin etti komutan. "Ama bize ihanet edenleri de cezalandırırız. Bu konuda ya da Tesis'te gördüklerinle ilgili herhangi birine tek laf edersen, seni bulup öldürürüz. Çok ızdırap vererek. Anladın mı?"

"Ya, ya!" diye ciyakladı Blinkoe, elindeki şapkayı çevirip duruyordu. "Şey, nedenini sorabilir miyim? Yani, bu gemi neden bu kadar önemli demek istiyorum? Birlik'in bir tür simgesi olarak duygusal bir değere sahip sanıyorum, ama gerçekte bunlara değmez-"

"O gemi, sana önerdiğim paraya değer." Komutan ilk kez gülümsedi; cenazeye katılan uzak akrabaya teşekkür eden biri gibi -acı dolu, soğuk, ince ve küçük bir tebessüm. "*Jenny Haniver* ve onu çalan barbarlar,

Telegram: @cinciva

buradaki çalışmalarımız için hayati önemde olabilir," dedi. "Bütün bilmen gereken bu. Gemiyi bul ve bana getir, Bay Blinkoe."

Telegram: @cinciva

10
HARİKALAR DEPOSU

Anchorage'ın tüm doktorları ölmüştü. Profesör Pennyroyal için bulunabilen en iyi hemşire, Yönetim Kurulu'ndan, bir zamanlar ilkyardım kursuna katılmış Windolene Pye'dı. Pye, Kışlık Saray'ın üst katındaki lüks konuk odasında yatağın yanına oturmuş, Profesör'ün bileği ince parmaklarının arasında, cep saatine bakarak adamın nabzını ölçüyordu.

"Sanırım basit bir baygınlık geçiriyor," diye bildirdi. "Muhtemelen aşırı yorgunluk ya da yaşadığı korkunç maceraların gecikmiş şoku -zavallı beyefendi."

"Biz niye yığılıp kalmadık öyleyse?" diye öğrenmek istedi Hester. "Biz de korkunç maceralar atlattık, ama evde kalmış kız kuruları gibi boylu boyunca bayılmıyoruz."

Kendisi de evde kalmış bir kız kurusu olan Bayan Pye, Hester'a ters ters baktı. "Bence Profesör'ün dinlenmesine izin vermelisiniz. Sessizliğe ve gece gündüz bakıma ihtiyacı var. Haydi, şimdi hepiniz dışarı..."

Hester, Tom ve Smew koridora çıkınca, Windolene Pye kapıyı arkalarından sıkı sıkı kapadı. "Umarım atlatır," dedi Tom. "İkinci bir Amerika araştırma gezisi için yıllarca birilerinden fon bulmaya uğraşmışken, aniden Markiz'in bütün kentini olduğu gibi oraya götüreceğini duyunca-"

Hester güldü. "Bu olanaksız! Markiz kafayı yemiş!"

"Bayan Shaw!" dedi Smew soluğu kesilerek. "Nasıl böyle söylersiniz? Markiz bizim yöneticimiz; Buz Tanrıları'nın yeryüzündeki temsilcisi. İlk Anchorage'dan kurtulanları Amerika'dan uzağa, güvenli bir yere ulaştıran, Markiz'in atası Dolly Rasmussen olmuştu. Bizleri anavatanımıza götürmenin yine bir Rasmussen'e düşmesi son derece doğal."

"Onu neden savunduğunuzu anlamıyorum," diye homurdandı Hester. "Size sanki pabucuna yapışmış bir şeymişsiniz gibi davranıyor. Hem, tüm

Telegram: @cinciva

bu kostüm değiştirmelerle kimseyi kandıramadığınızı biliyorsunuzdur umarım. Hepsinin siz olduğu anlaşılıyor."

Smew büyük bir asaletle, "Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum ben," diye karşılık verdi. "Markiz'e belirli hizmetkâr ve görevlilerin hizmet etmesi gerekir: Şoförler, aşçılar, kâhyalar, uşaklar falan filan. Ne yazık ki, hepsi öldü. O nedenle eksikleri benim gidermem gerek. Eski gelenekleri sürdürmek için elimden geleni yapıyorum."

"Peki, daha önceki görevin neydi? Şoför müydün, kâhya mı?"

"Markiz'in cücesiydim."

"Markiz'in cüceye neden ihtiyacı vardı?"

"Markiz evinde *her zaman* bir cüce olmuştur. Markiz'i eğlendirmek için."

"Nasıl?"

Smew omuz silkti. "Kısalık yetiyor, sanırım."

"Bu eğlendirici mi?"

"Gelenek bu, Bayan Shaw. Salgın hastalık baş gösterene kadar Anchorage'da geleneklerimizle hep gurur duymuştuk. İşte odalarınız."

Pennyroyal'ınkinin bulunduğu koridorun biraz ilerisindeki iki odanın kapılarını ardına dek açtı. Her iki odada da uzun uzun pencereler, koca bir yatak, geniş ısıtma kanalları vardı. İkisi de neredeyse *Jenny Haniver*'ın kabini genişliğindeydiler.

"Çok güzel görünüyorlar," dedi Tom minnetle. "Ama bize bir oda yeter."

Isıtmayı ayarlamak için ilk odaya dalan Smew, "Söz konusu bile olamaz," dedi. "Kışlık Saray'da karşı cinsten iki bekâr gencin aynı odada kaldığı duyulmamıştır. Her türden yakınlaşma yaşanabilir. Tek oda söz konusu bile olamaz." Kanalın birinden gelen tıkırtı bir an dikkatini dağıttıysa da, Hester ve Tom'a dönüp çapkınca göz kırptı. "Ancak bu iki oda arasında bir kapı var; birisi bu kapıyı kullanmak isterse, kimin haberi olabilir ki! .. "

Ama, Anchorage'da olup biten neredeyse hemen her şeyden haberi olan biri vardı. Mavi karanlığın içinde pürdikkat ekranlarına bakan gözcüler, cücenin ardından ikinci odaya giren Tom'la Hester'ın geniş açılı, parazitli görüntüsüyle karşılaştılar.

Telegram: @cinciva

“Çok çirkin bir kız!”

“Mutlu görünmüyor.”

“Onunki gibi bir suratla kim mutlu olur ki?”

“Hayır, konu o değil. Kız kıskanmış. Freya’nın, erkek arkadaşına nasıl baktığını görmedin mi?”

“Bu bölümden sıkıldım. Başkasına zıplayalım.”

Resim değişti, başka görüntülere atladı: Oturma odalarında Aakiuq’lar; evinde tek başına Scabious; makine bölümünün düzenli, azimli çalışmaları ve tarımsal alan…

Tom, ikinci odanın ısıtma ayarlarını yapmış, çıkmaya hazırlanan Smew’e, “Aakiuq’lara haber göndermemiz gerekmez mi?” diye sordu. “Geri dönmemizi bekliyor olabilirler.”

“O çoktan yapıldı, efendim,” dedi Smew. “Rasmussen Ailesi’nin konuklarısınız artık.”

“Bay Scabious bundan pek memnun olmayacak,” dedi Hester. “Bizden azıcık bile hoşlanmadığı belli.”

“Bay Scabious karamsar biridir,” dedi Smew. “Kendi hatası değil. Duldur ve tek oğlu Axel de salgın hastalıktan öldü. Bu kaybın üstesinden gelemedi hâlâ. Ama, Markiz’in size sunduğu konukseverliği engelleyecek güce sahip değildir. Her ikiniz de Kışlık Saray’a hoş geldiniz. Herhangi bir ihtiyacınız olursa, hizmetkârı -ah pekâlâ, yani beni-çağırmak için zile basmanız yeter. Akşam yemeği saat yedide, ama aşağıya biraz daha erken inmeyi lütfederseniz, Markiz size *Wunderkammer*’ini göstermek ister.”

Neyini? diye düşündü Hester, ama Tom’un önünde aptal ve cahil görünmekten usandığı için sesini çıkarmadı.

Smew gidince, odaları birleştiren kapıyı açtılar ve Tom’un yatağına oturup, aşağı yukarı zıplayarak yayları denediler.

“Amerika!” dedi Tom. “Kimin aklına gelir! Bu Freya Rasmussen çok cesur biri. Grönland’ın batısına geçmeyi bırak, Ölü Kıta’ya ulaşmaya kalkışan bir kent çıkmamıştı hiç.”

Hester hırçın, “Doğru, çünkü o *ölü* bir kıta,” dedi. “Ben olsam Pennyroyal’ın kitaplarından biri yüzünden koca bir kenti tehlikeye atmazdım.”

Telegram: @cinciva

“Profesör Pennyroyal ne dediğinin farkında,” dedi Tom sadakatle. “Zaten Amerika’da yeşil yerler olduğunu anlatan da bir tek o değil.”

“Şu eski tüfek havacı efsanelerini mi kastediyorsun?”

“Eh evet. Bir de Snøri Ulvaeusson’un haritasını.”

“Hani bana sözünü ettiğin mi? Kimse doğruluğunu denetleyemeden sırra kadem basan harita mı?”

“Profesörün yalan söylediğini mi ima ediyorsun?” diye sordu Tom.

Hester başını salladı. Ne ima ettiğinden kendisi de emin değildi; Pennyroyal’ın bakir ormanlar ve soylu vahşilerle ilgili öyküsüne inanamıyordu, hepsi bu. Ama o kim oluyordu ki, Profesör’den kuşkulansın? Pennyroyal kitaplar yazmış ünlü bir kâşifti; Hester’sa ömründe bir tane bile kitap *okumamıştı*. Tom ve Freya Profesör’e inanıyorlardı ve böyle konularda kendisinden çok şey biliyorlardı. Hester’sa, ne zaman bir roket *Jenny Haniver*’a yaklaşsa korkudan tir tir titreyerek inleyen ürkek küçük adam ile ayılarla boğuşan ve vahşi Amerikalılarla dostluk kuran cesur kâşifi bir türlü bağdaştıramıyordu, o kadar.

“Yarın sabah gidip Aakiuq’la görüşeceğim,” dedi Hester. “*Jenny*’nin onarımını hızlandırabilir mi, bakacağım.”

Tom başıyla onayladı, ama kızın yüzüne bakmadı. “Burayı sevdim,” dedi. “Bu kenti yani. Hüzünlü bir yer, yine de çok güzel. Bana Londra’nın hoş yanlarını anımsatıyor. Hem, Londra’nın yaptığı gibi, başka kentleri yemenin peşinde de değil.”

Hester aralarında bir uçurum açılmakta olduğunu hissetti; tıpkı buzdaki çatlak gibi, önce incecik, ama sonra genişlemeye yatkın. “Bu da bir Mobil Kent, Tom. Tüccarlar ya da Yağmacılar, hepsi aynı. Üst katları çok güzel, ama alt katlarda köleler, pislik, acı ve çürüme var. Ne kadar çabuk ayrılırsak, ikimiz için de o kadar iyi.”

Smew, saat altıda geri geldi ve onları uçsuz bucaksız döner merdivenlerden aşağıya, Freya Rasmussen’in beklediği bir kabul salonuna götürdü.

Markiz, saçına ilginç bir şekil verme girişiminde bulunmuş, ancak birden bundan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Aşırı uzun kâküllerinin gerisinden konuklarına göz kırpıştırarak, “Ne yazık ki, Profesör Pennyroyal

Telegram: @cinciva

hâlâ rahatsız, ama iyileşeceğinden eminim," dedi. "Buz Tanrıları ölmesine göz yumacak olsalardı, onu buraya göndermezlerdi, değil mi? Bu haksızlık olurdu. Ama *Wunderkammer*'imin senin gibi bir Londralı Tarihçi'nin ilgisini çekeceğinden eminim, Tom."

Bu şımarık yeniyetmenin onu umursamamasından bıkıp usanan Hester, "Pekâlâ, *Wunderkammer* de neyin nesi?" diye sordu.

"Benim özel müzem," dedi Freya. "Harikalar Deposu." Hapşırdı ve bir hizmetçi kızın gelip burnunu silmesi için kısa bir an bekledi. Hepsinin öldüğünü anımsayınca, kol ağzına sildi burnunu. "Tarihe bayılıyorum, Tom. Bütün o kazılıp çıkarılmış eski şeyler. Bir zamanlar sıradan insanların kullandığı sıradan şeyler, ama zaman onları özel yapmış." Tom hevesle başını sallayınca, Freya kafa dengi biriyle karşılaştığını sezerek güldü. "Küçükken markiz olmayı hiç istemiyordum. Sizin gibi, Profesör Pennyroyal gibi bir tarihçi olmak istiyordum. Bu yüzden kendime müze oluşturmaya başladım. Gelin de görün."

Smew önden yürüdü ve Markiz'in neşeli gevezeliği eşliğinde koridor üstüne koridordan, örtüler altında, kullanılmayı bekleyen avizeleriyle geniş bir balo salonundan geçip, duvarları camdan, revaklı bir avluya çıktılar. Işıklar dışarıdaki karanlıkta parlıyor, döne döne savrulan karı ve buz tutmuş bir çeşmeyi aydınlatıyordu. Tom'u hemen arkasından izleyen Hester, ellerini ceplerine sokup yumruk yaptı. *Yalnızca güzel değil,* diye düşündü, *Tom'un okumuş olduğu kitapları okumuş, tarih hakkında her şeyi biliyor ve hâlâ tanrılardan adalet umuyor. Bu kız, Tom'un aynadaki yansıması gibi. Bununla nasıl rekabet etmeyi düşünebilirim ki?*

Yolculuk, dairesel bir holde, iki İz Sürücü'nün nöbet tuttuğu bir kapıda son buldu. Köşeli biçimlerini fark ettiğinde, irkilerek geriledi Tom ve az kalsın dehşetle haykıracaktı; bu kadim, zırhlı savaş makinelerinden biri, Hester'la onu Av Alanı'nın yarısı boyunca kovalamıştı. O sırada Smew bir argon küreyi yakınca, İz Sürücüler'in yalnızca birer kalıntı olduklarını gördü Tom; buzdan kazılıp çıkarılmış ve buraya, Freya Rasmussen'in *Wunderkammer*'inin girişine dekorasyon amacıyla dikilmiş, paslı metal dış kabuklar. Duyduğu korkuya o da kapılmış mı diye Hester'a göz attı, ama kız başka tarafa bakıyordu. Hester'ın dikkatini çekmesine fırsat kalmadan Smew kapının kilidini açtı ve Markiz'e önden geçip müzesine doğru yol gösterdi.

Telegram: @cinciva

Tom Markiz'in arkasından, tuhaf bir eve-dönme-duygusuyla tozun ve loşluğun içine ilerledi. Doğrusu bu geniş tek oda, onun Londra'da alışık olduğu özenli sergilemelerden çok, bir hurda dükkânına benziyordu, ama hazinelerle dolu bir mağaraydı da. Buz Diyarı, Altmış Dakika Savaşı'ndan bu yana en az iki uygarlığın yükseliş ve çöküşüne tanık olmuştu -Freya her ikisinden de kutsal yadigârlara sahipti. Bunun dışında, Anchorage'ın yerleşik günlerindeki olası görüntüsünün bir maketi, Mavi Metal Uygarlık'tan kalma bir raf dolusu kap ve Yüksek Buz'da zaman zaman rastlanan gizemli Buz Çemberlerinin fotoğrafları vardı.

Sergiler arasında uyurgezer gibi dolanan Tom, Hester'ın arkadan ne kadar gönülsüzce geldiğinin farkında değildi. Omuzunun üstünden geriye, "Bak!" diye seslendi keyifle. "Hester! Bak!"

Hester baktı, ama anlamak için eğitiminin yetmediği bazı nesneler ve vitrin camlarında yansıyan tüyler ürpertici yüzünü gördü. Tom'un, kırık dökük eski bir taş heykel için haykırarak kendinden uzaklaştığını gördü -davranışı öyle *doğaldı* ki, Hester kalbinin parçalanacağını sandı.

Freya'nın en gözde hazinesi, odanın gerisine doğru bir vitrinin içinde asılıydı. Bu, dünyanın her yanındaki Amerikan İmparatorluğu doldurma-arazilerinde ortaya çıkarılan ve Kadimler'in "teneke-folyo" dedikleri, neredeyse kusursuz bir tabaka halindeki, gümüş rengi, incecik bir metaldi. Freya, Tom'un yanında durup, suratlarının metalin dalgalı yüzeyine yan yana yansıyan görüntüsünden memnunluk duyarak folyoya dikti bakışlarını. "Şu Kadimler de ne çok *şeye* sahipmiş."

"İnanılmaz," diye onayladı Tom fısıltıyla, çünkü dolabın içindeki nesne öyle eski ve değerliydi ki, kutsal gibiydi -Tarih Tanrıçası'nın eli değmişti ona. "Bu tür nesneleri atabilecek kadar varlıklı insanlar varmış, düşünsene! En yoksulları bile Belediye Başkanı gibi yaşıyormuş."

Sonraki vitrine ilerlediler: Kadim çöp yığınlarında sık rastlanan ve bazılarının üstünde ÇEKİNİZ yazılı damla biçimli sallantısı korunmuş şu acayip metal halkalardan bir koleksiyon.

"Profesör Pennyroyal bu nesnelerin *atılmış olduğunu* kabul etmiyor," dedi Freya. "Modem arkeologların çöp yığını dediği alanların gerçekte, Kadimler'in değerli eşyalarını Tüketici Tanrılar'ına adadıkları birer dini merkez olduğunu söylüyor. Bu konudaki kitabını okumuş muydunuz? Kitabın adı *Çöp mü? Çöp!* Size bir tane ödünç verebilirim..."

"Teşekkür ederim," dedi Tom.

Telegram: @cinciva

“Teşekkür ederim, Görkemli Hanımefendi,” diye düzeltti Freya, ama öyle tatlı tatlı gülümsedi ki, gücenmek olanaksızdı.

“Tabii ki,” diye sürdürdü konuşmasını, parmaklarını bir vitrindeki tozun üstüne sürerek, “bu müzenin gerçek ihtiyacı bir müdür. Eskiden vardı, ama salgın hastalık sırasında ya öldü ya da kaçtı -unuttum. Şimdi her şey tozlanıyor, öteberi çalınıyor -bazı eski, güzel mücevherler ve birkaç parça makine; kim bunları ister ya da buraya nasıl girdiler aklım almıyor ya. Amerika’ya vardığımızda geçmişi anımsamak çok önemli olacak.” Yine Tom’a baktı, gülümsedi. “Burada kalabilirsiniz, Tom. Küçük müzemin düzgün bir Londralı Tarihçi’nin ellerinde olduğunu bilmek hoşuma gidecek. Onu genişletebilir, hatta halka açabilirsiniz. Ona Rasmussen Enstitüsü adını verebiliriz…”

Tom, müzenin havasını derin derin soluyarak, toz, döşeme cilası ve güve yeniği içindeki doldurulmuş hayvanların küflü kokusunu içine çekti. Tarihçi Çırağı’yken müzeden kaçıp maceralar yaşamaya can atardı, oysa şimdi yaşamı tamamen bir macerayken, yeniden bir müzede çalışma düşüncesi tuhaf bir biçimde cazip geliyordu. O sırada bakışı Freya’yı aşıp, onu izlemekte olan Hester’ı buldu -kapının orda yarı yarıya gölgede, bir eliyle eski kırmızı eşarbını yüzüne tutmuş, zayıf, yalnız biri. İlk kez ondan rahatsızlık duyduğunu hissetti. Keşke daha güzel ve daha sosyal biri olsaydı!

“Üzgünüm,” dedi Tom. “Hester burada kalmak istemeyecektir. O, gökyüzünde çok daha mutlu.”

Freya bakışlarını öteki kıza dikti. Karşısındakilere görev önerdiğinde reddedilmeye alışık değildi. Bu yakışıklı, genç tarihçiden hoşlanmaya başlamıştı. Hatta Buz Tanrıları’nın, Anchorage’da uygun oğlan kalmamış olmasını telafi için mi delikanlıyı ona gönderdiklerini merak etmeye başlamıştı. Ama neden, ah neden yanında Hester Shaw’u da göndermişlerdi? Kız yalnız çirkin değil, düpedüz korkunçtu ve Freya’yla bu hoş delikanlının arasında, büyülenmiş bir prensin bekçiliğini yapan bir iblis gibi dikiliyordu.

Tom’un olumsuz yanıtı sanki onu hiç düş kırıklığına uğratmamışçasına, “Ah pekâlâ,” dedi. “Anladığım kadarıyla Aakiuq’un geminizi onarması birkaç hafta sürecek. Bu da, önerimi tekrar düşünmek için bol zamanınız olacak demektir.” *Ve o tüyler ürpertici kız arkadaştan kurtulmak için de,* diye ekledi sessizce, *bol zamanınız olacak.*

Telegram: @cinciva

11
HUZURSUZ RUHLAR

Tom o gece çok iyi uyudu ve düşlerinde müzeler gördü. Yanında yatan Hester'sa gözünü bile kırpmadı. Yatak öyle genişti ki, diğer odada yatmaktan pek farkı yoktu. O,*Jenny Haniver*'ın dar kamara yatağında Tom'a arkadan sarılarak uyumayı seviyordu; yüzü onun saçlarının arasında, dizleri onun dizlerinin arkasına dayalı, bedenleri bir yapbozun parçaları gibi birbirine uymuş bir halde. Bu yumuşak koca şiltenin üstünde Tom uykusunda dönüp uzaklaşmış, onu dolanmış terli çarşafların arasında yalnız bırakmıştı. Oda çok sıcaktı; kuru hava Hester'ın sinüslerini acıtıyor, tavandaki kanallardan gelen metalik takırtılar duvarların içinde fare varmış gibi korku verici, hafif bir sese neden oluyordu.

Sonunda paltosunu ve çizmelerini giyip saraydan dışarıya, sabahın üçünde insanı dağlayan soğuğa çıktı. Bir döner merdiven; ısı tutucudan geçerek Anchorage'ın makine bölümüne -düzenli vuruş sesleri duyulan, şişkin kazan ve yakıt tanklarının katları taşıyan ayakların karanlığında mantar gibi kümelendiği bir bölgeye iniyordu. *Küçük Kar Kraliçesi işçilerine nasıl davranıyor, az sonra göreceğiz*, diye düşünerek kentin kıç yönüne doğru ilerledi. Tom'u, bu kente duyduğu beğeniden şoke ederek vazgeçirmek için sabırsızlanıyordu. Alt katın koşullarıyla ilgili raporu delikanlının kahvaltısını mahvedecekti.

İki yanında, devasa bir saatin iç aksamı gibi, koca birer dişli çarkın gıcırdayıp döndüğü demir yaya köprüsünden geçti. Bölüm bölüm, dev bir kanalı izleyerek, daha alçaktaki bir alt-seviyeye indi -Hester'ın benzerini hiç görmediği, mor ışınlar çakarak vızıldayıp öten zırhlı küreler biçiminde bir dizi toplama Eski-Tekno motorun çalıştırdığı pistonlar inip kalkıyordu. Alet çantaları taşıyan ya da çok amaçlı büyük iş makineleri kullanan erkek ve kadınlar, işlerinin peşinde ortada geziniyordu, ancak Hester'ın umduğu gibi, ne prangalara vurulmuş köleler ne de kabadayılık taslayan ustabaşılar vardı. Kat ayaklarına asılmış afişlerde Freya Rasmussen'in yavan suratı

Telegram: @cinciva

sabit bakışlarla aşağıya bakıyor, işçiler afişlerin altından geçerken başlarını saygıyla eğiyorlardı.

Belki de Tom haklıydı, diye düşündü Hester; motor boşluğunun kenarında kimseye görünmeden sinsice dolanıyordu. Belki Anchorage, gerçekten de göründüğü kadar uygar ve huzurlu bir yerdi. Belki Tom burada mutlu olabilirdi. Hatta kent, Amerika yolculuğunu başarıyla tamamlayabilir ve Tom da Freya Rasmussen'in müzecisi olarak kentte kalıp vahşi kabilelere uzak atalarının dünyasını öğretebilirdi. *Jenny*'yi de özel havayatı olarak kullanır ve izin günlerinde de uğursuz çöllerde Eski-Tekno arayabilirdi...

Sana ihtiyacı kalmayacak, o zaman, değil mi? diye sordu Hester'ın içindeki acılı küçük bir ses. *Peki, sen onsuz ne yapacaksın?*

Tom'suz bir yaşam düşlemeye çalıştı, ama yapamadı. Bunun böyle sonsuza dek sürmeyeceğini hep biliyordu, ama şimdi son göründüğünde, *Henüz değil! Daha fazlasını istiyorum! Mutlu olacağım bir yıl daha. Ya da iki yıl daha...* diye haykırmak istiyordu.

Görüşünü engelleyip duran gözyaşlarını sildi ve kentin uçsuz bucaksız ısı-geridönüştürme tesisinin ilerisinden bir yerden soğuk, temiz hava hissederek, hızlı adımlarla kıça doğru ilerledi. Kentin arkasına yaklaştıkça, acayip motorların ritmik sesleri giderek söndü ve yerini, ıslığa benzer, arttıkça artan, düzenli bir tıslama aldı. Birkaç dakika sonra, kenti enlemesine kesen, üstü kapalı bir geçide ulaştı. Burada çelik ızgara levhalardan yapılma bir koruyucu vardı ve koruyucunun gerisinde, Anchorage'ın koca arka tekerinin durmaksızın dönen gövdesi üstünde Kuzey Işıkları yansıyordu.

Hester geçitten yürüdü, yüzünü soğuk ızgaraya yaslayıp arasından baktı. Çark, ayna gibi parıldıyordu; Hester yansımalar çağlayanında, yanından art arda, art arda sonsuzca geçen metal dişlerin buza saplanarak, Anchorage'ı yoluna doğru ittiğini görebiliyordu. İnce bir buz eriyiği çisentisi sıçrıyor, yukarı fırlayan buz parçaları koruyucuya çarparak patırdayıp çatırdıyordu. Bazı parçalar çok iriydi. Hester'ın durduğu yerden birkaç metre ileride, ızgaranın bir bölümü gevşemiş, her buz bloğu darbesinde içeriye doğru esneye esneye, geçide buzlu yağmur ve küçük buz parçaları yağmasına neden olan bir aralık oluşmuştu.

O aralıktan sıyrılıp çıkıvermek ne kolay olurdu! Düşmek bir an sürer, sonra çark üstünden geçip gider ve geriye, çabucak unutulacak kırmızı bir

Telegram: @cinciva

leke kalırdı buzda yalnızca. Tom'un ondan uzaklaşmasını izlemektense, böylesi daha iyi değil miydi? Yeniden yalnız kalmaktansa, ölmek daha iyi değil miydi?

Tam ızgaranın sallanıp duran ucuna uzanmıştı ki, birdenbire bir el kolunu sıkıca kavradı ve bir ses, "Axel?" diye bağırdı kulağına.

Hester bıçağına davranarak hızla çevresinde döndü. Arkasında Søren Scabious duruyordu. Hester ona doğru dönerken, Scabious'ın gözleri umutla, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu sanki; derken kızı tanıyınca, o alışılmış derin mutsuzluk ifadesi yeniden yerleşti yüzüne. "Bayan Shaw," diye homurdandı. "Karanlıkta, sandım ki, siz-"

Hester yüzünü saklayarak geriledi. Acaba ne kadar zamandır peşindeydi. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Scabious utanmıştı, öfkeye sığındı. "Ben de aynı soruyu sorabilirim, havacı! Makine daireme casusluk yapmaya geldin, değil mi? Çevreyi iyice kolaçan ettiğine eminim."

"Motorlarınızla ilgilendiğim yok benim," dedi Hester.

"Yok mu?" Scabious yine uzandı ve kızı bileğinden yakaladı. "Nedense buna inanmak zor. Scabious Küreleri yirmi kuşaktan fazla süredir ailem tarafından kusursuz hale getirilmiştir. Dünyanın en randımanlı motor sistemlerinden biridir. Eminim, Arkangel'a ya da Ragnaroll'a gidip, bizi mideye indirirlerse ellerine geçecek bütün bu zenginlikten söz etmek istiyorsun."

"Saçmalamayın," dedi Hester tükürürcesine. "Yağmacı altınından bana ne!" Ansızın, arkasındaki ızgaraya çarpıp duran buz parçacıkları kadar sert ve soğuk bir düşünce çaktı zihninde. "Her neyse, Axel de kim? Oğlunuz olmasın? Hani Smew'ün anlattığı? Ölmüş olan? Yoksa onun hayaleti falan mı olduğumu sandınız?"

Scabious kızın bileğini bıraktı. Öfkesi, ıslatılmış alev gibi çabucak sönüverdi. Gözlerini anatekerden gökyüzündeki ışıklara çevirdi hızla - Hester dışında herhangi bir yere. "Ruhu geziniyor," diye mırıldandı.

Hester kısa, pis bir kahkaha attı, derken sustu. Yaşlı adam kesinlikle ciddiydi. Bir an Hester'a bakıp gözlerini kaçırdı. Titreşen o belirsiz ışıkla aydınlanan yüzü birdenbire yumuşamıştı. "Kar Mecnunları'nın inancına göre, ölülerin ruhları Kuzey Fecri'nde yaşıyor, Bayan Shaw. Işıkların en parlak olduğu geceler, aşağıya Yüksek Buz'da dolaşmaya indiklerini söylüyorlar."

Telegram: @cinciva

Hester ses etmedi; adamın kafayı yemişliği ve kederi karşısında huzursuz omuzlarını kamburlaştırmakla yetindi. Sonra da beceriksizce, "Güneşsiz Ülke'den dönen olmaz, Bay Scabious," dedi.

"Yo, dönerler, Bayan Shaw." Scabious büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Amerika yolculuğumuz başladığından beri bir şeyler oluyor. Kıpırtılar. Kilitli odalardan eşya kaybolur oldu. Salgının ardından kapatılıp terk edilen bölgenin bazı yerlerinde ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu. Bu yüzden, Kuzey Fecri parlak olduğunda, işim elveriyorsa buraya iniyorum. Şimdiye dek iki kez ilişti gözüme -gölgelerden bana bakan, ancak ben onu görür görmez kayboluveren sarışın bir delikanlı. Bu kentte hayatta kalan sarışın delikanlı yok. O Axel, eminim o."

Aydınlık gökyüzüne birkaç dakika baktı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı gitti. Hester, adamın uzun boylu silueti dehlizin uzak köşesinde gözden kaybolana kadar peşinden baktı. İzledi ve merak etti. Scabious bu kentin Amerika'ya ulaşabileceğine gerçekten inanıyor muydu? Gerçekten umurunda mıydı? Yoksa sırf oğlunun Yüksek Buz'da onu bekleyen hayaletini bulmayı umduğu için mi Markiz'in mantıksız planlarına razı oluyordu?

Titredi. O âna dek kentin bu dip tarafının ne denli soğuk olduğunu fark etmemişti. Scabious gittiği halde, biri tarafından izlenme duygusu kaybolmamıştı. Ensesindeki tüyler ürpermeye başladı. Arkasına göz attı; orada, bir dehlizin ağzında renksiz bir insan yüzü lekesinin, geriye açık sarı saçlı bir kafa imgesi bırakarak karanlığın içinde çabucak solup gittiğini gördü ya da gördüğünü sandı.

Güneşsiz Ülke'den dönen olmaz; Hester bunu bilse de, o güne dek duyduğu tüm hayalet öykülerini anımsayıp düşünmekten kendini alamadı. Döndü, birdenbire tehditkârlaşan gölgelerin içinden, gerisingeri kalabalık sokaklara doğru olabildiğince hızlı koştu da koştu.

Kızın arkasından, kıç dehlizinin tavanında asılı boru ve kanal arapsaçı arasında metalik bir şey geri çekildi, takırdadı, sonra hareketsiz kaldı.

Telegram: @cinciva

12
DAVETSİZ KONUKLAR

Bay Scabious'ın hayaletler konusunda söyledikleri hem doğru hem yanlıştı. Yaşadığı kent gerçekten de tekinsizdi, ama nedeni ölülerin ruhları değildi.

Tekinsizlik, aşağı yukarı bir ay önce başlamıştı, ama Anchorage'da değil, gerçekten acayip ve saklı bir kent olan Grimsby'de. Her şey küçük bir sesle başlamıştı; oyuncak balonun gergin yüzeyine tırnakla hafifçe vurulmuşçasına yankılanan bir gıcırtıyla. Onu parazit uğultusu, ele alınan bir mikrofonun çatırtısı izlemiş, sonunda Mukoza'nın tavanındaki kulak onunla konuşmaya başlamıştı.

"Kalk, oğlum. Uyan. Amca konuşuyor. Sana bir iş var, Mukoza, oğlum. Haydi."

Bir düş deryasından ayılan Mukoza, ani bir şokla bunun gerçek olduğunun ayırdına vardı. Ranzasından yuvarlanarak kalktı, sersemlemiş bir halde dikildi. Odası bir dolaptan azıcık daha büyüktü; içinde, raf genişliğindeki ranzadan ve ilginç rutubet izlerinden başka tek şey, tavanın ortasındaki, araya bir kamera ve mikrofon sıkıştırılmış kablo arapsaçıydı. Oğlanlar bu donatıma Amca'nın Gözleri ve Kulakları diyorlardı. Amca'nın Ağzı bilinmezdi. Ama işte onunla konuşuyordu.

"Uyandın mı, oğlum?"

"Evet, Amca!" dedi Mukoza, sözcükleri gevelememeye çalışarak. Mukoza, Amca'nın oğlanlara incelikli, görülmemiş hırsızlık sanatları eğitimi vermek amacıyla tasarladığı koridor ve merdivenler labirentinde sürünen, kendinden daha genç oğlanlar sürüsünü yakalama çabasıyla dün bütün gün Hırsızlık Merkezi'nde cebelleşmişti. Ölesiye yorgun yatağa girmişti ve saatlerce uyumuş olmalıydı, oysa ışıklar söneli yalnızca birkaç dakika geçmiş gibi hissediyordu. Zihnini uyku mahmurluğundan kurtarmak için başını salladı. "Uyandım, Amca!"

"İyi."

Telegram: @cinciva

Kamera, Mukoza'ya doğru alçaldı -kırpmayan tek gözüyle onu büyüleyen, metal parçalardan meydana gelmiş, ışıl ışıl, uzun bir yılan.

Mukoza, yukarıda, Amca'nın eski Belediye Binası'ndaki dairesinde, bir gözetleme ekranında yüzüne odaklanıldığını biliyordu. Ani bir dürtüyle yatağının örtüsünü çekip aldı, çıplak bedenini bununla gizlemeye çalıştı. "Benden ne istiyorsun, Amca?" diye sordu.

"Senin için bir kent var," diye yanıtladı ses. "Anchorage. Kuzeye doğru ilerleyen tatlı, küçük, bahtsız bir buz kenti. Salyangoz *Ganimet Böceği*'ni alıp orayı soyacaksın."

Mukoza, kameranın sabit bakışı altında, bir yorgana sarılı halde dikilmiş, söyleyecek makul bir laf düşünmeye çalışıyordu.

"Eee, oğlum," diye çıkıştı Amca. "İşi istemiyor musun? Bir salyangozu yönetmeye hazır hissetmiyor musun kendini?"

"Ah, tabii! Evet! Evet!" diye bağırdı Mukoza hevesle. "Ben yalnızca... *Ganimet Böceği*'nin Lapina'nın gemisi olduğunu sanıyordum. Oraya onun ya da benden daha büyük oğlanlardan birinin gitmesi gerekmez mi?"

"Emirlerimi sorgulama, oğlum. Amca En İyisini Bilir. Lapina'yı başka bir iş için güneye göndermem gerekti, bu yüzden adam eksiğimiz var. Normalde bir soygun seferinin başına gençten birini vermem, ama bence sen hazırsın; üstelik Anchorage da kaçırılmayacak kadar güzel bir ödül."

"Peki, Amca." Mukoza, kendinden büyük oğlanların ve daha iyi salyangozların artan sayılarda gönderildiği güneydeki bu gizemli işle ilgili konuşmalar duymuştu. Dedikoduya göre, Amca uzun kariyerinin en gözüpek soygununu planlıyor, ama bunun ne olduğunu kimse bilmiyordu. Zaten Mukoza'nın umurunda değildi. Hele ki, Lapina'nın yokluğu kendi salyangozunu yönetmesi anlamına gelecekse!

Mukoza on dört yaşındaydı, onlarca salyangoz görevinin ekiplerinde yer almıştı; ancak bir salyangozun komutasına getirilmek için en azından iki mevsim daha geçmesi gerektiğini sanıyordu. Salyangoz komutanları çoğunlukla yaşça büyük, göz kamaştırıcı oğlanlardı. Üst katlarda kendilerine ait evleri olurdu. Mukoza'nın, Hırsızlık Merkezi'nin tepesindeki nemli katlarda yaşayageldiği, paslanmış perçinlerinden içeriye deniz suyu sızan, gecelerin basınç altındaki metalin kasvetli şarkısıyla dolduğu ve beklenmedik göçüklerle oğlanları yutuveren küçük barakalarla uzaktan yakından ilgisi olmayan evlerdi bunlar. Söz konusu görevde

Telegram: @cinciva

başarılı olur da, Amca'nın sevdiği türde öteberiyle geri dönebilirse, bu kir pas içindeki bölgeye sonsuza dek veda edebilirdi!

"Yanında Şiş'i götüreceksin," dedi Amca. "Bir de, çaylak Gargara'yı."

"Gargara!" diye haykırdı Mukoza şaşkınlıkla, sesindeki güvensizlik tınısını gizlemede geç kalmıştı. Gargara, Mukoza'nın o yılki grubunun ahmağıydı; sinirli ve beceriksizdi, büyük oğlanların kabadayılığına davetiye çıkaran bir kişiliğe sahipti. Hırsızlık Merkezi'nin ikinci aşamasını yakalanmadan geçmeyi asla başaramamıştı. Onu yakalayan çoğunlukla Mukoza olur, başarısız öğrencileri dövmekten zevk alan Şiş gibi diğer eğitmenlerden birinin eline düşmesin diye de alelacele sürükler çıkarırdı Merkez'den. Yüzü kâğıt gibi, içini çeke çeke ağlayan oğlanı, çaylak yatakhanesine kaç kez geri götürdüğünün hesabını çoktan unutmuştu. Şimdi de Amca, bu zavallı çocuğu gerçek bir göreve götürmesini bekliyordu Mukoza'dan!

"Gargara beceriksizdir, ama zeki biri," dedi Amca. (Hiçbir şey söylemesen de Amca aklından geçenleri bilirdi her zaman.) "Makinelerle arası iyi. Kamera kullanmada çok iyi. Onu bir süredir arşivde çalıştırıyordum, tamzamanlı olarak buraya almayı düşünüyorum, ama önce senin onu sahaya çıkarmanı, bir Yitik Oğlan'ın yaşamı nasıldır, göstermeni istiyorum. Lapina, Tosbağa ve diğerlerinden daha sabırlı olduğun için seni seçtim."

"Peki, Amca," dedi Mukoza. "Sen En İyisini Bilirsin."

"Kahretsin, öyleyim. Sabah vardiyası başlar başlamaz *Ganimet Böceği*'yle yola çıkacaksın. Bana güzel şeyler getir, Mukoza. Öyküler getir. Bol bol, bol bol öykü getir."

"Peki, Amca!"

"Ve Mukoza-"

"Evet, Amca?"

"Sakın yakalanma."

Ve işte Mukoza buradaydı; o günden bir ay sonra, Grimsby'den yüzlerce kilometre uzakta, soluğunu tutarak gölgeye çömelmiş, Hester'ın koşma sesinin uzaklaşmasını bekliyordu. Buraya geldiğinden beri ona ne olmuştu da sürekli bu tür riskler alıyordu? İyi bir hırsız başkalarına asla

Telegram: @cinciva

görünmezdi, ancak genç havacı kızın kendisini fark ettiğinden neredeyse emindi Mukoza. Scabious'a gelince... Amca bu yaptıklarını duysa olabilecekleri düşünerek ürperdi.

Çevrede kimse bulunmadığından emin olunca, gizlendiği yerden dışarı süzüldü ve *Ganimet Böceği*'ne ulaşan gizli yoldan aşağıya, neredeyse çıt çıkarmadan hızla indi. Anchorage'ın altındaki yağlı gölgeler arasında, anatekerden fazla uzak olmayan bir yerde asılmış gizlenen *Ganimet Böceği,* paslanmış, köhnemiş eski bir salyangozdu, ama Mukoza onunla gurur duyuyordu. Ambarının, yukarıdaki kentin terk edilmiş atölyelerinden ve villalarından ekibiyle birlikte yürüttükleri eşyayla neredeyse dolmuş olmasıyla da gururlanıyordu. Son getirdiği ganimet çuvalını da diğerlerinin arasına döküp, balya ve bohça yığını arasından sıyrıldı, ön kabine geçti. Üç kişilik *Ganimet Böceği* ekibinin gerisi burada, makinelerin yumuşak vızıltısı ve ekranların sürekli mavi titreşimi içinde onu bekliyordu. Her şeyi görmüşlerdi tabii. Mukoza, Hester'ı makine bölümünde sessizce izlerken, onlar da gizli kameralarıyla kızın peşindeydiler ve onun motor ustasıyla yaptığı konuşmaya kıkırdıyorlardı hâlâ.

"Böööö! Hayalet!" diye sırıttı Şiş.

"Mukoza, Mukoza," diye şakıdı Gargara. "Yaşlı Scabious seni hayalet sanıyor! Ölü oğlu ona 'merhaba' demeye gelmişmiş! "

"Biliyorum," dedi Mukoza, "duydum." Şiş'i ittirerek yanından geçti ve gıcırdayan deri koltuklardan birine bıraktı kendini. Yukarıdaki kentin temiz serinliğinden sonra *Ganimet Böceği*'nin üst üsteliği ve havasızlığı, ansızın rahatsız etmişti onu. Yaşlı Scabious makarasına katılmasını bekleyerek hâlâ aptal aptal sırıtan arkadaşlarına baktı. Az önce izlediği insanlarla karşılaştırdığında, onlardan daha küçük ve daha cansız görünüyorlardı.

Şiş, Mukoza'yla yaşıttı, ama daha iri, daha güçlü ve kendinden daha emindi. Bazen Mukoza'ya, Amca'nın bu yolculuğun komutasını Şiş'e vermemiş olması tuhaf geliyordu; hem bazen, Şiş öyle sert şakalar yapıyordu ki, onun da aynı şeyi düşündüğünden kuşkulanıyordu Mukoza. İlk hırsızlık görevinin heyecanıyla gözleri sürekli fal taşı gibi açık, on yaşındaki Gargara, aradaki gerginliğin farkında değildi sanki. Mukoza'nın tam da korktuğu kadar beceriksiz ve işe yaramaz çıkmıştı; hırsızlıkta yeteneksizdi, ne zaman yanına bir Vasat yaklaşsa dehşetle donakalıyor, kentteki çoğu keşif gezisinden elleri titreyerek, pantolonu sırılsıklam

Telegram: @cinciva

dönüyordu. Başkalarının zayıflıklarından yararlanma fırsatını asla kaçırmayan Şiş, çoktan onu tepeler, acımasızca dalga geçerdi ama Mukoza buna izin vermiyordu. Geçmişte ilk görevine çıktığı Zeestadt Gdansk'ın altındaki salyangozda düşman tavırlı birkaç büyücek oğlanın arasında nasıl sıkışıp kaldığını hâlâ anımsıyordu. Her hırsız bir noktadan işe başlamak zorundaydı.

Şiş sırıtmaya devam ediyordu. "Kaydın sen, Mukoza! İnsanların seni görmesine izin verdin. Şanslısın ki, yaşlı adam kaçığın teki. Hayaletmiş, hah! Eve döndüğümüzde diğerlerine anlatayım da gör bak! Hortlak Mukoza! Böööööö!"

"Hiç komik değil, Şiş," dedi Mukoza. Bay Scabious'ın sözleri onda tedirgin ve tuhaf hisler uyandırmıştı. Nedenini bilemiyordu. Kabin camındaki yansımasına baktı. Scabious'ın ofisini dikizlerken gördüğü Axel portrelerine pek de benzemiyordu. Scabious'ın oğlu yaşça daha büyük, uzun boylu, yakışıklı ve mavi gözlüydü. Mukoza'ysa tipik hırsız yapısındaydı: Maymuncuk inceliğinde sıska ve kara gözlü. Ama ikisinin de benzer, sapsarı dağınık saçları vardı. Kalbi kırık yaşlı bir adamın, karanlığın ya da pusun içinde açık renk bir kafa seçer gibi olunca, hemen sonuçlar çıkarması doğaldı herhalde?

Şiş'in kendisiyle konuştuğunu, hatta bir süredir konuşmakta olduğunu irkilerek fark etti. "... hem, Amca ne der bilirsin. Hırsızlığın Birinci Kuralı: Sakın Yakalanma."

"Yakalanmayacağım, Şiş. Dikkat ediyorum."

"Eee, nasıl oldu da birileri seni gördü o zaman?"

"Herkesin şanssız günü olur. *Soyguncu Bill*'deki Koca Spadger, geçen mevsim onu Arkangel'ın güverte altında fark eden bir Vasat'ı bıçaklamak zorunda kalmıştı."

"O farklı. Sen Vasatlar'ı izlemekle fazla zaman harcıyorsun. Bunu ekrandan yapıyorsan tamam, ama sen dışarılarda dolanıp onları canlı izliyorsun."

"Öyle yapıyor," dedi Gargara, memnun etme hevesiyle. "Ben de gördüm."

"Kapa çeneni," dedi Şiş; dalgınlıkla küçük oğlanı tekmeledi.

"Çok ilginçler," dedi Mukoza.

"Onlar birer Vasat!" dedi Şiş sabrı taşarak. "Amca Vasatlar için ne der bilirsin. Onlar sığır gibidirler. Kafaları bizimkiler kadar hızlı çalışmaz.

Telegram: @cinciva

Zaten bu yüzden onların eşyasını almamızda yanlış bir taraf yok."

"Biliyorum!" dedi Mukoza. Bütün bunlar Hırsızlık Merkezi'nde çaylakken, Şiş gibi onun da beynine kakılmıştı. "Biz Yitik Oğlanlar'ız. Biz dünyanın en iyi hırsızlarıyız. Çivilenmemiş her şey bizimdir." Şiş'in haklı olduğunu biliyordu aslında. Bazen, bir Yitik Oğlan olmak için yaratılmadığını hissediyordu. İnsanları soymayı değil izlemeyi daha çok seviyordu.

Oturduğu koltuktan fırlayıp, kamera kumandalarının üstündeki raftan son yazdığı raporu kaptı; Freya Rasmussen'in en kaliteli resmi yazışma kâğıtlarından on üçü Mukoza'nın pis pasaklı koca koca yazısıyla doluydu. Raporu Şiş'in suratına doğru sallayarak geminin kıç tarafına ilerledi. "Bunu üsse yolluyorum. Haftada bir son durumdan haberdar edilmezse Amca çok kızar."

"Gidip bizi yakalatırsan duyacağı öfkenin yanında hiç kalır," diye homurdandı Şiş.

Ganimet Böceği'nin balık bölmesi, oğlanların uyuduğu kamaranın altındaydı ve leş gibi ter ve yıkanmamış çorap kokusu sinmişti buraya. On mesaj-balıklık raf vardı, ama üçü boşalmıştı bile. Mukoza, dört numaralı balığı fırlatmak için hazırlığa başladığında içini ani bir hüzün kapladı. Yalnızca altı hafta sonra sonuncu balık da gönderilmiş olacaktı. Ardından, *Ganimet Böceği*'nin Anchorage'dan ayrılıp eve doğru yola çıkma zamanı gelecekti. Freya'yı ve halkını özleyecekti. Ama bu çok aptalca değil miydi? Onlar aptal birer Vasat'tı yalnızca. Aptal bir ekrandaki görüntülerden başka şey değillerdi.

Mesaj-balığı, pürüzsüz gümüş bir torpile benziyordu ve dik tutulursa Mukoza'nın boyundan uzundu. Balığın yakıt tankını kontrol ederken, her sefer olduğu gibi hayranlıkla karışık hafif bir ürperti hissetti ve rulo yaptığı raporunu balığın burnunun yakınındaki sugeçirmez bölmeye yerleştirdi. Kuzeyin dört bir yanında, onun gibi salyangoz kaptanları Amca'ya böyle balıklar gönderiyorlardı; Amca her tarafta olan biteni bilsin ve çok daha gözüpek soygunlar planlayabilsin diye. Mukoza'nın, Vasatlar'dan hoşlandığı için duyduğu suçluluk artmıştı. Bir Yitik Oğlan olduğu için çok şanslıydı. Amca hesabına çalıştığı için çok şanslıydı. Amca En İyisini Bilirdi.

Telegram: @cinciva

Birkaç dakika sonra mesaj-balığı *Ganimet Böceği*'nin karınaltından kaydı ve fark edilmeden Anchorage'ın alt bölümündeki karmaşık gölgelerin arasından aşağıya, buzun üstüne düştü. Kent kuzeye doğru sürünüp giderken, balık, karı delmeye koyuldu, sonra buzu deldi, sabırla aşağıya, aşağıya, daha da aşağıya, ta ki buz kütlesinin altındaki karanlık sulara ulaşana dek deldi. Eski-Tekno bilgisayar kafası tıkırdayıp gümbürdedi. Pek zeki değildi ama evin yolunu biliyordu. Güdük yüzgeçlerini, küçük pervanesini çıkardı ve mırıldayarak güneye doğru hızla yola koyuldu.

Telegram: @cinciva

13
KAPTAN KÖŞKÜ

Hester, yaşadığı tuhaf karşılaşmadan Tom'a söz etmedi. Hayaletler hakkında saçmaladığını, gülünç olduğunu düşünmesini istemiyordu. Gölgeler arasından kendini izlediğini gördüğü şekil, düş gücünün oyunu olmalıydı; Bay Scabious'sa delinin tekiydi zaten. Freya'ya, Pennyroyal'a ve o ikisinin buzun ötesinde yemyeşil bir yeni Av Alanı vaatlerine inanıyorlarsa, kent halkı toptan deliydi; Tom da onlarla birlikte aklını oynatmıştı. Tom'la tartışmanın ya da aklını başına toplaması için çabalamanın anlamı yoktu. En iyisi onu güvenli bir biçimde buradan uzaklaştırmaya odaklanmaktı.

Anchorage, Grönland'ın dağlık alanından kaçınarak, engin deniz-buzu boyunca kuzeye doğru hızla koştururken günler ve haftalar geçti. Hester zamanının çoğunu, havalimanında Bay Aakiuq'un *Jenny Haniver* üstünde çalışmasını izlemekle geçiriyordu. Mekanikten anlamadığı için Aakiuq'a pek yardımcı olamasa da, ona aletleri veriyor, atölyeden araç gereç getiriyor ve adamın eski, yassı termosundan ona mor karası, kaynar kakao koyuyordu. Hester'a öyle geliyordu ki, orada bulunursa *Jenny*'nin onu bu uğursuz kentten götürmeye hazır olacağı günü hızlandırabilirdi.

Tom bazen hangara onun yanına gelmekle birlikte, çoğunlukla uzak duruyordu. "Bay Aakiuq ikimizin birden ortada dolaşmasını istemez," dedi Hester'a. "Ona ayak bağı oluruz." Ancak, asıl nedeni ikisi de biliyordu: Tom, Anchorage'daki yeni yaşamından fazlasıyla keyif alıyordu. Hareket halindeki bir kentte yaşamayı ne denli özlediğini şimdiye kadar fark etmemişti. Bunun nedeni motorlar, diyordu kendine; binalara canlılık duygusu veren o huzur dolu, hafif titreşim; o bir yerlere gitme duygusu ve her sabah uyanıp, yatak odası penceresinden -bu, bir başka karanlık ve buz görüntüsü olsa da- bambaşka bir manzara görmek.

Her ne kadar kendine itiraf etmekten hoşlanmasa da, belki biraz da Freya'yla ilgiliydi bu. Onunla sık sık *Wunderkammer*'de ya da saray kütüphanesinde buluşuyordu; bunlar, Smew ya da Bayan Pye'ın mutlaka

Telegram: @cinciva

arka planda hazır bulunduğu, daha ziyade resmi buluşmalardı gerçi ama Tom, Markiz'i tanımaya başladığını hissediyordu. Markiz ilgisini çekiyordu. Hester'dan çok farklıydı, Londra'da yalnız bir çırakken düşlediği kızlara benziyordu; güzel ve kültürlü. Biraz züppe olduğu, aklını törenlerle, görgü kurallarıyla bozduğu doğruydu, ama nasıl yetiştirildiği, neler yaşadığı düşünülünce, bunlar anlaşılır geliyordu. Tom ondan gitgide daha çok hoşlanıyordu.

Profesör Pennyroyal tümüyle iyileşmiş; Kışlık Saray sınırları içinde, tapınağın yakınında, Kaptan Köşkü denen, bıçak ağzı biçimli, yüksek bir kuledeki başseyrüseferci resmi konutuna yerleşmişti. Kulenin tepe katı, kentin kaptan köprüsünü barındırsa da, altta Pennyroyal'ın büyük bir memnuniyetle yerleştiği lüks bir daire vardı. Kendini hep görkemli biri olarak görmüştü ve herkesin bu düşünceyi paylaştığı bir kentte olmak çok hoştu.

Elbette, bir buz kentine nasıl kumanda edileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla Anchorage'ın günlük kılavuzluk işlerini hâlâ Windolene Pye sürdürüyordu. Her sabah Pennyroyal'la bir saat boyunca, batı buz alanının kentteki az sayıda ve muğlak haritası üstünde kafa patlatıyorlardı. Günün geri kalanında Pennyroyal saunasında gevşiyor ya da çizim odasında ayaklarını dikip oturuyor ya da yeni unvanına uygun pahalı giysiler seçmek üzere, Rasmussen Bulvarı ve Revak Ultima'daki terk edilmiş butikleri yağmalamaya gidiyordu.

Gece karanlığındaki bir kutup öğleden sonrası, Tom onu ziyarete geldiğinde, "Anchorage'a inmekle dört ayağımızın üstüne düştük, Tom, sevgili oğlum!" dedi. Mücevherlerle bezeli elini; süslü halılarla, çerçeveli tablolarla, tunç üçayaklarda parıldayan ateşlerle ve damların tepesinden öteye, geçip giden buza bakan büyük büyük pencerelerle dolu geniş salonuna doğru salladı. Dışarıda, şiddetli rüzgâr karı ordan oraya savururken, başseyrüsefercinin konutu sıcacık ve huzur içindeydi.

"Bu arada, sizin havagemisinin onarımı nasıl gidiyor?" diye sordu Pennyroyal.

"Ah, yavaş," dedi Tom. Doğrusu, birkaç gündür havalimanının yakınına bile uğramamıştı,*Jenny Haniver*'daki işlerin ne kadar ilerlediği hakkında hiç

Telegram: @cinciva

bilgisi yoktu. Bu konuyu düşünmekten pek de hoşlanmıyordu, çünkü onarım tamamlandığında, Hester, onu bu güzel kentten ve Freya'dan uzaklaştıracak, buradan gitmek isteyecekti. *Yine de,* diye düşündü, *Prof bunu soracak kadar kibar.*

"Amerika yolculuğundan ne haber?" diye sordu Tom. "Her şey yolunda mı, Profesör?"

"Kesinlikle!" diye bağırdı Pennyroyal; kanepelerden birine yerleşip, silikon dolgulu, ipek giysilerini düzeltti. Kendine bir bardak daha şarap doldurdu ve Tom'a da teklif etti. "Başseyrüsefercinin mahzeninde mükemmel bir rekolte var, yazık olur bence hepsinin tadına bakamazsak şeyden önce... yani..."

Koca adamın ayakları dibindeki alçak bir tabureye oturan Tom, "En iyisini Amerika'ya varışınızı kutlamak için saklamalısınız," dedi. "İzleyeceğiniz rotayı saptayabildiniz mi artık?"

"Şey, hem evet hem hayır," dedi Pennyroyal hoppaca bir tavırla; elini bardağıyla birlikte savurunca, kanepesinin üstündeki kürk minderlere şarap döküldü. "Hem evet hem hayır, Tom. Grönland'ın batısına vardık mı, sonrası kolay. Windolene ve Scabious, artık yerlerinde bile olmayabilecek pek çok adanın arasından kıvırtıp, sonra da Amerika'nın batı kıyısından aşağıya ilerlemek gibi çok karmaşık bir plan belirlemişler. Neyse ki, onlara çok daha kolay bir güzergâh gösterdim." Duvardaki bir haritaya işaret etti. "Baffin Adası'ndan dosdoğru Hudson Körfezi'ne geçeceğiz. Orda deniz-buzu iyi, kalın ve sağlam; hem de doğruca Kuzey Amerika kıtasının göbeğine uzanıyor. Ben bu yoldan dönmüştüm eve. Orayı yıldırım hızıyla aşacak, kış tekerini kaldırıp tırtıllı paletlerimizle kolayca yeşil ülkeye gireceğiz. Çocuk oyuncağı olacak bu."

"Keşke ben de sizinle gelebilseydim," diye iç çekti Tom.

"Hayır, hayır, sevgili oğlum!" dedi Kâşif şiddetle. "Senin yerin Kuş Yolları. Geminiz onarılır onarılmaz sen ve senin, şey, tatlı arkadaşın gökyüzüne geri dönmelisiniz. Bu arada, duyduğuma göre, Ağır Hanımefendi Markiz sana kitaplarımdan bazılarını ödünç vermiş."

Freya'nın adı geçince Tom'un yüzü kızardı.

"E nasıl buldun, söylesene?" Pennyroyal kendine biraz daha şarap koyarak sürdürdü. "İyi şeyler mi?"

Tom ne diyeceğini bilemedi. Pennyroyal'ın kitapları kuşkusuz heyecan vericiydi. Sorun; bazı Alternatif Tarihçi tarihlerinin, Tom'un Londra

Telegram: @cinciva

eğitimli kafası için biraz *fazla* alternatif olmasıydı. *Güzel Amerika*'da, Ölü Kıta'nın tozlarından yükselen kadim gökdelenlerin iskeletlerini gördüğünü bildiriyordu -ama, rüzgâr ve pas yüzünden sonsuz zaman önce yok olup gittiği muhakkak olan bu tür görüntülerden, başka hiçbir kâşif söz etmemişti. Acaba Pennyroyal halüsinasyon mu görmüştü? Daha sonra *Çöp mü? Çöp!*'de zaman zaman Kadim yerleşim alanlarında ele geçen minik oyuncak trenlerin ve kara otomobillerinin hiç de oyuncak olmadığını iddia ediyordu. *"Hiç kuşku yok ki,"* diye yazmıştı, *"bu makineler, Kadimler'in kendilerinin bile bilmediği nedenlerle genetik olarak üretilmiş minicik insanlar tarafından kullanılmaktaydı."*

Pennyroyal'ın büyük bir kâşif olduğuna kuşkusu yoktu Tom'un. Ancak, bir daktilonun başına oturduğunda düş gücü alıp başını gidiyordu anlaşılan.

"Ee, Tom?" diye sordu Pennyroyal. "Çekinme. İyi bir yazar mahvedici eleştiriye asla karşı çıkmaz. Şey demek istedim, müsrif mistisizme..."

Duvardaki pirinç bir konuşma borusundan, "Ah, Profesör Pennyroyal!" diye seslendi Windolene Pye'ın sesi. "Çabuk gelin! Gözcüler buzun üstünde, ilerde bir şey olduğunu bildirdi!"

Tom, buzda pusuya yatmış bir yağmacı kent olabileceği düşüncesiyle buz kestiğini hissetti; oysa Pennyroyal omuz silkmekle yetindi. "İyi de, bu sersem moruk ne yapmamı bekliyor ki?" diye sordu.

"Eh, artık başseyrüseferci *sizsiniz,* Profesör," diye anımsattı Tom. "Böyle bir anda kaptan köprüsünde bulunmanız bekleniyor olabilir."

Pennyroyal, *"Onurnurnursal* Başseyrüseferci, Tim," deyince, Tom onun sarhoş olduğunu anladı.

Zor ayakta duran Kâşifi sabırla kaldırdı, küçük, özel asansöre götürdü; hızla Kaptan Köşkü'nün tepesine çıktılar. Asansörden cam duvarlı bir odaya geçtiler; Bayan Pye makine bölümü telgrafının yanında gergin bir halde beklerken, birkaç çalışanı da seyir masasının üstüne haritalar yayıyordu. İriyarı bir dümenci, kentin koca dümeni önünde talimat bekliyordu.

Pennyroyal geçtikleri ilk sandalyeye yıkılırken, Tom aceleyle cam duvara yaklaştı, önlerindeki görüntüyü seçebilmek için sileceklerin geçmesini bekledi. Yoğun kar yağışı kenti kuşatmış, en yakındaki binalar dışında hiçbir şey görünmez olmuştu. "Göremiyorum-" diye başlamıştı ki, tipinin aniden dinmesiyle kuzey yönünde bir ışık parıltısı seçti.

Telegram: @cinciva

Anchorage'ın önünde uzanan boşlukta bir katil-avcı banliyö belirmişti.

Telegram: @cinciva

14
BANLİYÖ

Freya akşam yemeği için bir davetli listesi çıkarmaya çalışıyordu. Zor bir işti bu, çünkü uzun yıllara dayalı geleneklere göre yalnızca yüksek tabakadan vatandaşlar markizle yemek yiyebilirdi ve şu günlerde bu da, eşliğinden kimsenin hoşlanmadığı Bay Scabious'dan başkası olamazdı. Profesör Pennyroyal'ın gelişi her şeyi canlandırmıştı tabii -kentin başseyrüsefercisinin Freya'yla aynı masada bulunması gayet kabul edilebilir bir durumdu- ancak Profesör'ün büyüleyici öyküleri bile yavaş yavaş sıkmaya başlamıştı artık, hem içmeye fazlaca eğilimi vardı.

Freya'nın asıl istediği (her ne kadar, çalışma odasındaki masasında otururken bunu kendine itiraf etmekten kaçınsa da) Tom'u davet etmekti. Yalnız Tom'u, tek başına onu; böylece delikanlı mum ışığında Freya'ya uzun uzun bakabilir ve ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirdi; delikanlının bunu istediğinden de kesinlikle emindi. Sorun şu ki, Tom sıradan bir havacıydı. Freya tüm geleneklere karşı gelip onu davet etse bile, delikanlı yanında o çirkin kız arkadaşını da getirecekti -Freya öyle bir akşam istemiyordu.

İç çekerek, oturduğu sandalyede kendini geriye bıraktı. Eski markizlerin portreleri, çalışma odasının duvarlarından kibarca ona bakıyordu. Böyle bir durumda onlar ne yaparlardı acaba. Ama tabii, buna benzer bir durum hiç yaşanmamıştı daha önce. Kentin kadim gelenekleri her zaman işe yaramıştı, neyin yapılıp neyin yapılamayacağı konusunda basit, şaşmaz bir kılavuz oluşturmuştu onlara -yaşanılan saat gibi işlemişti. *Tam da bahar geldiğinde yönetimin bana kalması ne şanssızlık,* diye düşündü Freya kederle. *Artık işlevini yitiren bir dolu kural ve gelenekle kalakalmam ne şanssızlık.*

Ancak, gelenek zırhını üstünden atacak olursa, türlü yeni sorunla karşı karşıya kalacağını biliyordu. Salgın sonrasında kentten ayrılmayanlar, sırf Markiz'e saygılarından böyle yapmışlardı. Eğer Freya markiz gibi

Telegram: @cinciva

davranmaya son verirse, onun planlarını uygulamaya devam ederler miydi?

Dikkatini yeniden konuk listesine verdi ve sayfanın sol alt köşesine küçük bir köpek karalamayı tamamlamıştı ki, Smew hızla odaya daldı, sonra hızla geri çıktı ve geleneksel üçlü kapı tıklatmasını yaptı.

"Gelebilirsin, Kâhya."

Soluk soluğa, şapkasını ters giymiş olarak yeniden içeri girdi Smew. "Özür dilerim, Görkemli Hanımefendi. Kaptan Köşkü'nden kötü haberler var, Görkemlim. Yağmacı, hemen önümüzde."

Freya kaptan köprüsüne ulaştığında hava iyice kapatmıştı ve dışarıda tipiye çeviren kardan başka şey görünmüyordu.

Asansörden dışarı adımını atar atmaz, Smew'ün gelişini duyurmasını falan beklemeden, "Neler oluyor?" diye sordu.

Windolene Pye korku dolu küçük bir reveransta bulundu. "Ah, Buz Tarlalarının Işığı! Bu, Wolverinehampton, hemen hemen eminim! Daha tipi bastırmamıştı ki, çenelerinin arkasında yükselen o üç metal kuleyi belirgin biçimde gördüm. Grönland güzergâhında ilerleyen balina-avcısı kasabaları yutma umuduyla burada yatmış bekliyor olmalı..."

"Wolverinehampton nedir?" diye sordu Freya. Pahalı özel öğretmenlerini keşke daha dikkatli dinlemiş olsaydı.

"Bakın, Görkemli Hanımefendi..."

Tom'un orada olduğunu delikanlı konuşana dek fark etmemişti. Onu görünce içini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Tom ona, sayfasının kenarı kıvrılmış bir kitap uzatarak, "Ona *Cade'in Mobil Kentler Almanağı*'ndan baktım."

Gülümseyerek kitabı aldı; ancak, Tom'un işaretlediği sayfayı açıp da, Bayan Cade'in çizdiği deseni ve altındaki efsaneyi görünce gülümsemesi kayboldu.

WOLVERINEHAMPTON: Anglice konuşan banliyö, Mobil Çağ 768'de kuzeye göç ederek Yüksek Buz'un en korkutucu küçük yağmacılarından biri haline gelmiştir. Devasa çeneleri ve makine bölümünde kölelere utanç verici biçimde eziyet geleneği nedeniyle uzak durulması gereken bir kenttir.

Telegram: @cinciva

Freya'nın ayakları altında güverte sarsılıp titredi. Wolverinehampton'ın koca çenelerini çoktan Anchorage'a geçirdiğini düşünüp, kitabı hızla kapattı Markiz -oysa Scabious Küreleri stop ediyordu. Anchorage hız keserken, Freya uğursuz sessizliğin içinde sulusepken karın cam duvarlara çarptığını duyabiliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tom. "Motorlarda sorun mu var?"

"Duruyoruz," dedi Windolene Pye. "Fırtına yüzünden."

"Ama orda, dışarda bir yağmacı var!"

"Biliyorum, Tom. Dehşet bir zamanlama. Ama ne zaman gerçekten sert bir fırtına başlasa durur, demir atarız. Bunu yapmamak çok tehlikeli. Yüksek Buz'da rüzgârın şiddeti saatte sekiz yüz kilometre hıza ulaşabilir. Küçük kentleri tepetaklak eder, biliyoruz. Zavallı eski Eskimoliman '69 kışında böcek gibi sırtüstü devrilivermişti."

"Tırtılları indirebiliriz," diye önerdi Freya.

"Tırtıl mı?" diye bağırdı Pennyroyal. "Ne tırtılı? Ben huylanırım..."

"Görkemli Hanımefendi tırtıllı paletlerimizden söz ediyor, Profesör," diye açıkladı Bayan Pye. "Paletler tutunmayı artırır, ama yetmez, böyle bir fırtınada mümkün değil."

Rüzgâr onaylarcasına uğuldadı, cam duvarlar gıcırdayarak içeriye bel verdi.

"Ya şu Wolverinetonham şeyi?" diye sordu Pennyroyal, kendini bıraktığı sandalyeden. "Onlar da duracak, değil mi? "

Herkes Windolene Pye'a döndü. Kadın başını salladı. "Ne yazık ki, onlar durmayacak, Profesör Pennyroyal. Onlar bizden daha alçak ve ağırlar. Bu fırtınadan etkilenmeksizin koşabilirler."

"Amanın!" diye inledi Pennyroyal. "Öyleyse kesin yutulduk demektir! Hava kapatmadan önce konumumuzu kerteriz almışlardır mutlaka! Burunlarının doğrusuna gidecekler ve sonra da *ham!*"

Çakırkeyif olsa da, Tom'a göre kaptan köprüsünde mantıklı konuşan tek kişi oydu. "Burada oturup, bizi yemelerini bekleyemeyiz!" diye katıldı Kâşifin sözlerine.

Bayan Pye, rüzgâr hızı göstergesinde dönüp duran ibrelere göz attı. "Anchorage bu kadar şiddetli rüzgârda hiç yol almamıştı..."

"O zaman, belki de denemenin tam sırası!" diye bağırdı Tom. Freya'ya döndü. "Scabious'la konuşun! Ona, ışıkları söndürüp yön değiştirmesini,

Telegram: @cinciva

fırtınanın içinde tam gaz ilerlemesini söyleyin. Devrilmek, yenilip yutulmaktan iyidir, öyle değil mi?"

"Görkemli Hanımefendi'yle bu biçimde konuşmaya nasıl cüret edersiniz!" diye haykırdı Smew; oysa Freya etkilenmiş, Tom'un onun kentine bu kadar değer vermesi hoşuna gitmişti. Ancak, yine de gelenekler gözetilmeliydi tabii. "Bunu yapabileceğimden emin değilim, Tom," dedi Freya. "Bugüne kadar hiçbir markiz bu tür bir emir vermemiştir."

"Hiçbir markiz Amerika'ya gitme girişiminde de bulunmadı ama," diye belirtti Tom.

Pennyroyal, Tom'un arkasında kendini güçlükle kaldırdı. Smew'ün ya da bir başkasının engellemesine fırsat vermeden, Tom'u kenara itip, Freya'nın üstüne atıldı ve kızı tombul omuzlarından kavrayıp, mücevherleri çıngırdayana kadar sarstı. "Tim'in dediğini yap!" diye haykırdı. "Hepimiz Wolverteeningham'in midesinde köle olmadan önce, onun dediğini yap, sersem küçük budala!"

"Ay, Profesör Pennyroyal!" diye ciyakladı Bayan Pye.

"Kirli pençelerini Görkemli Hanımefendi'nin üstünden derhal çek!" diye haykıran Smew, kılıcını çekip Kâşifin dizi hizasına doğrulttu.

Freya ürkmüş, gücenmiş ve öfkelenmişti, kendini Pennyroyal'ın ellerinden kurtarıp yüzüne bulaşan tükürüklerini sildi. Bugüne dek kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı; bir an aklından şunlar geçti: *Gelenekleri bir yana atıp halktan birini yüksek makama atarsam böyle olur işte!* Derken, Wolverinehampton geldi aklına -herhalde koca çenelerini çoktan açmış, ayrıştırmadaki ocakları harlatılmıştı; fırtınanın içinden hızla yaklaşıyordu Anchorage'a. Seyrüsefercilerine dönüp, "Tom'un dediğini yapacağız! Orda öyle aval aval durmayın! Bay Scabious'ı uyarın! Yön değiştirin! Tam gaz ileri!"

Kentin çıpaları kar örtülü buzdan çekilip kurtarıldı ve Scabious Küreleri'nin merkezindeki bilinmedik türbinler yeniden vızıldamaya başladı. Buhar ve antifriz serpintisi eşliğinde, hidrolik kollarla Anchorage'ın eteklerinden dışarıya uzayan tırtıllı geniş teker paletleri sarsılarak harekete geçti. Çivili paletler, buzu kavrayana kadar alçaltıldı. Rüzgâr üstyapısını döverken, Anchorage hafifçe yalpalayarak yeni rotasına

Telegram: @cinciva

doğru döndü. Buz Tanrıları merhamet ederse, Wolverinehampton manevrayı fark etmeyebilirdi -Tabii, Wolverinehampton'ın kendi rotası nedir, orda karanlık girdabın içinde ne yapar, bir tek Buz Tanrıları bilirdi. Bora şimdi şiddetini iyice artırmıştı; amansız bir kuzey fırtınası tepe kattaki terk edilmiş yapıların kepenk ve çatı panellerini söküp fırıl fırıl göğe savururken, Anchorage ışıklarını söndürdü ve körlemesine zifiri karanlığın içine daldı.

Kent yön değiştirdiği sırada, Mukoza makine bölümünde boş bir atölyedeki makine parçalarını çuvalına dolduruyordu. Ani dönüşle az kalsın dengesini yitirecekti. İçindeki ganimetler tangırdamasın diye çuvalını sıkıca gövdesine bastırdı; dışarıya, artık avucunun içi gibi bildiği sokak labirentinden geçip bölümün merkezine doğru, Scabious Küreleri'nin durduğu çukura süzüldü. İki boş yakıt deposunun arasına çökerken, telaşla görev yerlerine koşturan işçilerin seslenişlerini duydu, neler olduğunu anlamaya başlamıştı. İyice koyu gölgeye çekti kendini, şimdi ne yapacaktı.

Aslında ne yapması *gerektiğini* çok iyi biliyordu; Amca'nın kuralları çok açıktı. Ev sahibi kent yenme tehlikesi altındaysa, ona tutunmuş her salyangoz derhal yerinden ayrılıp kaçmalıydı. Bu, en önemli kuralın parçasıydı: Sakın Yakalanma. Salyangozlardan biri bile yakalanırsa, kuzey kentleri onca yıldır nasıl avlanıp soyulduklarını öğrenir ve nöbetçiler dikip güvenlik önlemleri almaya başlarlardı. O zaman da, Yitik Oğlanlar'ın sürdürdüğü yaşam, olanaksızlaşırdı.

Buna rağmen Mukoza, *Ganimet Böceği*'ne dönmek için acele etmedi. Anchorage'dan ayrılmak istemiyordu; henüz değil, bu biçimde değil. Kendine, çünkü bu kent benim çalışma bölgem, diye açıklamaya çalıştı: Hâlâ toplanacak iyi öteberi vardı, salak bir yağmacı-banliyönün teki bunları elinden alamazdı. Komutası altındaki ilk ekibi zamanından önce ve bozguna uğramış olarak, ambarlar henüz yarı doluyken geri götürmesi söz konusu olamazdı!

Ancak asıl neden bu değildi; görünüşte Wolverinehampton'ın münasebetsizliğine köpürse de, zihninin derinlerinde gerçeği biliyordu.

Telegram: @cinciva

Mukoza'nın bir sırrı vardı. Öyle derin ve karanlıktı ki, Şiş'e ya da Gargara'ya bundan söz etmeyi kesinlikle aklından bile geçiremezdi. Korkunç gerçek şuydu: Soyduğu insanları *sevmişti*. Yanlıştı, biliyordu; ama elinden bir şey gelmiyordu. Windolene Pye'ı önemsiyor, onun içinde yatan, kenti Amerika'ya götürecek kadar iyi değilim korkusunu anlayabiliyordu. Bay Scabious için kaygılanıyor; Smew'ün, Aakiuq'ların, makine bölümünde çalışan kadın ve erkeklerin yürekliliğinden, yetiştirilen hayvanlardan ve yosun çiftliklerinden etkileniyordu. Kibarlığından ve gökyüzünde sürdüğü yaşamdan dolayı Tom'a yakınlık duyuyordu. (Mukoza'ya öyle geliyordu ki, Amca onu alıp Yitik Oğlan yapmasaydı, Tom gibi biri olurdu muhtemelen.)

Freya'ya gelince, içini birbirine katan yepyeni duygular karmaşasını ifade edecek söz bulamıyordu.

Çukurda Scabious Küreleri'nin homurtusu yükseldi. Kent yalpaladı, titredi; güverteye düşen ağır nesneler, Mukoza'nın gizlendiği yerin gerisindeki sokaklarda oraya buraya yuvarlandı, ama o, ayrılamayacağını biliyordu. Böylesine yakından tanıdıktan sonra, bu insanları terk edemezdi. Tehlikeyi göze alıp, kovalamanın sonucunu bekleyecekti. Şiş ve Gargara onsuz ayrılmazlardı, hem şu an burada saklandığını görseler bile aklından neler geçiyor, bilemezlerdi. Bütün bu kargaşada *Ganimet Böceği*'ne dönmeye uğraşma cesaretini bulamadığını söylerdi onlara. Sorun olmayacaktı. Anchorage kurtulacaktı. Bayan Pye'a, Scabious'a ve Freya'ya güveniyordu.

Tom, Londra'nın ikinci katındaki gözlem güvertelerinde pek çok kasaba-avı izlemişti; kendi kenti küçük endüstri kasabalarının ya da hantal hantal ilerleyen, ağır ticaret kasabalarının arkasından koştururken alkış tutardı; ama hiçbir kovalamayı avın bakış açısından deneyimlememişti daha önce - eğlenilecek yanı yoktu. Yoğun bir telaş içinde yeni yeni haritalar açıp, kıvrılan uçlara kahve kupaları yerleştiren Windolene Pye ve ekibi gibi, onun da yapacak bir işi olsaydı keşke. Kovalama başladığından bu yana kupalarca kahve içmişler, her fırsatta Kaptan Köşkü'nün sunak nişindeki Buz Tanrıları heykelciklerine yalvaran bakışlar fırlatıp durmuşlardı.

Yanı başında, bir o kadar işe yaramaz olan Freya'ya dönüp, "Neden bu kadar gerginler?" diye sordu. "Yani, rüzgâr o kadar da kötü esmiyor, değil

Telegram: @cinciva

mi? Bizi ters döndüremez?"

Freya dudaklarını büzüp başını salladı. Kentini Tom'dan daha iyi tanıyordu ve sert rüzgâr parmaklarını gövde altına sokup kaldırmaya çalıştıkça, güverte plakalarının kaygı verici titreşimini hissedebiliyordu. Üstelik, tek korkmaları gereken de rüzgâr değildi. "Yüksek Buz'un büyük bölümü güvenlidir," dedi kız. "Buz kütlesinin büyük bölümü binlerce metre kalınlıktadır ve kimi yerde ta okyanus zeminine kadar iner. Ama buzun ince olduğu parçalar da var. Bir de, buzların orta yerinde suları donmamış göller ve onlardan küçük olsalar da, kızaklardan biri içine dalarsa bizi devirebilecek Buz Çemberleri var. Donmamış göllerden kaçınmak pek zor olmaz, çünkü az çok kalıcıdırlar, dolayısıyla yerleri Bayan Pye'ın haritalarında işaretlidir. Ama çemberler buzda rasgele ortaya çıkar."

Tom; *Wunderkammer*'deki fotoğrafları anımsadı. "Nasıl oluşuyor bunlar?"

"Kimse bilmiyor," dedi Freya. "Buzdaki akıntılar yüzünden olabilir ya da gelip geçen kentlerin titreşimlerinden. Çoğunlukla, bir kentin geçtiği yerlerde görülür. Çok tuhaftırlar. Kenarları yumuşak, kusursuz bir çember şeklindedir. Kar Mecnunları'na göre bunları balık tutma delikleri olarak hayaletler açıyor." Dışarıda fırtınanın bir yerindeki kanlı canlı yağmacıyı düşünmektense, Yüksek Buz'un gizemleri konusunda sohbetten hoşnut, güldü. "Yüksek Buz'la ilgili çeşit çeşit öykü var. Örneğin, hayalet yengeçler -Kuzey Fecri aydınlığında seğirtirken görülen, buzdağları büyüklüğünde, dev örümcek-yengeç şeyler. Küçükken onlarla ilgili kabuslar görürdüm..."

Kolu Tom'un tuniğinin koluna değecek kadar yaklaştı delikanlıya. Cesaret gelmişti üstüne. Eski usüllerin dışına çıkmak başta ürkütücüydü, ama şimdi fırtınanın içinde kaçarken, hem Wolverinehampton'a hem Anchorage'ın tüm geleneklerine meydan okumak ürkütücülükten öteydi. Doğru ifade, *coşturucuydu*. Tom'un orada, yanında olmasından memnundu. Bu felaketi atlatırlarsa, bir başka geleneği daha yıkmaya, Tom'u akşam yemeğine davet etmeye karar verdi, ikisi baş başa.

"Tom?" dedi.

"Şuraya bakın! " diye bağırdı Tom. "Bayan Pye! O nedir?"

Anchorage'ın damlarının belirsiz çizgisinin ilerisinde, karanlığın içinden ansızın bir dizi ışık parladı ve peşinden, devasa kıvrık dişli tekerler ve ışıl ışıl bina pencereleri Anchorage'ın yeni rotasına dikaçıda hızla geçti. Wolverinehampton'ın kıç tarafıydı bu. Gözcüleri, Anchorage'ı fark eder

Telegram: @cinciva

etmez ağır tekerler tornistan etmeye başladı, ama ağır çeneleri kasabanın hızını kesti; üstelik, fırtına yeniden bastırıyor, yoğun ve şiddetli kar yağışı, yağmacıyı avından gizliyordu.

"Şükürler olsun, Quirke," diye fısıldayan Tom, rahatlayarak güldü. Freya onun parmaklarını sıkınca, yağmacıyı görüvermenin şokuyla birbirlerine sokulduklarını, kızın sıcak, tombul elinin avucunda durduğunu fark etti. Hemen bıraktı eli, utanmıştı. Kovalama başladığından beri Hester hiç aklına gelmemişti.

Bayan Pye rota değişikliği üstüne rota değişikliği buyuruyor, kenti tipinin derinliklerine yöneltiyordu. Bir saat geçti, derken bir saat daha ve Kaptan Köşkü'ne yavaş yavaş bir rahatlama duygusu yayıldı. Wolverinehampton gecenin içinde onları izlemeye çalışarak daha fazla yakıt harcamazdı; şafak söktüğündeyse, fırtına Anchorage'ın izlerini silmiş olacaktı. Bayan Pye meslektaşlarını kucakladı, sonra dümenciyi, sonra da Tom'u. "Başardık!" dedi. "Kaçmayı başardık!" Freya'nın gözleri parlıyordu. Tehlikenin geçtiğini anlayan Profesör Pennyroyal bir köşede sızıp kalmıştı.

Tom, seyrüsefercinin sarılışına karşılık verip güldü. Hayatta olmaktan mutluydu, bu kentte böyle iyi ve dost canlısı insanların arasında bulunmaktan çok ama çok mutluydu. Fırtına diner dinmez Hester'la konuşacak, *Jenny Haniver* onarılınca hemen uçup gitmelerine gerek olmadığına ikna edecekti onu. Elini harita masasının üstüne yasladı, Anchorage'ın motorlarının düzenli nabzını avucunda hissetti, evine dönmüş gibiydi.

Wolverinehampton havarıhtımının gerisindeki ucuz bir otelde Widgery Blinkoe'nun beş karısı yeşilin uygunsuz beş farklı tonuna kesti. Banliyö, sırra kadem basan avının peşinde tipide öfkeyle aranarak eğilip yön değiştirdikçe, onlar da hassas midelerini tutarak, "Aaaah!" diye inliyorlardı.

"Daha önce hiç bu kadar *korkunç* bir küçük kasabada bulunmamıştım!"

"Bu otelin hiç mi amortisörü yok?"

"Bizleri buraya yerleştirirken ne *düşünüyordun?*"

"Önemsiz bir banliyöde *Jenny Haniver*'ın izine rastlayamayacağını bilmeliydin!"

Telegram: @cinciva

“Keşke sevgili Profesör Pennyroyal’la kaçsaydım! Bana sırılsıklam âşıktı, biliyor musunuz.”

“Keşke annemin sözünü dinleseydim!”

“Keşke Arkangel’a dönseydik!”

Widgery Blinkoe eşlerinin yakınmalarını işitmemek için kulaklarına dikkatle küçük balmumu topları tıkadı, ancak onun da midesi bulanıyordu, o da korkuyor ve evinin rahatını özlüyordu. Onu bu ahmakça kovalamacaya mecbur bıraktığı için Yeşil Fırtına’ya sövdü -Lanet olsun! Haftalardır Kar Mecnunu gökyüzü-serserileri gibi Buz Diyarı’nda iz sürmüş,*Jenny Haniver*’la ilgili bir şey öğrenebilmek için gördüğü her kasabaya inmişti. Yeni-Nizhni’de sorduğu insanlar, onun Yeşil Fırtına savaşçılarını harap ettikten sonra kuzeye doğru uçtuğunu söylemişlerdi, ancak o günden sonra hiç gören olmamıştı. Hasarlı havagemisi yer yarılmış içine girmişti sanki!

Kara kara, Wolverinehampton’ın az önce kapmaya çalıştığı kenti düşündü -Anchorage. Fırtına diner dinmez havalanırsa, kenti seçip yetişebilirdi belki... Ama yararı neydi ki? O iki genç havacı, köhne gemilerini bu kadar batıya getirmezlerdi. Hem, eşlerine başka bir paslı limancığa inmeleri gerektiğini söylemektense, Yeşil Fırtına’nın infazcılarını göğüslemeyi yeğleyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Plan değişikliği yapmanın kesinlikle zamanı gelmişti.

Tam kulak tıkaçlarını çıkarmıştı ki, üçüncü eşinin kederli laflarını duydu: “... şimdi avlarını da kaybettiler, kasabayı yöneten zalimler öfkeden çılgına dönecek! Hepimizi öldürecekler ve bunun da tek suçlusu Blinkoe!”

“Saçmalamayın, hanımlar!” diye gürledi Blinkoe; onlara ailenin reisi olduğunu ve vahşi bir banliyönün tepesinde yoğun tipide kafa göz yaran bir kovalamanın canını sıkamayacağını göstermek üzere ayağa kalktı. “Kimse öldürülmeyecek! Bu fırtına diner dinmez *Eğreti Sinyal*’i hangardan çıkarıp Arkangel’a, evimize döneceğiz. Yolculuğumuzun bizi beş parasız bırakmaması için Avcılar’a, rastladığımız birkaç kasabanın ayrıntısını satarım ve de Yeşil Fırtına’ya gelince... eh, tüm havacılar önünde sonunda Arkangel hava-borsasına uğrar. Hepsine sorarım. Aralarından biri *Jenny Haniver*’la ilgili bir şey bilir mutlaka.”

Telegram: @cinciva

15
HESTER TEK BAŞINA

Fırtına tüm şiddetiyle devam ederken rüzgârın tiz uğultusu arttıkça artıyordu. Yukarı kentte boş yapıların bazısı devrilmiş, pek çoğunun çatı ve pencereleri uçmuştu. Bay Scabious'ın iki çalışanı, baş tarafta gevşemiş bir güverte plakasını yerine oturtmak için tehlikeye atılmış, ancak kontrolden çıkan bir uçurtmayı zaptetmeye çalışırcasına plakanın halatına yapışmış bir halde onunla birlikte havaya savrulup, rüzgarın önü sıra karanlığın içinde kaybolmuşlardı.

Bay Aakiuq'un yeğeni kovalanma haberiyle içeriye daldığında, Hester, Bay Aakiuq'la hangarda çalışıyordu. İlk tepkisi, Tom'un yanında olmak için hemen Kışlık Saray'a koşmaktı, ancak dışarıya adımını attığı an rüzgar onu tam isabet minder gibi çarptı, hangarın duvarına yapıştırdı. Boş iniş düzlüğüne doğru savrulan kara şöyle bir göz atınca, liman başkanının evinden öteye geçemeyeceğini anladı. Fırtınanın dinmesini mutfakta oturarak bekledi; Aakiuq'lar onu yosun yahnisiyle beslerken, bir yandan da, sevgili Anchorage'ın hasarsız atlattığı bundan bin beter fırtınaları anlattılar.

Hester, kaygılarını gidermeye çalıştıkları için onlara minnet duydu, ama çocuk değildi, gülümseseler de en az kendisi kadar korktuklarını anlayabiliyordu. Hem, tek sıkıntı fırtınanın göbeğine doğru bu olağandışı, beklenmedik zorlama değildi; onları olduğu gibi yutmak için bekleyen o yağmacının varlığıydı. *Şimdi olmaz!* diye düşündü Hester; başparmaklarının kenarlarını kanatana dek kemiriyordu. *Şimdi yenemeyiz. Bir hafta, birkaç gün daha geçsin...*

Jenny Haniver yeniden havalanacak duruma gelmişti neredeyse: Dümenleri ve motorları onarılmış, torbası yamalanmış, gaz hücreleri doldurulmuştu; geriye yalnızca bir kat boya ve kabin elektriğinde birkaç ufak onarım kalmıştı. Yeniden havalanamadan yakalanmak kötü bir ironi olurdu.

Telegram: @cinciva

Sonunda telefon tıkırdadı. Bayan Aakiuq açmaya koştu ve yüzü ışıl ışıl geri geldi. "Arayan Bayan Umiak'tı! Kaptan Köşkü'nden haber almış, Wolverinehampton'dan kaçmayı başarmışız diyorlar. Az biraz daha koşturduktan sonra demirleyip fırtınanın dinmesini bekleyecekmişiz. Görkemli Hanımefendi'ye fırtınaya karşın ilerlemeye devam etmemizi salık veren sevgili Profesör Pennyroyal'mış elbette. Ne iyi beyefendi! Onu buraya gönderen Buz Tanrıları'na şükretmeliyiz hepimiz. Hester, canım, senin delikanlı da güvendeymiş. Kışlık Saray'a dönmüş."

Çok geçmeden Tom da arayıp benzer şeyler söyledi. Saraydan oraya metrelerce uzanan dolaşık kablolardan geçtiği için sesi normal gelmiyor, teneke gibi çınlıyordu. Başka bir boyuttan konuşuyordu sanki. Hester'la birbirlerine olup bitenleri aktardılar. "Keşke yanında olabilsem," dedi Hester; Bayan Aakiuq duyar korkusuyla yüzünü iyice ahizeye yaklaştırıp fısıldamıştı.

"Ne? Duyamadım? Hayır, yerimizden kıpırdamamamız en doğrusu. Freya bana, böyle fırtınalarda insanların sokaklarda donup öldüğünü anlattı. Smew bizi Kaptan Köşkü'nden buraya getirirken vosvos az kalsın uçacaktı!"

"Freya oldu artık, öyle mi?"

"Ne?"

"*Jenny* hazır olmak üzere. Hafta sonuna doğru yola çıkabiliriz."

"Ah! Güzel!" Hester delikanlının; sesindeki duraksamayı ve arkadan gelen neşeli sesleri duydu; sanki sarayda bir sürü insan kutlama yapıyordu. "Belki biraz daha kalabiliriz," dedi Tom umutla. "Amerika'ya varana kadar kalmak isterim, sonra da, eh, o zaman bakarız..."

Hester gülümsedi, burnunu çekti, konuşmaya çalıştıysa da bir an yapamadı. Tom'un sesi o kadar tatlı, bu kente karşı öyle sevgi doluydu ki, ona kızmak ya da Ölü Kıta dışında her yere gitmeye razı olduğunu söylemek haksızlık gibi göründü Hester'a.

"Hester?" dedi delikanlı.

"Seni seviyorum, Tom."

"Seni iyi duyamıyorum."

"Sorun değil. Yakında görüşürüz. Fırtına diner dinmez."

Telegram: @cinciva

Ancak fırtına dinecek gibi değildi. Anchorage, Wolverinehampton'la arasına olabildiğince buz koymaya kararlı, ama çok çok daha dikkatli olarak, birkaç saat daha yavaşça batıya doğru kaydı. Tetikte olmaları gereken tek şey, donmamış göller ve ince buz değildi artık. Grönland'ın kuzeydoğu eteklerine yaklaşıyorlardı -Buz tabakasının içinden doğru, masum kasabaların altını parçalamak istercesine uzanan tepeler vardı burada. Bay Scabious hızı yarıya indirdi, sonra tekrar yarıladı. Projektörler, kar perdesini aralamak isteyen uzun beyaz parmaklar gibi ilerileri taradı; buzu yoklamaları için motorlu kızaklarla keşif ekipleri gönderildi. Bayan Pye haritalarını tekrar tekrar kontrol edip, konumunun doğrulanması için yıldızlar bir an olsun görünsün diye dua etti. Sonuçta, seyrüsefercinin duaları kabul görmedi, Anchorage tamamen durmak zorunda kaldı.

Işıksız bir gün ilerliyordu. Hester, Aakiuq'ların sobasının yanında oturmuş, ölen çocuklarının sunak nişine iliştirilmiş fotoğraflarına ve duvarlarda asılı, Rasmussen Ailesi'nin doğum, evlilik ve yıldönümleri kutlama hatırası tabak koleksiyonuna bakıyordu. Tüm yüzler, şu anda Kışlık Saray'da Tom'un dibinde sıcacık oturan Freya'ya benziyordu. Orada sıcak şarap içip, tarihten, en sevdikleri kitaplardan konuşuyorlardı mutlaka.

Hester'ın gözleri yaşlarla doldu. Aakiuq'ların ne olduğunu sormalarına fırsat vermeden izin istedi ve yukarıya, onun için yatak hazırladıkları sandık odasına koştu. *Neden beni bu kadar üzen bir şeyi sürdürüyorum?* diye soruyordu kendine. Buna bir son vermek daha iyiydi. Fırtına sakinlediğinde gidip Tom'u bulabilir ve şöyle derdi: *Her şey bitti; istersen burada Kar Kraliçen'le kalabilirsin, umurumda değil...*

Ama yapamazdı. Tom onun şimdiye dek sahip olduğu tek güzel şeydi. Freya ve Tom için durum farklıydı; ikisi de kibar, tatlı ve güzeldiler, aşkı bulmak için sayısız şansları olabilirdi. Oysa Hester için bir daha asla başkası olmayacaktı. Baş ağrılı bir uykuya dalarken, "Keşke Wolverinehampton bizi *yeseydi,"* dedi içinden. Hiç değilse köle çukurlarında Tom'un ona yine ihtiyacı olurdu o zaman.

Uyandığında gece yarısıydı, fırtına dinmişti.

Hester eldivenlerini, kar maskesini ve dış giyimini üstüne geçirdi, hızla merdivenlerden aşağıya indi. Açık kapının önünden süzülürken, Aakiuq'ların yatak odasından hafif horultular duyuluyordu. Mutfaktaki ısı bölmesinin kapısını yana sürüp açtı, dışarıya, soğuğa çıktı. Ay yükselmiş,

Telegram: @cinciva

yitik bir sikke gibi güney ufkuna yerleşmişti; onun ışığında, üst kattaki tüm binaların, rüzgârın diken diken, tel tel didiklediği ince bir buz tabakasıyla kaplandığını gördü. Tepedeki kablolardan, havalimanının makas köprülerinden ve vinçlerden sarkan buz saçakları hafif esintiyle birbirlerine çarpıyor, kenti uğursuz bir melodiyle dolduruyordu; karın kusursuz sessizliğini bozan tek ses buydu.

Tom'a ihtiyacı vardı. Bu soğuk güzelliği onunla paylaşmaya ihtiyacı vardı. Bu ıssız sokaklarda baş başa olunca, neler hissettiğini anlatabilirdi ona. Koştu, durmadan koştu; ödünç kar ayakkabılarıyla, binaların kuytusunda bile zaman zaman omuz seviyesini aşan kar öbeklerine tırmanırken, soğuk, maskesinden içeri sızıp boğazının gerisini yaktı. Makine bölümü Anchorage'ın kurtuluşunu kutladığından, aşağı kentin merdivenlerinden kahkaha patlamaları ve kesik kesik müzik sesi yükseliyordu. Hester, Kışlık Saray'ın uzun rampasını tırmanırken, soğuktan sersemlemişti artık.

Zilin ipine beş dakikaya yakın kuvvetle asıldığı halde Smew ancak kapıyı açtı. Hester, "Özür dilerim," diyerek, ısı bölmesinden doğruca geçti; giriş holüne şiddetli bir soğuk hava akımının dolmasına neden oldu. "Saatin geç olduğunu biliyorum. Tom'u görmem gerek. Yolu biliyorum, zahmet etme..."

"O odasında değil," diye terslendi Smew; gece entarisine sıkıca sarınmış, ısı bölmesinin tekerlerinin derdine düşmüştü. "Görkemli Hanımefendi'yle birlikte *Wunderkammer*'deler."

"Bu saatte mi?"

Smew somurtarak başını salladı. "Görkemli Hanımefendi rahatsız edilmek istemiyor."

"Eh, istese de istemese de rahatsız olacak," diye mırıldandı Hester; Smew'ü kenara itip sarayın koridorlarında koşmaya başladı. Bir yandan da, olup bitenin son derece masum olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Tom ve Rasmussen kız o acayip ve eşsiz eski döküntü koleksiyonuna göz atmaya gitmişlerdi büyük olasılıkla ve sonra da zamanı unutmuşlardı. Tom'u, 43. yüzyıl seramikleri ya da Rafya Şapka Çağı'nın rünik yazıtları hakkında derin bir sohbete dalmış bulacaktı şimdi...

Wunderkammer'in kapı aralığından dışarıya ışık sızıyordu; Hester yavaşlayarak yaklaştı. İçeriye neşeyle, "Merhaba," diyerek dosdoğru dalmak en iyisiydi, ama Hester neşeli tiplerden değildi; o daha çok karanlık

Telegram: @cinciva

köşelere sinenlerdendi. İz Sürücü iskeletlerinin birinin arkasında karanlık bir köşe bulup sindi. Tom'la Freya'nın konuştuklarını duyabiliyordu, ama ne hakkında olduğu anlaşılmıyordu. Tom güldü, Hester'ın kalbi durdu sanki. Londra'nın düşüşünden bu yana onu güldürebilen tek insan *kendisi* olmuştu oysa.

Gizlendiği yerden süzülerek çıktı ve yavaşça *Wunderkammer*'e girdi. Tom'la Freya salonun uzak ucundaydı, arada yarım düzine tozlu dolap vardı. Onları, çok sayıda kalın camın arkasından bozuk bir aynada dalgalanan yansımalar halinde, hayal meyal gördü. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı, sesleri iyice alçalmıştı. Hester, uzaklaşmalarını sağlayacak bir gürültü yapmak için ağzını açtıysa da, sesi çıkmadı. Orada durmuş onları izlerken Freya, Tom'a doğru uzandı ve birdenbire sarılıp öpüştüler. Hester hâlâ ses çıkaramadı; orada öylece durup, Freya'nın delikanlının koyu renk saçları arasında dolaşan bembeyaz parmaklarına ve Tom'un kızın omuzları üstünde duran ellerine bakakaldı.

Valentine'ın peşine düştüğünden beri birini öldürmek için hiç böylesine korkunç bir dürtü hissetmemişti. Gerildi; duvardaki eski silahlardan birini kapıp ikisini de haklamaya hazırdı -İkisini de, Tom'u da - *Tom'u da!* Dehşet içinde döndü, önünü görmez bir halde müzeden dışarıya fırladı. Revaklı avluda bir ısı bölmesi vardı; oradan geçti, dondurucu geceye daldı.

Kendini bir kar yığınına fırlattı, umutsuzca, hüngür hüngür ağlayarak yattı kaldı orada. Öpücükten çok daha korkunç olan, onun içinde uyandırdığı şiddetti. Nasıl olmuş da Tom'a zarar vermeyi düşünebilmişti? Bu onun suçu değildi! Tek suçlu o kızdı, o kız Tom'u büyülemişti; bu bodur markiz ortaya çıkana dek Tom başka bir kıza yan gözle olsun asla bakmamıştı, Hester bundan emindi. Freya'yı öldürdüğünü düşledi. İyi de, bunun ne yararı olacaktı? Tom ondan nefret ederdi o zaman; hem delikanlının kalbini çalan yalnızca Freya değildi, bütün bu kentti. Her şey bitmişti. Hester onu kaybetmişti. Burada soğukta yatıp ölecek, gün doğunca Tom onun donmuş bedenini bulacak ve pişman olacaktı...

Ama, bu kadar kolay ölmek için fazla uzun bir yaşam mücadelesi vermişti. Birkaç dakika sonra elleri ve dizleri üstüne kalktı, acı dolu, düzensiz soluğunu yatıştırmaya çalıştı. Soğuk boğazını acıtıyor, dudaklarını, kulaklarının ucunu ısırıyor, kafasının içinde de bir düşünce, kızıl bir yılan gibi çörekleniyordu.

Telegram: @cinciva

Bu öyle dehşetengiz bir düşünceydi ki, onu düşünenin gerçekten kendisi olduğuna bir süre inanamadı. Bir pencerenin buzunu sildi ve bulanık görüntüsüne bakarak düşündü. Acaba işe yarar mıydı? Buna cesaret edebilir miydi? Denemekten başka çaresi yoktu; bu tek umuduydu onun.

Kapüşonunu kaldırıp kar maskesini aşağı çekti, karın ve ay ışığının içinden havalimanının yolunu tuttu.

Tom için tuhaf bir gün olmuştu; tipi pencereleri döverken o Kışlık Saray'da, Hester'sa kentin diğer ucunda mahsur kalmıştı. Tuhaf bir gündü ve çok daha tuhaf bir akşam. Smew, baştan aşağı kâhya giysileri içinde çıkagelip de, Markiz'in akşam yemeğinde kendisine eşlik etmesini istediğini bildirdiğinde, Tom kütüphanede oturmuş Pennyroyal'ın kitaplarından birine yoğunlaşmaya çalışıyordu.

Smew'ün yüzündeki ifadeden bu davetin büyük onur olduğu anlaşılıyordu. Tom için resmi kostümler bulunmuş, temizlemiş ve özenle ütülenmişti. Giyinmesine yardım ederken, "Bunlar önceki kâhyanındı," dedi Smew. "Sizin ölçülerinize uyacağını düşündüm."

Tom daha önce hiç kostüm giymemişti; aynaya bakınca yakışıklı, kültürlü, kendisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan birini gördü. Smew'ün arkasından Markiz'in özel yemek salonuna ilerlerken çok heyecanlıydı. Rüzgâr kepenkleri daha az şiddetle çarpıyordu artık; belki de fırtına diniyordu. Yemeğini olabildiğince hızlı yer, sonra da gidip Hester'ı bulurdu.

Ancak yemeği hızlı yemek mümkün değildi; hele böyle, uşak üniforması giymiş Smew'ün peş peşe tabaklar getirdiği, sonra da mutfağa koşup aşçı şapkasını kafasına geçirip yeni yiyecekler pişirdiği ya da Bordeaux-Mobil bağlarının en iyi mahsul kırmızı şarabından bir şişe daha getirmek üzere şarap mahzenine koşturduğu bir resmi yemekte. Birkaç servisten sonra Tom, bu ölümcül tipi devam ederken dışarı çıkmak istemediğini fark etti, çünkü Freya'nın arkadaşlığı çok iyiydi ve onunla baş başa olmak da çok hoştu. Işıl ışıl parlıyordu bu akşam -Delikanlıyı yemeye çağırmakla epey cesaret gerektiren bir iş yaptığını düşünüyor gibiydi; ailesi hakkında, Anchorage'ın tarihi hakkında eskiye oranla daha rahat

Telegram: @cinciva

konuşuyor, hatta lise öğrencisiyken, henüz başlamamış Altmış Dakika Savaşı'yla ilgili öngörüleri olan ve küçük taraftar grubunu, ilk Anchorage buharlaşmadan hemen önce oradan çıkarmayı başaran çok çok eski atası Dolly Rasmussen'e kadar geri gidiyordu.

Tom onun konuşmasını seyrederken, kızın saçına gerçekten etkileyici bir şekil vermeye uğraştığını ve en az güve deliği olan, en pırıltılı elbisesini giydiğini fark etti. Bunca zahmete onun için mi katlanmıştı acaba? Bu düşünce ona hem heyecan hem de suçluluk hissettirdi; gözlerini kaçırınca, tatlı tabaklarını kaldırıp kahve koymakta olan Smew'ün onaylamayan bakışlarıyla karşılaştı.

"Başka bir isteğiniz olacak mı, Görkemli Hanımefendi?"

Freya kahvesini yudumlarken fincanın üstünden Tom'u süzdü. "Hayır, teşekkür ederim, Smew. Çekilebilirsin. Tom ile birlikte *Wunderkammer*'e ineriz diye düşündüm."

"Elbette, Görkemli Hanımefendi. Size eşlik ederim."

Freya başını kaldırıp ters ters baktı ona. "Gerek yok, Smew. Gidebilirsin."

Tom, hizmetkârın rahatsız olduğunu sezdi. O da kendini biraz rahatsız hissediyordu, ama belki de Markiz'in şarabı çarpmıştı. "Eh, belki bir başka gün..." dedi.

"Hayır, Tom," dedi Freya; uzanıp parmak uçlarıyla delikanlının eline dokundu. "Şimdi. Bu gece. Dinle bak, fırtına dindi. *Wunderkammer* ay ışığında çok güzel olur..."

Wunderkammer ay ışığında çok güzeldi, ama Freya kadar değil. Kız onu küçük müzeye götürürken, Anchorage halkının onu neden sevdiğini ve buyruklarını dinlediğini anladı Tom. Keşke Hester da birazcık ona benzeseydi! Son günlerde Hester adına mazeretler bulmaya, başından geçen onca korkunç olay yüzünden böyle davrandığını açıklamaya çalıştığını fark etti. Oysa Freya da korkunç şeyler yaşamıştı, ama o hep sert ve öfkeli değildi.

Karla peçelenmiş camdan içeriye bakan ay, tanıdık eserleri ışığıyla başkalaştırıyordu. Folyo tabakası, vitrininin içinde sanki başka dünyalara açılan bir pencere gibi parlıyordu ve Freya ondan yansıyan loş ışıkta dönüp yüzüne bakınca, Tom kızın onu öpmesini istediğini anladı. Sanki tuhaf bir çekim yüzlerini birbirine yaklaştırıyordu; dudakları birleştiğinde Freya tatlı bir memnuniyet mırıltısı çıkardı. Delikanlıya iyice yaklaştı ve Tom'un

Telegram: @cinciva

kolları da elinde olmadan kızı sardı. Başta tuhaf ama sonra çok hoş gelen, yıkanmamışlığın yarattığı hafif terli bir kokusu vardı kızın. Ağzı tarçın tadındaydı ve giysisi Tom'un elleri arasında buruşmuştu.

Derken bir şey -kapı aralığından zayıf bir ses, gerideki koridordan soğuk bir hava dalgası- Freya'nın dikkatini çekince, Tom onu nazikçe itmeye zorladı kendini.

"Neydi o?" diye sordu Freya fısıldayarak. "Birini duydum sanki..."

Kızın sıcaklığından, baştan çıkarıcı kokusundan uzaklaşmak için bir bahane bulduğuna sevinen Tom kapıya doğru geriledi. "Kimse yok. Isı kanalları olmalı. Sürekli takırdayıp gıcırdıyorlar. "

"Evet, biliyorum; fena halde can sıkıcı. Biz Yüksek Buz'a gelmeden önce böyle değillerdi, eminim..." Kız, ellerini uzatarak yeniden yaklaştı. "Tom..."

"Gitmeliyim," dedi Tom. "Geç oldu. Özür dilerim. Teşekkür ederim."

Odasına çıkan merdivenleri hızla tırmanırken, Freya'nın ağzında bıraktığı ılık tarçın tadını değil, Hester'ı düşünmeye çalıştı. Zavallı Het! Telefondaki sesi öyle yalnız geliyordu ki. Onun yanına gitmeliydi. Biraz uzanıp aklını toplar, sonra da soğuk hava giysilerini üstüne geçirip doğruca limana giderdi. Yatak da amma yumuşaktı! Gözlerini kapattı, oda dönüyordu. Fazla şarap içmişti. Freya'yı öpmesine neden olan tek şey şaraptı; Hester'a âşıktı o. Peki, neden Freya'yı aklından çıkaramıyordu öyleyse? "Aptal!" dedi yüksek sesle.

Tepesindeki ısı kanalları tangırdadı -sanki içinde bir şey ona hak vermişti; ama Tom farkına varmadı, çoktan sızmıştı.

Tom ve Freya'nın öpüşmelerini gözetleyen Hester değildi yalnızca. Şiş ve Gargara ev soymaya çıkmışken, salyangozun ön kabininde tek başına oturmuş, casus-kanallarda ordan oraya gezinen Mukoza, ikisinin sarıldıkları görüntü karşısında durakaldı. "Tom, seni ahmak," diye fısıldadı.

Tom'un en çok kibarlığını seviyordu Mukoza. Büyük oğlanların küçüklere eziyet etmek için -ki zamanı gelince onlar da aynını yeni küçüklere yaparlardı- yüreklendirildiği Grimsby'de kibarlığa değer verilmezdi. "Yaşam için iyi bir hazırlık," derdi Amca. "Sert darbeler -Yaşam yalnızca bu demektir!" Ama belki de, başkalarına kibar davranan ve

Telegram: @cinciva

karşılığında da kibarlıktan başka şey istemez görünen Tom gibi birine hiç rastlamamıştı Amca. Zaten, Hester Shaw'la birlikte olmaktan, o çirkin, nafile kıza sevildiğini ve istendiğini hissettirmekten daha kibar ne olabilirdi? Mukoza'ya göre bu davranış neredeyse kutsal sayılırdı. Tom'un Freya'yı öyle öptüğünü, her şeyi bir kenara atmaya hazır, Hester'a ihanet ettiğini, kendine ihanet ettiğini görmek korkunçtu.

Belki biraz da kıskanmıştı Mukoza.

Çiftin arkasında kalan kapı aralığında hayal meyal bir yüz ilişti gözüne; kız arkasını dönüp koşmaya başlamadan, tam zamanında görüntüyü yaklaştırıp Hester olduğunu anladı onun. Yeniden çifte döndüğünde birbirlerinden ayrılmışlardı; ikisi de duraksayarak kapıya bakıyor, alçak utangaç seslerle konuşuyorlardı. "*Geç oldu. Gitmeliyim.*"

"Ah, Hester!" *Wunderkammer* görüntüsünü geçip diğer kanalları dolanarak kızı aradı. Kızın acı çektiği düşüncesi onu neden bu kadar üzüyor bilmiyordu, ama üzüyordu. Belki biraz kıskandığındandı, yani Hester yanlış bir şey yaparsa, Tom'un Freya'yla birlikte olacağını bilmekten. Nedeni her neyse, kumandalarda gezinirken ellerinin titremesine yol açıyordu.

Saraydaki öteki kameraların hiçbirinde kızın izine rastlayamadı. Yedekteki birini çatıya ilerletip aşağıya sarkıttı, sarayın dışını ve çevre sokakları taradı. Kızın sendeleyen ayakları Rasmussen Bulvarı'nın bembeyaz sayfası üstüne okunması zor, uzun bir tümce karalamıştı. Mukoza önündeki ekranlara iyice yaklaştı, havalimanındaki kameraların konumlarını hızlı hızlı değiştirirken hafifçe terlemeye başlamıştı. *Neredeydi* bu kız?

Telegram: @cinciva

16
GECE UÇUŞU

Aakiuq'lar hâlâ uyuyordu. Hester sessizce odasına çıktı, Pennyroyal'ın ona Gökliman'da verdiği parayı, sakladığı şiltenin altından aldı ve doğruca *Jenny*'nin bulunduğu hangara gitti. Kapının dışına yığılan karı eşeleyip uzaklaştırdı, kanadı sürüyerek açtı. Lambaları yaktı. *Jenny Haniver*'ın kırmızı gövdesi başının üstünde belirdi; yarı boyalı motor bölmelerine merdivenler dayanmış, havakabinindeki delikleri, yara yerindeki taze deri gibi, tek çiziği olmayan yeni levhalar kapatmıştı. Gemiye binip ısıtıcıları çalıştırdı. Sonra, her şeyi ısınmaya bırakıp, yeniden dışarıya kara çıktı zar zor ve yakıt tanklarına yöneldi.

Yukarıda, hangarın gölgeler içindeki kubbesinde bir şey seğirtti, tangırdadı.

Hester'ın planladığı şeyi tahmin etmek zor değildi. Mukoza önündeki kumanda masasını yumruklayarak, "Hayır, Hester! Tom sarhoştu! Bilerek yapmadı!" diye homurdandı. Sandalyesinin kenarına tünedi; kendini olayların seyrini izleyebilen, ama onları değiştirme gücü olmayan aciz bir tanrı gibi hissediyordu.

Ama değiştirebilirdi. Şu anda olanları bilse, Tom doğruca limana gider, Hester'ı ikna etmeye çalışır, özür diler, anlamasını sağlardı, bundan emindi Mukoza. Daha önce de barışan çiftler görmüştü, bu aptalca anlaşmazlığın son nokta olmayacağını hissediyordu. Tabii, eğer Tom olanları *bilirse*.

Ama ona bunu söyleyebilecek tek insan Mukoza'ydı.

"Aptallık etme," dedi kendi kendine öfkeyle; ellerini kamera kumandalarından çekti. "Bir Vasat çiftin senin için ne değeri olabilir? Hiç! *Ganimet Böceği*'ni tehlikeye atmaya değmez! Amca'ya itaatsizliğe değmez!"

Kumandalara uzandı yine. Elinde değildi. Sorumluluk hissediyordu.

Telegram: @cinciva

Tom'un saraydaki yatak odasında bulunan kameranın görüntüsünü getirdi ekrana; kameranın, saklandığı ısı kanalının içinde bacaklarıyla ses çıkarmasını sağladı. Tom orada, aptal ağzı açık bir halde, yaşamının dağıldığından habersiz, derin uykuda öylece yatıyordu.

Bırak, diye düşündü Mukoza. *Denedin, ama onu uyandıramadın, bitti. Boş ver.*

Hester'ı denetledi, ardından kameranın birini kentin üst katında Şiş ve Gargara'nın çalıştığı villanın ısı kanallarında dolaştırıp, sırasıyla tüm odaları gözden geçirdi, sonunda onları mutfakta, gümüş tabakları çuvallarına doldururken buldu. Kamera, kanalın iç yüzeyine vurdu -Üç vuruş, biraz ara, sonra üç vuruş daha. *Hemen geri dönün.* Ekrandaki bulanık figürler şifreyi anlayıp doğruldular, komik bir beceriksizlik içinde son birkaç parça ganimeti de aşırıp salyangoza dönme telaşına kapıldılar.

Mukoza bir süre daha duraksadı, yumuşak kalpliliğine sövdü, eğer bunun lafı bile duyulursa Amca'nın ona neler yapacağını anımsattı kendine. Sonra koşarak merdivenlerden tırmandı, kapak ağzından dışarıya, sessiz kente çıktı.

Hester, yakıt tanklarının donmuş olmasından korkmuştu, ama kutup soğuğuna uyum sağlamanın yollarını bulan Anchorage liman başkanlarının sekiz yüz yıllık yaratıcılığını hesaba katmamıştı. Yakıt antifrizle karıştırılmış, pompa kumandaları da ana tankın yanında, ısıtılan bir binaya yerleştirilmişti. Hester, yakıt pompasını kancasından aldı, koca burnunu omuzuna attı ve hortum arkasında karın üstüne açılırken, sert adımlarla yeniden hangara döndü. Orada, hortumun burnunu havagemisinin alt tarafındaki bir valfa yerleştirdi ve pompayı çalıştırmak üzere yeniden pompa-binasına gitti. Yakıt guruldayarak içinden geçmeye koyulunca hortum hafifçe titremeye başladı. Tanklar dolarken, Hester gemiye binip kalkış hazırlıklarına girişti. Kabinin ışıkları henüz çalışmıyordu, ama hangarın lambaları yetti ona. Kumanda panellerindeki anahtarları çevirdikçe aletler çalışıyor, aydınlanan kadranlar uçuş güvertesini ateşböceği parıltısıyla dolduruyordu.

Telegram: @cinciva

Tom, sızıp kalmış olmasına şaşırarak uyandı. Başında bir sersemlik ve ağırlık hissi vardı; sanki odasına biri girmiş de, yatağına eğilmiş, soğuk parmaklarıyla yüzüne dokunuyordu.

"Freya?" dedi Tom.

Markiz değildi. Mavimsi bir el feneri ışığı yandı, tamamen yabancı birinin solgun yüzünü aydınlattı. Tom, Anchorage'daki herkesi gördüğünü sanıyordu, ama bu beyaz yüzü, bu sapsarı saçların soluk parıltısını çıkaramadı. Ses de yabancıydı; Anchorage'ınkine benzemeyen yumuşak bir aksan. "Açıklamaya zaman yok, Tom! Benimle gelmelisin. Hester havalimanında. Sensiz gidiyor!"

"Ne?" Tom gördüğü düşün izlerinden kurtulmaya çalışarak başını salladı, belki bu da onlardan biriydi. Bu oğlan da kimdi, neyin peşindeydi? "Hester neden böyle bir şey yapsın?"

"Senin yüzünden, aptal!" diye bağırdı oğlan. Tom'un yatak örtülerini hızla çekip savurdu, dışarıda giydiklerini fırlattı ona. "Freya Rasmussen'le öpüşüp koklaşmanızı izlerken neler hissetti dersin?"

"Öyle bir şey yapmadım!" dedi Tom; dehşete düşmüştü. "O yalnızca - Hester nereden - Hem, sen bunu nereden biliyorsun?" Ancak yabancının telaşı ona da bulaşmaya başlamıştı. Ödünç geceliği çıkardı, çizmelerini ve kar maskesini güçlükle giydi, eski havacı paltosunu üstüne geçirdi ve oğlanın peşi sıra odadan dışarıya, oradan da, daha önce fark bile etmediği bir yan girişten geçip saraydan dışarıya çıktı. Gecenin ayazı ilik donduruyordu, kentse bir kış düşüydü. Grönland'ın batı kesiminde buzda kamburlar oluşturan dağlar, ay ışığı altında çıtır çıtır, dokunulacak kadar da yakın görünüyordu. Damların yukarısında parıldayan Kuzey Fecri'nin, sessizliğin içinde, dondurucu bir sabah vakti elektrik hatlarının yapacağı gibi çatırdayıp vızıldadığını duydu sanki Tom.

Yabancı onu Rasmussen Bulvarı'ndaki bir merdivenden aşağıya indirdi, kat gövdesinin hemen altındaki bir bakım iskelesi boyunca yürüttü ve bir başka merdivenle havalimanına ulaştırdı. Tekrar açık havaya çıktıklarında, Tom ses konusunda yanılmış olduğunu anladı. Duyduğu çatırtı *Jenny*'nin bulunduğu hangarın kubbesi açılırken düşen buzların, vızıltı da kalkışa geçen motorların sesiydi.

"Hester!" diye bağırdı Tom, kendini karlara atarak. Açılan hangarda *Jenny*'nin seyir ışıkları yandı, kar öbekleri boyunca yansımalar parıldadı. Geminin yanına yaslanmış bir merdivenin gürültüyle yere düştüğünü

Telegram: @cinciva

duydu, rıhtım mengenelerinin açılırken çıkardığı üçlü şakırtıyı duydu. Karanlık uçuş güvertesi pencerelerinin gerisinde dolanan gerçekten Hester olamazdı, olabilir miydi? Bir kar deryasında eşelenerek, yüzerek ilerledi. "Hester! Hester!" diye bağırdı; kızın gerçekten kalkıp gideceğine hâlâ inanamıyordu. O aptal öpücükten haberi olamazdı, öyle ya? Burada kalmak istediğini söyleyince ona kızmış olmalıydı; şimdi de dersini veriyordu, o kadar. Kar öbeklerini tekmeler savurup mücadele ederek aştı Tom, daha hızlanmıştı artık, ancak hangara hâlâ daha yirmi metre varken, *Jenny Haniver* göğe yükseldi, güneydoğuya döndü ve damların tepesinden, uçsuz bucaksız buza doğru hızla kayıp uzaklaştı.

"Hester!" diye bağırdı Tom; birdenbire öfkelenmişti. Böyle fırtına gibi çekip gitmek yerine neden ona neler hissettiğini normal bir insan gibi anlatmıyordu? Batı rüzgârı şiddetleniyordu -havagemisini hızla ondan uzaklara taşıyor, gizemli arkadaşına bakmak için döndüğünde yüzüne kar taneleri savuruyordu. Oğlan gitmişti. Tek başınaydı orda -"Tom? Neler oldu?" diye seslenip sendeleyerek yaklaşan Bay Aakiuq dışında.

"Hester!" dedi Tom, güçsüz bir sesle ve karın üstüne çöktü. O engin soğuğun içindeki minicik sıcaklık tanesi *Jenny*'nin kıç feneri, yavaş yavaş, yavaş yavaş küçülüp, sonunda Kuzey Fecri'yle karışırken, Tom kar maskesinin yün müflonunun gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti.

Telegram: @cinciva

17
HESTER'DAN SONRA

Tom, korkunç bir boşluk duygusu içinde, midesine yumruk yemişçesine, kat gövdesi altındaki iskele yolundan geri dönmeyi başardı. *Jenny Haniver* havalanalı birkaç saat olmuştu. Bay Aakiuq, Hester'la telsiz bağlantısı kurmaya çalışmış, ama yanıt alamamıştı. "Belki de telsizi açmamıştır," demişti liman başkanı. "Ya da belki çalışmıyor: Geminin tüm anahtarlarının çalışıp çalışmadığını denemeye fırsatım olmadı hiç. Hem, torbada da yeterince gaz yoktu -Hücrelerde kaçak var mı diye bakacak kadar doldurmuştum. Ah, zavallı çocuk, neden böyle ansızın gitmek zorunda kaldı acaba?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Tom, ama biliyordu. Keşke Hester'ın buradan ne kadar nefret ettiğini daha önce anlayabilseydi. Keşke bu kente âşık olmaya başlamadan önce, onun neler hissettiğini biraz olsun düşünmeye zaman ayırsaydı. Keşke Freya'yı öpmeseydi. Ama suçluluk duygusu yön değiştiriyor, kabaran bir öfkeye dönüşüyordu. Sonuç olarak, *Hester* da *onun* duygularını düşünmemişti. Burada kalmak istiyorsa, neden kalmasındı ki? Hester çok bencildi. Onun kent yaşamından nefret etmesi, Tom'un sonsuza dek evsiz barksız bir gökyüzü-serserisi olmak istediği anlamına gelmezdi.

Yine de, onu tekrar bulması gerekiyordu. Hester onunla barışır mı ya da kendisi bunu istiyor mu, bilmiyordu; ama ilişkilerinin böyle korkunç, berbat bir düş kırıklığı içinde sona ermesine izin veremezdi.

O aceleyle üst katın soğuğuna çıkarken, kentin motorları uğuldayarak çalışmaya başlamıştı. Daha önce kendisinin harman yerine çevirdiği patikada sendeleye sendeleye Kışlık Saray'a doğru ilerledi. Freya'yı görmek istemiyordu - *Wunderkammer*'de aralarında geçenleri düşündükçe, yanan bir kâğıt gibi kavruluyordu içi - ama, ancak Freya, kentin geri dönüp *Jenny Haniver*'ın peşine düşmesini emredecek güce sahipti.

Telegram: @cinciva

Kaptan Köşkü'nün uzun gölgesini aştığı sırada kapı savrularak açıldı ve çılgına dönmüş, ipek sabahlıklı bir hayalet, karın içinde tökezleyerek üstüne geldi. "Tim! Tim, doğru mu?" Pennyroyal'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, dışarı uğramıştı; Tom'un kolunu kavrayışı soğuk ısırması kadar şiddetliydi. "Senin kızın gittiğini söylüyorlar! Uçup gitmiş!"

Tom başıyla onayladı, utanmıştı.

"Ama *Jenny Haniver* olmadan..."

Tom omuz silkti. "Belki de sizinle Amerika'ya gelmekten başka çarem yok artık, Profesör."

Kâşifi itip geçti, koşmaya devam etti; sayıklayarak dairesine geri dönmekte olan Pennyroyal'ı geride bıraktı. "Amerika'ymış! Hah ha! Elbette ya! Amerika!" diye söyleniyordu Profesör. Kışlık Saray'da Freya'yı kendisini bekler buldu Tom. Kabul odalarının en küçüğünde bir divana tünemişti; bir futbol sahasından daha küçük olmayan salonda o kadar çok ayna vardı ki, binlerce Freya oturuyordu sanki ve sırılsıklam, darmadağın binlerce Tom içeriye dalıp mermer zemine kar suları damlatmıştı.

"Görkemli Hanımefendi," dedi Tom, "geri dönmeliyiz."

"Geri dönmek mi?" Freya her şeyi beklemişti, ama bunu değil. Hester'ın kentten ayrıldığı haberinin sevinciyle yanakları al al, Tom'u yatıştırdığını, onu en iyisinin bu olduğuna temin ettiğini, çirkin kız arkadaşı yokken daha mutlu olacağını, üstelik burada, Anchorage'da kendisiyle birlikte kalmasının Buz Tanrıları'nın isteği olduğunu anlamasını sağladığını düşlemişti. Tom'un bunları anlamasını kolaylasın diye de, en güzel tuvaletini giymiş ve en üst düğmesini, boyun çukurunun hemen altında, yumuşak ve beyaz, ufak bir üçgen ten parçası görünecek biçimde, açık bırakıvermişti. Kendini böyle, ürkütücü derecede cesur ve yetişkin hissediyordu. Her şeyi beklemişti, ama bunu hiç beklememişti.

Tom'un bir tür şaka yaptığı umudu içinde, yarım bir gülümsemeyle, "Nasıl geri dönebiliriz ki?" diye sordu. "Neden dönelim?"

"Ama Hester-"

"Bir havagemisine yetişemeyiz, Tom! Hem bunu neden isteyelim? Demek istediğim, arkamızda bir yerlerde Wolverinehampton varken..." Ancak Tom ona bakmıyordu bile, gözleri yaşlarla ıslanmış, parlıyordu. Freya, giysisinin üst düğmesini elleri dolaşarak ilikledi, utanç duygusu hızla kızgınlığa bırakmıştı yerini. "Kentimi, havagemisinin tekindeki deli bir kız için neden tehlikeye atayım?"

Telegram: @cinciva

“O deli değil.”

“Deliymiş gibi davranıyor.”

“Altüst olmuş durumda!”

“Ben de altüst oldum!” diye bağırdı Freya. “Bana değer verdiğini sanmıştım! Yaşananların hiçbir anlamı yok mu? Hester’ı unuttuğunu sanmıştım! O bir hiç! O bir gökyüzü-serserisinden başka şey değil ve seni terk etmesine de sevindim! Benim... benim... benim erkek arkadaşım olmanı istiyorum! Umarım, bunun ne büyük bir onur olduğunu anlarsın!”

Tom kıza dik dik baktı, söyleyecek laf bulamadı. Birdenbire onu Hester’ın gözüyle gördü -tüm dünyanın onun isteklerine uymasını bekleyen, şımarık ve huysuz, tombul bir kız. Freya’nın onun talebine karşı çıkmakta haklı olduğunu, kentin geri dönmesinin çılgınlık olacağını biliyordu; ama nedense, haklı oluşu da onu daha bir mantıksız gösteriyordu. Ağzında bir şeyler geveleyerek döndü yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Freya keskin bir sesle. “Sana gidebileceğini kim söyledi? Huzurumdan ayrılmana izin vermedim!”

Ama Tom izin beklemedi. Freya’yı, sarsılan aynalarda, başlarını, *Nerede hata yaptık* ? dercesine sağa sola sallayıp aval aval bakışan yansımalarıyla baş başa bırakıp, koşarak salondan çıktı; kapı arkasından çarparak kapandı.

Tom nereye gittiğini bilmeden, Kışlık Saray’ın uzun koridorlarından koşarak ilerledi -Önünden geçtiği odaların da, ara sıra ısı kanallarından ve havalandırma bacalarından gelen hafif tırmalama, eşeleme seslerinin de pek farkına varmadı. Londra’dan aşağıya düştüğü andan beri Hester hep yanındaydı, ona göz kulak olmuş, ne yapması gerektiğini söylemiş, kendine özgü vahşi, utangaç tarzıyla sevmişti delikanlıyı. İşte şimdi uzaklaştırmıştı Het’i kendinden. O oğlan olmasa, gittiğinden bile haberi olmayacaktı. ..

Jenny Haniver havalandığından bu yana yabancı ziyaretçisi ilk kez aklına geldi Tom’un. Kim olabilirdi? Kılığına bakılırsa makine bölümünden biriydi (Tom, oğlanın koyu renk, kat kat giysilerini, petrol ve makineyağıyla lekelenmiş tuniğini, pirinç düğmelerindeki siyah boya çatlaklarını anımsadı). Hester’ın ne yapacağını nereden bilmişti acaba? Hester ona sırrını açmış olabilir miydi? Tom’a söylemediği şeyleri anlatmış

Telegram: @cinciva

olabilir miydi? Het'in sırlarını bir başkasıyla paylaştığı düşüncesi bambaşka bir kıskançlık sapladı yüreğine.

Ya oğlan onun nereye gittiğini biliyorsa? Tom oğlanı bulmalı, onunla konuşmalıydı. Saraydan çıkıp en yakın merdivene koştu, aşağıya makine bölümüne indi ve Scabious Küreleri'nin gümbürtü ve buharının içinden hızla geçip motor ustasının ofisine yöneldi.

Mukoza, koşmaktan nefes nefese ve heyecan içinde, havalimanından telaşla döndüğünde, Şiş ve Gargara onu bekliyorlardı. Peşine Vasatlar takılmış olabilir diye, ellerinde tüfek ve bıçaklarla giriş kapağının iç tarafında hazırlanmışlardı; onu yaka paça içeri alıp, kimsenin izlemediğinden kesinkes emin olana kadar da konuşturmadılar.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Şiş öfkeyle. "Ne yaptığını sanıyordun? Salyangozu başıboş bırakmanın yasak olduğunu *biliyorsun*. Ya bir Vasat'la konuşmana ne demeli! Hırsızlık Merkezi'nde hiç mi bir şey öğrenmedin?" Mukoza'nın, kendi taklidi olduğunu hissettiği acayip bir inleme sesi çıkardı Şiş. "Tom! Tom! Çabuk ol, Tom! Kız seni terk ediyor!' Seni aptal! "

Başarısızlık başından aşağı kar suyu gibi boşalan Mukoza, ambar döşemesine çöküp, çalıntı giysi balyasına yaslandı.

"Her şeyi mahvettin, Mukoza," dedi Şiş, ani bir gülümsemeyle. "*Gerçekten* mahvettin, diyorum. Bu geminin komutasını ben devralıyorum. Amca anlayacaktır. Zaten yaptıklarını duyunca, en başında komutayı bana vermediğine pişman olacak. Bu gece ona her şeyi anlatan bir mesaj-balığı göndereceğim. Artık üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokmak yok, Vasat Sevdalısı seni. Gece yarısı keşifleri yok. Markizlere aygın baygın bakmak yok -Hah, kızın yüzü ne zaman ekranda gözükse, gözlerinde vıcık vıcık bir ifade belirdiğini fark etmediğimi sanma."

"Ama Şiş-" diye sızlandı Gargara.

"Kes!" dedi Şiş; çocuğun kafasına yumruğu yapıştırırken, dönüp, onu korumak için davranan Mukoza'ya da tekmeyi bastı. Yüzü kızarmış, kendine güveni gelmişti. "Sen de kes, Mukoza. Bundan böyle bu salyangozda benim yöntemlerim geçerli."

Telegram: @cinciva

Üst kattaki evi pek çok mutsuz anı barındıran Bay Scabious, neredeyse tüm boş zamanını, makine bölümünün göbeğinde, kat taşıyıcı iki kolon arasına sıkıştırılmış dar bir kulübe olan ofisinde geçiriyordu. İçeride bir çalışma masası, dosya dolabı, yatak, gaz ocağı, küçük bir lavabo, takvim ve emaye bir kupadan başka pek bir şey yoktu. Tom kapıyı iterek açınca, Scabious'ın kanadın arkasındaki kancada asılı yas giysileri, siyah bir kanat gibi uçuştu. Adam masasının başında bir hüzün abidesi halinde oturuyordu. Makine bölümü ocaklarının jaluzinin şeritleri arasından içeriye sızan titrek ışığı, üstünde başında ışık-gölge şeritleri yaratıyordu. Gözleri oynadı yalnızca, ofise girene soğuk bir bakış fırlattı.

"Bay Scabious," dedi Tom soluğu kesilerek. "Hester gitti! *Jenny*'yi alıp gitti!"

Motor ustası gözlerini, Tom'un başının arkasındaki duvara dikip, başını salladı -sanki orada yalnızca onun görebildiği bir film oynuyordu. "Gittiyse gitti. Bana neden geldin?"

Tom kendini yatağın üstüne bıraktı. "Bir çocuk vardı. Daha önce hiç görmemiştim onu. Makine bölümünden, benden biraz daha genç, soluk benizli, sarı saçlı bir oğlan. Hester'la ilgili her şeyi biliyor gibiydi."

Scabious ilk kez hareket etti, yerinden fırlayıp telaşla Tom'un yanına gitti. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Onu sen de gördün mü?"

Motor ustasının beklenmedik tutkusu karşısında irkildi Tom. "Bana Hester'ın nereye gittiğini söyleyebileceğini düşündüm."

"Bu kentte tarif ettiğin gibi bir oğlan yok. *Yaşayan* biri yani."

"Ama... Hester'la konuşmuştu sanki. Onu nerede bulabileceğimi söylerseniz-"

"Axel'i bulamazsın. O istediği zaman seni bulur. Ben bile onu uzaktan görebildim. Sana neler söyledi? Benden söz etti mi? Babasına iletmen için bir şey dedi mi sana?"

"Babasına mı? Hayır."

Scabious onu dinlemez görünüyordu. İş tulumunun cebini karıştırıp, gümüş renkli ufak bir defter çıkardı: Küçük bir fotoğraf çerçevesi. Tom, bu tip taşınabilir ibadet nesnelerine sahip pek çok insan tanıyordu; Scabious elindekini açarken, çaktırmadan resme baktı. Scabious'ın daha genci, tıknaz, yapılı bir delikanlı gördü. "Ah," dedi, "gördüğüm oğlan bu değildi. O daha genç ve zayıftı..."

Telegram: @cinciva

Motor ustası vurulmuşa döndü, ama kısa sürdü. “Saçmalama, Tom!” diye terslendi. “Hayaletler istedikleri biçime bürünebilirler. Benim Axel’im de bir zamanlar senin kadar inceydi. O günlerdeki gibi genç, yakışıklı, umut dolu görünmesi son derece doğal.”

Tom hayaletlere inanmazdı. En azından, inanmadığını sanıyordu. *Güneşsiz Ülke’den dönen olmaz*. Hester hep böyle derdi; Tom, Scabious’ın ofisinden ayrılıp, birdenbire gözüne gölgeler içinde, karanlık görünen merdivenlerden üst kata tırmanırken, kendi kendini telkin için bu cümleyi alçak sesle birkaç kez tekrarladı. O oğlan hayalet olamazdı. Tom ona dokunmuş, kokusunu duymuş, bedeninin sıcaklığını hissetmişti. Hangara giderlerken oğlan geride ayak izleri bırakmıştı. Ayak izleri her şeyi kanıtlayacaktı.

Ancak, havalimanına vardığında rüzgar şiddetini artırmıştı; toz halindeki kar, yerdeki öbeklerin üstüne duman gibi çöküyordu. Hangarın çevresindeki izler öyle belirsizleşmişti ki, orada kaç ayağın iz bıraktığını, o tuhaf oğlanın gerçek mi, hayalet mi, yoksa yalnızca bir düş mü olduğunu söylemek imkânsızdı artık.

Telegram: @cinciva

18
YAĞMACI ALTINI

Hester rüzgâra minnettardı. Onu Anchorage'dan hızla uzaklaştırmıştı, ancak değişken ve sertti; bazen kuzeye dönüveriyor, bazen tüm şiddetiyle esiyor, bazen de tamamen diniyordu. Hester'ın *Jenny Haniver*'ı rotada tutabilmesi için dikkat kesilmesi gerekiyordu ki, bu da iyiydi, çünkü böylece Tom'u da, yapmayı planladıklarını da düşünecek zaman kalmıyordu. Her ikisini de fazla düşünecek olursa, cesaretini yitireceğini ve gemiyi gerisingeri çevirip Anchorage'a döneceğini biliyordu.

Ama bazen kumandaların başında kısa sürelerle uyuklarken, Tom'un ne yaptığını merak etmekten de alamıyordu kendini. O gittiği için üzgün müydü? Gittiğinin farkına varmış mıydı acaba? Freya Rasmussen onu teselli ediyor muydu? "Hiç önemi yok," dedi kendi kendine. Çok yakında her şeyin yine eskisi gibi olmasını sağlayacaktı ve Tom da yine onun olacaktı.

İkinci gün Wolverinehampton'ı gördü. Anchorage'ı yakalayamayınca güneye yönelmiş, böylece de şansı dönmüştü -Kendine av bulmuştu: Fırtınanın rotalarından kopardığı bir grup balina-avcısı kasaba. Üç taneydiler ve hepsi de Wolverinehampton'dan daha büyüktü, ama banliyö birinden diğerine hızlı hızlı koşturup hepsinin anatekerlerini ve kızak-desteklerini koparmıştı. Hester onu gördüğünde, sakatlanmış kasabaları kalakaldıkları yerde yemek için geri dönüyordu. Bu ziyafet onu birkaç hafta oyalar gibiydi, yeniden batıya yönelip Anchorage'ı tehdit edemeyeceği ve kendi planlarını da engellemeyeceği için sevindi Hester.

Durmadan uçtu, uçtu, kısacık günler ve upuzun, karanlık ve acı geceler boyunca uçtu; sonunda akşamdan akşama oynadığı telsiz kadranı, bir kentin yerel istasyonundan titrek bir uğultu yakaladı. Rotayı değiştirince sinyal belirginleşti ve birkaç saat sonra, ilerideki buzun üstünde avına çökmüş Arkangel'ı gördü.

Telegram: @cinciva

Yağmacı kentin gürültülü ve karanlık, koca havalimanı tuhaf bir biçimde Anchorage'ın huzurunu özlemesine neden oldu; yer hizmetleri ekibinin ve gümrükçülerin doğal kabalıkları da, Bay Aakiuq'u özletti ona. Pennyroyal'ın verdiği altınların yarısını yakıta ve gaza harcadı, geri kalanını Anna Fang'in *Jenny*'nin güvertesinin altına yerleştirdiği gizli bölmelerden birine koydu. Sonra da, yapmak üzere olduğu şeyden iğrenme ve suçluluk duyarak, yakıt tanklarının arkasındaki büyük binanın, tüccarların kent esnafıyla buluştuğu Hava Borsası'nın yolunu tuttu. Piotr Masgard'ı nerede bulabileceğini sormaya başladığında havacılar onu onaylamayan dik bakışlarla süzdüler; bir kadın havacı güverteye, Hester'ın ayaklarının dibine tükürdü, ama biraz sonra cana yakın, geçkince bir tüccar acımış olacak ki, onu yavaşça kenara çekti.

"Arkangel diğer kentlere benzemez, tatlım," diye açıkladı; Hester'ı bir asansör durağına götürüyordu. "Buranın zenginleri üstte değil, kentin en sıcak yeri olan ve Çekirdek denen orta katta yaşar. Genç Masgard'ın orada bir malikanesi var. Kael Durağı'nda in ve orada tekrar sor."

Adam, Hester'ın parasını ödeyip Çekirdek'e giden asansöre binmesini dikkatle izledi. Ardından cüppesinin eteklerini topladığı gibi, limanın öteki ucundaki dükkanına doğru koşturdu -*Blinkoe'nun Eski-Tekno ve Antika Dükkânı* adında, geniş, eski püskü ve dağınık bir işyeri.

"Acele edin, eşlerim!" diye bağırarak, dükkanın arkasındaki dar bir odaya daldı. Beş Bayan Blinkoe başlarını romanlarından ya da nakışlarından kaldırırken, o, kollarını acil durum flamaları gibi sallıyordu. "O burada! O kız! Çirkin olan! Düşünsenize, haftalarca aradık, sağa sola sorduk, şimdi o bizim Hava Borsası'na elini kolunu sallayarak kendi ayaklarıyla geldi! Acele edin, hazırlık yapmalıyız!"

Ellerini sevinçle ovuştururken, Hester ve *Jenny Haniver*'ı Yeşil Fırtına'ya teslim ettiğinde ödenecek ikramiyeyi nasıl harcayacağının hayalini kurmaya başlamıştı bile.

Çekirdek, insanı serseme çeviren bir yerdi: Kentin motor gümbürtüsüyle dolu, duman ve süzülen buhar yüzünden pus içinde, yüzlerce yaya yolu, demiryolu ve asansör boşluğunun kesiştiği, gürleyen koca bir oyuk. Binalar ya çıkıntılar ve ayaklı platformlar üstüne dip dibe tıkıştırılmış ya da

Telegram: @cinciva

pencere kırlangıcı yuvaları gibi bunların altına yapıştırılmıştı. Demir tasmalı köleler kaldırımları süpürürken, kürklere bürünmüş ustabaşılarca kırbaçlanan bazı köleler de gruplar halinde geçiyor, dondurucu dış bölümlerde nahoş işler yapmaya götürülüyorlardı. Hester onları görmezden gelmeye çalıştı, küçük erkek çocuklarını tasmayla yürüten zengin hanımları da, kendisine yanlışlıkla değen bir köleye tekme ardına tekme atan adamı da. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmezdi. Arkangel, güçlülerin dilediklerini yaptığı bir kentti.

Masgard'ın malikanesinin giriş kapılarını kurt-tanrı Eisengrim'in demir heykelleri koruyordu. İçeride, demir üçayaklarda yanan jet gazı geniş kabul salonunu kırpışıp duran huzursuz bir ışık düzeniyle, tedirgin gölgelerle dolduruyordu. Mücevherli köle tasması takan zarif bir genç kız, Hester'ı baştan aşağı süzüp, ne istediğini sordu. Hester ona dışardaki nöbetçilere verdiği yanıtı tekrarladı: "Arkangel'ın Avcıları'na satacak bilgi var elimde."

Hangar yüksekliğindeki tavanın gölgeleri arasında motor vızıltısı duyuldu ve Masgard, küçük bir gaz torbasının altından sarkan ve baş dayanağının arkasında minicik motor bölmeleri bulunan deri bir koltukta oturur halde, hızla kızın tepesine doğru alçaldı. Bu bir koltuk-gemiydi - zenginlerin oyuncağı; adam, koltuğu Hester'a yaklaştırdı ve kızın şaşkınlığının zevkini çıkararak, tam önünde havada durdu. Köle kız, kedi gibi, başını adamın çizmesinin ucuna sürttü.

"İyi," dedi. "Seni tanıyorum! Gökliman'daki yüzü yaralı bıldırcınsın sen. Önerimi kabul etmeye geldin, değil mi? "

Hester sesinin titremesini önlemeye çalışarak, "Sana nerede av bulabileceğini söylemeye geldim," dedi.

Masgard onu bekletip, suçluluk ve korkunun kızın mahvolmuş yüzünde oynaşmasını inceleyerek, koltuk-gemiyi biraz daha yaklaştırdı. Kenti, artık bu kız gibi ayaktakımının yardımı olmadan hayatta kalamayacak kadar fazla büyümüştü; bu nedenle kızdan nefret etti.

"Eee?" diye sordu sonunda. "Hangi kasabaya ihanet etmek istiyorsun?"

"Kasaba değil," dedi Hester. "Bir kent. Anchorage."

Masgard sıkılmış görünmeyi sürdürmeye çalıştıysa da, Hester onun gözlerindeki ilgi kıvılcımını fark etti. Bunu alevlendirmek için elinden geleni yaptı. "Anchorage'ı duymuşsunuzdur, Bay Masgard. Çok büyük bir buz kenti. Zengin mobilyalarla dolu apartmanlar, buz üstündeki en büyük

Telegram: @cinciva

anateker ve Scabious Küreleri denen Eski-Tekno parçalarından yapılmış bir dizi motor. Buzun batısına gitmek için Grönland'ın yukarısından dolanıyor."

"Neden?"

Hester omuzlarını silkti (En iyisi Amerika yolculuğundan söz etmemekti; açıklaması da zordu, inanması da). "Kim bilir? Bir Eski-Tekno alanını duymuş ve orayı kazmaya gidiyor olabilirler. Ayrıntıları genç ve güzel Markiz'inden elde etmenin bir yolunu bulacağınızdan eminim..."

Masgard sırıttı. "Bu gördüğün Julianna; büyük Arkangel, babacığının kasabasını yemeden önce bir marki kızıydı."

"Öyleyse Freya Rasmussen, koleksiyonunuza eklenecek ne güzel bir parça olur, düşünsenize," dedi Hester. Sanki benliğinin dışına çıkmıştı, kalpsizliğinin derecesiyle hafiften gururlanmaktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. "Hem, yolda atıştıracak bir şeyler de isterseniz, size Wolverinehampton'ın koordinatlarını verebilirim -geçenlerde besili bir av yakalamış yağmacı bir banliyö."

Masgard oltaya takıldı. Birkaç gün önce Widgery Blinkoe'dan da Anchorage ve Wolverinehampton'ın lafını duymuştu, ancak yağcı antikacı Wolverinehampton'ın mevcut rotasını bilmiyordu. Anchorage'a gelince, Masgard bir buz kentinin o kadar batıda görülmesine inanmakta kararsızdı. Ancak, bu uyuz gökyüzü-veledi kendinden emin görünüyordu; anlattıkları, Blinkoe'nun raporuyla desteklenirse, rotayı değiştirmek için Konsey'i ikna etmeye yeterdi. Ne kadar değersiz olduğunu kavrasın diye, Hester'ı bir süre bekletti. Sonra, uçan koltuğunun kolçağındaki bir bölmeyi açıp kalın bir parşömen yaprağı çıkardı, dolmakalemiyle imzaladı. Köle kız kağıdı Hester'a geçirdi. Gotik harflerle yazılmış sözcükler ve üstünde Arkangel tanrılarının adı -Eisengrim ve Thatcher- yer alan mühürler vardı kağıtta.

"Bu bir taahhütname," diye açıkladı Masgard; koltuğunun motorlarını çalıştırıp kızdan uzaklaştı. "Verdiğin bilgi doğru çıkarsa, Anchorage'ı yediğimizde gelip paranı alabilirsin. Ayrıntıları katibime bildir."

Hester başını salladı. "Bunu yağmacı altını için yapmıyorum ben."

"Neden peki?"

"Anchorage'da biri var. Tom Natsworthy, Gökliman'da yanımda gördüğünüz delikanlı. Kenti yediğinizde onu almama izin vereceksiniz. Ama bunun ayarlandığını bilmemeli. Onu benim kurtardığımı

Telegram: @cinciva

düşünmesini istiyorum. O kokuşmuş kentte Tom'un dışındaki her şey sizin. Tom benim. Benim ödülüm."

Masgard bir süre yukarıdan kıza bakakaldı, gerçekten şaşırmıştı. Derken, başını geriye attı, kahkahası odada yankılar yarattı.

Durakta kendisini havalimanına geri götürecek bir asansör beklerken, koca Arkangel'ın hareket etmeye başlamasıyla güverte plakalarının titrediğini hissetti. Masgard'ın düzeltmeler yaptığı belgeyi yoklamak için cebini patpatladı. Yağmacı kentin ayrıştırma bölümünden onu kurtarmaya gittiğinde, Tom nasıl da sevinecekti! Birlikte yine Kuş Yolları'na çıktıklarında, Markiz'e sevdasını ona nasıl da çabuk unutturacaktı!

Tom'un iyiliği için gerekeni yapmıştı, geri dönüşü yoktu artık. *Jenny Haniver*'dan birkaç parça eşya alıp, yolculuğun sonunu beklemek için bir yerlerde bir oda bulacaktı.

Havalimanına vardığında yine akşam olmuştu, liman ağzındaki iniş ışıklarının çevresinde kar taneleri uçuşuyordu. Rıhtım gözlerinin gerisindeki tavernalardan boğuk kahkaha ve ucuz müzik sesleri geliyor, bir kapı açılsa ses yükseliveriyordu. Loş lamba ışıkları, rıhtıma bağlı, *Fram, Froud* ya da *Smaug* gibi kuzeyli adlar taşıyan büyük ticaret gemilerinin altında gölgeler oluşturuyordu. *Jenny*'nin durduğu ucuz kiralı rıhtıma yürürken Hester'ın sinirleri gerilmeye başladı. Burası tehlikeli bir kentti ve o da yalnız yaşamayı epeydir unutmuştu.

"Bayan Shaw?" Kör noktadan yaklaşan adam onu hazırlıksız yakaladı. Hester bıçağına uzandıysa da, daha önce ona yardım eden nazik yaşlı tüccarı tanıdı. "Size geminize kadar eşlik edeyim, Bayan Shaw. Kentimizde Kar Mecnunu tüccarlar var -zorba tipler. Genç bir kadının yalnız olması güvenli değil. Geminiz *Jenny Haniver*'dı, değil mi?"

"Doğru," dedi Hester; adamın hem kendi adını hem de gemisininkini nereden bildiğini merak etti. Sağa sola sormuş olabilirdi ya da liman ofisindeki yeni-gelenler-kayıt-defterine bakmıştı.

"Masgard'la görüştünüz o halde?" diye sordu yeni arkadaşı. "Sanırım bu, aniden batıya yönelmemizle ilgili. Ona kasaba mı sattınız?"

Hester başıyla onayladı.

Telegram: @cinciva

“Sizinle aynı işte sayılırız,” dedi tüccar ve abanıp, *Eğreti Sinyal* adında bir ticaret gemisinin altındaki metal desteğe çarptı onu. Hester’ın soluğu kesildi, canı yanmış ve şaşırmış bir halde, yardım istemek için bağırmaya çalıştı. Boynunun yanında eşekarısı sokmuşçasına bir acı duydu. Adam soluk soluğa bir adım geriledi. Uzaktaki tavernaların ışığında, cebine sokmakta olduğu pirinç bir şırınga parıldadı.

Hester elini boynuna götürmeye çabaladı; ama ilaç etkisini çok çabuk gösteriyordu, kol ve bacakları artık itaat etmez olmuştu. Bağırmaya uğraştıysa da, baykuş ötüşü gibi bir ses çıkarabildi yalnızca. İleriye doğru bir adım attı, düştü, yüzü adamın çizmelerinin dört beş santim yakınına geldi. Adamın, “Çok üzgünüm,” dediğini duydu; sesi tıpkı Tom’un Aakiuq’ların oturma odasındaki telefondan süzülen, son duyduğu sesi gibi titrek ve uzaktı. “Bakmam gereken beş eşim var; hepsi de pahalı zevklere sahip, başımın etini yiyorlar.”

Hester, güverte plakasının üstüne salya akıtarak, baykuş gibi öttü yine.

“Endişelenme!” diye devam etti ses. “Seni ve gemini Çakal Tüneği’ne götürüyorum. Sana bir şeyler sormak istiyorlar, hepsi bu.”

“Ama Tom-” Hester inlemeyi başarmıştı.

Başka çizmeler göründü: Pahalı, son moda, püsküllü bayan çizmeleri. Tepesinde yeni sesler uğuldadı. “O olduğundan emin misin, Blinkoe?”

“Iıyyy! Çok çirkin!”

“Bu kız için hiç kimse hiçbir şey vermez!”

“Onu Tünek’e teslim ettiğimde on bin nakit alacağım,” dedi Blinkoe kendini beğenmişçe. “Onu oraya kendi gemisiyle götürüp, eve dönebilmek için de Sinyal’i yedeğe bağlayacağım. Çok geçmeden, çuval dolusu parayla döneceğim. Ben yokken dükkana iyi bakın, canlarım.”

“Hayır!” demeye çalıştı Hester, çünkü eğer onu götürürse, Tom’u kurtaramazdı; Anchorage’la birlikte delikanlı da yenir ve Hester’ın yaptığı onca plan boşa giderdi… Anahtarlarını bulmak için üstünü ararlarken karşı koymaya çalıştı, ancak ne hareket edebildi, ne ses çıkarabildi, hatta ne de göz kırpabildi. Yine de, bilincini tamamen yitirmesi uzun zaman aldı ki, bu en kötüsü oldu, çünkü tüccar ve eşleri onu sürükleyerek *Jenny Haniver*’a bindirip kalkışa hazırlanırken, olup biten her şeyin farkındaydı.

Telegram: @cinciva

İKİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

19
BELLEK ODASI

Buzlu suyla uyandı: Onu soğuk taş döşemede sürükleyip, beyaz fayans duvara iten bir buzlu su sağanağı. Soluğu kesildi, haykırdı, acayip sesler çıkardı. Ağzına sular dolmuştu. Perişan saçları sırsıklam yüzüne yapıştığından bir şey göremiyordu; onları gözünün önünden çektiğinde de görecek fazla şey yoktu zaten -tek bir argon kürenin aydınlattığı buz gibi beyaz bir oda ve ona hortumlar doğrultmuş beyaz üniformalı adamlar.

Bir kadın sesi, "Yeter!" diye bağırdı; sağanak dindi ve adamlar su damlayan hortumları duvardaki demir çerçeveye asmak için döndüler. Hester tıkandı, sövdü ve yere su kustu; su, merkezi bir gidere doğru girdaplanarak aktı. Hester'ın Arkangel'la ve bir tüccarla ilgili bulanık anıları geri gelmeye başlamıştı: *Jenny*'nin, tıkırtılarla dolu soğuk ambarında ayılması, bağlı olduğunu fark etmesi. Çırpınıp bağırmaya çalışınca, tüccar tekrar tekrar özür dileyerek gelmiş, boynunda yine o eşekarısı sokmasını duymuş ve etraf kararmıştı. Adam onu ilaçla uyutmuş ve uyutmayı da sürdürmüştü; Hester ilacın etkisindeyken, onu Arkangel'dan buraya getirmişti -burası her neresiyse...

"Tom!" diye inledi Hester.

Bir çift çizme, su sıçratarak yaklaştı. Homurdanarak başını kaldırırken tüccarı görmeyi bekliyordu, ama o değildi. Beyazlar giymiş genç bir kadındı; göğsünde Mobillik Karşıtları Birliği'nde astsubay olduğunu gösteren tunç bir nişan ve yeşil şimşek işlemeli bir kol bandı vardı.

"Giydirin onu," diye bağırdı astsubay; adamlar Hester'ı ıslak saçlarından çekip ayağa kaldırdılar. Kurulama zahmetine girmeden, güçsüz kol ve bacaklarını şekilsiz gri bir tulumun içine sokuşturdular. Direnmek ne mümkün, Hester ayakta bile zor duruyordu. Onu duş odasından dışarı itip, astsubayın arkasından, nemli koridorda yalınayak yürüttüler. Duvarlarda, birtakım kentlere saldıran havagemilerini ve yeşil bir tepenin ardındaki gündoğumuna bakan, beyaz üniformalı güzel genç erkek ve

Telegram: @cinciva

kadınları gösteren afişler vardı. Yanlarından başka askerler geçti, çizmelerinin sesleri alçak tavanda yankılandı. Çoğunun yaşı Hester'dan fazla değildi, ama hepsi de bellerine kılıçlar, şimşekli kol bantları ve haklılığından emin insanlara özgü ışıltılı, kendini beğenmiş ifadeler takınmışlardı.

Koridorun sonunda metal bir kapı, ardında da bir hücre vardı: Çok yukarda tek penceresi olan, yüksek tavanlı, dar bir mezar odası. Ufalanıp dökülen beton tavanda ısıtma kanalları kıvrılıyorsa da, ısı falan verdikleri yoktu. Hester, kaşındıran tulumunun içinde yavaş yavaş kururken titriyordu. Birisi ona ağır bir palto fırlattı; bunun kendi paltosu olduğunu fark edip minnetle üstüne geçirdi. "Gerisi nerede?" diye sordu; ama dişleri takırdadığı ve zaten biçimsiz olan ağzı, tüccarın ilacı yüzünden iyice uyuştuğu için, derdini anlatması zor oldu. "Giysilerimin gerisi?"

"Çizmeler," dedi astsubay ve adamlardan birinin elinden çizmeleri alıp Hester'a fırlattı. "Geri kalanını yaktık. Merak etme, barbar, bir daha onlara ihtiyacın olmayacak."

Kapı kapandı, anahtar kilitte döndü, çizme sesleri uzaklaştı. Hester çok aşağılarda bir yerde denizin kayalık kıyıyı dövdüğünü duyabiliyordu. Isınmak için kollarını bedenine sarıp ağlamaya başladı. Kendisi ya da Tom için değil, yakılan giysileri için -cebinde Tom'un fotoğrafı olan yeleği ve Tom'un Peripatetiapolis'te ona aldığı sevgili kırmızı eşarbı için. Artık elinde ondan hiçbir şey kalmamıştı.

Yüksekteki küçük pencerenin gerisindeki karanlık, yerini donuk bir griye bıraktı. Kapı tıkırdadı, açıldı ve bir adam içeriye bakıp, "Kalk, barbar! Komutan bekliyor," dedi.

Komutan; duvar badanasının altında balina ve deniz perisi figürleri seçilen, yuvarlak penceresinden peynir rendesi bir deniz görünen, kocaman temiz bir odada bekliyordu. Büyük, çelik bir çalışma masasının arkasında oturmuş, kahverengi parmakları paket kağıdından bir dosyanın üstünde çılgınca bir ritimle tıkırdıyordu. Ama Hester'ı getiren muhafızlar selam durunca, ayağa kalktı. "Gidebilirsiniz," dedi onlara.

"Ama Komutan'ım-" dedi biri.

Telegram: @cinciva

“Sanırım, sıska bir barbarla baş edebilirim.” Onlar odadan çıkana kadar bekledi, sonra Hester’a dik dik bakarak, çalışma masasının çevresinden ağır ağır dolandı.

Hester bu sert, karanlık bakışlarla daha önce de karşılaşmıştı, çünkü komutan, Batmunkh Gompa’da Anna Fang’in koruması altında olan ateşli genç Sathya’dan başkası değildi. Buna çok da şaşırmadı. Anchorage’a gittiğinden beri, yaşamı tuhaf bir düş mantığı içinde ilerler olmuştu; sonunda burada tanıdık, düşman bir yüzle karşılaşması da bunu doğruluyordu işte. Son karşılaşmalarının üstünden iki buçuk yıl geçmişti ama Sathya sanki çok daha yaşlanmıştı; yüzü çökmüş ve sertti, koyu renk gözlerinde, sanki kızın içindeki öfke, suçluluk, gurur ve korku birbirine karışıp yepyeni bir şeye dönüşmüş gibi, Hester’ın anlamlandıramadığı tuhaf bir ifade vardı.

‘Tesis’e hoş geldin,” dedi soğuk soğuk.

Hester bakışını ona dikti. “Burası neresi? Nerede? Spitzbergen yutulduktan sonra birliğinizin kuzeyde üssü kalmadı sanıyordum.”

Sathya sırıttı. “Birliğim hakkında pek bilginiz yok, Bayan Shaw. Yüksek Konsey, Birlik güçlerini kutup sahnesinden çekmek zorunda kalmış olabilir, ama bazılarımız yenilgiyi o kadar sakin kabullenmiyor. Yeşil Fırtına kuzeyde birkaç üssünü koruyor. Buradan sağ kurtulamayacağın için bu tesisin, Grönland’ın güney noktasından üç yüz kilometre kadar uzaktaki bir adada, Çakal Tüneği’nde bulunduğunu sana söyleyebilirim.”

“Güzel,” dedi Hester. “Buraya hava koşulları yüzünden geldiniz herhalde, hı?”

Sathya, Hester’ı sersemletip soluğunu kesen, okkalı bir tokat patlattı ona. “Bu, Anna Fang’in altında büyüdüğü gökyüzü,” dedi. “Ana babası Arkangel tarafından köleleştirilmeden önce bu bölgede ticaret yaparlardı.”

“Doğru. Duygusal nedenler o zaman,” diye mırıldandı Hester. İkinci bir saldırı beklentisiyle gerildi, ama tokat gelmedi. Sathya arkasını dönüp pencereye doğru uzaklaştı.

“Üç hafta önce Ejderha Geçidi’nde birimlerimizden birini yok ettin,” dedi.

“Gemime saldırdıkları için,” diye karşılık verdi Hester.

“O senin gemin değil,” diye patladı öteki. “O... O, Anna’nındı. Sen çaldın, Anna’nın öldüğü gece, sen ve barbar sevgilin Tom Natsworthy. Sahi, o nerede? Yoksa seni terk mi etti?”

Telegram: @cinciva

Hester omuzlarını silkti.

"Ee, Arkangel'da tek başına ne yapıyordun?"

"Birkaç kenti Avcılar'a satıyordum, hepsi bu."

"Buna inanırım. Hainlik senin kanında var."

Hester kaşlarını çattı. Sathya sırf ana babasına hakaret etmek için mi onu onca yoldan buraya sürüklemişti? "Anneme çektiğimi söylemeye çalışıyorsan, eh, MEDUSA'yı kazıp çıkarmakla büyük aptallık etti, ama kimseye ihanet ettiğini sanmıyorum."

"Hayır," diyerek onayladı Sathya. "Ama baban-"

"Babam çiftçiydi," diye bağırdı Hester; bu kızın orda öyle dikilip, iyilikten başka hiçbir şey yapmamış zavallı merhum babasının anısına hakaret etmesi ansızın fena halde tepesini attırmıştı.

"Sen bir yalancısın," dedi Sathya. "Senin baban Thaddeus Valentine'dı."

Dışarıda kar, pudraşeker gibi serpişiyordu. Kış denizinin kasvetli griliğinde buzdağlarının sürüklendiğini görebiliyordu Hester. "Bu doğru değil," dedi ince bir sesle.

Sathya masasının üstündeki dosyadan bir kağıt çekip çıkardı. "Bu, Anna Fang'in sizi Batmunkh Gompa'ya getirdiği gün Birlik'in Yüksek Konsey'ine yazdığı rapor. Senin için neler demiş.. ? Hah, işte: *İki genç: Biri tamamen zararsız, çok güzel bir Londralı Tarihçi Çırağı; diğeri, zavallı biçimsiz bir kız, ki onun Pandora Rae'la Thaddeus Valentine'ın kayıp kızları olduğuna eminim.*"

"Benim babam Meşe Adası'ndan David Shaw..." dedi Hester.

"Shaw'la evlenmeden önce annenin pek çok sevgilisi oldu," dedi Sathya, tasvip etmeyen keskin bir tonda. "Valentine onlardan biriydi. Sen onun çocuğusun. Anna kesin emin olmasaydı asla böyle bir şey yazmazdı."

"Benim babam David Shaw'du," diye burnunu çekti Hester, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. İki yıl önce, kızı Katherine'in can çekişen bedeni üstünde Valentine' la göz göze geldikleri andan beri yüreğinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Aralarında bir tür kavrayış kıvılcımlanmıştı -onu baba kabul etmek istemediği için Hester'ın olabildiğince hızlı ve şiddetli bastırdığı bir yarı kabullenme. Ancak yüreğinin derinlerinde gerçeği anlamıştı. Bu yüzden onu bir türlü öldüremiyordu demek.

"Anna sizin hakkınızda yanılmıştı, öyle değil mi?" dedi Sathya; arkasını dönüp, pencerenin önüne gitti. Kar dinmiş, güneş ışığı kurşuni denizi yer

Telegram: @cinciva

yer aydınlatmıştı. “Sen kayıp değildin, Tom da zararsız değildi. İkiniz de başından beri Valentine’la birliktiniz. Batmunkh Gompa’ya girmek ve Valentine’ın bizim Hava Filosu’nu yakmasına yardım etmek için Anna’nın iyilikseverliğinden faydalandınız.”

“Hayır!” dedi Hester.

“Evet. Anna’yı Valentine’ın onu öldürebileceği bir bölgeye çekip, sonra da gemisini çaldınız.”

Hester başını iki yana salladı. “Çok yanılıyorsun!”

“Yalanı bırak!” diye bağırdı Sathya, kızın üstüne yürüyerek. Gözlerinde yaşlar vardı.

Hester, Batmunkh Gompa’daki o geceyi anımsamaya çalıştı. Bulanık bir görüntü -alevler ve koşuşturma vardı yalnızca; ama Sathya’nın doğru davranmadığı duygusuna kapıldı. Saldırgan konuşmasına karşın, çok sevdiği Anna’nın Valentine’ı tek başına yakalamasına izin vermiş ve Valentine da onu öldürmüştü. Hester böyle şeyler için insanın kendini kolay kolay affetmediğini iyi bilirdi. Tersine, insan ya anıları siler ya da kedere boğulurdu.

Ya da suçlayacak başka biri bulunurdu. Valentine’ın kızı, mesela.

“Yaptıklarını ödeyeceksin,” dedi Sathya. “Ama önce, olanları telafiye yardım edebilirsin belki.” Çalışma masasından bir tüfek aldı, odanın uzak tarafındaki küçük bir kapıyı işaret etti. Hester kapıya doğru ilerledi, nereye gittiğine de, Sathya’nın onu öldürüp öldürmeyeceğine de gerçekten aldırmıyordu. *Valentine’ın kızı,* diye düşünüyordu sürekli. *Valentine’ın kızı kapıdan geçiyor. Valentine’ın kızı demir basamaklardan iniyor. Valentine’ın kızı.* Demek bu yüzden sinirli bir yapıya sahipti. Demek bu yüzden, iyi insanlarla dolu bir kenti Arkangel’a satmak, vicdanını hemen hiç sızlatmamıştı. O, Valentine’ın kızıydı ve babasına çekmişti.

Basamaklar bir tünele, sonra da bir giriş holüne ulaştı. İki muhafız, yengeç-kabuğu miğferlerinin renkli elastik siperlikleri gerisinden buz gibi bakışlarla Hester’ı izlediler. Üçüncü bir adam ağır, çelik kapının yanında dikilmiş bekliyordu. Kan çanağı gözleri seğiren, tavşan kılıklı küçük bir adamdı, sinirli sinirli tırnaklarını kemiriyordu. Duvarlardaki argon lambalar, adamın kelinden parlak yansımalar sıçratıyordu. Kaşlarının arasında kızıl bir çark vardı.

“Bir Mühendis!” dedi Hester. “Londralı bir Mühendis! Hepsinin öldüğünü sanmıştım ...”

Telegram: @cinciva

“Birkaçı kurtuldu,” dedi Sathya. “Londra havaya uçtuktan sonra, enkazdan kaçanları toplamaya giden bölüğün başına getirilmiştim. Çoğu, Birlik topraklarının derinlerinde köle-çalışma-kamplarına gönderildi; ama Dr. Popjoy’u sorgulayıp da ne üstünde çalıştığını öğrenince, bize yardım edebileceğini fark ettim.”

“Hangi konuda yardım? Birlik, Eski-Tekno’dan nefret etmez miydi?”

“Birlik’in içinde, kentleri alt etmek için, onlara karşı kendi cehennem makinelerini kullanmamız gerektiğine inananlar hep vardı,” dedi Sathya. “Baban ve senin Batmunkh Gompa’da yaptıklarınızdan sonra, bu kişilerin sesi iyice yükseldi. Genç subaylardan oluşan gizli bir örgüt kuruldu: Yeşil Fırtına. Onlara Popjoy’dan söz edince, onun potansiyelini hemen gördüler ve bu tesisi kurmama izin verdiler.”

Mühendis, iri sarı dişlerini göstererek sinirli sinirli sırıttı; “Demek Hester Shaw bu?” dedi. “Yardımı dokunabilir. Evet, evet. Öldürüldüğü-sırada-orada-bulunan biri, sonuçta. Onun Anımsama Ortamı’nda varlığı, tam da ihtiyacımız olan tetiklemeyi gerçekleştirebilir. ”

“Hemen başla,” diye atıldı Sathya; Hester onun da son derece sinirli olduğunu fark etti.

Popjoy kapının üstündeki bir dizi kolu çekti; ağır elektromanyetik kilitler, rıhtım mengeneleri gibi boğuk gümbürtü ve tangırtılar çıkararak açıldı. Muhafızlar gerildi; iri makineli tüfeklerinin emniyet kilidini açarlarken, namlulardan belli belirsiz duman süzüldü. Hester, bunca güvenlik önleminin içeriye girilmesini önlemek için olmadığını anladı. Bir şeyi *içeride* tutmak içindi.

Kapı savrularak açıldı.

Daha sonra Hester, Bellek Odası’nın kullanım dışı kalmış bir yakıt tankı olduğunu öğrenecekti. Çakal Tüneği’nin tepe çanağında kümelenmiş onlarca çelik küreden biriydi, ama ilk bakışta, paslı duvarları yukarıya doğru kubbeleşen, aşağıya doğru çanaklaşan, anlamsız büyüklükte bir mekan görünüyordu. Duvarlara boydan boya, koca koca fotoğraflar tutturulmuştu: Büyütülmüş, kumlu kumlu insan yüzü resimleri, Londra, Arkangel ve Marsilya fotoğrafları, abanoz çerçeve içinde, Batmunkh Gompa’nın bir ipek-resmi. Beyaz badanalı panolarda, çizik dolu bir film döne döne, aralıksız oynatılıyordu: Çayırda kahkahalar atan, uzun sapsarı saçları iki yanda kuyruk yapılmış küçük bir kız; uzun saplı bir pipo tüttürüp dumanı kameraya üfleyen genç bir kadın.

Telegram: @cinciva

Nedenini bilmeden, korkudan eli ayağı kesiliverdi Hester'ın.

Küre biçimindeki bu yerin çevresinden bir geçit dolanıyor, buradan, griler içinde, keşişe benzer birinin durduğu orta platforma dar bir köprü uzanıyordu. Sathya ve Popjoy köprüye yönelince, Hester geride kalmaya çalıştı, ancak muhafızlardan biri tam arkasındaydı, onu ileriye dürtükledi hemen. Önde, Sathya merkez platforma ulaşmıştı, orada bekleyen kişinin koluna dokundu. Usul usul ağlıyor, loş ışıkta yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. "Sana bir armağan getirdim, bir tanem," dedi tatlı bir sesle. "Bir konuk. Mutlaka anımsayacağın biri!"

Derken, cüppeli kişi arkasına döndü, gri başlığı geriye düştü ve Hester onu gördü - Anna Fang'i - hayır, *bir zamanlar o olanı*.

Telegram: @cinciva

20
YENİ MODEL

Dr. Popjoy yeni efendileri için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Tabii, o ve Mühendis arkadaşları uzun yıllarını İz Sürücü teknolojisini incelemekle geçirmişlerdi. Bir zamanlar Hester'ı evlat edinen kafa avcısı, mekanik Shrike'tan çok şey öğrenmişler, hatta kendi İz Sürücüler'ini bile yapmışlardı. Hester, MEDUSA'nın havaya uçtuğu gece Londra sokaklarında uygun adım yürüyen Diriltilen mangaları görmüştü. Ama o yalpalayan, beyinsiz yaratıkları şu anda karşısında duran şeyle karşılaştırmak, eski püskü ucuz bir kargo balonunu yepyeni bir Serapis Bulut Yatı'yla kıyaslamaya benziyordu.

Narin, neredeyse zarif ve Bayan Fang'in yaşarken olduğundan fazla uzun değildi. Yüzü, havacı kadının tunç ölü-maskıyla gizlenmiş, kafatası bölümünden filizlenen kablo ve kordonlar başının arkasında özenle toplanmıştı. Hester'a dikkatle bakarken başının ve ellerinin merakla, hafif hafif seğirmesi öyle insancaydı ki, bir an Hester'ın aklından, Mühendis'in Anna'yı ölümden döndürmeyi başardığı geçti.

Sathya hızlı ve nazik bir biçimde konuşmaya başladı. "Henüz anımsamıyor, ama yakında anımsayacak. Kendi belleği yerine gelene kadar burası onun belleği işlevini görüyor. Yaşamı boyunca tanıdığı herkesin, gittiği her yerin, savaştığı kentlerin, sevgililerinin ve düşmanlarının fotoğraflarını topladık. Hepsini anımsayacak. Onu dirilteli daha birkaç ay oldu ve-"

Umutlu laflar selinin, yaptığı şeyin korkunçluğunu daha da korkunçlaştırmaktan başka işe yaramadığını anlamışçasına susuverdi Sathya. Sözcüklerinin yankısı, eski yakıt tankının içinde fısıltı halinde dönüp dolaştı: "Ve ve ve ve ve..."

"Ah, Tanrılar, Tanrıçalar aşkına," dedi Hester. "Neden huzur içinde yatmasına izin vermediniz?"

Telegram: @cinciva

“Çünkü ona ihtiyacımız var!” diye haykırdı Sathya. “Birlik yolunu yitirdi! Yeni liderlere ihtiyacımız var. Anna en iyimizdi. Bize başarıya giden yolu o gösterecek!”

İz Sürücü becerikli ellerini öne uzattı ve sırayla tüm parmaklarının ucundan ince birer bıçak çıktı -şık, şık, şık.

“Bu Anna değil,” dedi Hester. “Güneşsiz Ülke’den dönen olmaz. Evcil Mühendisiniz onun cesedini ayağa kaldırmayı başarmış olabilir, ama bu Anna değil. Eskiden bir İz Sürücü tanırdım; canlı yaşarken kimdiler, anımsamazlar; aynı kişi değildirler; o kişi *ölmüştür* ve kafasının içine bir Eski-Tekno parçası yerleştirince, tamamen yeni birini yaratmış olursunuz -boş eve taşınan yeni kiracı gibi. ..”

Popjoy kıkırdamaya başladı.

“Bu konuda uzman olduğunu bilmiyordum, Bayan Shaw. Hiç kuşkusuz, sen eski Shrike modelinden söz ediyorsun -son derece düşük bir model. İz Sürücü mekanizmasını, Bayan Fang’in beynine yerleştirmeden önce, onun bellek merkezlerini bulmaya programladım. Oralarda gömülü anıları yeniden ateşleyeceğimize güvenim tam. Bu odanın amacı da bu: Kişiyi önceki yaşamına ait sabit anımsatıcılarla uyarmak. Bütün sorun doğru bellek tetikleyicisini bulmakta -bir koku, bir nesne, bir yüz. İşte sen bu noktada devreye giriyorsun.”

Sathya, yeni İz Sürücü’yle arasında yalnızca birkaç santim kalana kadar Hester’ı öne ittirdi. “Bak, canım!” dedi neşeyle. “Bak! Bu Hester Shaw! Valentine’ın kızı! Onu nasıl Dış-Topraklar’da bulup da Batmunkh Gompa’ya getirdiğini anımsıyor musun? Sen öldüğünde oradaydı!”

İz Sürücü eğilerek yaklaştı. Tunç maskesinin gerisinde, gölgede kalan siyah, cansız bir dil pörsümüş dudakları yaladı. Sesi kuru bir fısıltıydı, taşlık vadilerde esen gece rüzgarı gibiydi. “Bu kızı tanımıyorum.”

“Tanıyorsun, Anna! ” diye ısrar etti Sathya, korkunç bir sabırla. *“Tanımalısın!* Dene ve anımsa!”

İz Sürücü başını kaldırdı, küre biçimli hücresinin duvar, yer ve tavanındaki yüzlerce portreyi taradı. Aralarında Anna Fang’in ana babası vardı, Arkangel’da hurda avlularında köleykenki efendisi Stilton Kael vardı. Aralarında Valentine vardı, Kaptan Khora ve Pandora Rae vardı, ama Hester’ın biçimsiz yüzünün hiç resmi yoktu. Mekanik gözlerini yeniden Hester’a odakladı, uzun pençeleri seğirdi. “Bu kızı tanımıyorum. Ben Anna

Telegram: @cinciva

Fang değilim. Zamanımı boşa harcıyorsun, küçük Tek-Yaşamlı. Buradan gitmeyi arzuluyorum."

"Elbette Anna, ama anımsamaya çalışmalısın. Biz seni evine götürmeden önce, yeniden kendin olmalısın. Birlik topraklarındaki herkes sana tapar; geri döndüğünü duyduklarında ayaklanıp peşinden gelecekler."

Popjoy köprüye doğru gerileyerek, "Şey, Komutan," diye mırıldandı. "Bence artık geri çekilmeliyiz..."

"Ben Anna Fang değilim," dedi İz Sürücü.

"Komutan, bence kesinlikle..."

"Anna, lütfen!"

Hester içgüdüsel bir tepkiyle Sathya'yı tutup geriye çekti. İz Sürücü'nün pençeleri, kızın boğazını iki santimden ıskaladı. Muhafız makineli tüfeğini doğrultunca, İz Sürücü üçünün de köprüden geri kaçmalarına yetecek kadar bir süre duraksadı. Hepsi kapıya ulaştıklarında, dışardaki muhafız kırmızı saplı, ağır bir kolu indirdi. Yükselen bir elektrik vızıltısıyla birlikte kırmızı uyarı ışıkları yandı. "Ben Anna Fang değilim!" Diğerlerinin arkasından kendini giriş holüne zor atan Hester, İz Sürücü'nün haykırışını duydu. Muhafızlar kapıyı çarpıp kilitlemeden önce bir an dönüp arkasına baktı; İz Sürücü onu seyrediyor, pençeleri seğirip parıldıyordu.

"Büyüleyici," dedi Popjoy; elindeki kağıda notlar alıyordu. "Büyüleyici. Şimdi anlaşıldı, parmak bıçaklarını bu kadar erken takmak azıcık akılsızlık olmuş..."

"Nesi var?" Sathya ısrar etti.

"Kesin bir şey söylemek zor," diye itiraf etti Popjoy. "Ana İz Sürücü beynine eklediğim yeni bellek-arama bileşenlerinin taktik ve saldırı içgüdüleriyle çatıştığını tahmin ediyorum."

"Yani delirdi mi?" diye sordu Hester.

"Doğrusu, Bayan Shaw, 'delirmek' elverişli bir deyiş değil. Ben, önceki Bayan Fang'in 'farklı bir muhakemeye sahip' olduğunu söylemeyi yeğlerim."

Sathya, parmak uçlarıyla boğazını ovuşturarak, "Zavallı Anna," diye fısıldadı.

"Anna'yı merak etme," dedi Hester. "Anna öldü. Zavallı *ben*, demelisin. İçeride zırdeli bir ölüm makinesi var ve bu aptal silahlarınız onu sonsuza

Telegram: @cinciva

kadar içeride tutmayı başaramayacak. O platformdan aşağı inebilir! Kapıya ulaşabilir ve-"

"Köprüye elektrik veriliyor, Bayan Shaw," dedi Popjoy sertçe. "Platformun altındaki putrellerde elektrik var. Kapının iç yüzeyi de elektrikli. İz Sürücüler bile güçlü elektrik şoklarından hoşlanmaz. Silahlara gelince, eski Bayan Fang henüz yeni gücünün farkında değil, eminim; hâlâ sakınıyor silahlardan. Bu aynı zamanda onun, önceki insan enkarnesine ait belleğinin de gerçekten hâlâ silinmediğinin göstergesi olabilir."

Sathya gözlerinde bir umut ışığıyla baktı adama. "Evet. Evet, doktor. Vazgeçmemeliyiz. Hester'ı buraya tekrar getirelim."

Sathya gülümseyerek döndü, ama Hester, Popjoy'un gözlüklerinin gerisindeki paniklemiş bakışı fark etmişti. Ölü havacının belleğini nasıl geri getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu adamın. Kuşkusuz Sathya da, arkadaşını Güneşsiz Ülke'den geri getirme girişiminin başarısızlığa mahkûm olduğunu anlayacaktı yakında. Anladığında da, Hester'ı oralarda tutmasının gereği kalmayacaktı.

Muhafızlar onu hücresine geri götürüp içeri kilitlerken, *Burada öleceğim,* diye düşündü Hester. *Ya Sathya ya da o deli şey beni öldürecek ve Tom'u bir daha asla göremeyeceğim, onu asla kurtaramayacağım ve o da, Arkangel'ın köle çukurlarında bana lanetler ederek ölüp gidecek.*

Duvara yaslandı, yavaş yavaş aşağıya kayarak dizlerinin üstüne çöktü, küçük sefil bir düğüme dönüştü. Denizin, Çakal Tüneği'nin kayalıklarındaki, yeni İz Sürücü'nün sesi kadar dondurucu hışırtısını duyabiliyordu. Hücresinin nemden çürümüş tavanından boya ve çimento parçacıklarının düştüğünü, köhne ısı kanallarından, ona Anchorage'ı anımsatan hafif tıkırtılar geldiğini duyabiliyordu. Bay Scabious'ı düşündü, Sathya'yı, insanların sevdiklerinden ayrılmamak için denedikleri umutsuz, boşuna şeyleri düşündü.

"Ah, Tom! Ah, ah, Tom!" diye hıçkırdı; Hester'ın büyük Arkangel'ı peşine taktığından habersiz, Anchorage'da güvende ve mutlu olduğunu hayal ediyordu onun.

Telegram: @cinciva

21
YALANLAR VE ÖRÜMCEKLER

Bir hafta geçti, sonra bir hafta ve bir hafta daha. Anchorage batıya doğru sallanarak ilerliyor, buzu yoklamak için önden keşif kızakları göndererek, Grönland'ın kuzeyi boyunca ihtiyatla yol alıyordu. Daha önce hiçbir kent buralara gelmediği gibi, Bayan Pye haritalarına da güvenemiyordu.

Freya da kendini, haritası meçhul bir bölgede geziniyormuş hissediyordu. Neden bu denli mutsuzdu? Her şey son derece yolunda gidiyormuş görünürken, nasıl birdenbire tepetaklak olmuştu? Tom'un onu neden istemediğini anlayamıyordu. Soyunma odasındaki aynanın tozunda, kendini görebilmek için küçük bir açıklığı silerken, *Hâlâ,* diye düşündü, *hâlâ Hester'ı özlüyor olamaz ya? Onu bana tercih edecek değil ya?*

Bazen, kendine acıma duygusuyla burnunu çeke çeke, onu geri kazanmak için ayrıntılı dümenler tasarlıyordu. Bazen iyice öfkeleniyor, Tom'a o tartışmada *söylemiş olması gerekenleri* homurdanarak, tozlu koridorlarda ayaklarını vura vura dolanıyordu. Bir iki kez, büyük hainlik yaptığı gerekçesiyle başının vurulmasını emredebilir miyim diye düşünürken yakaladı kendini, ama Anchorage'ın celladı (o kadim beyefendinin görevi yalnızca törensel içerikliydi zaten) ölmüştü ve Smew'ün de baltayı kaldırabileceğinden bile kuşkuluydu Freya.

Tom, Kışlık Saray'daki odasından taşınıp, Rasmussen Bulvarı üstünde, havalimanından fazla uzak olmayan, büyük, boş bir apartmanın terk edilmiş bir dairesine yerleşmişti. Dikkatini dağıtacak *Wunderkammer* ya da Markiz'in kütüphanesi olmadığından, günlerini kendine acımaya ve Hester'ı nasıl geri getireceğini ya da en azından, nereye gittiğini nasıl bulacağını düşünmeye hasretmişti.

Telegram: @cinciva

Anchorage'dan gitmenin herhangi bir yolu yoktu, orası kesindi. *Dağ Kargası*'nı uzun menzilli bir yolculuk yapacak duruma getirmesi için Bay Aakiuq'un başının etini yemişti, ama Dağ Kargası bir havarömorkörüydü; o güne dek, havalimanından en fazla bir kilometre uzağa uçmuştu. Üstelik Bay Aakiuq, eğer delikanlı onunla doğuya uçacaksa yakıt tanklarının daha büyük olması gerektiğini, bunların da gemiye sığmayacağını iddia etmişti. "Hem, tankları neyle dolduracaksın?" diye eklemişti liman başkanı. "Limandaki tankların yakıt seviyesini sürekli kontrol ediyorum. Hemen hemen hiç yakıtımız kalmadı. Bunu anlayamıyorum. Göstergeler hâlâ dolu diyor, ama tanklar neredeyse bomboş."

Yok olan tek şey yakıt değildi. Scabious'ın hayaletlerle ilgili açıklamasına ikna olmayan Tom, makine bölümünde herkese Hester'ın gizemli arkadaşını bilen var mı diye soruyordu. Kimse bilmiyordu; ama herkesin, ıssız olması gereken köşelerde görünüveren siluetler ve vardiya sonrası bırakılmış aletlerin yok oluvermesi türünden öyküleri vardı. Kilitli dolap ve odalardan eşya kaybolmuş, göstergeler ağzına kadar dolu dediği halde, Isıtma Santralı Sokağı'ndaki bir yakıt tankı dibini bulmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tom. "Bunca şeyi kim alır? Kentte bilmediğimiz biri mi var dersiniz? Salgından sonra gizlenip, cebini doldurmak isteyen biri?"

Makine işçileri, "Çok yaşa, delikanlı," diye kıkırdadılar. "Görkemli Hanımefendi'nin Amerika seferine yardım etmek isteyenler dışında, kim kalır ki böyle bir kentte? Buradan gitmenin de, çaldıklarını satmanın da bir yolu yok."

"Öyleyse kim..?"

Başlarını sallayıp, boyunlarına asılı muskaları gösterirken tek diyebildikleri, "Hayaletler," oldu. "Yüksek Buz hiçbir zaman tekin olmamıştır. Hayaletler kente girip sakinlerine oyunlar oynar. Herkes bilir bunu."

Tom o kadar emin değildi. Makine bölümünün ürkünç olduğu *doğruydu;* renksiz sokaklarda bazen tek başına yürürken, izleniyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldığı oluyordu, ama hayaletlerin petrol, alet edevat, havagemisi yakıtı ya da Markiz'in müzesindeki ıvır zıvırla ne işi olur, anlayamıyordu.

Telegram: @cinciva

Bir akşam ekranlardan, Tom'un makine bölümünün terk edilmiş dış binaları arasında aranıp durmasını izleyen Şiş, "Peşimizde," dedi karanlık bir ifadeyle. "Biliyor."

"Bilmiyor," dedi Mukoza usanmış bir biçimde. "Kuşkulanıyor, hepsi bu. Hem, *neden* kuşkulandığını bile bilmiyor, yalnızca bir şeyler döndüğünü düşünüyor."

Şiş ona hayretle bakıp, kahkahayı bastı. "Onun aklından neler geçtiğini iyi biliyorsun, ha?"

"Sana yalnızca onunla ilgili endişelenmene gerek olmadığını söylüyorum, o kadar," diye homurdandı Mukoza.

"Ben de yalnızca, endişelenmemiz gerektiğini, belki de onu ortadan kaldırmamız gerektiğini söylüyorum. Kaza süsü veririz. Buna ne diyeceksin?"

Mukoza, Şiş'in oyununa gelmemek için sustu. Tom araştırmalara başladığından beri, hırsızlığın daha dikkat gerektirir olduğu doğruydu, onları geciktiriyordu da. Şiş komutayı devralmakta haklı olduğunu kanıtlamaya çok hevesli ve Amca'ya geri götürdüklerinde *Ganimet Böceği*'nin ganimet dolu olması konusunda çok kararlıydı; ama Mukoza ile ikisi hemen her gece yukarı çıksalar da, Tom'un kuşkularını artırma korkusuyla fazla açıktaki öteberiyi yürütmeye cesaret edemiyorlardı. Hatta, havalimanındaki yakıt tanklarından dalgıç-hortumlarını geri çekmek zorunda kaldılar ki, yakında başlarına iş açacaktı bu, çünkü mesaj-balıkları ve *Ganimet Böceği*'nin çoğu sistemi çalıntı hava yakıtıyla çalışıyordu.

Mukoza'nın Yitik Oğlan yanı Şiş'in haklı olduğunu biliyordu. Issız bir sokakta Tom'un kaburgaları arasına bir bıçak saplamak, cesedi de götürüp kentin arka terasından aşağıya atmak, normal hırsızlık düzenini kurtarırdı. Ama Mukoza'nın öteki yanı, yani iyi olanı, buna dayanamıyordu. Keşke Şiş bu işten vazgeçse, onu Tom, Freya ve diğerlerini izlemek için burada yalnız bırakıp Grimsby'ye geri dönseydi. Bazen, Anchorage halkının merhametine sığınarak teslim olmayı düşündüğü bile oluyordu. Ne var ki, kendini bildi bileli ona Vasatlar'ın merhamet duyguları *olmadığı* söylenmişti. Mukoza'nın Hırsızlık Merkezi'ndeki eğiticileri, arkadaşları, Amca'nın Grimsby kantinindeki hoparlörlerden fısıldayan sesi, hepsi de Vasatlar ne denli uygar görünseler de, kentleri ne kadar

Telegram: @cinciva

konforlu ve kızları ne kadar güzel olsa da, ellerine geçirdikleri bir Yitik Oğlan'a korkunç şeyler yapacakları konusunda hemfikirdiler.

Mukoza bunun doğruluğundan o kadar da emin değildi artık, ama yukarı çıkıp öğrenecek cesareti yoktu. Nasıl olabilirdi ki? *Merhaba, adım Mukoza. Ben bir süredir sizi soyuyorum da...*

Kabinin gerisindeki telgraf makinesi heyecanla takırdamaya başlayınca Mukoza'nın düşünceleri dağıldı. O da Şiş de ani sesten irkildiler; Şiş'in haşin liderliği altında her zamankinden daha da gerginleşen Gargara'ysa korkuyla ciyakladı. Küçük makine pirinçten kol ve bacaklarını mekanik bir kriket gibi yukarı aşağı oynatmaya başladı, üstteki yuvarlak elastik haznesinden upuzun beyaz bir kağıt şerit fışkırdı. Grimsby'den gelen bir mesaj-balığı, Anchorage'ın çok çok altında bir yerlerde, buzun içinden yukarıya sinyal göndererek yüzüyordu.

Üç oğlan birbirlerine baktılar. Bu ender bir durumdu. Şimdiye dek ne Şiş'in ne de Mukoza'nın bulunduğu bir salyangoza Amca'dan mesaj gelmişti. Şiş şaşkınlıktan yeni rolünü bir an unutup endişeyle Mukoza'ya baktı.

"Sence ne diyordur? Evde bir sorun mu vardır?"

"Artık kaptan sensin, Şiş," diye karşılık verdi Mukoza. "Bak en iyisi."

Şiş kabinin diğer ucuna yürüdü, Gargara'yı kenara itti, kıvrılan kağıt şeridi yakaladı; deliklerin düzenini inceledikçe gözleri kısıldı. Yüzündeki gülümseme silindi.

"Neymiş, Şiş?" diye sordu Gargara merakla. "Amca'dan mı geliyor?"

Şiş başını salladı, bakışlarını şeritten kaldırdı, sonra yeniden ona çevirdi; sanki okuduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Elbette Amca'dan, alık. Raporlarımızı okuduğunu söylüyor. Hemen Grimsby'ye dönmeliymişiz ve Tom Natsworthy'yi de yanımızda getirmemizi istiyor."

"Profesör Pennyroyal!"

Son birkaç haftadır Anchorage'da büyük kaşifin izine rastlanmaz olmuştu; dairesine kapanmış, Yönetim Kurulu toplantılarına bile katılmıyordu. Freya yoklaması için Smew'ü gönderdiğinde, "Üşüttüm!" diye açıklamıştı boğuk bir sesle. Ama Tom, makine bölümü merdivenlerinden Rasmussen Bulvarı'na çıktığı o gece, Pennyroyal'ın

Telegram: @cinciva

tanıdık, sarmalanmış siluetinin, hemen önünde, karın içinde tökezlediğini gördü.

"Profesör Pennyroyal! " diye bağırdı tekrar ve koşmaya başladı, Kaptan Köşkü'nün dibinde yetişti ona.

"Ah, Tim!" dedi Pennyroyal, yavan bir gülümsemeyle. Dili dolanıyordu, kucağı az önce *Kuzey Şöleni* adında terk edilmiş bir lokantadan aldığı ucuz kırmızı şarap şişeleriyle doluydu. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. O havagemisinden iş çıkmadı, ha?"

"Havagemisi mi?"

"Küçük bir kuş bana, Aakiuq'dan havarömorkörünü istediğini söyledi. *Dağ Yarkası* ya da adı her neyse. Bu şimal aleminden kaçıp uygarlığa geri dönmek istiyormuşsun."

"O haftalar önceydi, Profesör."

"Ya?"

"Ama olmadı."

"Ah, yazık!"

Ne diyeceklerini bilemeden öyle sessiz dikildiler, Pennyroyal hafifçe sallanıyordu.

"Kaç zamandır sizi arıyordum," dedi Tom sonunda. "Size sormak istediğim bir şey vardı. Kaşif ve tarihçi olarak."

"Haa!" dedi Pennyroyal bilgece. "Eh, en iyisi yukarı gel"

Onursal Başseyrüseferci'nin resmi konutu Tom'un son gördüğünden bu yana çaptan düşmüştü. Düz yüzeylerin hepsinde mantar gibi, kağıt ve kirli tabak çanak yığınları yükselmişti; pahalı giysiler buruş buruş yerde yatıyor, boş şişeler, kabarmış aşırma-şarap denizinde bir enkaz gibi kanepeyi sıra sıra çevreliyordu.

"Hoş geldin, hoş geldin," diye geveledi Pennyroyal; Tom'a bir sandalye işaret edip, çalışma masasının üstündeki döküntünün içinde bir tirbuşon arandı. "Pekâlâ, sana hangi konuda yardımcı olabilirim?"

Tom başını salladı. Yüksek sesle ifade etmeye kalkışınca, aklındaki aptalca geliyordu. "Diyecektim ki," dedi, "şey, yolculuklarınız sırasında hiç buz kentlerine izinsiz girenlerle ilgili öyküler duydunuz mu?"

Pennyroyal az kalsın elindeki şişeyi düşürüyordu. "İzinsiz girenler mi? Hayır! Neden? Kente birinin girdiğini söylemiyorsun ya..?"

"Hayır. Emin değilim. Olabilir. Birisi öteberi yürütüyor, Freya'nın halkından biri neden olsun ki! Onlar istedikleri her şeyi alabilirler, hırsızlık

Telegram: @cinciva

yapmaları için neden yok."

Pennyroyal şarabı açtı, uzun uzun içti şişeden. Şarap sinirlerini düzeltiyor gibiydi. "Bir parazit girmiş olabilir," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"*Yılan-Tanrı'nın Ziggurat Kentleri*'ni okumadın mı, Yeni-Maya'da yaptığım yolculuğu anlatan nefes kesici kitabımı?" diye sordu Pennyroyal. "Bir bölümü tamamen parazit kasabalara ayrılmıştır: *Las Ciudades Vampiras*."

"Parazit kasaba diye bir şey duymadım hiç," dedi Tom kuşkuyla. "Bir tür toplayıcı kent mi bunlar yani?"

"Ah, hayır!" Pennyroyal gelip Tom'un yakınına oturdu; şarap tüten sıcak soluğu delikanlının yüzünü yalıyordu. "Bir kenti avlamanın birden fazla yolu vardır. Bu vampir kasabalar, Dış-Topraklar'ın döküntüsü içinde gizlenir, birilerinin üstlerinden geçmesini beklerler. Sonra da hızla sıçrayıp devasa vantuzlarıyla kentin altına yapışırlar. Zavallı kent altına sımsıkı yapışmış olan bu şeyden habersiz yoluna devam ederken de, parazit insanlar gizlice kente çıkar, yakıt tanklarını boşaltır, aletleri çalar, erkekleri teker teker öldürür, genç ve güzel kadınları da kaçırıp, yanardağ tanrılarına kurban edilmek üzere Itzal'daki köle pazarlarında satarlar. En sonunda taşıyıcı kent, motorları sökülmüş, halkı öldürülmüş ya da tutsak edilmiş olarak, içi boş bir kabuk, bir dış zarf halinde titreye titreye duruverir; semirmiş vampir kasaba da taze av peşinde, kentten inip gider."

Tom bir süre düşündü. "Ama bu imkansız! " dedi sonunda. "Bir kent nasıl olur da, altında koca bir kasabanın asılı olduğunun farkına varmaz? Nasıl olur da, ortalıkta dolaşıp öteberi aşıran onca insanı fark etmezler? Mantıklı gelmiyor! Hele şu... *vantuzlar*?"

Pennyroyal fena şaşırmıştı. "Sen ne diyorsun, Tom?"

"Ben diyorum ki, siz ... siz bütün bunları uydurdunuz! Tıpkı, *Çöp mü? Çöp!*'tekileri ve Amerika'da gördüğünüzü söylediğiniz o çok eski binaları uydurduğunuz gibi... Ah, Ulu Quirke!" Daire sıcak ve havasız olduğu halde Tom birdenbire üşüdü. "Hatta hiç Amerika'ya *gittiniz* mi acaba? Yoksa o da mı baştan aşağı hikaye?"

"Tabii gittim! " dedi Pennyroyal öfkeyle.

"Size inanmıyorum!" Büyüklerini onurlandırması ve tüm tarihçilere saygı duyması öğretilerek büyütülmüş eski Tom, asla bu tür sözler söylemeye cesaret edemezdi, bunları düşünemezdi bile. Hester'sız geçen üç

Telegram: @cinciva

hafta onu sandığından daha çok değiştirmişti. Ayağa dikildi ve tepeden, Pennyroyal'ın ter içindeki pufuduk suratına baktı; adamın yalan söylediğini anlamıştı. "Hepsi hayal ürünüydü, değil mi?" dedi. "Bütün o Amerika yolculuğunuz, havacı martavallarından ve yaşlı Snøri Ulvaeusson'un, muhtemelen baştan beri zaten hiç var olmayan, kayıp harita efsanesinden kıvırtılmış bir masaldı!"

"Bu ne cüret, bayım!" Pennyroyal güçlükle ayağa kalktı, boş şarap şişesini ona doğru salladı. "Önemsiz, eski bir Tarihçi Çırağı olarak hangi cüretle bana hakaret edersin sen? Kitaplarımın yüz binlerce sattığını bilmeni isterim! Onlarca farklı dile çevrildi! Herkes benden övgüyle söz eder. 'Çok Parlak, Soluk Kesici ve İnandırıcı' -Shuddersfield Gazetesi. 'Şıkırtılı, güzel bir masal' -Panzerkent Coblenz Reklam Gazetesi. 'Pennyroyal'ın eserleri, pratik Tarih'in sıkıcı dünyasına temiz hava getirdi' -Fire Haftalık Zırvalık..."

Temiz hava Tom'un tam da ihtiyaç duyduğu şeydi, ama Pennyroyal'ın sağlayacağı türde değil. Dayılanan tarihçiyi itip geçti, koşarak merdivenlerden indi, sokağa çıktı. Demek, *Jenny Haniver*'ın bir an önce onarılmasını bu yüzden çok istiyordu Pennyroyal ve Hester onu alıp gidince bu yüzden çılgına dönmüştü. Yemyeşil yer lafları hep yalandı! Freya Rasmussen'in kentini sona sürüklediğini çok iyi biliyordu!

Kışlık Saray'a koşmaya başladıysa da, fazla gitmeden fikrini değiştirdi. Freya, bunu anlatmak için yanlış kişiydi. Her şeyini batı yolculuğuna bağlamıştı o. İçeriye dalıp da, Pennyroyal'ın en başından beri yanlış olduğunu iddia ederse, kızın onuru kırılırdı -Freya'da kırılacak onur boldu. Daha kötüsü, Hester'ı arayabilmek için kenti geri döndürmesini isteyen Tom'un numarası sanabilirdi bunu Freya.

"Bay Scabious!" dedi yüksek sesle. Scabious hiçbir zaman Profesör Pennyroyal'a yürekten inanmamıştı. Scabious onu dinlerdi. Geri döndü, tekrar merdivenlere doğru var gücüyle koştu. Kaptan Köşkü'nün önünden geçerken, Pennyroyal balkondan sarkmış, arkasından bağırıyordu: "'Şaşırtıcı Bir Yetenek!' -Haftalık Tekerlek Gazetesi!"

Aşağıda, makine bölümünün sıcak karanlığında her şey, kenti felakete götüren motorların sesiyle tıngırdayıp gümbürdüyordu. Tom ilk gördüklerini durdurup, Scabious'ı nerede bulabileceğini sordu. Muskalarını tutarak, başlarıyla kıç tarafı işaret etti adamlar. "Her gece yaptığı gibi, oğlunu aramaya gitti."

Telegram: @cinciva

Tom ıssız, paslı sokaklarda koşmaya devam etti -Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ya da neredeyse hiçbir şey. Yukarıdan sarkan argon lambalardan birinin altından geçerken, havalandırma bacasının ağzındaki hafif bir hareket, gözucunda yanıp sönen minicik bir ışık yansıması yarattı. Durdu, soluk soluğaydı, kalbi deli gibi atıyordu, bileklerinde ve ensesinde tüyler ürperdi. Pennyroyal'ın doğurduğu panikle kentteki davetsizleri unutuvermişti. Onlarla ilgili yarım yamalak teorilerinin hepsi birden zihnine üşüştü yeniden. Şu anda havalandırmanın pervanesi boş ve masum görünüyordu, ama az önce orda bir şey olduğundan, gözünün ucuna takıldığı an suçlu suçlu karanlığa sinen bir şey olduğundan emindi. Ve hâlâ orada durduğuna, kendisini izlediğine de.

"Ah, Hester," diye fısıldadı; birdenbire içini korku sarmıştı, keşke burada olup da ona yardım edebilseydi Hester. O, bununla baş etmesini bilirdi; ama kendisi yapabilir mi, hiç emin değildi -hele de tek başına. Hester olsa ne yapardı diye hayal ederek yürümeye zorladı kendini; pervaneden yana bakmadan, orada saklanan her neyse onun görüş alanından çıktığından emin olana kadar adım adım ilerledi.

"Galiba bizi gördü," dedi Mukoza.

"İmkânsız!" diye dudak büktü Şiş.

Mukoza mutsuz, omuz silkti. Tom'u bütün bir akşam kameralarıyla takip etmişler, Amca'nın gizemli emrini yerine getirmek için *Ganimet Böceği*'ne yakın, yeterince sessiz bir yere gelmesini beklemişlerdi. Şimdiye dek hiçbir Vasat'ı bu kadar uzun süre, bu kadar yakından izlememişlerdi; kameraya doğru baktığında Tom'un yüzündeki bir şey Mukoza'yı huzursuz etmişti. "Hadi ya, Şiş," dedi. "Bir şeyleri birleştirmiş olmalı, hı? Sesler, sonra şu izleniyorum duygusu. Zaten daha önce de kuşkulanmıştı..."

"Asla göremezler!" dedi Şiş sertçe. Amca'nın o tuhaf mesajından fena tedirgin olmuştu; Tom'u izleme göreviyle karşılaşınca, salyangozdaki en iyi kamera-işleticinin Gargara olduğunu kabullenip bütün kumandaları ona devretmek zorunda kalmıştı. Vasatlar'dan üstünüm düşüncesine öyle sarılıyordu ki, sanki dünyada bundan başka gerçek kalmamıştı. "Bakabilirler, ama asla göremezler. Bizler kadar uyanık değiller. İşte bak, ne dedim ben sana? Geçip gitti. Aptal Vasat."

Telegram: @cinciva

Fare değildi o. Anchorage'daki farelerin hepsi ölmüştü; hem zaten bu mekanik bir şeye benziyordu. Tom, gölgelere sine sine pervaneye doğru geri gelirken, metal dilimlerde yana çekiliveren ışığı fark etti. Çok sayıda bacağın üstünde duran, yumruk büyüklüğünde, toparlak bir gövdeydi. Tek bir kamera lensi göz.

Hester'ın gittiği gece onu bulmaya gelen gizemli oğlanı düşündü; hem havalimanında, hem Kışlık Saray'da olup biten her şeyden haberdar görünüyordu. Kentin kanallarında gezinip casusluk yapan bu şeylerden kaç tane vardı acaba? Buradaki neden onu izliyordu?

"Nerede o, Gargara? Bul şunu..."

"Sanırım gitti," dedi Gargara; kamerayı öne arkaya kaydırıyordu.

Mukoza, çocuğun omuzunu kavrayarak, "Dikkat et!" diye uyardı. "Tom hâlâ orada bir yerde, bundan eminim."

"Ne yani, şimdi de medyum mu oldun, ya?" diye sordu Şiş.

Tom üç derin nefes aldı, sonra da havalandırmanın ağzındaki pervanenin üstüne atıldı. Metal şey, karanlık bacanın içine kaçmaya davrandı. Neyse ki, kalın eldivenleri elindeydi Tom'un -O şeyi çırpınan bacaklarından yakalayıp çekti.

"Bizi yakaladı!"

"Geri sar! Geri sar!"

Sekiz çelik bacak. Ayak işlevi gören mıknatıslar. Perçinle tutturulmuş zırhlı bir gövde. Tom'a odaklanma çabasıyla vızıldayan tepegöz-lens. Kocaman bir örümceğe öyle benziyordu ki, Tom onu elinden düşürdü ve o şey, bacakları çaresizce debelenerek, güvertenin üstüne sırtüstü yayılınca, irkilerek geriledi. O sırada, şeyin arkasında kuyruk yapan incecik kablo ansızın gerildi, onu pervaneden gerisingeri içeri çekti. Tom arkasından hızla atıldıysa da yetişemedi. Yengece benzer şey, bacanın içine kaçıp

Telegram: @cinciva

gözden kaybolmuştu bile; kentin derinliklerine çekilirken gitgide uzaklaşan takırtısını duydu.

Dizlerinin üstünde doğruldu, kalbi gümbürdüyordu. Böyle bir şey kimin olabilirdi? Anchorage halkını kim gözetlemek isteyebilirdi? Pennyroyal'ın vampir kasabalarla ilgili masalını hatırladı; pek de uzak bir olasılık gibi görünmedi ansızın. Soluğunu yatıştırmak için duvara yaslandı, sonra koşmaya başladı. "Bay Scabious!" diye bağırdı; yankısı öne doğru tüp sokaklardan aşağıya döne döne uzaklaşırken, yukarıda sular damlayan, karanlık ve tekinsiz büyük tonozlarda da söndü gitti. "Bay Scabious!"

"Onu yine kaybettik! Hayır, orda - kamera on iki..." Gargara çılgın gibi, bir kameradan diğerine geçiyordu. Kabin hoparlörlerinden Tom'un sesi teneke teneke çınlıyordu: *"Bay Scabious! O bir hayalet değil! Onun nereden geldiğini biliyorum!"*

"Sanırım kıç dehlizine gidiyor."

"Onu hemen yakalamalıyız!" diye inledi Şiş; bir silah ve ağ bulmak için dolapları altüst ediyordu. "Kimliğimizi ortaya çıkaracak! Amca bizi öldürecek! Yani gerçekten, gerçekten öldürecek bizi! Tanrılar, bundan nefret ediyorum. Bizler hırsızız, adam kaçırmayı bilmeyiz. Amca'nın aklında neler var? Daha önce bizlerden bir Vasat'ı kaçırmamız hiç istenmemişti -yetişkin birini hiç..."

"Amca En İyisini Bilir," diye anımsattı Gargara.

"Ah, kapa çeneni!"

"Ben yaparım," dedi Mukoza. Acil durum bir sakinlik getirmişti üstüne; ne yapılması gerektiğini biliyordu, bunu nasıl yapacağını da.

"Bensiz olmaz," diye bağırdı Şiş. "Orada tek başınayken sana güvenmiyorum, Vasat Sevdalısı!"

"Tamam." Mukoza çıkış kapağına doğru yaklaşmıştı. "Ama bırak da onu ben halledeyim. Beni tanıyor, hatırlarsan."

"Bay Scabious?"

Tom kıç dehlizine kendini zor attı. Ay doğmuş, kentin gerisinde alçakta asılı duruyor, anateker güverte plakalarının üstüne ışık yansımaları

Telegram: @cinciva

düşürüyordu. Oğlan bu ışık-gölge oyunu içinde boz bir hayalet gibi dikilmiş bekliyordu.

"Nasılsın Tom?" diye sordu. Sinirli, biraz utangaç, ama cana yakın görünüyordu. Sanki ikisinin bu şekilde karşılaşması dünyanın en doğal şeyiydi.

Tom şaşkınlık çığlığını yuttu. "Kimsin sen?" dedi gerileyerek. "Sende şu yengecimsi şeylerden bir sürü olmalı; dört yanda sinsice dolanıp her şeyi gözetliyorlar. Neden? Kimsin sen?"

Oğlan, kaçıp gitmemesi için bir yalvarma, bir rica hamlesiyle elini uzattı Tom'a. "Adım Mukoza."

Tom'un ağzı kurudu. Pennyroyal'ın aptal öyküsü beyninin içinde uyarı çanı gibi çalıyordu; *erkekleri teker teker öldürürler, kentten geriye içi boş bir kabuk, bir dış zarf kalır, herkes ölür...*

Mukoza sanki onun aklından geçenleri anlamışçasına birdenbire sırıttı; "Endişelenme," dedi. "Bizler sadece hırsızız ve evimize dönüyoruz artık. Ama senin de bizimle gelmen gerek. Amca öyle istiyor."

Aynı anda birkaç şey birden oldu. Tom kaçmak için arkasını döndü, tepedeki bir strüktür makasından fırlatılan ince metal bir ağ üstüne düştü ve onu yere savurdu. Mukoza'nın, "Şiş! Hayır!" diye bağırmasıyla aynı anda bir başka sesin, "Axel?" diye seslendiğini duydu; başını kaldırıp bakınca, dehlizin öte ucunda Scabious'ın durduğunu gördü -Oğlunun hayaleti bellediği soluk benizli, sapsarı çocuğun görüntüsü karşısında donakalmıştı. Derken, yukarıdaki gölgelerin arasından bir silah -bir tür gaz tabancası tıksırdı, ani bir mavi alev patlattı ve yaralı köpek gibi uludu. Scabious küfrü basıp, kendini yana, bir şeylerin arkasına atarken, Mukoza'dan büyük, uzun koyu renk saçları yüzüne vuran başka bir oğlan yukarıdan aşağıya, kıç dehlizine atladı. Mukoza'yla ikisi, hâlâ ağdan kurtulmak için çırpınan Tom'u ayağa kaldırdılar. Rehinelerini ite kaka, aydınlatılmamış bir çıkışa doğru koşmaya başladılar.

Çok karanlıktı ve zemin düzenli bir ritimle titreşip sarsılıyordu. Güverte plakalarından fışkıran geniş kanallar bir metal ormanındaki ağaçlar gibi yukarıya, gölgelerin arasına yükseliyordu. Arkalardan bir yerden ayın loş ışığı ve Bay Scabious'ın öfkeli, kırgın haykırışı geliyordu. "Sizi küçük..! Buraya gelin! Durun!"

Tom yüzünü, çaprazlama telli, soğuk ağa bastırarak, "Bay Scabious!" diye bağırdı. "Onlar parazit! Hırsız! Onlar-"

Telegram: @cinciva

Oğlanlar onu güverte zeminine fırlatıverdi. Tom yuvarlanıp döndü, iki kanalın arasındaki boşluğa eğildiklerini gördü onların. Mukoza'nın uzun elleri güverte plakasının bir bölümünü kavradı; kaldırıyordu, *açıyordu* onu - Kamufle edilmiş bir rögardı!

"Durun!" diye bağırdı Scabious; iyice yaklaşmıştı, kıç taraftan doğru gölgesi kanallar arasında süzülüyordu. Mukoza'nın arkadaşı gaz tabancasını çevirip bir el daha sıktı, bir kanal delindi, büyük bir beyaz buhar fıskiyesi şiddetle püskürmeye başladı.

"Tom!" diye bağırdı Scabious. "Yardım isteyeceğim!"

"Bay Scabious!" diye feryat etti Tom, ama Scabious gitmişti; Tom onun yakındaki bir geçitte yardım çağıran sesini duyabiliyordu. Rögar kapağı açıktı, buharın içinden mavi bir ışık sütunu yükseliyordu. Mukoza ve diğeri onu yerden kaldırıp, oraya doğru savurdular. Kısa bir an, donuk mavilikte bir odaya inen birkaç basamak ilişti gözüne; ambara fırlatılan kömür çuvalı gibi düşmeye başladı sonra, sert bir zemine hızla çarptı. Onu kaçıranlar tangırdatarak indiler merdivenden aşağıya ve tepesindeki kapağı çarparak kapattılar.

Telegram: @cinciva

20
GANİMET BÖCEĞİ

Yağmalanmış ganimetlerle tıka basa dolu, yuvarlak tavanlı bir ambar. Tel kafesler içinde mavi ampuller. Rutubet, küf ve yıkanmamış beden kokusu.

Tom doğrulup oturmaya çalıştı. Kamara merdiveninden düşerken bir eli ağdan kurtulmuştu; ancak tam bunu fark etmişti ki, kendini ağdan kurtarmaya fırsat kalmadan, Mukoza kollarını arkadan yakalayıverdi ve arkadaşı, Şiş adındaki oğlan, Tom'un önüne çömeldi. Gaz tabancasını kılıfına takmıştı, ama elinde bir bıçak vardı -kenarı tırtıklı mat metal, kısa bir bıçak. Şiş onu Tom'un boğazına dayarken, mavi ışığın altında mavi mavi parıldadı metal.

"Hayır, lütfen!" diye ciyakladı Tom. Bu yabancıların sırf onu öldürmek için kaçırma zahmetine girdiklerini düşünmemişti, ama bıçağın ağzı soğuktu ve Şiş'in kurşuni gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Yapma, Şiş," dedi Mukoza.

Şiş bıçağı ağır ağır uzaklaştırırken, "Anlar böylece," diye açıkladı. "Hayallere kapılmaya kalkışacak olursa başına ne gelecek bilir."

"Haklı, Tom," dedi Mukoza, onun ayağa kalkmasına yardım ederek. "Buradan kaçamazsın, o yüzden boşuna uğraşma. Eğer seni kargo konteynerine kapatmak zorunda kalırsak, pek rahatın olmaz..." Cebinden bir kablo çıkardı, Tom'un bileklerini bağladı. "Bu sırf Anchorage'dan ayrılana kadar. Uslu durursan, sonrasında ellerini çözeriz."

"Anchorage'dan ayrılmak mı?" diye sordu Tom; Mukoza'nın karmaşık düğümler atan parmaklarını izliyordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Eve," dedi Mukoza. "Amca seni görmek istiyor."

"Kimin amcası?"

Mukoza'nın arkasındaki bölmede yuvarlak bir kapı, kamera merceği gibi ansızın dönerek açıldı. Gerisindeki oda şüpheli cihaz yığınlarıyla karman çormandı; yaşı şaşırtıcı derecede küçük, üçüncü bir oğlan içeriden, "Şiş, hemen GİTMELİYİZ!" diye bağırdı.

Telegram: @cinciva

Mukoza alelacele Tom'a sırıtıp, *"Ganimet Böceği*'ne hoş geldin!" dedi ve koşup yan odaya geçti. Şiş'in sert dokunuşuyla kapıya doğru ilerleyen Tom da onu izledi. Bu mavi aydınlanmış acayip izbe, Tom'un önceleri sandığı gibi Anchorage'ın dip strüktürü değildi, ama Pennyroyal'ın sözünü ettiği parazit kasabalardan biri olmadığı da kesindi. Bir tür araçtı ve burası da kumanda odasıydı -yarımay şeklinde bir kabin; her taraf kadranlar ve kollarla doluydu ve hızla çöken karanlığa bakan şişkin pencereler vardı. Kumandaların üstündeki altı oval ekranda, Anchorage'ın parazitli mavi görüntüleri titreşti: Scabious Küreleri, kıç dehlizi, Rasmussen Bulvarı, Kışlık Saray'da bir koridor. Beşinci ekranda, Freya Rasmussen huzur içinde uyuyordu. Altıncı ekrandaysa, Scabious bir grup makine işçisini yanına katmış, gizli rögar kapağına yaklaşıyordu.

"Peşimizdeler!" dedi hırsızların en genci; sesi korku doluydu.

"Pekâlâ, Gargara. Gitme zamanı." Mukoza birkaç kola uzandı. Gemideki her şey gibi, bunlar da el yapımı görünüyordu, ama o asıldıkça, gacır gucur etseler de çalışıyorlardı anlaşılan. Ekrandaki görüntüler teker teker katlanarak küçüldü ve beyaz birer noktacığa dönüştü. Anchorage'ın hava ve su kanallarını, istilacı yabani ot kolları gibi sarmış kamera kabloları hızla geri sarılırken, kabinin içi metalik bir vınlamayla doldu. Tom, kentin her yanında insanların başlarını kaldırmış, ısıtma kanallarındaki ani hışırtı ve tangırtıya şaşkın bakakaldığını düşündü. Kabinin içinde, makaraların gürültüsü sağır edici bir çığlığa dönüşerek arttı ve sonunda, yengeçler boğuk tangırtılar çıkararak, tepede, gemi gövdesi üstündeki yuvalara hızla girip, arkalarından da zırhlı kapaklar kapanınca, bütün sesler kesildi. Sonuncunun yankısı yitip giderken, Tom daha hafif bir tınlama duydu; Scabious ve makine bölümü işçileri gizlenmiş kapağa kazma ve çekiçlerle vuruyorlardı.

Mukoza ve Şiş kumandaların başında yan yana durmuş, elleri kalabalık panellerin üstünde duraksamaksızın, hızla gidip geliyordu. *Jenny Haniver*'ın cihazlarına her zaman büyük özen göstermiş olan Tom, buradakilerin durumu karşısında şoke olmuştu: Pas, aşınma, kir; yuvalarına sürtünen kollar, çatlamış kadranlar ve açılınca mavi kıvılcımlar saçan devreler. Ama kabin sarsılmaya, uğuldamaya başlayıp da, çizik içindeki göstergelerde ibreler titreşince, Tom bu şeyin çalıştığını anladı. Bu araç her neyse, Scabious ve adamları yetişemeden, onu Anchorage'dan alıp götüreceğe benziyordu.

Telegram: @cinciva

“İnişe geçiyoruz!” diye sevinçle bağırdı Şiş.

Yeni bir ses duyuldu; *Jenny Haniver* rıhtımdan ayrılırken açılan palamar mengenelerinin sesinden çok da farklı değildi. *Ganimet Böceği*, Anchorage’ın gövde altında gizlendiği yerden kendini kurtarınca, müthiş bir düşme hissi oluştu. Tom’un midesi altüst oldu. Destek almak için arkasındaki bir kola tutundu. Bu bir havagemisi miydi? Ama uçmuyordu, yalnızca düşüyordu ve kentin altındaki buza ulaşınca şiddetle sarsıldı. Kirli kar suyu fışkırtısının gerisinde yarı yarıya seçilen dev makas strüktürler ve kızak-destekler pencerenin ardından hızla geçip gitti ve kent yok oluverdi - Tom ay ışığıyla aydınlanmış karlı açık düzlükleri görüyordu dışarıda artık.

Gargara cihazlarını kontrol etti. “Yaklaşık on kilometre ötede, kuzeydoğu-doğu-yarım doğu yönünde ince buz tabakası,” diye ciyakladı.

Ganimet Böceği’nin büyüklüğü ve biçimi hakkında Tom’un hâlâ fazla fikri yoksa da, olanları üst kattan izleyenler, kentin altından fırlayıp kendini anatekerden kıl payı kurtaran aracı ay ışığında apaçık gördüler. Bu, ev yüksekliğinde metal bir örümcekti; tombul gövdesini, her biri tırnaklı geniş disk-ayaklarla sonlanan sekiz hidrolik bacak destekliyordu. Anchorage’ın bıraktığı kızak izleri boyunca geriye, doğuya doğru koştururken, yanlarındaki egzoz deliklerinden kara dumanlar fışkırtıyordu.

“Bir parazit!” diye homurdanan Scabious, örümceğin gidişini izlemek için anatekerin üstündeki bir bakım platformuna fırladı. Oğlu öldüğünden bu yana duygularına vurduğu kilit ve sürgüleri zorlayan bir öfke kabardı içinde. Kentine kene gibi yapışmış sefil bir parazit! Onu kandırıp Axel’inin döndüğüne inandıran hırsız bir parazit-oğlan!

“Onları durduracağız!” diye bağırdı adamlarına. “Onlara Anchorage’ı soymanın ne demek olduğunu göstereceğiz! Kaptan Köşkü’ne söyleyin, hazırlansınlar! Umiak, Kneaves, Kinvig, benimle gelin!”

Anchorage, sancak tarafındaki buz-dümenini aşağı indirip ters yöne döndü. Bir süre, kızak-ayakların havaya savurduğu göz alıcı kar perdeleri yüzünden güvertedeki hiç kimse bir şey göremedi. Derken, parazit yeniden

Telegram: @cinciva

belirdi; bir buçuk kilometre kadar önlerinde kuzeydoğuya dönüyordu. Anchorage kovalamaya başlamak için hızlandı; Scabious'ın adamları kentin çenelerini açtı ve kenarlarında oluşmuş buzları temizlemek için çelik dişleri birbirine sürtmeye giriştiler. Karı tarayan projektörler, parazitin koşturan çarpık gölgesini ileriye doğru uzattı. Yaklaştılar, yaklaştılar, Anchorage'ın çeneleri, zımbırtının kıçına öyle yakın kapandı ki, parazitin egzozlarından çıkan duman içerde hapsoldu. Scabious, "Bir kez daha!" diye böğürdü; kentinin küçük ayrıştırma bölümünün zemininde dikiliyordu. "Bu kez bizimdir!"

Ama Windolene Pye haritalarına dikkatle bakınca, araştırma ekiplerinin kırmızı çarpılarla işaretlediği bölgeye -bir kentin ağırlığını taşımayacak incelikte buz tabakasıyla örtülmüş açık denize- doğru hızla ilerlediklerini gördü. Makine bölümüne HEMEN DUR sinyali gönderdi, Anchorage motorlarını tornistan edip, tüm demirlerini attı ve damlardan siyah kiremit yığınları saçan, üst katta pastan çürümüş binalardan birinin boş terasını yıkan bir şokla sarsılarak durdu.

Parazit makine uzun bacaklarının üstünde koşarak, güvenilmez buzda ilerlemeyi sürdürdü. Scabious açık çenelerin arasından gözlerini dikmiş onu izliyordu, yavaşlayıp durduğunu gördü. "Hah! Onu ince buzun üstüne sürdük! Daha fazla ilerlemeye cesaret edemez! Artık elimizde!" Adamlarından birinden bir kurt-tüfeği kapıp, ayrıştırmayı koşarak geçti, araştırma ekibi kızaklarının durduğu garaja gitti. Onun için bir kızak çıkarıp motoru çalıştırdılar; Scabious kızağa atladı, önündeki çelik kapı kayarak açılınca, aceleyle çıkış kanalından aşağıya yollandı. Buzun üstüne inince de, kentin çeneleri çevresinden turlayıp, köşeye sıkışmış örümcek şeye doğru hızlandı -Diğer kızaklara binmiş onlarca adamı, arkasından tezahürat edip bağırıyordu. Tom, gözlerini Anchorage'ın projektörlerinin parlaklığından korumaya çalışarak kısmış, salyangozun pencerelerinden dışarıyı gözlüyordu. Kurtarıcılarının uzaktan gelen bağrışlarını, havaya ateş eden kurt-tüfeklerinin çat patını ve kızak motorlarının buzun üstünde ona doğru yaklaşan boğuk tıksırığını duyabiliyordu.

"Beni bırakırsanız, onlara sizin hakkınızda iyi şeyler söylerim," diye vaatte bulundu oğlanlara. "Scabious kötü biri değildir. Makine bölümünden çaldıklarınızı geri verirseniz size iyi davranacaktır. Freya'nın sizi cezalandırmak istemeyeceğinden de eminim."

Telegram: @cinciva

Küçükleri Gargara, korkuyla bir Tom'a bir yaklaşan kızaklara bakıyor, ikna olmuşa benziyordu. Ancak Şiş yalnızca, "Kes," dedi ve Mukoza'nın solgun elleri kumandaların üstünde dans etmeyi sürdürdü. *Ganimet Böceği* yeniden sarsılarak harekete başladı ve tombul gövdesini, buzun üstüne oturana kadar aşağıya indirdi. Göbeğinin altından fır fır dönen testere-bıçaklar belirdi ve buzun üstüne, tazyikli sıcak su püskürdü -Şiddetli buhar bulutları yükseldi. *Ganimet Böceği* bacaklarının hantal hareketleriyle kendi çevresinde döndü, döndü ve kaçabileceği bir delik açtı. Delik tamamlanınca, bıçaklar yeniden gövdenin içine katlandı ve makine, kestiği buz kütlesini kenara itip bedenini delikten aşağıya, aşağıdaki suyun içine itti.

Yüz metre kadar uzaktaki Scabious olanları gördü. Ellerini kumandadan çekip, kızağı dizleriyle yönlendirerek, tüfeğini doğrulttu; ama mermi, zırhlı gövdeden sekip yolunu kaybetmiş an gibi, vızıldaya vızıldaya buzda uzaklaşıp gitti. Parazitin şişkin gözyuvarı pencereleri aşağı battı, görünmez oldu. Küçük dalgacıklar; manyetik kanca ve yengeç-kamera yuvalarında çatlayarak, aracın sırtını örttü. Uzun bacakları kendilerini teker teker deliğin içine katladıktan sonra parazit gözden kayboldu.

Scabious kızağını durdurdu, tüfeğini fırlatıp attı. Avı, Tom ve parazit-oğlanlarla birlikte ondan kaçmayı başarmıştı; oysa Scabious, ne parazitin geldiği yeri ne de onu izleyebileceği bir yol düşünebiliyordu. *Zavallı Tom*, diye düşündü; kendisi huysuz biriydi gerçi ama, genç havacıyı sevmişti. Ya zavallı Axel; ölüydü - ölü - ölü; hayaleti Anchorage'ın ara sokaklarında gezinmiyordu yani. *Güneşsiz Ülke'den dönen olmaz, Bay Scabious*.

Kar maskesi takmış olmasına sevindi. Kızaklarını onunkinin yanına çekip, kaçan parazitin açtığı delikten içeriye bakmak için koşan adamlarının, yüzünden aşağıya süzülen gözyaşlarını fark etmelerini önlemişti.

Aslında delikte görülecek bir şey yoktu; geniş bir daire şeklinde deniz ve kenarlara alayla alkışlıyormuşçasına çarpan dalgalar.

Telegram: @cinciva

Freya; kentin sarsıntısı ve banyo raflarına koyduğu şampuan şişelerinin, banyo tuzu kavanozlarının yere düşme sesleriyle uyanmıştı. Zili art arda çaldı, ama Smew görünmedi; sonunda -belki de Dolly Rasmussen'den bu yana böyle birşey yapan ilk markiz olarak- tüm tehlikeleri göze alıp Kışlık Saray'dan dışarıya tek başına çıkmak zorunda kaldı.

Kaptan Köşkü'nde herkes hayalet-yengeç ve parazit-oğlan lafları haykırıyordu. Freya, Tom'un gittiğini, her şey dindikten sonra anlayabildi ancak.

Windolene Pye ve çalışanlarının gözyaşlarını görmesine izin veremezdi. Kaptan köprüsünden çabucak çıktı, merdivenlere yöneldi. O sırada Bay Scabious yukarı geliyordu -Zırhlı eldivenlerini ve kar maskesini çekip çıkarırken, üstünden karlar ve kar suları damlıyordu. Salgın hastalıktan beri bu kadar canlı, yüzü renklenmiş görmemişti onu Freya; sanki parazitin keşfi, motor ustasının içindeki bir şeyi özgür kılmıştı. Freya'ya gülümser gibi oldu.

"Hayranlık verici bir makineydi, Görkemli Hanımefendi! Buzda dikine bir delik açtı. Şeytanlara havale! Yüksek Buz'daki parazitlerle ilgili efsaneler duymuştum, ama itiraf etmeliyim ki, bunların yalnızca birer buz-üstü-koca-karı masalı olduğunu sandım hep. Keşke daha açık fikirli olsaymışım."

"Tom'u götürmüşler," dedi Freya kısık bir sesle.

"Evet. Üzgünüm. Cesur bir delikanlıydı. Beni onlar konusunda uyarmaya çalıştı ve onlar, Tom'u yakaladıkları gibi makinelerine sürüklediler."

"Ona ne yapacaklar?" diye fısıldadı kız.

Motor ustası ona bakıp başını salladı; saygı göstererek başlığını çıkarıp aldı. Bu vampir-parazit-örümcek-buz-makinesi ekibinin genç havacıyla ne işi olabileceğini bilmiyordu, ama hoş bir şey değildi herhalde.

"Bir şey yapamaz mıyız?" diye sordu Freya ağlamaklı. "Kazma, delme ya da başka bir şey? Bu parazit şey yeniden yüzeye çıkarsa ya? Burada bekleyip neler olacağını görmeli..."

Scabious başını salladı. "Çoktan gitti, Görkemli Hanımefendi. Burada oyalanamayız."

Scabious'tan tokat yemişçesine soluğu kesildi Freya'nın. Emirlerinin sorgulanmasına alışık değildi. "Ama Tom bizim dostumuz! Onu böyle terk etmem!" dedi.

Telegram: @cinciva

“O sıradan bir delikanlı, Görkemli Hanımefendi! Sizinse düşünmeniz gereken koca bir kentiniz var. Bildiğimiz bir şey varsa o da, Wolverinehampton’ın hâlâ peşimizde olduğu. Derhal yolumuza devam etmeliyiz.”

Freya başını iki yana salladıysa da, motor ustasının haklı olduğunu biliyordu. Tom gelip ona yalvardığında, Hester için geri dönmemişti ve şimdi de, ne kadar isterse istesin Tom için geri dönemezdi. Son birkaç hafta boyunca ona daha nazik davransaydı keşke! Delikanlıya son sözleri öyle ters ve soğuk olmasaydı keşke!

Scabious kibarca, “Gelin, Markiz,” diyerek elini uzattı. Freya kısa bir an ele şaşkın bakakaldı, sonra uzanıp Scabious’ın elini tuttu; merdivenleri birlikte çıktılar. Kaptan köprüsü sessizdi. Freya içeri girerken herkes dönüp ona öyle baktı ki, birkaç dakika öncesine kadar kendisiyle ilgili konuştuklarını anladı.

Burnunu çekip gözlerini elbisesinin kol ağzıyla sildi ve, “Lütfen yola koyulalım, Bayan Pye,” dedi.

“Hangi rotada, Görkemli Hanımefendi?” diye sordu Bayan Pye usulca.

“Batı,” dedi Freya. “Amerika.”

Neredeyse görünmeyecek biçimde bir köşeye sinmiş olan Pennyroyal, “Ah, Clio!” diye burnunu çekti. “Ah, Poskitt!”

Motorlar yeniden çalışmaya koyuldu; Freya, titreşimin Kaptan Köşkü’nün kirişleri boyunca tıngırdadığını hissedebiliyordu. Scabious’ı itip geçti, kaptan köprüsünün arkasına gitti; harekete geçen kentinin ardından gerilere baktı -Kızak izlerinin oluşturduğu karalamadan ve üstü yeniden buz tutmaya başlamış kusursuz yuvarlaklıkta bir delikten başka şey yoktu geride.

Telegram: @cinciva

23
GİZLİ DERİNLİKLER

Günler birbirini kovalasa da, ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. *Ganimet Böceği*'nin içindeki donuk mavi ışık, zamanın, nemli bir kasım öğle sonrasında, dörde çeyrek kala durduğu hissini veriyordu.

Tom, ambarın bir köşesinde, Anchorage'ın villalarından yağmalanmış yorgan ve halı yığını üstünde uyudu. Bazen rüyasında, Kışlık Saray'ın tozlu koridorlarında biriyle el ele yürüdüğünü görüyor, onun Freya mı, Hester mı olduğunu öğrenemeden uyanıyordu. Acaba gerçekten de ikisini bir daha hiç göremeyecek miydi?

Kaçtığını, yüzeye ulaştığını, sonra da Hester'ı aramaya gittiğini hayal ediyordu; ama *Ganimet Böceği* buzun altında ışıklı kanyonlarda yüzüyordu, kaçacak yer yoktu. Kavga dövüş kumanda kabinine girdiğini ve Anchorage'a sinyaller göndererek, Freya'yı Pennyroyal'ın yalanları konusunda uyardığını hayal ediyordu; ama o paslı makinelerden hangisinin telsiz olduğunu öğrense bile, oğlanlar onu asla oraya yaklaştırmazlardı.

Üçü de gözünü Tom'un üstünden ayırmıyordu. Şiş uzak ve düşmanca davranıyor; Tom yakındaysa, surat asıp kabadayılık taslıyor, çok az konuşuyordu. Tom'a, çıraklık yıllarında ona sürekli gözdağı veren zorba Melliphant'ı anımsatıyordu. En fazla on ya da on bir yaşında olan Gargara'ysa, Tom'un bakmadığını sandığı zamanlarda fal taşı gibi açılmış gözlerini ona dikiyordu. Yalnızca Mukoza onunla konuşmaya hazırdı - neredeyse arkadaşça davranan, tuhaf Mukoza- ancak o bile ihtiyatlıydı, Tom'un sorularını yanıtlamakta isteksiz görünüyordu.

"Oraya vardığımızda her şeyi anlayacaksın," demekle yetiniyordu.

"Nereye?"

"Eve. Üssümüze. Amca'nın yaşadığı yere."

"İyi de, senin amcan *kim?*"

Telegram: @cinciva

“O, benim amcam değil; yalnızca Amca işte. Yitik Oğlanlar’ın lideri. Kimse gerçek adını ya da nereden geldiğini bilmez. Bir zamanlar Breidhavik’te, Arkangel’da ya da o büyük kentlerden birinde önemli bir adam olduğunu, ama bir nedenle dışarı atıldığını, ondan sonra da hırsızlığa başladığını duydum. O bir dahidir. Salyangozları ve yengeç-kameraları o icat etmiş, bizleri bulmuş ve hepimizi eğitmek için Hırsızlık Merkezi’ni inşa etmiş.”

“Sizleri bulmak mı? Nereden?”

“Bilmem,” diye itiraf etti Mukoza. “Her yerden. Değişik kentlerden. Salyangozlar, Amca’nın ihtiyaç duyduğu her tür eşyayı çaldığı gibi, Yitik Oğlanlar olarak yetiştirilmek üzere çocuk da çalar. Kaçırıldığımda o kadar küçüktüm ki, önceye ait hiçbir şey anımsamıyorum. Hiçbirimiz anımsamıyoruz.”

“Ama bu korkunç bir şey! ”

“Hiç de değil!” Mukoza güldü. Her seferinde gülerek kapatırdı konuyu. Dışarıdan birine, itirazsız kabullendiği yaşamı açıklamaya çalışmak, gülünç ve sinir bozucuydu. Tom’un, Hırsızlık Merkezi’ne götürülmenin onur olduğunu, sıkıcı bir Vasat olmaktansa Yitik Oğlan olmayı yeğleyeceğini anlaması için ne yapabilirdi ki? “Oraya vardığımızda her şeyi anlayacaksın,” diye söz verdi. Sonra da (eve döndüğünde Amca’ya bir açıklama yapacak olması onu huzursuz ettiği için) konuyu değiştirip, “Freya nasıl biri?” ve, “Pennyroyal Amerika’ya nasıl gidileceğini gerçekten de bilmiyor mu sence?” diye sordu.

“Yolu biliyor,” dedi Tom keyfi kaçarak. “Yarım akıllı biri bile, eski haritalara bakıp Amerika’ya varacak bir yol bulabilir. Bence sorun, yolun sonunda bulunacaklarla ilgili yalan söylemesi. O yeşil yerlerin Profesör Pennyroyal’ın düşleri dışında var olduğunu sanmıyorum.” Başını eğdi - Yitik Oğlanlar onu kaçırmadan önce, korkularıyla ilgili uyarabilmiş olsaydı keşke Freya’yı. Şimdi artık Anchorage öyle çok yol almıştı ki, geri dönebilecek yakıtı da kalmamış olmalıydı.

“Asla bilemezsin,” dedi Mukoza; Tom’un koluna dokunmak için uzandıysa da, sanki bir Vasat’a dokunursa yanarmış gibi, çabucak geri çekti elini. “Parazitler konusunda yanılmadığı ortaya çıktı, bir bakıma.”

Telegram: @cinciva

Derken bir gün (ya da belki bir gece) Tom, sıkıntılı düşlerinden Mukoza'nın bağrışıyla uyandı. "Tom! Geldik!" Çalıntı kumaşlardan oluşan yuvasından sürünerek çıkıp, bakmaya koştu; ama kumanda kabinine ulaştığında, *Ganimet Böceği*'nin hâlâ sualtında olduğunu gördü. Makinelerin birinden tekrarlayan, yankılı bir tınlama sesi geliyordu. Cihazlarıyla meşgul olan Şiş başını şöyle bir kaldırıp, "Amca'nın telsiz sinyali bu," dedi.

Salyangoz rotasını değiştirirken yalpalama, kıvrılma hissi duyuldu. Pencerelerin dışındaki karanlık solmaya, alacakaranlık mavisine dönmeye başlamıştı; Tom artık buz tabakasının altında değil açık denizde olduğuna ve güneş ışığının, başının birkaç yüz metre üstündeki dalgalı bir yüzeyden gözünü aldığına aydı. Ters dönmüş dağlar gibi, devasa buzul dipleri hızla kayarak yanlarından geçip gitti. Derken, önlerindeki loşluğun içinde başka şekiller belirmeye başladı; yosun tutmuş metal makaslar ve kirişler; dev bir pervanenin kabuklu deniz canlıları bağlamış kanadı; üstündeki paslı blok sıraları çamur ve çöpün içinden fırlamış, yan yatmış, yarı yarıya gömülü bir düzlem. *Ganimet Böceği,* mantarkaya ve kanyonlardan oluşan bir manzara üstünde uçan havagemisi gibi, muazzam bir batık sal-kentin sokakları üstünde seyrediyordu.

"Grimsby'ye hoş geldin," dedi Şiş, salyangozu üst kata doğru sürerken.

Tom, Grimsby'yi duymuştu. Grimsby'yi herkes duymuştu. Kuzey Atlantik yağmacı-sallarının en büyüğü, en acımasızı olan bu kent, doksan yıl önce yaşanan Demir Kış sırasında bir buz kütlesi yüzünden batmıştı. Tom, huşu içinde, salyangozun pencerelerinden geçen manzarayı seyrediyordu -Ölü evler arasında ışıldayan balık sürüleri, yosunla bezenmiş tapınaklar ve büyük ofis binaları. Biraz sonra, gri, mavi ve siyahın tonları arasından sıcak ve altın sarısı bir şey belirdi. Gargara sevinçle haykırdı, Şiş sırıttı ve dümen kollarını öne iterek *Böcek*'i kentin tepe katının kıyısından yukarıya yükseltti.

Tom'un soluğu kesildi. Tam önlerinde, Belediye Binası'nın pencerelerinde ışıklar yanıyor, içeride dolaşan insanlar bu batık yapının, bir kış gecesinde ışıl ışıl bir ev kadar sıcak ve cana yakın görünmesine neden oluyordu.

"Nedir bu?" diye merak etti Tom. "Demek istediğim, nasıl..?"

"Burası bizim evimiz," dedi Mukoza. Bir süredir, onu nasıl bir karşılama beklediğinin endişesiyle suskunlaşmıştı; ama pek çok ilginç kent görmüş

Telegram: @cinciva

olan Tom'un Grimsby'den etkilenmesinden gurur duyuyordu.

"Amca inşa etti bunu!" dedi Gargara.

Ganimet Böceği, Belediye Binası'nın sular altındaki giriş katına süzüldü, otomatik kapıların önünde açılıp arkasında kapanmasını bekleyerek, tüp geçitler boyunca dolana dolana ilerledi. Su kesici kapılar ve havageçirmez kabinlerden oluşan bu sistem, binanın öteki bölümlerinin kuru kalmasını sağlıyordu; ancak, Tom bunu başta anlayamadığından, salyangoz yüzeye çıkıp da, yüksek bir kubbenin altındaki havuzda durunca hem şaşırdı hem rahatladı.

Motorların sesi kesildi; dışarıdan *Ganimet Böceği*'ni sudan çıkarmak için kenetlenen palamar kollarının şakırtı ve tangırtısı geldi. Kabinin tavanındaki kapak inleyerek geriye doğru savrulup açıldı. Mukoza bir merdiven kapıp getirdi, ucundaki kancaları açıklığa taktı. "Önce sen çık," dedi Tom'a; Tom tırmandı, salyangozun geniş sırtına çıktı, amonyak kokulu soğuk havayı soluyarak çevresine bakındı.

Salyangoz; bir zamanlar Grimsby'nin meclis toplantı salonu olabilecek (Tavanda Kentsel Darwincilik'in ruhu -kanatları olan, irice genç bir kadın- kentin kurucularına refah dolu bir geleceği işaret ediyordu.) yankı yaratan, koca bir salonun zeminindeki yuvarlak delikten çıkmıştı yüzeye. Geniş döşeme, her birinin üstünden karmaşık bir palamar vinci sarkan, onlarca benzer giriş havuzuyla delik delikti. Vinçlerin bazılarında salyangozlar asılıydı; araçların köhneliği ürküttü Tom'u -Sanki ele ne geçtiyse onlar birbirine uydurularak yapılmış gibiydiler. Bazıları belli ki onarılıyordu, ama üstlerinde çalışanlar (hepsi de delikanlılar ya da oğlanlardı -pek azı yaşça Mukoza ya da Şiş'ten büyüktü) ellerindeki işi bırakmış, *Ganimet Böceği*'ne yaklaşıyorlardı. Gözlerini Tom'a dikmişlerdi.

Tom da onlara dik dik baktı; Mukoza'nın salyangozdan tırmanıp yanında durmasına sevinmişti. *Jenny Haniver*'ın uğradığı en kaba kentlerde bile, bu denli düşmanca bakışlarla karşılaştığı enderdi. Sert ifadeli, sırım gibi, yaşıtı delikanlıların ve Gargara'dan daha küçük oğlanların hepsi yarı nefret yarı korku dolu bakışlarla süzüyorlardı onu. Çoğunun saçı başı birbirine girmişti, tıraş olacak yaştakiler de buna zahmet etmemişlerdi. Giysileri, fazla büyük ve fazla küçük parçaların uyumsuz bir karışımıydı: Üniforma altı ya da üstü, kadın şalları ve boneleri, dalgıç giysileri, havacı miğferleri ve bastırılıp şapka yapılmış çaydanlık örtüleri ve süzgeçler. Sanki tepelerinden aşağıya bir kermes satışı patlaması geçmiş gibiydi.

Telegram: @cinciva

Tepede bir cızırtı, ardından da yüksek, tiz bir yankı duyuldu. Tüm başlar yukarıya çevrildi. Palamar vinçlerine bağlanmış oluklu hoparlörlerden parazit ve aynı anda her yerden geliyormuşçasına bir ses püskürdü. “Vasat’ı odama getirin, çocuklarım,” dedi. “Onunla hemen konuşacağım.”

Telegram: @cinciva

24
AMCA

Grimsby, Tom'un hayalinde canlandırdığı bir usta-suçlunun sualtı inine hiç benzemiyordu. Çok fazla soğuktu, çok fazla küf ve lahana haşlaması kokuyordu. Dışarıdan büyülü görünmüş olan, yenilenmiş bina, leş gibi ve darmadağınıktı; yıllardır süren hırsızlığın ganimetleriyle sıkış tepiş hurdacı dükkanına dönmüştü. Koridorlar, zengin motifleri küf desenleriyle bezenmiş çalıntı duvar halılarıyla donanmıştı. Tom'un, yanından geçtiği oda ve atölyelerin açık kapılarından raflar ve girintiler ilişti gözüne -Giysi yığınları, çürümüş kitap ve belge tepeleri, süs eşyası ve mücevherler, silah ve araç gereç, yüksek tabaka mağazalarından aşırılmış, burnu havada vitrin mankenleri, izleme-ekranları ve çarklar, piller ve ampuller, kentlerin karnından sökülmüş, yağlı, koca koca makine parçaları.

Her yanda da yengeç-kameralardan vardı. Tavanlar, gezinen küçük makinelerle kaynıyor, karanlık köşeler onların upuzun bacaklarıyla ışıldıyordu. Gizlenme gereği duymaksızın, çanak çömlek yığınları üstüne çökmüşler ya da kitaplıklardan aşağıya iniyorlar; duvar dokumaları üstünde seğirtiyor, duvarları bezeyen, tehlikeli görünüşlü kalın elektrik kablolarından sallanıyorlardı. Mukoza ve Şiş, Tom'u Amca'nın dairesine uzanan uzun merdivenlerden çıkartırlarken, kameraların tepegözleri parıldayıp mırlayarak onu izliyordu. Grimsby'de yaşamak, sonsuza dek Amca'nın gözaltında yaşamak demekti.

Doğal olarak, Amca onları bekliyordu. Oğlanlar odasına girerken Amca sandalyesinden kalktı, binlerce gözetleme ekranının ışığı arasında, karşılamak için yaklaştı. Ufak tefek bir adamdı; hem kısa hem de zayıftı ve çok uzun süredir gün yüzü görmediğinden solgundu. İnce burnunun üstünde yarımay gözlükler vardı. Parmakları kesik eldivenler, beş köşeli bir şapka, bir zamanlar bir generale ya da asansör görevlisine ait olabilecek, şeritlerle süslü bir tunik, eteği tozlu zeminde desenler çizen ipek bir entari,

Telegram: @cinciva

Çin bezinden pantolon ve tavşan terlikler giymişti. İnce, beyaz saç tutamları omuzlarına düşüyordu. Oğlanlarının onlarca kütüphanenin raflarından onun için rasgele aşırdığı kitaplar ceplerinden taşıyordu. Çenesine, kır sakallarına yemek kırıntıları yapışmıştı.

"Mukoza, sevgili oğlum!" diye mırıldandı. "Zavallı yaşlı Amca'nın sözünü hemen dinleyip, Vasat'ı böylesine ustalıkla eve getirdiğin için teşekkür ederim. Baktım da, hasarsız, ha? Zarar ziyan yok ya?"

Anchorage'da nasıl davrandığını ve Şiş'in kendisiyle ilgili gönderdiği raporları anımsayan Mukoza, korkudan yanıt veremedi. "Canlı ve iyi durumda, Amca, tam emrettiğin gibi," dedi Şiş sertçe.

"Mükemmel, mükemmel," diye mırladı Amca. "Ve sen Şiş. Küçük Şiş. Anladığım kadarıyla sen de boş durmamışsın."

Şiş başıyla onayladı, ama konuşmasına fırsat kalmadan Amca ona öyle sert bir tokat patlattı ki, Şiş acı ve şaşkınlıkla çocuksu bir çığlık atarak geriye sendeledi ve yere düştü. Amca onu birkaç kez de tüm gücüyle tekmeledi. Terliklerinin neşeli tavşan suratları altında çelik burunluklar vardı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da," diye bağırdı Amca, "benden onay almadan kendini kaptan ilan ediyorsun? Emirlerime karşı çıkan oğlanların başına neler geldiğini biliyorsun, değil mi? *Remora*'nın genç Sonar'ına, seninkine benzer bir numaraya kalkışınca, ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Evet, Amca," dedi Şiş burnunu çeke çeke ağlayarak. "Ama benim suçum değildi, Amca. Mukoza bir Vasat'la konuştu! Düşündüm ki, kurallara göre-"

"Ee, Mukoza kuralları biraz gevşetmiş," dedi Amca kibarca ve Şiş'e bir tekme daha attı. "Ben anlayışlı bir adamım. Oğullarımın inisiyatif kullanmasından rahatsız olmam. Genç Mukoza kendini kart bir Vasat'a mı gösterdi ki yani? Bu bizim dostumuz Tom."

Bunlar olup biterken, Tom'un çevresinde döne döne ona iyice yaklaştı ve derken, soğuk elini uzatıp delikanlının çenesini yakaladı ve yüzünü ışığa doğru çevirdi.

"Size yardım etmem," dedi Tom. "Anchorage'a ya da başka birine saldırmayı planlıyorsanız, size yardım etmem."

Amca'nın kahkahası tiz, küçük bir ses çıkardı. "Anchorage'a saldırmak mı? Benim planım bu değil, Tom. Benim oğullarım hırsızdır, savaşçı değil. Hırsız ve gözlemci. Onlar izler. Dinler. Kentlerde neler olup bittiği, neler konuşulduğu hakkında bana rapor yollarlar. Evet. Oğullarımın yağmaya ve

Telegram: @cinciva

ava devam etmesini böyle sağlıyorum. Bu yüzden şimdiye kadar hiç enselenmedim. Pek çok rapor alıyorum, hepsini birleştiriyor, karşılaştırıp farkları saptıyorum, notlar alıyor ve sonuçlara varıyorum. Acayip yerlerde ortaya çıkıveren adlara dikkat ediyorum. Mesela, Hester Shaw. Mesela, Tom Natsworthy."

"Hester mı?" dedi Tom; öne fırlamak üzereyken, Mukoza zaptetti onu. "Hester hakkında ne duydunuz?"

Amca'nın sandalyesinin gerisinde, karanlıkta dikilen iki muhafız, Tom'un ani hareketiyle şaşırıp kılıçlarını çekti. Amca elini sallayarak durdurdu onları. "Mukoza'nın raporları doğru öyleyse, ha?" diye sordu. "Sen Hester Shaw'un sevgilisi misin? Âşığı mı?" Sesinde çirkin, yaltakçı bir tonlama belirmişti; Tom başıyla onaylarken kızardığını hissetti. Amca bir süre onu inceleyip, sonra da kıkırdadı. "Başta dikkatimi çeken şey havagemisiydi. *Jenny Haniver*. Ah evet, bu tanıdığım bir isim. Cadı Anna Fang'in gemisi o, değil mi? "

"Anna bizim dostumuzdu," dedi Tom.

"Dostunuz, ha?"

"Öldü."

"Biliyorum."

"Jenny bize ondan miras kaldı denebilir."

"Size miras kaldı, öyle mi?" Amca uzun uzun, alaycı bir kahkaha koyverdi. "Ah, bunu sevdim, Tom! Miras kalmışmış! Gördüğün gibi, aşağıda bana ve oğullarıma *miras kalan* pek çok zımbırtı var. Keşke on yıl önce seni de aramıza almış olsaydık, Tom; seni de bir Yitik Oğlan yapmıştık şimdi." Yeniden güldü ve sandalyesine yerleşmeye gitti.

Tom önce Mukoza'ya, sonra da ayağa kalkmış olan Şiş'e baktı -Oğlanın yüzünde hâlâ Amca'nın elinin izi duruyordu. *Onun yaptıklarına neden katlanıyorlar?* diye merak etti Tom. *Hepsi de ondan genç ve güçlü; neden emirlerini yerine getiriyorlar?* Ama yanıt, çevresini kuşatan duvarlarda, araklanmış her şekil ve boyuttaki izleme ekranlarında titreşiyordu - Grimsby'deki yaşamın mavi görüntüleri akıp geçiyor, kulak misafiri olunan kısık konuşmalar hoparlörlerden ince ince yağıyordu. Yaptıkları ve söyledikleri her şeyi bildiğine göre, Amca'nın gücüne kim meydan okuyabilirdi ki?

Tom, kendini kibar olmaya zorlayarak, "Hester'la ilgili bir şey ima ettiniz," diye anımsattı yaşlı adama.

Telegram: @cinciva

“Bilgi, Tom,” dedi Amca, ona aldırmadan. Gözlüklerinin camlarında gözetlenen sahneler dans ediyordu. “Bilgi. Her şeyin anahtarı o. Hırsızlarımın bana yolladığı raporların hepsi, yapboz parçaları gibi yerli yerine oturur. Kuzeyde olup bitenler hakkında, muhtemelen benden daha fazlasını bilen canlı biri yoktur. Ben tuhaf, küçük ayrıntılara da dikkat ederim. Değişikliklere de. Değişiklikler tehlikeli olabilir.”

“Ya Hester?” diye sordu Tom yeniden. “Hester hakkında bilginiz var mı?”

“Örneğin,” dedi Amca, “buraya çok da uzak olmayan bir ada var -Çakal Tüneği. Eskiden Kızıl Loki’yle hava-korsanlarının yuvasıydı. Bize hiç sorun olmadılar. Beslenme zincirinde farklı yerlerde duruyorduk -o ve ben. Ama artık gitti. Dışarı atıldı. Öldürüldü. Şimdi orası bir grup Mobillik Karşıtı’nın yurdu. Kendilerine Yeşil Fırtına diyorlar. Uzlaşmaz bir hizip. Teröristler. Sorun çıkarırlar. Yeşil Fırtına’yı hiç duydun mu, Tom Natsworthy?”

Aklı hâlâ Hester’da olan Tom bir cevap arandı. Tannhäuser’ın tepesindeki o kaçış sırasında Pennyroyal’ın Yeşil Fırtına hakkında bir şeyler haykırdığını anımsadı, ancak sonrasında öyle çok şey yaşanmıştı ki, bir tek sözcüğü bile aklına gelmiyordu. “Tam değil,” dedi.

Amca, sandalyesinde öne doğru eğilerek, “Eh, onlar seni duymuş,” dedi. “Yoksa neden havagemini izlemesi için bir casus tutmuş olsunlar? Hem, başka hangi nedenle senin kızı konuk etsinler ki?”

“Hester onlarda mı?” Tom’un soluğu kesildi. “Emin misiniz?”

“Öyle dedim, değil mi?” Amca yine sandalyesinden kalktı, ellerini ovuşturup parmaklarını çıtlatarak Tom’un çevresinde döndü. “Gerçi asıl aradığım laf ‘konuk etmek’ değildi belki. Kızın rahatı yerinde sayılmaz. Mutlu da sayılmaz. Tek başına bir hücreye tıkılmış. Ara sıra dışarı çıkarılıyor, kim bilir ne için -sorgulamalar, işkenceler...”

“Ama oraya nasıl gitti? Neden? Ondan ne istiyorlar?” Tom, Amca doğru mu söylüyor, yoksa kendi çapında şaka mı yapıyor, emin olamadığından telaşlanmıştı. Tek düşünebildiği, Hester’ın hapsedilmiş olduğu, acı çektiğiydi. “Burada kalamam!” dedi. “Tünek’e gidip denemeli, ona yardım etmeliyim...”

Amca’nın gülümsemesi geri geldi. “Elbette etmelisin, sevgili oğlum. Seni bu yüzden buralara getirttim, öyle değil mi? Seninle benim ortak ilgi

Telegram: @cinciva

alanlarımız var. Sen gidip zor durumdaki zavallı kızını Tünek'ten kurtaracaksın. Ben ve oğullarım da sana yardım edeceğiz."

"Neden?" diye sordu Tom. Gerçekte insanlara güvenen bir yapıya sahipti -Hester gereğinden fazla güvendiğini söylerdi her zaman- ama Amca'ya güvenecek kadar da saf değildi. "Hester'a ve bana neden yardım etmek isteyesiniz ki? Çıkarınız ne olacak?"

"A-ha, güzel soru!" Amca ellerini ovuşturup parmaklarını peşpeşe maytap patlatır gibi çıtlatarak kıkırdadı. "Hadi gel, yemek yiyelim. Akşam yemeği Harita Odası'nda yenir. Mukoza, oğlum, sen de bizimle gel. Şiş, kaybol."

Şiş haylaz köpek gibi odadan sıvışırken, Amca diğerlerini, ekranlar odasının arka çıkışından, dönerek yükselen merdivenlerden yukarıya, yerden tavana ahşap raflarla dolu bir salona götürdü. Her yan, tek boşluk kalmamacasına, rulo halinde ya da katlanmış haritalarla sıkış tepişti. Solgun görünüşlü, mahsun oğlanlar -hırsızlıkta başarısız olup da salyangoz görevinden men edilmişler- raftan rafa tırmanarak, Amca'nın yeni soygun hazırlıkları için gerek duyduğu kroki ve sokak planlarını bulup çıkarır, işi bitenleri de geri yerleştirirdi. *Zavallı küçük Gargara da sonunda burayı boylayacak,* diye düşündü Mukoza, çünkü Anchorage'la ilgili raporları aldıktan sonra Amca'nın çocuğu bir daha asla soyguna göndermeyeceğini biliyordu. Gargara'nın, yaşamının geri kalanını bu parşömen dağları arasında yuvalanarak ya da Amca'nın casus kameralarıyla uğraşarak geçireceğini düşünmek Mukoza'yı kederlendirdi bir an.

Amca, masanın başına yerleşti ve yemek yerken bile oğlanları izlemeyi sürdürebilmek için, tabağının yanındaki taşınabilir, küçük izleme ekranını açtı. Masaya yerleştirilmiş yiyecekleri ve boş sandalyeleri cömertçe göstererek, "Oturun!" diye bağırdı. "Yiyin! Yiyin!"

Grimsby'de Yitik Oğlanlar'ın çaldıkları dışında yiyecek bir şey yoktu; Yitik Oğlanlar da, düzenli beslenme ve öğün-arasında-atıştırılmaz dırdırından uzak oğlanların yediklerini çalıyorlardı: Şekerli kurabiyeler; sabun tadında, ucuz çikolatalar; yağ içinde pastırmalı sandviçler, kalın bir tabaka halinde, göz alıcı şeyler sürülmüş ince yosun ekmeği dilimleri; kötü seçilmiş, havagemisi yakıtı kadar sert şarap dolu bardaklar. Sağlıklı beslenmeden yana tek ödün, sofranın ortasındaki koca bir çorba çanağı dolusu haşlanmış ıspanaktı. Amca, tabağına ıspanaktan biraz alırken, "Oğlanlardan, az da olsa yeşillik getirmelerini isterim mutlaka," diye

Telegram: @cinciva

açıkladı. "İskorbütü önler." Haşlama, lağım çukurundan süzülüp alınmış bir şey gibi yapıştı Tom'un tabağına.

Yemeğini hızla silip süpüren Amca, ağzı yemek doluyken konuşarak, "Şimdi, sana niye yardım edeceğimi sormuştun ya," dedi -gözleri sürekli izleme ekranını kolluyordu- "eh, gerçek şu, Tom. Çakal Tüneği'ni gözetlemek bir kenti gözetlemek kadar kolay değil. Oraya aylar önce bir dinleme merkezi kurduk, ama Yeşil Fırtına'nın ne yapmayı planladığını hâlâ bilmiyoruz. Heriflerin hiç şakası yok. İçeriye yengeç-kamera sokmamız neredeyse imkânsız ve oğlanlarımdan birini içeriye göndermeye cesaret edemiyorum; onda dokuz olasılıkla nöbetçiler enseler. Bu yüzden, onların yerine seni göndermeyi düşündüm. Sen Hester'ı kurtarma fırsatı yakalarsın, ben de Tünek'le ilgili biraz bilgi edinirim."

Tom gözlerini Amca'ya dikti. "Ama oğlanlarınız eğitimli hırsızlar! Onlar yakalanmadan içeri giremiyorsa, benim girebileceğimi nasıl düşünüyorsunuz?"

Amca güldü. "Yakalanırsan, dert değil. Yani bana. Seni izlerken bile onların güvenliği hakkında bilgi edinmiş olurum, ve tabii, seni sorguladıklarında hiçbir sırrımı ele veremezsin. Grimsby'nin yeri nerede, bilmiyorsun. Kaç adet salyangozum var, bilmiyorsun. Hem zaten sana inanmayacaklardır. Onların gözünde sen, bu işe kızın aşkı uğruna tek başına soyunmuş olacaksın. Ne tatlı!"

"Sanki beni yakalamalarını bekler gibisiniz," dedi Tom.

"Beklemiyorum, kesinlikle," diye karşı çıktı Amca. "Ama her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız, Tom. Birazcık şans ve bir parça da oğlanlarımın yardımıyla içeri girer, kızı alır ve çıkarsın; birkaç güne kadar, hep birlikte bu masanın çevresinde oturmuş, Hester'ın bize Yeşil Fırtına'nın neden böylesine gizli ve askeri davrandığını anlatmasını dinliyor oluruz."

Bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına doldurup ekranına döndü ve kanaldan kanala rasgele gezindi. Amca'nın teklifi karşısında şoke olan Mukoza, mutsuz bir ifadeyle gözünü tabağına dikmişti. Tom'u iki bacaklı bir tür yengeç-kamera gibi kullanmaya niyetli görünüyordu adam...

"Gitmeyeceğim!" dedi Tom.

"Ama, Tom!" diye bağırarak başını kaldırdı Amca.

"Nasıl gidebilirim? Hester'a yardım etmek istiyorum, ama bu çılgınlık olur! Sözünü ettiğiniz bu Çakal Tüneği kale gibi bir yer herhalde! Ben bir tarihçiyim, komando değil!"

Telegram: @cinciva

“Ama gitmek zorundasın,” dedi Amca. “Bir kere, Hester orda. Mukoza’nın ve Şiş’in senin hakkındaki üzücü raporlarını okudum. Onu ne kadar sevdiğini. Onun gitmesine neden olduğun için kendine nasıl eziyet ettiğini. Şimdi şansın varken onu kurtarmaya çalışmamakla nasıl beter olacağını düşünsene. Herhalde şimdi acımasız işkenceler görüyordur. Yeşil Fırtına’nın ona yaptıklarını düşünmek bile istemem. Bizim Anna Fang’i öldürmekle suçluyorlar onu, biliyor musun?”

“Ama bu haksızlık! Saçmalık!”

“Belki öyledir. Belki, zavallı Hester da onu sorgulayan Yeşil Fırtınacılar’a şu anda bunu söylüyor. Ama ona inanacaklarını sanmam. Hem, önünde sonunda masumiyetine inansalar bile, onu özür dileyip serbest bırakmaları biraz zor, ha? Kafasına bir kurşun ve yallah uçurumdan aşağıya. Gözünde canlandırabiliyor musun, Tom? İyi. Öyleyse buna alışmaya çalış. Eğer ona yardım etmeyi denemezsen, hayatın boyunca gözlerini her kapadığında bu görüntüyle karşılaşacaksın.”

Tom sandalyesini geriye itip masadan uzaklaştı. Bir pencere bulmak istiyordu -Amca’nın pis pis sırıtan, çokbilmiş suratından başka bir şeye bakmak istiyordu; ama Harita Odası’nda pencere yoktu. Zaten soğuk sudan ve batık bir kentin damlarından başka bir şey de göremezdi dışarda.

Kapının yakınındaki bir panoya koca bir harita tutturulmuştu -Çakal Tüneği’ni, siperlerini ve çevredeki deniz dibi coğrafyasını gösteriyordu. Tom gözlerini haritaya dikti; Hester neredeydi acaba, adanın doruk noktasında maviyle işaretlenmiş küçük bina karelerinde bir yerde neler yaşıyordu? Gözlerini kapattı; tıpkı Amca’nın söylediği gibi, gözkapaklarının gerisindeki karanlıkta Hester onu bekliyordu.

Hepsi onun suçuydu. Freya’yı öpmemiş olsaydı, Het asla o şekilde çekip gitmez, Yeşil Fırtına’nın casusları tarafından asla yakalanmazdı. Freya da tehlikedeydi, ama şimdi çok uzaklardaydı ve Tom ne ona ne kentine yardım edebilirdi. Oysa Hester’a yardım edebilirdi. Hester’a yardım için onda bir şansı vardı.

Kendini elinden geldiğince yatıştırıp, Amca’nın yüzüne bakmak üzere arkasına döndü; sesinin kararlı ve korkusuz çıkmasına çalışarak, “Pekâlâ,” dedi. “Gideceğim.”

“Mükemmel!” diye kıkırdadı Amca; eldivenli elleriyle alkışladı. “Gideceğini biliyordum! Yarın ilk iş, Mukoza seni *Ganimet Böceği*’yle Tünek’e götürecek.”

Telegram: @cinciva

Olanları izleyen Mukoza, daha önce hiç yaşamadığı bir duygu girdabı içinde aynı anda iki yöne çekildiğini hissetti: Tom için elbette korkuyordu, ama kıvançlıydı da; çünkü Freya'nın kentindeyken yaptıkları yüzünden Amca'nın cezasından ödü patlıyordu, ama buradaydı işte, hâlâ *Ganimet Böceği*'nin komutanıydı. Yerinden kalktı; arkasına yaslanmış ve bakışlarını ellerine dikmiş duran Tom'un yanına gitti -Delikanlı sarsılmış ve hasta görünüyordu. "Her şey yolunda," diye söz verdi. "Yalnız olmayacaksın. Yitik Oğlanlar'la birliktesin artık. Seni oraya sokup, sonra da Hester'la birlikte çıkaracağız; her şey yolunda gidecek."

Amca, izleme ekranında hızla kanal gezdi; eğer her an izlenmezlerse bu oğlanların ne şeytanlıklara girişeceği belli olmazdı. Sonra da, Tom ve Mukoza'ya neşeyle gülümseyerek, onlara sokuşturduğu yarısı doğru yarısı düpedüz yalan sözleri yutmaları için bardaklarına biraz daha şarap koydu.

Telegram: @cinciva

25
DR. POPJOY'UN DOLABI

Hester için zaman ağır ilerliyordu. Hücre duvarının üst kısmındaki küçük kare pencerenin siyahtan griye dönmesi dışında, Çakal Tüneği'nde geceyle gündüz arasında pek fark yoktu. Bir keresinde dolunay içeriye göz atınca, Tom'u terk etmesinden bu yana bir aydan fazla zaman geçtiğinin ayırdına vardı Hester.

Bir köşede oturuyor, muhafızları kapıdaki kapaktan içeri yemek sürdüğünde yiyor, ihtiyaç duyduğunda teneke bir kovanın üstüne çömeliyordu. Duvarlardaki küfe Anchorage'ın ve Arkangel'ın rotalarını çizmişti elinden geldiğince; büyük yağmacı kentin avına nerede, ne zaman yetişeceğini hesaplamaya çalışıyordu. Çoğu zaman da tek düşündüğü, Valentine'ın kızı olmasıydı.

Eline fırsat geçmişken onu öldürmüş olmayı dilediği günler geldi aklına, bazen de hâlâ yaşıyor olmasını diledi -Ona sormak istediği öyle çok şey vardı ki. Annesini sevmiş miydi? Hester'ın kim olduğunu öğrenmiş miydi? Katherine'e o kadar düşkünken, diğer çocuğuna neden hiç aldırış etmemişti?

Kimi zaman kapı tekmeyle açılıyor; askerler onu alıp, Sathya'nın Popjoy ve bir zamanlar Anna Fang olan o şeyle birlikte kendisini beklediği Bellek Odası'na götürüyorlardı. Anımsama ortamının duvarlarındaki diğer resimlerin arasına Hester'ın büyük boy, çirkin bir fotoğrafı da eklenmişti ama, Sathya kayıtsız İz Sürücü'ye bıkıp usanmadan Anna Fang'in yaşamından öyküler tekrarladığı sırada, Hester'ın yine de orada şahsen bulunmasının işe yarayacağını düşünüyordu. Sanki bir yanıyla, bu yetersiz beslenmiş, yaralı kızın, sandığı Londralı zalim bir suikastçı olmadığını anlamış gibi, Hester'a duyduğu öfke dinmiş görünüyordu. Buna karşılık, Hester da yavaş yavaş Sathya'yı ve ölen havacı kadını geri döndürmeye neden bu kadar kararlı olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı.

Telegram: @cinciva

Sathya; Hindistan'ın kasabalarca hırpalanan güneyinde, eski bir teker izinin duvarına oyulmuş, perde-kapılı mağaralardan oluşma bir gecekondu kampında, çıplak toprağa doğmuştu. Halkı, Chidanagaram, Gutak ya da Juggernautpur gibi, gelip geçen kentlerin paletleri altında ezilmemek için, yağışsız mevsimlerde birkaç ayda bir mağaralarını terk etmek zorundaydı. Yağmurlar başlayınca, toprak çıplak ayaklarının altında erir, bulamaca dönüşürdü. Herkes yükseklerdeki durağan yerleşimlere taşınacakları günden söz ederdi, ama Sathya büyüdükçe, gerçekte bu yolculuğa asla çıkılmayacağını anlamaya başlamıştı. Hayatta kalma mücadelesi, tüm zamanlarını ve enerjilerini tüketiyordu.

Derken, o havagemisi geldi. Uzun boylu, nazik ve güzel bir kadın havacının kullandığı kırmızı havagemisi -Kadın, Palau Pinang Adası'ndaki görevinin ardından kuzeye giderken bazı onarımlar yapmak için uğramıştı. Kamptaki çocuklar büyülenmiş gibi onun yanından ayrılmıyor, Mobillik Karşıtları Birliği için yaptıklarıyla ilgili öyküleri hevesle dinliyorlardı. Anna Fang, Yüz Adalar'a saldırı tehdidinde bulunan koca bir sal-kenti batırmıştı. Paris'in ve Cittàmotore'nin hava-keşif kollarıyla çarpışmış, bazı aç kentlerin makine dairelerine de bombalar yerleştirmişti.

Kalabalığın gerisinde duran utangaç Sathya, ömrünün sonuna dek bir sinek kurdu gibi yaşamak zorunda olmadığının ilk kez farkına vardı. Savaşabilirdi.

Bir hafta sonra, Birlik'in Tienjing'teki başkentine dönerken, Anna Fang yarı yolda *Jenny Haniver*'ın ambarından sesler duydu ve Sathya'yı kargonun arasına çömelmiş halde buldu. Kıza acıdı, masraflarını karşılayıp Birlik'e bağlı bir havacı olarak yetiştirilmesini sağladı. Sathya çok çalıştı, çabuk öğrendi ve çok geçmeden Kuzey Hava Filosu'nda kanat komutanı oldu. Her ay, maaşının dörtte üçünü güneye, ailesine gönderdiyse de onları ender olarak düşünür olmuştu -Ailesi Birlik'ti artık ve Anna Fang onun hem annesi hem ablası hem de iyi yürekli, bilge arkadaşıydı.

Peki o, bunca iyiliği nasıl ödemişti? Yeşil Fırtına'nın bir grup eylemcisiyle birlikte, Birlik'in en iyi savaşçılarının ebedi istirahatgahı Zhan Shan'daki buz mağaralarına tırmanıp, havacının donmuş cesedini çalarak. Onu buraya, Çakal Tüneği'ne getirip Popjoy'a, dehşet verici simyasını üstünde uygulama izni vererek. Hester, Sathya'nın İz Sürücü'ye tatlı dille anılarını anımsatmaya uğraşmasını izledikçe, kendinden çok onun için üzülür olmuştu. "Ben Anna Fang değilim," diye ısrar edip duruyordu o şey,

Telegram: @cinciva

hışırtılı sesiyle. Bazen öfkeleniyor, o zaman odayı terk etmek zorunda kalıyorlardı. Bir keresinde birkaç gün boyunca hiç seans yapılmadı; sonrasında Hester onun bir muhafızı öldürüp kaçmaya çalıştığını öğrendi.

Yaratığın yumuşak başlı olduğu iyi günlerde, hep birlikte Bellek Odası'ndan çıkıp, zırhlı bir geçitten yandaki kargo hangarına gidiyorlardı - *Jenny Haniver* duruyordu burada. Hester, kadın havacıyla yaptığı iki kısa yolculukla ilgili anımsadığı her şeyi dar kabin alanı içinde yeniden canlandırmaya zorlanıyor; Sathya da Anna'nın köleyken, Arkangel'ın hurdalığından tek tek çaldığı parçaları zalim efendisinin burnunun dibinde nasıl gizlice birleştirerek bu havagemisini inşa ettiğinin öyküsünü yeniden anlatıyordu.

İz Sürücü, kızı buz gibi yeşil gözleriyle izliyor; "Ben Anna Fang değilim. Boşa zaman harcıyoruz. Beni Yeşil Fırtına'yı yönetmem için yarattın, burada çürüyüp gitmem için değil. Kentleri yerle bir etmek istiyorum," diye hışırdıyordu.

Bir akşam Sathya hücreye yalnız geldi. Yüzündeki endişeli, sabit bakışlı, uğursuz ifade her zamankinden daha derindi ve gözlerinin altında mor gölgeler oluşmuştu. Tırnakları dibine kadar kemirilmişti. Onu karşılamak için doğrulurken, Hester'ın zihninde tuhaf bir fikir belirdi: *O da kendi hücresinde hapsolmuş*.

Sathya'nın tek lafı, "Gel," oldu.

Hester'ı zifiri karanlık tünellerden geçirip, onları raflarca deney tüpünün sevimsiz sırıtışıyla karşılayan bir laboratuvara götürdü. Keli argon lambanın ışığında parlayan Dr. Popjoy, çalışma tezgâhının üstüne eğilmiş, hassas bir makine parçasını kurcalıyordu. Sathya'nın birkaç kez adını seslenmesi gerekti -Adam homurdandı, son birkaç ayar daha yaptıktan sonra, üstünde çalıştığı şeyden uzaklaştı.

"Hester'ın her şeyi görmesini istiyorum, Doktor," dedi Sathya.

Popjoy'un kan çanağı gözleri Hester'a odaklanırken ıslak ıslak kırpıştı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz? Demek istediğim, duyulacak olursa... Ama sanırım, Bayan Shaw buradan sağ çıkamayacak, değil mi? En azından, alışılmış anlamda!" Genzinden, kahkaha sayılabilecek sesler çıktı ve Popjoy konuklarına yaklaşmalarını işaret etti. Hester, Sathya'yı

Telegram: @cinciva

izleyerek tezgâhların arasından geçerken, doktorun az önce üstünde çalıştığı şeyin bir İz Sürücü beyni olduğunu gördü.

"Olağanüstü bir makine, değil mi, tatlım?" dedi Popjoy gururla. "Elbette, doldurabileceği bir cesede ihtiyacı var. Burada böyle yatarken akıllı bir oyuncaktan başka şey değil, ama onu bir ölüye yerleştireyim hele! Bir fiske kimyasal, bir tutam da elektrik kattık mı, bingo!"

Popjoy laboratuvar boyunca, cam tüplerle dolu rafların, ölü beden parçaları içeren kavanozların ve yarı tamam İz Sürücü parçalarının yanından, çevik hareketlerle dans ederek geçti. Bir T ayağa tünemiş koca bir ölü kuş, parlayan yeşil gözlerle izliyordu konukları. Popjoy ona elini uzatınca, yoluk kanatlarını gerdi, gagasını açtı. "Gördüğün gibi," dedi Mühendis, kuşu okşayarak, "kendimi yalnızca insanları diriltmekle sınırlamıyorum. Prototip İz Sürücü Kuşlar şimdiden Tesis semalarında devriye geziyor. Başka fikirlerim de var; örneğin, İz Sürücü Kediler, hatta sal-kentlerin altına patlayıcı taşıyabilecek İz Sürücü Balinalar. Bu arada, insan diriltilişi konusunda büyük aşamalar kaydediyorum..."

Hester, Sathya'ya göz attı, ancak kız ona bakmadan Popjoy'un peşi sıra uzak duvardaki kapıya doğru ilerliyordu. Buna da Bellek Odası'nın kapısındaki gibi manyetik kilitler yerleştirilmişti. Mühendis'in uzun parmakları fildişi düğmelerin üstünde örümcek gibi gezinip şifreyi girdi. Kilit tıkırdayıp vınladı ve kapı ardına kadar açılınca, plastik örtülerin altında acayip heykellerin bulunduğu bir buz mağarası çıktı ortaya.

"Biliyor musunuz, eski İz Sürücü üreticileri yaratıcılıktan yoksundu," diye açıkladı Popjoy; büyük dondurucu-dolapta seğirterek yaratılarının üstündeki örtüleri kaldırırken, soluğu buharlaşıyordu. "İnsan beynine ve sinir sistemine gerek duyuyor diye, bir İz Sürücü'nün insan biçimiyle sınırlı kalması gerekmez. Niçin ille de iki kol, iki bacak olsun? Niçin yalnız iki göz? Niçin bir ağız yapma zahmetine girelim? Bu arkadaşlar yemek yemediği gibi, onları parlak sohbetlerini dinlemek için de yaratmıyoruz..."

Buz tutmuş plastik örtüler kenara çekilince, bacak yerine tırtıllı paletleri olan, çelik levha kaplı, yirmi kollu yarı-insanlar; karınlarına makineli tüfek düzeneği yerleştirilmiş, ayakları pençeli örümcek-İz Sürücüler; kafalarının arkasında fazladan gözleri olan İz Sürücüler çıktı altlarından. Dondurucunun ön tarafındaki tezgahın üstünde, zavallı Widgery Blinkoe'nun cesedinden yapılmakta olan, tamamlanmış bir şey yatıyordu.

Telegram: @cinciva

Hester soluğu kesilip yutkunarak eliyle ağzını kapattı. “Bu, Arkangel’da beni ilaçla uyutan adam!”

“Ah, o parayla tutulmuş bir casustu yalnızca,” dedi Sathya. “Çok şey biliyordu. Seni buraya getirdiği akşam temizlenmesini istedim onun.”

“Peki, ya eşleri hep birden aramaya gelirse?”

“Eşi olsaydın, sen Blinkoe’yu aramaya gelir miydin?” diye sordu Sathya. Ölü casusa bakmıyordu bile; diğer İz Sürücüler’i ve Popjoy’u izliyordu.

Popjoy örtüleri eski yerlerine savurarak, “Her neyse!” dedi neşeyle. “Bu şeyler gereğinden fazla ısınmadan buradan çıkalım en iyisi; canlandırılmadan önce az da olsa çürüme tehlikesi var.”

Hester kılını bile kıpırdatamıyordu, ama Sathya onu laboratuvara doğru çekiştirip, “Teşekkürler, Dr. Popjoy, çok ilginçti,” dedi.

“Benim için zevkti, sevgili hanımefendi,” diye yanıtladı Mühendis, küçük bir reveransla kur yaparak. “Her zaman zevktir. Yakında, arkadaşınız Anna’nın hafızasını onarmanın yolunu bulacağımızdan da eminim... Hoşça kalın! Siz de hoşça kalın, Bayan Shaw! İnfazınızdan sonra sizinle çalışmak için can atıyorum.”

Laboratuvardan ayrıldılar, kısa bir tünelden aşağıya inip, bir kapıdan, uçurumun yamacı boyunca uzanan paslı bir geçide çıktılar. Rüzgar yükseklerde patlıyor, buzun üstünden aşağıya gümbürdüyordu. Hester rüzgarın yönünü hesapladıktan sonra kusmak için korkuluktan aşağıya sarktı.

“Bir keresinde bana, Birlik’in buradaki çalışmalarımı neden desteklediğini sormuştun,” dedi Sathya. “Artık nedenini biliyorsun. Aslında Anna onların umurunda bile değil. Onlar, Birlik’in içinde güç kazanmak ve kentlere karşı savaşı başlatmak için, Popjoy’un bir İz Sürücü ordusu yaratmasını istiyorlar.”

Hester ağzını silip aşağıya, köpüklerin kayalar arasındaki dar geçitleri yalayan kaymaksı uzantılarına baktı. “Niye bana anlatıyorsun bunları?” diye sordu.

“Çünkü bilmeni istiyorum. Çünkü bombalar düşmeye başlayıp, Yeşil Fırtına’nın İz Sürücüler’i serbest kaldığında, bunun benim suçum olmadığını bilen biri olsun istiyorum. Tüm bunları Anna için yaptım. Sırf Anna için.”

“Ama Anna bundan nefret ederdi. O savaş istemezdi.”

Telegram: @cinciva

Sathya mutsuz mutsuz başını salladı. “Kentlere, yalnızca yerleşim alanlarımızı tehdit ettiklerinde saldırmamız gerektiğine inanırdı. Kentlilerin tamamen barbar olduğu düşüncesine asla katılmadı; yanlış yönlendirildiklerini söylerdi. Anna yeniden kendi olabildiğinde yepyeni bir yol gösterecek bize diye düşünüyorum -eski Birlik’ten daha güçlü, Yeşil Fırtına’dan daha az korkutucu bir yol. Ama Fırtına gittikçe daha da güçleniyor, yeni İz Sürücüler’i neredeyse hazır; oysa Anna hâlâ kendinde değil…”

Hester yüzünün alaycı bir gülümsemeyle çarpılmakta olduğunu hissedince, Sathya fark etmeden başını öteye çevirdi. Yaşlı Blinkoe’yu öldürmekten zerrece vicdan azabı duymayan bir kızın, bütün bu etik kaygılarını hazmetmek zordu ama bundan yararlanabileceğini hissetti. Sathya’nın kuşkuları, bir cezaevi penceresinin gevşek demiri gibiydi -üstünde çalışabileceği bir zayıflık. “Birlik’i uyarmalısın,” dedi. “Yüksek Konsey’e bir haberci gönderip, arkadaşlarının burada neler yaptığını anlat onlara.”

“Yapamam,” dedi Sathya. “Fırtına bunu öğrenirse, beni öldürür.”

Hester gözünü denizden ayırmıyor, dudaklarına yapışan tuzu yalıyordu. “Peki, ya bir tutsak kaçarsa?” diye sordu. “Seni bunun için suçlayamazlar, değil mi? Burada neler olup bittiğini bilen bir tutsak kaçsa, bir havagemisi çalıp uzaklaşsa, bu senin suçun olmaz.”

Sathya sert bir hareketle başını kaldırdı. Hester beklenmedik kurtulma olasılığı karşısında titrediğini hissetti. Buradan çıkabilirdi! Tom’u kurtarmak için hâlâ yeterince zaman vardı! Sathya’nın mutsuzluğundan yararlanma biçiminden gurur duydu; kurnaz ve acımasız görünüyordu -Tam Valentine’ın kızına göreydi.

“Kaçmama ve *Jenny Haniver*’ı almama izin ver,” dedi. “Birlik topraklarına uçarım. Kaptan Khora gibi güvenilir birini bulurum. O da savaş gemilerini kuzeye sürüp burayı ele geçirir. Popjoy’un yeni yaratıklarını kullanılmalarına fırsat vermeden denize atar.”

Yakışıklı Afrikalı havacının, onu kendi kazdığı kuyudan çekip çıkarmak üzere Achebe 9000’inin kabininden dışarı atlayıverdiğini görür gibi olan Sathya’nın gözleri parladı bir an. Ama sonra başını salladı.

“Yapamam,” dedi. “Khora, Anna’yı bu halde görürse -anlayış göstermeyebilir. Hiçbir şeyin Anna’yla çalışmalarımı engellemesine izin verememe, Hester. Sonuca çok yaklaştık artık. Bazen o maskenin gerisinden

Telegram: @cinciva

bana baktığını hissediyorum... Hem zaten seni nasıl serbest bırakabilirim ki? Sen onun öldürülmesine yardım ettin."

"Hâlâ buna inanmıyorsun," dedi Hester. "Artık değil. Yoksa beni çoktan öldürürdün."

Sathya'nın yanaklarından aşağıya, teninin koyuluğu üstünde gümüşi, iki damla gözyaşı süzüldü. "Bilmiyorum," dedi. "Kuşkularım var. Ama pek çok konuda kuşkularım var benim." Aniden Hester'ı kucakladı, onun yüzünü tuniğinin kaşındıran, kolalı omuzuna doğru çekti. "İnsanın konuşabileceği birinin olması güzel. Seni öldürmeyeceğim. Anna iyileştiğinde, onun ölümünden sorumlu musun, bana söyleyecektir. Anna iyileşene kadar burada kalmalısın."

Telegram: @cinciva

26
BÜYÜK RESİM

Yükseklerden bir yerden aşağıya, dünyaya bakabilseydiniz -bir tanrı ya da kutbun tepesinde, hâlâ yörüngede asılı kalmış eski bir Amerikan silah platformuna dadanmış bir hayalet olsaydınız- Buz Diyarı ilk bakışta Hester'ın hücresinin duvarları kadar bomboş görünürdü gözünüze; zavallı yaşlı Dünya'nın tepesini, mavi bir gözü kapamış katarakt gibi saran bir beyazlık. Ama biraz yakından bakarsanız, boşlukta hareket eden şeyler var. Grönland'ın batısındaki beneği görüyor musunuz? Bu Anchorage -Önünde keşif kızaklarından bir koruma perdesiyle, buzullar diyarı dağların arasından, haritasız, meçhul deniz-buzu düzlüğü boyunca kıvrıla kıvrıla yol alıyor. Dikkatle ilerliyor, ama yavaş sayılmaz, çünkü üstündeki herkes, zavallı Tom'u kaçıran paraziti unutmadığı gibi, buzun içinden her an başka parazitler çıkabileceği korkusunu da taşıyor. Artık makine bölümünde gözcüler konuşlandırıldı ve her sabah devriyeler istenmeyen konuklara karşı kentin gövdesini denetliyor.

Ama tabii, kentteki hiç kimse gerçek tehlikenin aşağıdan değil, doğu yönünden, kızaklarını kaldırıp tırtıllı paletlerini indirmiş ve koca gövdesini Grönland'ın engebeli arazisi boyunca sürükleyen (daha büyük, daha koyu) bir başka benekle onlara doğru sinsice yaklaştığından kuşkulanmıyor. Bu Arkangel. Ayrıştırma bölümünde Wolverinehampton ve üç küçük balina-avcısı kasaba parçalara ayrılırken, Çekirdek'inin derinliklerinde, duvarları fildişi kaplı başkanlık ofisinde Piotr Masgard, kentin hızını artırması için babasına yalvarıyor.

"Ama hız pahalı, evlat," diyor başkan sakalını sıvazlayarak. "Wolverinehampton'ı yakaladık; Anchorage'ın ardından batıya koşturmaya değeceğinden emin değilim. Onu hiç bulamayabiliriz. Hepsi numara olabilir. Sana rotayı satan kızın ortadan kaybolduğunu söylediler bana."

Piotr Masgard omuz silkiyor. "Haberci kuşlarım, av yakalanmadan uçup gider çoğunlukla. Ama bu kez, içimden bir ses o kızı yeniden

Telegram: @cinciva

göreceğimizi söylüyor. İhanet altınını almak için geri dönecektir." Babasının çalışma masasına yumruğunu indiriyor. "Onları yakalamalıyız, Baba! Burada sözünü ettiğimiz, sıska bir balina-avcısı kasaba değil! Anchorage! Rasmussen'lerin Kışlık Sarayı'nın serveti! Ünlü motorları! Kayıtlara baktım. Bu motorlar, buzun üstündeki herhangi bir şeyden yirmi kat randımanlıymış."

"Doğru," diye hak veriyor babası. "Scabious ailesi, onları nasıl inşa ettiklerini bugüne dek gizli tutmayı başardı. Herhalde bir yağmacının eline geçmesinden korkuyorlar."

"Eh, ama şimdi birinin *eline geçecek* diyor Masgard zafer dolu bir edayla. *"Bizim!* Søren Scabious'ın çok yakında *bizim* için çalışıyor olacağını düşünsene! Motorlarımızı yeniden öyle tasarlayabilir ki, yarı yarıya az yakıt harcar ve iki kat fazla av yakalarız!"

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor babası.

"Pişman olmayacaksın, Baba. Bu rotada bir hafta daha. Sonra Avcılar'ımı alıp çıkar, yerini bulurum."

Ve eğer ta yukarılarda, sonsuzca taklalar atıp duran kâğıtlar, kalemler, plastik bardaklar ve donmuş astronotlar arasında bir hayalet olsaydınız, denizin derinlerindeki Grimsby'nin gizli koridorlarını, o eski uzay istasyonunun cihazlarıyla yukarıdan gözleyebilir; Amca'yı, en büyük ekranının önünde oturmuş, *Ganimet Böceği*'nin Mukoza yönetiminde ve Şiş eşliğinde, Tom Natsworthy'yi Çakal Tüneği'ne götürmek üzere salyangoz kafesinden çıkışını izler bulurdunuz.

"Yaklaştır, oğlum! Yaklaştır!" diye tersleniyor Amca; salyangoz deniz dibinin karanlığına gömülmeden önce, seyir ışıklarının parıltısının tadını çıkarıyor. Yanında, kamera kumandalarının başında oturan Gargara söz dinleyip görüntüyü yaklaştırıyor. Amca, oğlanın karman çorman kafasını patpatlıyor. İyi bir çocuk bu; Amca'nın arşivlerine ve ekranlarına yardım ederek epeyce işe yarayacak. Bazen en çok onları, Gargara gibi küçük, çaresiz ve akılsız olanları sevdiğini düşünüyor. Hiç değilse sorun yaratmazlar. Ama, son zamanlarda tehlikeli vicdan belirtileri göstermeye başlayan Mukoza gibi yufka yürekli, tuhaf oğlanlar için ya da Amca'nın onlara kazandırdığı beceri ve kurnazlıkları bir gün ona karşı kullanmaya kalkışmaması için sürekli ve sürekli gözlenmesi gereken Şiş gibi sert, hırslı oğlanlar için aynı şey söylenemez.

Telegram: @cinciva

“Gitti, Amca,” diyor Gargara. “Sence işe yarayacak mı? Sence Vasat başarabilecek mi?”

“Kimin umurunda?” diye yanıt veriyor Amca ve kıkırdıyor. “Her iki şekilde de biz kazançlı çıkacağız, oğlum. Tünek’te olup bitenleri istediğim oranda bilmediğim doğru, ama Lapina’nın raporlarında bazı ipuçları vardı. Küçük şeyler, ancak bir araya gelince, benim zekamda bir adam için anlam ifade ediyor. Londralı bir Mühendis... Shan Guo’dan buzla dolu bir tabutun gelişi... Sathya denen kızın, ölen zavallı arkadaşı için sızlanması. Çok basit, sevgili Gargara.”

Gargara hiçbir şey anlamadan, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyor. “Yani ... Tom?”

Amca, çocuğun saçlarını karıştırarak, “Endişelenme, oğlum,” diyor. “O Vasat’ı içeri sokmak, Yeşil Fırtına’nın dikkatini başka yöne çekmenin bir yolu yalnızca.”

“Dikkatini nereden başka yöne çekmenin, Amca?”

“Ah, göreceksin oğlum, göreceksin.”

Telegram: @cinciva

27
MERDİVENLER

Yitik Oğlanlar dinleme merkezlerini, Çakal Tüneği'nin, siyah kayalıkların kırk kulaç suya dimdik daldığı doğu yamacına kurmuşlardı. Kızıl Loki'nin, Yeşil Fırtına'yla yaptığı savaş sırasında yanan havagemilerinden biri burada batmıştı; deniz kabuklularının kapladığı iskeletinin içinde, üç salyangoz araç ıstakoz sepetindeki yengeçler gibi, uzun bacaklarını birbirlerinin gövdesine kenetleyip geçici bir üs oluşturmuştu. *Ganimet Böceği* bu düğümün içine giriverdi ve karnından çıkan bir bağlantı tüpü, ortadaki salyangoz *Hayalet Pire*'nin giriş kapağına kilitlendi.

Mukoza, Şiş ve Tom merdivenden tırmanıp, ekşi ekşi kokan, havasız ortama geçerlerken, kapağın yanında bekleyen uzun boylu genç, "Amca'nın yeni çaylağı bu mu?" diye sordu. Tom'un, Amca'nın çetesinde şimdiye dek gördüğü yaşça en büyük oğlandı ve sanki delikanlının anlayamayacağı bir espri biliyormuş gibi tuhaf, alaysamalı bir gülüşle onu tepeden tırnağa süzüyordu.

"Çakal Tüneği'ndeki mahkum Hester Shaw, Tom'un kız arkadaşı," diye açıklamaya girişti Mukoza.

"Ya, ya. Amca'nın mesaj-balığı buraya sizden çok önce ulaştı. Bu çifte kumrularla ilgili her şeyi duydum. Merhamet görevi, ha?"

Döndü, dar bir geçitten ilerledi. Üçü birlikte peşine takıldılar. Mukoza, "Adı Lapina," diye fısıldadı Tom'a. "İlklerden biridir."

"Neyin ilki?"

"Amca'nın Grimsby'ye getirdiği ilklerden. Liderlerden biri. Amca, aşırdıklarının yarısını alıkoymasına izin verir onun. Amca'nın sağ koludur."

Amca'nın sağ kolu, yükten arındırılıp gözetleme istasyonuna dönüştürülmüş bir ambara götürdü onları. Lapina'dan daha genç, ama Mukoza'yla Şiş'ten büyük diğer oğlanlar, ya sıkılmışçasına aylak aylak dolanıyor ya da kısık mavi ışığın altında, kumanda masalarına eğilmiş, bütün bir duvarı kaplayan bir dizi yuvarlak ekrana bakıyorlardı. İçerisi

Telegram: @cinciva

kalabalıktı. Mukoza bir göreve bu kadar çok sayıda oğlanın gönderildiğini daha önce hiç duymamıştı. Amca, sırf casusluk uğruna niye bunca oğlan göndersindi? Hem, ekranların çoğu neden kapalıydı?

"Burada yalnızca üç yengeç çalışıyor!" dedi Mukoza. "Biz Anchorage'da otuz tane çalıştırıyorduk!"

"Eh, bu görev kentlileri soymaya benzemez, salyangoz çocuk," diye lafı yapıştırdı Lapina. "Yeşil Fırtına çetin cevizdir. Her an her yerde nöbetçiler, silahlar var. İçeriye yengeç-kamera sokmanın tek yolu, batı kanadında kullanılmayan bir tuvaletin kanalizasyon borusundan çıkarmak. Oradan üç kamera yürütüp ısı kanallarına sokmayı başardık, ama Vasatlar sesleri duyunca işkillendiler; bu yüzden, kameraları hareket ettiremiyoruz, yenilerini sokmayı da denemedik. Amca, geliştirdiği son modelleri göndermeseydi o içerideki üçü de olmazdı -ardında kablo sürünmeyen, uzaktan kumandalı tipler. Fazladan birkaç özelliği daha var."

Yine o gülüş. Mukoza, uzun kumanda masalarına göz attı. Kirli kahve fincanlarının arasında, zaman çizelgeleri, vardiya listeleri ve Yeşil Fırtına muhafızlarının alışkanlıklarını içeren yığınla not duruyordu. Mukoza'nın gözüne, elastik kapaklı, iri, kırmızı düğmeler ilişti. "Bu düğmeler ne işe yarıyor?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez!" dedi Lapina.

"Ee, sence yukarıda neler oluyor?" diye sordu Şiş.

Lapina kanaldan kanala gezinip, omuz silkti. "Bilmem. Amca'nın en çok merak ettiği yerlere, laboratuvara ve Bellek Odası'na henüz giremedik bile. Ana hangara kulak misafiri olabiliyoruz, ama neler dönüyor her zaman anlayamıyoruz. Normal insanlar gibi Anglice ya da Kuzey dilinde konuşmuyorlar. Havasperanto ya da birtakım gülünç doğu dillerinde anlaşılmaz biçimde geveleyip duruyorlar. Şuradaki kız, liderleri. (Ekranı esmer bir kafa doldurdu -Kızın ofisinin tavanındaki havalandırma ızgarasından, acayip bir açıdan, bulanık bir görüntüydü. Tom'a, Batmunkh Gompa'da ona aşırı kaba davranan kızı anımsattı.) Delinin teki. Ölmüş bir arkadaşından hâlâ hayatta gibi söz ediyor. Amca onunla çok ilgilendi. Bi'de, bu sevimli tip var..."

Tom'un soluğu kesildi. Lapina'nın işaret ettiği ekranda kuyu benzeri, derin bir odanın zemininde büzülmüş oturan biri vardı. Görüntü öyle bulanık ve karanlıktı ki, uzun süre bakılınca insana benzemekten çıkıyor,

Telegram: @cinciva

soyut şekiller bulamacında eriyordu; ama Tom'un uzun süre bakmasına gerek yoktu.

"Hester bu!" diye bağırdı.

Yitik Oğlanlar birbirlerini dürterek sırıtıp kıkırdaştılar. Ekranlarında Hester'ın yüzünü görmüşlerdi; birinin ondan hoşlanması büyük bir şaka olabilirdi.

Tom ekrana doğru eğilerek, "Ona ulaşmalıyım," dedi; ekranın camından içeri uzanabilse, ona dokunup orada olduğunu bildirebilseydi keşke.

"Ah, ulaşacaksın," dedi Lapina. Tom'u kolundan tutup bir ara kapıdan geçirdi; duvarları tüfek, kılıç ve mızrak raflarıyla dolu küçük bir bölmeye soktu. "Hepimiz hazırız. Amca'dan komutları aldık. Planlarımızı yaptık." Küçük bir gaz tabancası seçip Tom'a uzattı, sonra da küçük, acayip bir metal alet verdi. "Maymuncuk," dedi.

Tom arkasında, kumanda odasında artan bir hareketlenme duydu. Kimse sıkkın görünmüyordu artık; aralık kapıdan, oğlanların ellerinde kağıtlar ve notluklarla sağa sola koşuştuklarını, kamera kumanda masalarındaki devreleri açıp, kulaklıkları denediklerini gördü. "Beni şimdi içeriye göndermiyorsun ya?" diye sordu. "Hemen şimdi değil, hı?" Kendini hazırlamaya zamanı olacağını, hatta Yitik Oğlanlar'ın Çakal Tüneği yerleşimiyle ilgili öğrenebildikleri kadarını ona kısaca anlatacaklarını falan sanmıştı. Gelir gelmez harekete geçmeye zorlanacağını düşünmemişti.

Ama Lapina onu yine kolundan tuttu, kumanda odasından gerisingeri geçirip, karmaşık koridorlardan sürüklemeye başladı. "Şu andan iyisi yoktur," dedi.

Çakal Tüneği'nin batı tarafındaki kayalıklardan aşağıya, eski bir metal merdiven sert dönüşlerle iniyor; dibinde, uzun kaya çıkıntılarının siperindeki demir bir iskele, çatlayıp köpüren dalgalara doğru uzanıyordu. Eski korsanlık günlerinde bazen erzak tekneleri bağlanırdı buraya, ama Yeşil Fırtına adayı ele geçireli beri gelen giden olmamış, pasın ve hırçın denizin aşındırdığı iskele ilgiden uzak, harap kalmıştı.

Güneş ufuktaki kalın sis tabakasının içine battığı sırada, *Ganimet Böceği* iskelenin gölgesinde yüzeye çıkıverdi. Neredeyse yaprak

Telegram: @cinciva

kıpırdamıyordu, ama deniz hâlâ çok kabarıktı; öyle ki, manyetik kelepçeler iskeleye yapışırken, köpük köpük dalgalar salyangozun kabuğunu dövüyordu.

Tom ıslak pencerelerden dışarıya, ondan hayli yüksekteki binaların ışıklarına baktı, midesinin kalktığını hissetti. Grimsby'den gelirken, her şeyin yolunda gideceğini tekrarlayıp durmuştu kendine, ancak şimdi, iskelenin altında dalgayla inip kalkarken, değil Hester'la kaçmak, bu Yeşil Fırtına kalesine girebileceğine bile inanmıyordu.

Keşke Mukoza yanında olsaydı; ama Lapina, Mukoza'yı *Hayalet Pire*'de bırakıp, *Ganimet Böceği*'ne kendisi kumanda etmişti. Bağlantı tüpünde ona sarılarak, "İyi şanslar!" demişti Mukoza ve Tom, şansa ne kadar ihtiyacı olduğunu ancak fark ediyordu.

"Merdivenler, elli metre kadar yukarıda bir kapıya çıkıyor," dedi Lapina. "Nöbetçi yok, çünkü denizden bir saldırı beklemiyorlar. Kapı kilitli olacaktır, ama aletlerimizin baş edemeyeceği bir şey değil. Maymuncuk yanında mı?"

Tom paltosunun cebini yokladı. Büyük bir dalga *Ganimet Böceği*'ni kaldırıp döndürdü. "Tamam o zaman," dedi sinirli sinirli -Geri dönmek için çok mu geçti acaba?

"Burada bekliyor olacağım," diye söz verdi Lapina, yine o kuşku uyandırıcı, belli belirsiz gülüşüyle. Tom ona güvenebilmeyi isterdi.

Hester'dan başka şey düşünmemeye çalışarak, hızlı hızlı tırmandı iç merdiveni; tepesindeki kalede var olan askerleri ve silahlarını bir an için olsun aklına getirirse, cesaretini yitirebilirdi çünkü. Gövde kapağını hızla açarken, *Ganimet Böceği*'ne çarpıp geçen bir dalga onu buz gibi suyla sırılsıklam etti; şimdi gövdenin üstüne, karanlık ve dondurucu açık havaya çıkmış, denizin gürültüsüyle çevrelenmişti. Yeni bir dalga daha kabarınca, iskelenin altındaki payandalara sindi hemen, sonra da el yordamıyla iskele üstüne çıktı. Sırsıklam olmuş, şimdiden titremeye başlamıştı. Basamaklara doğru koştu, ipleri gerilen iskele, onu üstünden atmaya çalışan bir hayvan gibi şiddetle sarsıldı.

Yukarıda ısınma şansı bulma umuduyla hızlı hızlı çıktı basamakları. Tepesinde, alacakaranlığın içinde kuşlar dönüyor, hareketleri Tom'u ürkütüyordu. *Yalnızca Hester'ı düşün,* diye tekrarlayıp durdu kendine, ama onunla geçirdiği en güzel günleri anımsamak bile, gitgide artan korkusunu bastırmaya yetmedi. Düşünmekten tamamen vazgeçmeyi deneyip,

Telegram: @cinciva

yapması gereken bir işi olduğunu hatırlattı kendine, ama düşünceler zihnine sızmaya devam etti. Bu bir intihar göreviydi. Amca onu kullanıyordu. Tünek'e bir casus sokmanın gerekliliğiyle ilgili öykünün, gerçeğin tamamı olmadığından emindi artık. Onca silahla dolu bir dinleme noktası! Silahları görünce, Mukoza nasıl da şaşırmıştı. Tuzağa düşürülmüştü Tom. Kurallarını kavrayamadığı bir oyunda piyondu. Belki doğruca Yeşil Fırtına'ya teslim olmalıydı; nöbetçilere seslenip pes etmeliydi. Herkesin dediği kadar kötü olmayabilirlerdi -Hem, Hester'ı görme şansı çıkardı en azından...

Alacakaranlığın içinden siyah bir şey alçaldı. Tom kollarını kaldırıp gözlerini sıkıca kapayarak, yüzünü diğer yöne çevirdi. Boğuk bir çığlık duydu ve başında bir gaga darbesi hissetti; küçük bir çekiç vurmuş gibi, acı veren şiddetli bir darbe. Sonra kanat çırpma sesleri ve ardından hiçbir şey. Tom yukarıya ve çevresine bakındı. Bunu duymuştu; yuvalama bölgelerine yaklaşanlara saldıran deniz kuşları vardı. Çok tepelerde, çöken karanlığın içinde binlercesi dönüp duruyordu. Diğerlerinin de aynı fikre kapılmamasını umarak basamakları daha hızlı tırmanmaya koyuldu.

Birkaç basamak daha çıkmıştı ki, kuş, gırtlağından uzun bir çığlık koyvererek, yandan yeniden saldırıya geçti. Tom bu kez onu daha iyi görebilmişti; yırtık pırtık bir pelerine benzeyen, pis geniş kanatları vardı, açık gagasının üstünden gözleri yemyeşil ışıldıyordu. Tom ona yumruğu ve koluyla vurunca, savrulup gitti. Basamakları aceleyle çıkmaya devam ederken, bir sızı hissetti -Elindeki üç uzun kesikten kan fışkırıyordu. Bu ne tür bir kuştu böyle? Pençeleri, en kaliteli deriden eldivenlerini delip geçmişti!

Bir çığlık daha yükseldi; tepedeki kuşların gürültüsünü bastıracak kadar yakın ve kulak tırmalayıcıydı. Tom'un başının çevresinde kanatlar çırptı, yüzüne ve saçlarına bir tüy karmaşası sürüdü. Bir kimyasal kokusu aldı ve bu kez, kuşun gözlerindeki yeşil parıltının yukarıdaki ışıkların yansıması olmadığını fark etti. Lapina'nın verdiği silahı çıkarıp bir tane geçirdi ona. Şey, rüzgarla savrulup gittiyse de, bir an sonra daha fazla pençe kafa derisini tırmalamaya başladı -İki yaratık birden ona saldırmıştı.

Kuşlar -bunlar *gerçekten* kuşsa- çevresinde çığlık çığlığa didişip, arada başına ya da boynuna hamle yaparken, Tom yukarıya, daha yukarıya koşmaya başladı. Yalnızca iki taneydiler -Diğerleri kendi hallerinde adanın tepesinde dönüyorlardı. Yalnızca iki taneydiler ama iki taneyle bile baş

Telegram: @cinciva

etmek zordu. Jilet bıçağı pençelerinde ve gıcırdayan metal gagalarında küçük parıltılar çakıp sönüyor; kanatları fırtınada bayrak gibi vurup çırpınıyordu. "İmdat!" diye bağırdı Tom anlamsızca, "Çekil! Çekil!" Aşağıya koşup, bekleyen salyangozun güvenliğine sığınmayı düşündü ama, arkasını dönünce kuşlar yüzüne doğru daldılar; hem kapıya iyice yaklaşmış, çıkması gereken yalnızca bir grup basamak kalmıştı.

Kesik eldivenli ellerini havaya kaldırıp başını korumaya çalışarak, buzlanmış basamaklarda kaya kaya tırmanmaya devam etti. Yüzünden aşağıya ılık kan damlaları aktığını hissediyordu. Biten günün son ışığında kapıyı önünde gördü, kendini ona doğru fırlattı, ama durmaksızın dürten gagaları ve kesici pençeleri kovalamaya çalışmaktan, maymuncuğu bulamıyordu. Çaresizlik içinde silahı doğrultup yukarıya doğru nişan aldı. Tatsız bir çatırtı yankılandı kayalıklarda ve yeşil gözlü kuşlardan biri, arkada uzun bir duman bulutu bırakarak aşağıya düştü, köpüren dalgalara gömüldü. Diğeri geri çekildiyse de, sonra yine saldırdı. Tom yüzünü korumaya çalışırken, silah kanlı ellerinin arasından kaydı, korkuluğun üstünden sekip karanlığın içinde yitip gitti.

Bir projektörün keskin beyaz ışığı kayalık yüzeye vurup, kanatlar ve dalgalanan gölgeler girdabı içindeki Tom'a saplandı. Delikanlı kapıya sindi. Bir siren, ardından bir tane, bir tane daha uğuldamaya başladı; yankıları kayalıklarda uzadı. "Lapina!" diye bağırdı Tom. "Mukoza! İmdat!"

Her şey nasıl bu kadar çabuk, bu kadar kötü gidebilirdi.

Ganimet Böceği'nin telsizinde bir ses cazırdadı: "Onu yakaladılar."

Lapina sakince başını salladı. Amca ona, muhtemelen böyle olacağını söylemişti. "Yengeçleri harekete geçirin," dedi telsize. "Onlar Vasat'ın kendi başına davrandığını çakana kadar, birkaç dakikamız var ancak."

Düğmelere basmaya, anahtarları çevirmeye başladı. Gövdenin üstündeki bir kapak açıldı ve yıpranmış bir kargo balonu serbest kaldı. Balon, adanın tepesindeki kuş sürüsü ve projektör ışığı fırtınasına doğru sürüklenirken, *Ganimet Böceği*'nin mıknatısları birer birer iskeleden ayrıldı; salyangoz bacaklarını katladı ve köpüklü dalgalara taş gibi battı.

Telegram: @cinciva

Metal kapı açıldı, sapsarı bir ışık Tom'un yüzünde patladı. Kuşlardan kurtulduğuna öyle sevinmişti ki, muhafızların tutup yakalaması ferahlattı onu. Kollarını sırtına sabitleyip debelenen bacaklarını sıkıca tuttular; otomatik bir acı-vericinin namlusunu çenesinin altına dayadı biri. "Teşekkür ederim," çıkıyordu ağzından sürekli ve onu yaka paça içeri sokarlarken de, kapıyı çarpıp soğuk zeminin üstüne fırlatırlarken de, "Affedersiniz," deyip duruyordu. Sesler alçak tavanda çınlarken, onu kaldırıp taşıdılar ve oturttular. Dışarıda roketatarlar ateş ediyordu. Doğu aksanlarıyla ve anlayamadığı pek çok bölgesel deyişle karışık Havasperanto dilinde konuşma sesleri geliyordu.

"Yalnız mı?" Tuhaf bir şekilde tanıdık bir kadın sesi.

"Öyle olduğunu sanıyoruz, Komutan: (şey) onu merdivende buldu."

Kadın yeniden konuştu. Tom onun ne söylediğini duyamadı, ancak buraya nasıl geldiğini sormuş olmalıydı, çünkü diğer seslerden biri, "Balonla. İki kişilik bir balon. Topçular vurup indirdi onu," diye yanıt verdi.

Sövgüye benzer bir şey söylendi. "Gözetleme kuleleri geldiğini neden görmedi?"

"Nöbetçi, balonun birdenbire ortaya çıktığını söyledi."

"Balon yoktu ki," diye fısıldadı Tom, aklı karışmıştı.

"Mahkûm, Komutan..."

"Şuna bir bakalım..."

"Affedersiniz," diye geveledi Tom; diline kan tadı geldi. Birisi yüzüne fener tuttu; yeniden görebildiğinde, o Sathya'ya benzeyen kızı üstüne eğilmiş buldu -Yalnızca Sathya'ya benzemiyordu, Sathya'nın *ta kendisiydi*. "Merhaba. Teşekkür ederim. Affedersiniz," diye fısıldadı Tom. Kız; kan ve ıslak saç tutamları gerisindeki yüze dikkatle bakınca, gözleri fal taşı gibi açıldı, Tom'u tanıyınca da, çakmak çakmak kısıldı.

Aylardır izleyecek şey bulamayan Yitik Oğlanlar şimdi birdenbire umduklarından çok fazlasıyla karşılaşmışlardı. Vasatlar'ın arasında neler olup bittiğini kestirmeye çalışarak, ekranların önünde itişip durdular. Mukoza onları yarıp geçti, beyaz üniformalı bir muhafız kalabalığı arasında hızla yürütülen Tom'u fark etti. Bir başka ekranda, komutanın ofisi boş görünüyordu; yarım kalmış akşam yemeği masasının üstündeydi.

Telegram: @cinciva

Üçüncü bir ekranda, havacılar büyük hangarda havagemilerinin yanında toplanıyorlardı -Yeşil Fırtına, Tom'un gelişini bir saldırı olasılığı olarak değerlendirmiş gibiydi. Diğer ekranlar kırpışan bir karanlıkla kaplıydı. Onlarca uzaktan kumandalı yengeç, Çakal Tüneği'nin kanalizasyon ağzında hazır bekletiliyordu; yukarıya üssün içine süzülmeleri için Yitik Oğlanlar bu kargaşadan yararlanıyorlardı. Kırık bir tuvaletin içinden kaynayan minik makineler, bir havalandırma deliğine dalıp, güvenlik ızgaraları ve etkisiz sensörler arasından yol bularak Tesis'in kanallarına ve bacalarına yayılırken, gürültülerini kesik kesik öten sirenler bastırıyordu.

Tüm bunlar olurken, *Ganimet Böceği*'nin geri dönmesiyle merkezin sarsıldığını hissetti Mukoza. Kısa bir an sonra Lapina bağlantı tüpünden içeri girdi, gergin ve heyecanlıydı; Yeşil Fırtına'nın ne kadar zamanda tepki verdiği hakkında sorular sıraladı.

"Hızlılar," diye yanıt verdi oğlanlardan biri.

"Amca kontrol için iyi ki içeriye beni göndermedi!"

"Merdiveni bir tür eğitimli kuşlar koruyor, alarma onlar neden oldu."

"Bunlara karşı hazırlıklı olalım biz."

Mukoza, delikanlı dönüp bakana kadar Lapina'nın paltosunun kolunu çekiştirdi durdu. "Tom'u bekliyor olman gerekiyordu!" diye bağırdı. "Kaçarsa ne olacak? *Ganimet Böceği* olmadan oradan nasıl kurtulacak?"

Lapina, onu itip uzaklaştırdı. "Erkek arkadaşının işi bitti, Vasat Sevdalısı," dedi. "Üzülme. Her şey Amca'nın planladığı gibi gidiyor."

Kilitte anahtarlar döndü, kapı tekmeyle açıldı. Gürültü Hester'ı uykusundan sıçrattı. Sürünerek doğrulduysa da, Sathya fırtına gibi hücreye dalıp onu yeniden yere yıktı. İçeriye doluşan askerler, üstünden sular damlayan sırılsıklam birini sürüklüyorlardı. Hester kim olduğunu bilemedi -hatta Sathya onun ıslak kafasını kaldırıp, kanlar akan, yara bere içindeki suratını gösterdiğinde bile; ama deriden, uzun havacı paltosunu fark edince, *Tom'un da böyle bir paltosu var,* diye geçti aklından ve o olması olanaksızsa da, dikkatle tekrar baktı.

"Tom?" diye fısıldadı.

"Şaşırmış gibi davranma!" diye haykırdı Sathya. "Onu beklemediğine inanmamı mı istiyorsun? Senin burda olduğunu nereden bildi? Neler

Telegram: @cinciva

planladın? Kimin için çalışıyorsun?"

"Hiç kimse için!" dedi Hester. "Hiç kimse için!" Muhafızlar Tom'u onun yanına zorla diz çökertirken Hester ağlamaya başladı. Tom onu kurtarmaya gelmişti ve fena korkmuş, fena yaralanmış görünüyordu; en kötüsü de Hester'ın ne halt karıştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu: Buraya kadar onca yolu onu kurtarmak için gelmişti, ama Hester kurtarılmayı hiç hak etmiyordu. "Tom," diye hıçkırdı.

"Sana güvenmiştim!" diye bağırdı Sathya. "Masumu oynayıp, kendimden kuşkuya düşürdün beni -tıpkı zavallı Anna'ya yaptığın gibi; meğer barbar suç ortağın yoldaymış o sırada! Planın neydi? Sizi bekleyen bir gemi mi var? Blinkoe da sizinle işbirliği mi yapmıştı? Bence, Popjoy'u kaçırıp, o iğrenç kentlerinizden birine götürecektiniz ki, İz Sürücüler *onların* olsun, ha?"

"Hayır, hayır, hayır, her şeyi tersinden anladın," diye ağladı Hester, ama belli ki, söyleyebileceği hiçbir şey, Tom'un beklenmedik gelişinin herhangi bir Mobilik Karşıtı entrikanın parçası olmadığına ikna edemeyecekti kızı.

Tom'sa çevresindekileri kavrayamayacak kadar üşüyordu ve şoktaydı, ama Hester'ın sesini duyunca başını kaldırdı, yanında yere çökmüş buldu onu. Ne kadar çirkin olduğunu unutmuştu.

Derken, Sathya delikanlıyı saçından yakalayıp başını eğmeye zorladı, ensesi açıldı. Tom, kızın kılıcının kınından çıktığını duydu, tavandaki kanallarda tangırtılar ve tırmalamalar işitti ve Hester'ın 'Tom!" dediğini duydu. Gözlerini kapattı.

Kınından çekilen kılıç Yitik Oğlanlar'ın ekranlarında beyaz bir alev yarattı. Entrika, ihanet gibi delice şeyler haykıran Sathya'nın sesi yengeç telsizlerinde tenekemsi tınlıyordu.

"Bir şeyler yap!" diye feryat etti Mukoza.

"O yalnızca bir Vasat, Mukoza," diye uyardı onu Şiş, kabalaşmadan. "Karışma!"

"Ona yardım etmek zorundayız! Ölecek!"

Lapina, Mukoza'yı kenara itti. "Zaten ölecekti, sersem!" diye bağırdı. "Bütün o gördüklerinden sonra, Amca gitmesine izin verir mi sandın? Kızı

Telegram: @cinciva

oradan kurtarabilse bile, bana verilen emir, onları sorgulayıp öldürmekti. Tom'dan tek beklenen, dikkati başka yöne çekmesiydi."

"Neden?" diye inledi Mukoza. "Sırf içeriye birkaç kamera daha sokabilmen için mi? Sırf Amca, Bellek Odası'nda neler olduğunu görebilsin diye mi?"

Lapina onu bir yumrukta kumanda panelinin üstüne savurdu. "Amca, Bellek Odası'nda neler olduğunu aylar önce çözdü. Onlar yalnızca kamera değil. Onlar bomba. Onları belli alanlara yerleştirip, Vasatlar'ın sakinleşmesini bekleyeceğiz birkaç saat; sonra da hepsini patlatıp içeri girecek ve biraz gerçek hırsızlık yapacağız."

Mukoza kameralara baktı, burnundan akan kan ağzına gelmişti. Diğer oğlanlar, sanki Vasatlar için gereğinden fazla kaygılanmak grip gibi bulaşıcıymışçasına uzaklaştılar ondan. Kumanda panelinin üstünden doğrulurken, elinin yanındaki kapaklı kırmızı düğmeler grubunu gördü. Bir an onlara bakakaldı. Bunlara benzer kumandalar hiç görmemişti daha önce, ama ne işe yarıyor olmaları gerektiğini tahmin edebiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı biri. "Henüz değil!"

Onu yakalamalarına fırsat kalmadan, Mukoza yapabildiğince çok kapağı kaldırıp yumruklarını düğmelere indiriverdi.

Ekranlar karardı.

Telegram: @cinciva

28
RÜZGÂR EKEN FIRTINA
BİÇER

Bir şey ona arkadan vurdu ve, *Buraya kadarmış, öldüm,* diye düşünerek öne, soğuk zemine yüzükoyun kapaklandı; ama ölmemişti, yanağına değen taşın nemini hissedebiliyordu ve kendini döndürünce, tavanın patlayıp çöktüğünü gördü -Moloza ve kalkan toza bakılırsa büyük bir patlamaydı, bir gürültü kopması gerekirdi ama hiçbir şey duymamıştı, hatta hâlâ bir şey duymuyordu; oysa çatıdan epeyce iri parçalar düşmeye devam ediyor, insanlar el fenerlerini sallayarak havayı döverlerken, ağızları kocaman açık bağırıyorlardı, hayır, kafatasının içinde bir inilti, bir ıslık ve vızıltı dolanıyordu, hapşırınca da ses çıkmadı, ama sıcak, küçük parmaklar elini tutup çekti onu, başını kaldırıp baktı, bir el fenerinin titrek ışığında Hester, bembeyaz, aydınlatılmış bir kendi heykeli gibiydi, ama dudakları delikanlıya bir şeyler söylüyor, elleri çekiştirip çekiştirip duruyor, kapı tarafına işaret ediyordu ve Tom, sırtına düşen şeyin altından sürünüp çıkınca, bunun Sathya olduğunu gördü; acaba kötü mü yaralanmıştı, ona yardım etmeli miydi, ama Hester onu kapıya doğru sürüklüyor, öldükleri apaçık belli gövdelere takılıp tökezleyerek, sanki patlama onun içinde gerçekleşmiş gibi tütmeyi sürdüren, tamamen parçalanıp açılmış bir ısı kanalının kalıntılarının altından eğilerek ilerliyorlardı ve Tom dönüp arkasına baktığı sırada birisi ona silah ateşledi, çıkan kıvılcımı gördü, merminin kulağına değip geçtiğini hissetti, ama onun da sesini duyamadı.

Derken, bir merdivenden aşağıya uçarcasına indiler. Kapılardan geçtiler. Onları ses çıkmadan çarptılar arkalarından. Soluklanmak için durdular, iki büklüm öksürdüler ve Tom neler olduğunu kavramaya çalıştı. Patlama - ısı kanalı...

"Tom!" Hester ona iyice sokulmuştu, ama sanki suyun altından bağırıyormuş gibi, sesi çok uzaktan geliyor, dağılıyor ve titriyordu.

"Ne?"

Telegram: @cinciva

“Gemi!” diye bağırdı. “Gemin nerede senin? Buraya nasıl geldin?”

“Denizaltıyla,” dedi, “ama gitmiştir mutlaka.”

“Ne?” Hester da onun kadar sağırdı.

“Gitmiştir!”

“Ne?” Koridorun öteki ucunda toz dumanın arasında fener ışıkları parladı. “*Jenny*’yi alalım!” diye bağırarak, Tom’u bir başka merdivene doğru itmeye başladı Hester. Her taraf, geçtikleri koridor kadar karanlık ve duman içindeydi; yalnızca hücrede değil, başka yerlerde de patlamalar olduğunu anladı Tom. Bazı koridorlarda ışıklar hâlâ titreşiyordu, ancak çoğunda enerji kesilmişti. Korkmuş ve şaşkına dönmüş askerler gruplar halinde, ellerinde fener koşuşuyorlardı. Tom ve Hester, geldiklerini kolayca görebiliyor, derin kapı girişlerine sığınarak ya da moloz yığılı yan geçitlere dalarak saklanıyorlardı. Tom’un işitme duyusu yavaş yavaş geri döndü; kulağının içindeki ıslık yerini, endişeyle sürekli öten alarmlara bıraktı. Yanlarından acele acele birileri -bu kez havacılar- geçiyordu ki, Hester delikanlıyı bir merdiven ağzına ittirdi. Havacılar geçip gittikten sonra, “Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum,” diye homurdandı. “Karanlıkta her şey çok farklı görünüyor.” Yüzü tozdan alaca alaca, Tom’a baktı. Güldü. “O patlamayı nasıl becerdin?”

Lapina’nın hayatı boyunca verdiği en zor karar olmuştu. Aşağıda, *Hayalet Pire*’de, panik içinde, boş ekranlara bakakaldığında, bir an aklını oynattığını sandı. Amca’nın tüm planları mahvolmuştu! Yaptıkları her şey yerle birdi! Yengeçlerin çoğu, daha yerlerini alamadan patlamıştı!

Oğlanlardan biri, “Ne yapacağız, Lapina?” diye sordu.

Yapabilecekleri iki şey vardı yalnızca. Eve gitmek -ki, eli boş döndükleri için Amca onların derisini yüzecekti. Ya da şanslarını denemek.

“Şansımızı deneyeceğiz,” diye karar verdi ve oğlanlar, başlarına fenerler takıp, silah, ağ, alet edevat kapmak için koşuşmaya başlayınca, gücünün geri geldiğini hissetti Lapina; Mukoza’yı kumandalardan uzağa sürükledi. “Şiş, Top-sürü, siz kameraların başına geçin -sen burda bekle; diğerleri benimle gelsin!”

Böylece, Yeşil Fırtına panik içinde tartışarak, yengeçlerin yol açtığı yangınlarla mücadeleye çalıştığı sırada, projektörler gökyüzünü deler,

Telegram: @cinciva

roket birlikleri hayali saldırganları yaylım ateşine tutarken, özel tasarım, pırıl pırıl bir salyangoz dinleme merkezinden çözüldü ve iskeleye doğru süzüldü. Dışarı fırlayan Yitik Oğlanlar, Tom'un bir saat önce tırmandığı aynı merdivenlerden yukarıya hızlı hızlı, sessizce koşmaya başladılar.

Tepeye yaklaştıklarında bir İz Sürücü Kuş onları yakaladı, oğlanlardan biri çığlıklar atarak, korkuluklardan aşağıya, kıyıyı döven dalgaların içine düştü. Bir başkası, kayalıkların üstündeki bir mevziden açılan ateşle göğsünden vuruldu ve Lapina, oğlanın işini bitirmek zorunda kaldı; çünkü Amca'nın emrine göre, geride Vasatlar'ın sorgulayacağı biri bırakılamazdı. Derken kapıya ulaştılar, içeri girip, çizdikleri plan krokisini izleyerek Bellek Odası'na doğru ilerlediler -Bu kavşak noktasını ve kaçış yolunu korumak için geride oğlanlar bırakmışlardı. Panik içindeki Yeşil Fırtına askerleri yalpalayarak dumandan çıkıverince, Yitik Oğlanlar hepsini öldürdüler, çünkü bu da Amca'nın emriydi: Geride tanık bırakma.

Bellek Odası'nın muhafızları kaçmıştı. Kapıdaki okkalı kilitler Lapina'nın bir an cesaretini kırdıysa da, enerji kesikti, tüm gücüyle yüklenince, kapı ardına dek sessizce açıldı. Yitik Oğlanlar'ın baş fenerleri, ortadaki platforma ulaşan köprüyü aydınlattı -Birisi, kafese kapatılmış vahşi gibi gezinip duruyordu orada. Pırıl pırıl parlayan bir tunç maske ansızın ışığa doğru döndü.

Hepsi birden ürküp geri kaçtılar. Neyi çalmaya gönderildiklerine ilişkin bir tek Lapina'ya bilgi verilmişti, ama o bile tam nasıl bir şey olduğunu görmemişti. Amca, onu bu şeyle yüz yüze gelmemesi konusunda uyarmıştı; *Onu hazırlıksız yakalayın,* diye emretmişti, *yukardan ya da arkadan; ne olduğunu anlayamadan ağı üstüne atıp, kelepçeleyin*. Ancak şu anda bunlara zaman yoktu; zaten olsaydı bile, Lapina işe yarayacağından emin değildi. Bu şey çok *güçlü* görünüyordu! Hayatında ilk kez, Amca'nın gerçekten de en iyisini bildiğinden kuşku duydu Lapina.

Elinden geldiğince, korkusunu hissettirmemeye çalıştı. "İşte bu," dedi. "Amca'nın istediği şey bu. Haydi, onu araklayalım."

Yitik Oğlanlar, Amca'nın onları donattığı silahları -bıçak, halat, zincir, manyetik kelepçe ve ağır ağları yukarı kaldırıp, köprüde yandan yandan ilerlemeye başladılar.

İz Sürücü ellerini esneterek, onları karşılamaya geldi.

Telegram: @cinciva

Atış sesleri patlayıp çağıldadı, ancak, basık koridorlar boyunca seken yankıların birbirine girmesi nedeniyle, hangi yönden geldiklerini söylemek zordu. Tom ve Hester hava üssünün, kızın zihnindeki hayali haritasını izleyerek koştular. Cesetlerin yanından geçmeye başladılar: Üst üste yığılmış üç Yeşil Fırtına askeri ve ardından, siyah yün başlığının altında sapsarı saçları çalı gibi, koyu renk toplama giysiler içinde bir delikanlı. Tom ilk şok ânında onu Mukoza sandıysa da, bu oğlan ondan yaşça daha büyük ve daha iriydi -Lapina'nın ekibinden biriydi. "Yitik Oğlanlar burada!" dedi Tom.

"Onlar kim?" diye sordu Hester. Tom yanıt vermedi; neler olup bittiğini ve kendisinin, bütün bu işin içinde nasıl bir rol oynadığını kavramaya çalışmakla meşguldü. Hester'ın yinelemeye hazırlandığı soruyu bir gürültü bombardımanı kesti, yakınlarda bir yer gümbürdedi; önce grup halinde ama zayıf, giderek seyrek ama çılgınca ve çığlıklarla yükselen ateş sesleri, en sonunda coşan haykırışlar ve sessizlik.

Hatta, sirenler bile susmuştu.

"Neydi *o*?" diye sordu Tom.

"Nerden bilebilirim?" Hester, ölü Yitik Oğlan'ın fenerini aldı, Tom'u da arkasından sürükleyerek bir başka merdiven boşluğuna daldı. "Haydi, hemen çıkalım burdan..."

Tom memnuniyetle izledi onu. Kızın elini elinde hissetmeyi, onun tarafından yönlendirilmeyi seviyordu. Ona söylemeli miydi bunu, geçmişte Anchorage'da olandan dolayı özür dilemeli miydi o an; ama Tom daha tek laf edemeden merdivenin sonuna ulaştılar; Hester durdu, sık sık soluyarak, sessiz ve kıpırtısız beklemesini işaret etti.

Bir tür giriş odasına varmışlardı, yuvarlak metal bir kapı ardına dek açık duruyordu.

"Tanrılar, Tanrıçalar aşkına!" dedi Hester usulca.

"Ne?"

"Enerji! Kilitler açılmış! Elektrikli bariyer! Kaçmış!"

"İyi de, *ne*?"

Derin bir nefes alıp dikkatle kapıya doğru ilerledi. "Gel!" dedi Tom'a. "Buradan hangara çıkan bir yol var..."

Birlikte kapıdan içeri girdiler. Başlarının hemen üstünde, yoğun bir silah dumanı beyaz bir tente gibiydi. Gölgelerde bir sıvı damlıyordu. Hester feneri köprüye tuttu, ışık kan birikinti ve lekelerini yaladı, bir dehşet

Telegram: @cinciva

dansının figürleri gibi görünen kanlı ayak izlerinin üstünden ve kavisli yüksek tavandan aşağıya düşen kan damlalarından geçti. Köprüde yatan şeyler vardı. İlk bakışta eski giysi yığınları gibiydi, ama yakından bakınca eller, yüzler seçiliyordu. Tom bu yüzlerden bazılarını dinleme merkezinden tanıdı. İyi de, buraya niçin gelmişlerdi? Onlara ne olmuştu? Denetleyemediği bir titremeye tutuldu.

"Yok bir şey," dedi Hester; fenerini ortadaki platformda gezdirdi. Tam ortasında bir koza gibi terk edilmiş, kanla sırılsıklam, gri bir cüppeden başka şey yoktu. İz Sürücü gitmişti; hiç kuşkusuz, tepelerindeki oda ve koridor labirentinde taze kurbanlar peşindeydi. Hester yine Tom'un elini yakaladı, onu hızla mekanın dış kenarından dolandırıp, İz Sürücü'nün iyi günlerinde, Sathya ve diğerleriyle sık sık geçtiği kapıya götürdü. İlerdeki merdivenlerde hava, hayalet sesleri çıkarırcasına hafif hafif inliyordu. Hester, arkasından gelen Tom'la birlikte basamaklardan hızla inerken, "Burası *Jenny*'nin konduğu hangara çıkıyor," diye açıkladı.

Basamaklar bitti; yol, keskin bir dönemeçten sonra apansızın genişleyerek hangara ulaştı. Tom, Hester'ın elindeki fenerin titreşen ışığında *Jenny Haniver*'ın yamalı kırmızı torbasının yukarıda asılı durduğunu gördü. Hester duvarda bir kumanda paneli bulup kollardan birini indirdi. Karanlık çatının bir yerlerindeki makaralar gümbürtüyle harekete geçti; hangar ağzındaki dış kanatları yukarı kaldırmak üzere çarklar dönüp halatlar gerilmeye başlayınca, pas tozu yağdı aşağıya. Genişleyen aralıktan dışarıda, kayalık yamaçtan ileriye uzayan dar bir iniş pisti ve sis göründü -Çakal Tüneği'ni çepeçevre kuşatan bir sisin, bembeyaz tepeleri, kıvrımları ve kabaran denizi tül gibi saran bir rüya manzarası. Gökyüzü açıktı, yıldızların ve ölü uyduların ışığı hangarın içine girdi, bağlı duran *Jenny Haniver*'ı ve beton zeminde kanlı ayak izlerini aydınlattı.

Jenny'nin dümen pervanesinin altından, uzun boylu bir siluet öne çıktı, kapıya ulaşan yolu tıkadı. Karanlıkta ateşböcekleri gibi iki yeşil göz belirdi.

"Ah, Quirke!" diye ciyakladı Tom. "Bu o- Bu bir- Olamaz, değil mi?"

"Bu Bayan Fang," dedi Hester. "Ama kendi değil."

İz Sürücü öne doğru çıktı, açık kanatlardan sızan ışığın içine yürüdü. Çelik kol ve bacaklarında, zırhlı gövdesinde, yüzündeki tunç maskede belli belirsiz yansımalar dolaştı, Yitik Oğlanlar'ın faydasız mermilerinin yaptığı göçük ve çiziklerde parıltılar yanıp söndü. İz Sürücü'nün pençelerinden,

Telegram: @cinciva

uzun kırmızı eldivenler gibi ellerine, kollarına bulaşmış oğlanların kanı damlıyordu hâlâ.

İz Sürücü, Bellek Odası'ndaki katliamdan çok zevk almıştı ama Yitik Oğlanlar'ın sonuncusu da öldükten sonra ne yapacağını bilememişti. Silah dumanı ve koridorlardan yankılanan boğuk çarpışma sesleri, İz Sürücü içgüdülerini harekete geçirdiyse de, oradan son çıkma denemesinde karşılaştığı elektrikli bariyerleri anımsayarak açık kapıya yaklaşmaya çekinmişti. Sonunda, anlayamadığı bazı duyguların çekimiyle diğer kapıya yönelmiş, hangara, orada bekleyen eski kırmızı havagemisine gitmişti. Tom ve Hester içeriye daldıklarında o, karanlıkta *Jenny*'nin çevresinde dönüyor, metal parmaklarını geminin kabin kaplamasının dokusunda gezindiriyordu. Pençeleri hızla açıldı yeniden ve o vahşi öldürme arzusu ani bir enerji yüklemesi gibi çatırdadı gövdesindeki elektrik kablolarında.

Tom aprona kaçmayı düşünerek arkasını dönünce, Hester'a çarptı; kız kanlı zemin üstüne sertçe düşüp kaydı. Delikanlı ona yardım için eğildiğinde, İz Sürücü tepelerinde bitivermişti.

Başını kaldırıp o tuhaf, tanıdık yüze bakan Tom, "Bayan Fang?" diye fısıldadı.

İz Sürücü, kanla lekelenmiş betonda yatan kıza doğru çömelmiş delikanlıya baktı ve beyninin makine aksamında anlamsız bir minik anı parçası titreşti -rahatsız edici ve kafa karıştırıcı. Duraksadı, pençeleri seğirdi. Bu oğlanı nerede görmüştü? Odasındaki duvarlarda asılı resimlerin arasında yoktu suratı, ama onu tanıyordu. Maskenin gerisindeki ölü dudaklardan bir isim döküldü.

"Tom Nitsworthy?"

"Natsworthy," dedi Tom.

Yabancısı olduğu o anı İz Sürücü'nün kafatasında yeniden döndü. Bu oğlan neden çok tanıdık geliyor, bilmiyordu; tek bildiği, onun ölmesini istemediğiydi. Bir adım geriledi, sonra bir adım daha. Pençeleri yuvalarına girdi.

"Anna!"

İnce bir çığlık halindeki ses, mağara benzeri hangarın içinde şiddetle yankılanınca, üçünün de kapıya doğru bakmasına neden oldu. Bir elinde fener diğerinde kılıcıyla, Sathya duruyordu orada -Saçları ve yüzü hâlâ sıva tozundan bembeyazdı; başına, patlayan kanaldan bir parça saplanmış, kan akıyordu. Feneri yere bıraktı, hızla sevgili İz Sürücü'süne doğru yürüdü.

Telegram: @cinciva

“Ah, Anna! Her yerde seni aradım! Burada, *Jenny*’nin yanında olacağını tahmin etmeliydim…”

İz Sürücü hareket etmedi, yalnızca aşağıya, Tom’a yeniden bakmak için metal suratını çevirdi. Sathya durakladı, İz Sürücü’nün ayağının dibinde birbirine sokulmuş duranları yeni fark etmişti. “Onları yakalamışsın, Anna! Aferin sana! Onlar düşman, işgalcilerle birlik onlar! Senin katillerin! Öldür onları!”

“Yeşil Fırtına’nın tüm düşmanları ölmeli,” diye katıldı ona İz Sürücü.

“Çok doğru, Anna!” diye üstüne gitti Sathya. “Onları hemen öldür! Diğerlerini öldürdüğün gibi öldür onları!”

İz Sürücü kafasını bir omuzuna doğru yatırdı. Gözlerinin yeşil ışığı Tom’un yüzünü yaladı.

“O zaman ben yaparım!” diye bağıran Sathya, kılıcını kaldırıp, uzun adımlarla ilerledi.

İz Sürücü çok ani bir hareket yaptı. Tom dehşetle haykırdı, Hester’ın kendisine iyice sokulduğunu hissetti. Çelik pençeler fenerin ışığında ışıldadı ve Sathya’nın kılıcı yerde tangırdadı -Eli hâlâ kabzayı sıkıca tutuyordu.

“Hayır,” dedi İz Sürücü.

Kısa bir sessizlik oldu; Sathya, kolunun kesik ucundan inanılmaz hızla fışkıran kana bakakalmıştı. Dizlerinin üstüne çöküp, yüzüstü düşerken, “Anna!” diye fısıldadı.

Dilleri tutulmuş Tom ve Hester, solukları kesilmiş, sanki hareket etmezlerse İz Sürücü onları unutabilirmiş gibi, olabildiğince kıpırtısız ve büzülmüş seyrediyorlardı. Ama İz Sürücü döndü, onlara doğru kayarca yaklaştı yeniden, kan damlayan pençelerini kaldırdı. *Jenny Haniver*’ı göstererek, “Gidin,” diye hışırdadı. “Gidin ve bir daha Yeşil Fırtına’nın yoluna çıkmayın.”

Tom, Hester’a sokulmuş, korkudan donakalmış bir halde bakmayı sürdürüyordu, ancak Hester, İz Sürücü’nün lafını dinleyip yavaşça doğruldu ve Tom’u da sürükleyerek, havagemisine doğru geri geri ilerledi. ‘Tanrılar aşkına, hadisene! Ne dediğini duydun!”

İz Sürücü’yü yan yan geçip *Jenny*’nin borda iskelesini çıkarlarken, kendine gelen Tom, “Teşekkür ederiz,” demeyi başardı.

Uzun süredir bağlı durmaktan, kabinin içi soğuk ve fena kokuyordu ama, Hester çalıştırınca, o eski alışıldık sarsıntıyla canlandı motorlar,

Telegram: @cinciva

gümbürtüleri hangarı doldurdu. Tom, pilot koltuğuna bıraktı kendini; dışarıda durmuş onu izleyen şeye bakmamaya çalışıyordu -İz Sürücü'nün zırhı, seyir ışıklarının yeşil kırmızı yansımalarıyla ışıl ışıldı.

"Gerçekten gitmemize izin verecek mi bu kadın?" diye sordu Tom. Dişleri birbirine çarpıyordu ve öyle şiddetli titriyordu ki, kumandaları zor tutuyordu. "Neden? Neden bizi de diğerleri gibi öldürmedi?"

Hester, aletleri ve ısıtıcıları devreye sokarken, başını salladı. Shrike ve onu kırık otomatlar toplamaya ya da yüzü dağılmış, can çekişen bir çocuğu kurtarmaya iten o tuhaf duyguları gelmişti aklına. Ama, "O bir *kadın* değil, bir şey. Ne düşündüğünü bilmemiz olanaksız," demekle yetindi. "Fikrini değiştirmeden hemen yola koyulalım."

Mengeneler açıldı, motor bölmeleri kalkış konumunu aldı ve *Jenny* rıhtımdan yalpalayarak yükseldi, pervanelerinden birini hangarın duvarına sürterek, geceye doğru yan yan çıktı. İz Sürücü dışarıya, iniş pistine yürüdü; eski havagemisinin, Yeşil Fırtına roket bataryaları onun dost mu düşman mı olduğuna karar verene kadar Çakal Tüneği'nden uzaklaşıp, sisin içine dalışını izledi. Ve o tuhaf anı parçası İz Sürücü'nün zihninde bir güve gibi kanat çırptı -Tom adındaki Tek-Yaşamlı karın içinde diz çöküp eğilmiş, "Bayan Fang! Bu haksızlık! Valentine gözünün kamaşmasını bekledi!" diyordu.

Kısa bir an garip bir tatmin duydu İz Sürücü, sanki bir iyiliğin karşılığını ödemişti.

Çakal Tüneği bir buçuk kilometre geride, sisin içinde kaldığında, "Ne tarafa?" diye sordu Tom; yeniden konuşacak kadar ancak sakinleşmişti.

"Kuzeybatı," diye yanıtladı Hester. "Anchorage. Oraya geri dönmeliyim. Korkunç bir şey oldu."

"Pennyroyal!" diye tahmin yürüttü Tom. "Biliyorum. Oradan ayrılmadan önce her şeyi çözdüm. Kimseye anlatmaya fırsatım olmadı. Onun hakkında yanılmamışsın, Het. Seni dinlemeliydim."

"Pennyroyal mı?" Hester, sanki anlamadığı bir dilde konuşuyormuş gibi baktı Tom'a. Sonra başını salladı. "Arkangel peşlerinde."

"Ulu Quirke!" diye fısıldadı Tom. "Emin misin? Ama Arkangel, Anchorage'ın rotasını nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

Telegram: @cinciva

Hester kumandaların başına geçip rotayı girdi, kuzey-kuzeybatı. Sonra döndü; elleri arkasındaki kumanda panelinin kenarını acıtırcasına sıkıyordu. “Seni Freya’yı öperken gördüm - ve ben - ben —” Sözcüklerinin arasında buz gibi sessiz duraklar oluştu. Ona doğruyu söylemek istiyordu, gerçekten istiyordu, ama Tom’un çizikler ve korku içindeki zavallı yüzüne bakarken buna dayanamayacağını anladı.

“Özür dilerim, Het,” dedi Tom ansızın.

“Önemli değil. Yani, ben de özür dilerim.”

“Ne yapacağız?”

“Anchorage için mi?”

“Önlerinde yalnızca ölü bir kıta uzanıyorsa, yola devam edemezler ve Arkangel peşlerindeyse, geriye de dönemezler.”

“Bilmiyorum,” dedi Hester. “En iyisi önce oraya gidelim. Ne yapacağımızı sonra düşünürüz.”

“İyi de ne?” diye sormaya başlamıştı Tom, ama tamamlayamadı, çünkü Hester uzanıp yüzünü ellerinin arasına almış, onu öpmekle meşguldü.

Jenny Haniver’ın motorlarının sesi gitgide gitgide azaldı, sonunda İz Sürücü’nün kulakları bile onu duyamaz oldu. Tom ve Hester’a kıymamasını sağlayan anı da yavaş yavaş uzaklaşıyor, bir düş gibi siliniyordu. İz Sürücü, gözlerini gece ayarına çevirip, hangara geri döndü. Sathya’nın kesilen eli hızla soğuyordu, ancak bedeninde hâlâ belli belirsiz bir sıcaklık uçuşuyordu. İz Sürücü onun yattığı yere doğru yürüdü, kızı saçından tutarak kaldırdı ve kendine gelip de inleyip ağlamaya başlayana kadar salladı onu.

“Havagemilerini ve silahları hazırla. Tesis’ten ayrılıyoruz.”

Sathya, acı ve korkudan gözleri yuvalarından fırlamış bir halde inledi. Onu Bellek Odası’nda kilitli tuttuğu, ona fotoğraflar gösterip, zavallı Anna’nın en sevdiği müzikleri çaldığı onca zaman boyunca İz Sürücü bunu mu beklemişti? Ama tabii, onun yaratılma amacı buydu! Popjoy’a, Anna’yı Birlik’e komuta etmek üzere diriltmesini söylememiş miydi? “Tamam, Anna,” diye hıçkırdı Sathya. “Elbette, Anna!”

“Ben Anna değilim,” dedi İz Sürücü. “Ben İz Sürücü Fang’im ve burada saklanmaktan bıktım.”

Telegram: @cinciva

O sırada hangara kenardan kenardan başka Tek-Yaşamlılar giriyordu; askerler, bilim adamları ve havacılar gizemli işgalcilerle yaptıkları savaşın dumanlı akıbeti içinde, şoke olmuş ve lidersiz kalmışlardı. Dr. Popjoy da aralarındaydı ve İz Sürücü onlara bakmaya dönünce, alelacele Popjoy'u öne ittiler. İz Sürücü, Sathya'yı kırık bir oyuncak bebek gibi sürüyerek, Popjoy'a doğru yürüdü; cildinin gözeneklerinden sızan tuzlu terin kokusunu alacak ve dehşetle kesik kesik soluduğunu duyacak kadar yaklaştı ona. "Emirlerime uyacaksın," dedi. "Şu senin prototipler hızlandırılmalı, Doktor. Yol üstündeki diğer Yeşil Fırtına üslerinden birliklerimizi toparlayarak Shan Guo'ya geri döneceğiz. Mobillik Karşıtları Birliği'nin bize direnen unsurları yok edilecek. Tersanelerin, eğitim kamplarının, silah fabrikalarının denetimini ele geçireceğiz. Ondan sonra da, Mobil Kentleri sonsuza dek Yeryüzü'nden silecek bir fırtına koparacağız."

Telegram: @cinciva

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

29
VİNÇ

“Sana küçük bir öykü anlatmak istiyorum,” dedi ses. “İpte rahatın yerinde mi? Öyleyse, başlayayım.”

Mukoza gözlerini açtı. Daha doğrusu birini açtı, çünkü diğeri çürüklerden şişip kapanmıştı. *Ganimet Böceği* onu gözden düşmüş bir halde Çakal Tüneği’nden eve götürürken, zavallı Lapina’nın ekibinden geriye kalanlar fena benzetmişlerdi onu! Sonunda bilincini yitirdiğinde, öldüğünü sanıp memnun olmuştu; aklından geçen son şeyse, Tom ve Hester’ın kaçmalarına yardım ettiği için kendiyle gurur duyduğuydu. Sonra Grimsby’de uyandı ve dayak yeniden başladı; çok geçmeden kendiyle gurur duymaz olmuştu artık. Bir çift Vasat’ı kurtarmak uğruna kendi hayatını bir kenara atmakla ne denli aptallık ettiğine inanamıyordu.

Amca’nın, onu gerçekten hayal kırıklığına uğratan oğlanlar için özel bir cezası vardı. Mukoza’yı salyangoz salonuna sürükleyip boynuna bir halat geçirdiler ve halatın öteki ucunu *Ganimet Böceği*’nin palamar vincine bağlayıp, oğlan yavaş yavaş boğulsun diye yukarı çektiler. Mukoza gündüz vardiyası boyunca, orada güçlükle nefes alarak sallanırken, Yitik Oğlanlar çevresinde alay edip bağırdılar, yiyecek ve çöp parçaları fırlatıp durdular. Gece vardiyası başlayıp da, herkes uyuma köşesine çekildiğindeyse, ses konuşmaya başladı. Öyle hafif, fısıltı halindeydi ki, Mukoza önce onu hayal ettiğini sandı, ama tamamen gerçekti. Amca’nın sesiydi ve başının yakınındaki büyük hoparlörden geliyordu.

“Hâlâ uyanık mısın, Mukoza? Hâlâ yaşıyor musun? Genç Sonar öyle asılı bir hafta kadar dayanmıştı. Hatırladın mı?”

Mukoza, kesik ve şişmiş dudaklarının arasından, eskiden ön dişlerinin olduğu boşluklardan hava çekti. Tepesinde halat gıcırdadı, ağır ağır dönüyordu, öyle ki, salyangoz salonu çevresinde sonsuzca fır dönüyordu sanki -gölgeler içindeki havuzlar, sessiz salyangozlar ve resimli tavandan

Telegram: @cinciva

aşağıya bakan figürler. Hoparlörden Amca'nın düzenli, vıcık vıcık soluğunu duyabiliyordu.

"Ben genç bir adamken," dedi Amca, "evet, bir zamanlar ben de genç bir adamdım, senin gibi gençtim -ama senin tersine, ben yaşlandım- Arkangel'da yaşıyordum. Stilton Kael, adım buydu. Kael'ler iyi bir aileydi. Dükkânlar, oteller, hurdalık ve tırtıllı palet bayiliği işletirlerdi. On sekiz yaşıma geldiğimde ailenin hurda avlularının başındaydım. Gel gör ki, hurda işini kaderim olarak görmedim, anlıyorsun ya. Asıl arzum bir ozan olmaktı, büyük destanların yazarı, adı sonsuza dek yaşayacak biri, hani şu eski adı-her-neyse işte, bilirsin ya, o şey - Yunan herif, kör olan... Gençlik düşlerinin suya düşmesi ne komik! Ama sen bunları iyi bilirsin, genç Mukoza."

Mukoza, elleri arkasında bağlı, halat boynunu yerken, sallanıyor, güçlükle soluyordu. Arada bayılıyor, ama kendine geldiğinde, ısrarcı öyküsünü tıslamayı sürdürüyordu ses.

"Hurda zırıltısını köleler ayakta tutardı. Köle güruhunun topundan ben sorumluydum. Yaşamaları ya da ölmeleri tamamen benim elimdeydi. Derken biri çıkageldi, bir kız, aklımı başımdan aldı. Güzeldi. Bir ozan böyle şeyleri fark eder. Çinimürekkebi şelalesi gibi saçlar. Lamba ışığı renginde bir ten. Kutup geceleri gibi gözler -siyah ama ışıltı ve gizem dolu. Gözünde canlandı mı, Mukoza? Tabii ki, bunu sana nasılsa yakında balık yemi olacağın için anlatıyorum. Yitik Oğlanlar'ımın bir zamanlar âşık olacak kadar yumuşak kalpli olduğumu düşünmelerini istemem. Yumuşak kalplilik ve aşk Yitik Oğlanlar'a yaramaz, Mukoza."

Mukoza'nın aklına Freya Rasmussen geldi; neredeydi acaba, Amerika yolculuğu nasıl gidiyordu. Bir an onu öyle yakınında ve açık seçik gördü ki, neredeyse kızın sıcaklığını hissetti, ama Amca'nın sesi fısıldamayı sürdürünce, hayal tuz buz oldu.

"Anna -kölenin adı buydu. Anna Fang. İlginç bir tınısı vardı -bir ozan için yani. Onu zor, tehlikeli görevlerden uzak tuttum, iyi yemek ve iyi giysiler verdim. Onu sevdim, o da beni sevdiğini söyledi. Onu azat edip evlenmeyi planlıyordum, ailemin düşüncesi de umurumda değildi. Ama Anna'mın en başından beri beni aptal yerine koyduğu çıktı ortaya. Ben onunla ilgili hayaller kurarken, o da meğerse, hurda avlularımda gizli gizli dolaşıp, oradan eski bir hava-gemisi torbası, buradan birkaç motor bölmesi topluyor, benim emrim olduğu bahanesiyle işçilerime bunları bir kabine

Telegram: @cinciva

monte ettiriyor, ona verdiğim hediyeleri yakıt ve balon-gazı uğruna satıyormuş. Ve bir gün, ben hâlâ Fang'le kafiyeli bir şeyler bulmaya, kulaklarının kusursuz rengini betimleyebileceğim bir sözcük yakalamaya çalışıyordum ki, onun gittiğini söylemeye geldiler bana. Çaldığı bütün o parçalardan bir havagemisi yaptırmış kendine, bakar mısın. Bu, Arkangel'daki hayatımın sonu oldu. Ailem beni reddetti; Başkan, bir köle-kaçışına yardım ettiğim gerekçesiyle tutuklattı beni ve hiçbir şeysiz buza sürgün edildim -hiçbir şeysiz."

Mukoza havadan küçük yudumlar aldı, ama bunlar hiçbir biçimde ciğerlerini doldurmaya yetmiyordu.

"Ah, insanın karakterini geliştiren bir deneyimdi, Mukoza. Grimsby'nin batık enkazından hurda çıkaran bir grup Kar Mecnunu toplayıcıyla arkadaş oldum. Teker teker öldürdüm hepsini. Denizaltılarını yürüttüm. Buraya geldim. Ufak ufak hırsızlık yapmaya başladım -Yitirdiğim onca şeye karşılık, dikkat çekmeyecek birkaç ıvır zıvır kaptım. Ayrıca bilgi de kopardım, çünkü hiç kimsenin bir daha benden bir sır saklayamayacağına yemin etmiştim. Yani bir bakıma, beni bugünkü adam yapan odur denebilir, o cadı Anna Fang."

Tekrarlanıp duran bu isim, Mukoza'nın kafasının içinde patlamakta olan rengârenk maytapların arasına sızdı. "Fang," demeye çalıştı.

"Kesinlikle," diye fısıldadı Amca. "Çakal Tüneği'nde neler döndüğünü bir süre önce çözdüm. Ortaya çıkan bütün o resimler, *Jenny Haniver*'ı bulmak için gösterdikleri o aşırı heves... Bunlar ya bir Anna Fang müzesi kuruyorlar, dedim kendime, ya da onu geri döndürdüler."

Mukoza dinleme merkezini ve baskının akıl durduran, vahşi akıbetini anımsadı. Birkaç kamera hâlâ çalışır durumdaydı ve kumandaların başındakiler umutsuzca hırsız çetesinin izini ararken, İz Sürücü Fang'in görüntüsünü ve savaş diye hışırdayan o korkunç ölü sesini yakalamışlardı.

"İşte bu yüzden Çakal Tüneği işine bu kadar çaba harcadım," dedi Amca. "Bir düşün! Yıllar önce mahvoluşumun nedeni olan insanın ta kendisini çalmak. Kariyerim başlangıcına geri dönüyor -Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi! Şiirsel adalet! O İz Sürücü Kadın'ı buraya getirip yeniden programlayacak ve yine kölelik yaptıracaktım ona, aralıksız, dur durak bilmeden, ta ki Güneş sönüp de Dünya donup gidene kadar!

"Yapardım da. O yengeç-bombaları patlatıp, Lapina'nın oğlanları zamanından önce içeri sokmasına neden olmasaydın, her şey yolunda

Telegram: @cinciva

gidecekti. Ama her şeyi mahvettin, Mukoza. Gidip her şeyi batırdın."

"Lütfen..." demeyi başardı Mukoza; olağanüstü çaba harcayarak yeterince hava toplamış, bunu idareli kullanarak bir sözcük biçimlemişti. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" diye alayla güldü Amca. "Yaşamana mı izin vereyim? Ölmene mi izin vereyim? Yaptıklarından sonra olmaz, Mukoza, oğlum. Lapina'nın başına gelenler için oğlanlar mutlaka birini suçlayacaklar -ki bu ben olursam yandım. O yüzden, nalları dikene kadar orada asılı kalacaksın, sonra kokun Yitik Oğlanlar için bile katlanılmaz hale gelene kadar da kalmayı sürdüreceksin ve sonunda seni su-kapısından dışarı püskürteceğiz. Herkese sırf, Amca En İyisini Bilir'i hatırlatmak için."

Uzun bir iç geçirme, mikrofonun üstünde gezinen parmaklar, ardından hoparlörün kapandığının işareti o havası kaçan balon sesi ve sonunda, geride kalan statik hışırtı da kayboldu. Halat gıcırdadı, mekân döndü ve deniz içeriye girmenin yolunu arayarak Grimsby'nin duvarlarını ve pencere camlarını zorladı. Mukoza karanlığa sürüklendi, uyandı, tekrar sürüklendi.

Amca, yukarıdaki özel odasında, ona yakın ekranda can çekişen oğlanın yüzünü izliyordu -yakın plan, geniş plan, uzak plan. Esnemesini bastırdı, sırtını döndü. Her şeyi gören gözlerin de ara sıra uyuması gerekirdi; gerçi bunu yalnızca kendisine en bağlı oğlanlarının bilmesini isterdi. "Ondan gözünü ayırma, Gargara," dedi genç yardımcısına ve yatak odasına çıkan merdiveni tırmandı. Yatak; kâğıt yığınlarının, klasör, dosya, kitap ve belge dolu teneke kutuların altında neredeyse kaybolmuştu. Amca yatak örtüsünün (altın işlemeliydi, Kodz Marki'sinden yürütülmüştü) altına süzülüp hemen uykuya daldı.

Rüyasında -her zaman aynısını görürdü- gençlik günlerine dönmüştü: Sürgünde, beş parasız ve kalbi kırık.

Mukoza yeniden kendine geldiğinde hâlâ geceydi ve onu boğmakta olan halat sarsılıp dönmeye başlamıştı. Tükürükler saçıp korkunç sesler çıkararak nefes almaya savaştı; hemen tepesinde biri, "Kıpırdama!" diye tısladı.

Sağlam gözünü açıp yukarıya baktı. Başının üstündeki gölgelerin arasında bir bıçak parıldadı, kalın halatın katranlı liflerini kesiyordu.

Telegram: @cinciva

“Hey!” demeye çalıştı.

Son lif koptu. Karanlığa, *Ganimet Böceği*’nin gövdesi üstüne sertçe düştü ve boğulurcasına aciz hırıltılar içinde güçlükle soluyarak yatıp kaldı orada. Birinin bileklerindeki ipi kestiğini hissetti sonra. Eller, onu omuzundan tutup çevirdi. Gargara başını eğmiş ona bakıyordu.

Mukoza konuşmaya çalıştıysa da, bedeni nefes almakla öyle meşguldü ki, sözcüklere takatı yoktu.

“Toparla kendini,” dedi Gargara usulca. “Gitmen gerek.”

“Gitmek mi?” diye öttü Mukoza. “Ama Amca görür!”

Gargara başını salladı. “Amca uyuyor.”

“Amca asla uyumaz!”

“Sen öyle san. Her neyse, seni izleyen bütün yengeç-kameralar bozuldu. Ben ayarladım.”

“Ama yaptıklarını öğrenince-”

“Öğrenmeyecek.” Gargara’nın sırıtışı bembeyaz parladı. “Kırdığım kameraların parçalarını Şiş’in ranzasına sakladım. Amca, Şiş’in yaptığını sanacak.”

“Şiş benden nefret eder! Amca bunu biliyor!”

“Hayır, bilmiyor. Amca’ya ikinizin *Ganimet Böceği*’nde nasıl iyi anlaştığınızı anlatıp durdum. Şiş’in senin için nasıl endişelenip komutayı devraldığını. Senin için *her şeyi* yapacağını. Amca aranızdan su sızmadığını sanıyor.”

“Tanrılar!” dedi Mukoza boğuk bir sesle; çaylağın kurnazlığına şaşmış, Şiş’in başına gelecekler karşısında dehşete düşmüştü.

“Amca’nın seni öldürmesine izin veremezdim,” dedi Gargara. “Anchorage’da bana çok iyi davrandın. Sen oraya aitsin, Mukoza. *Ganimet Böceği*’ni al ve Anchorage’a geri dön.”

Mukoza boğazını ovdu. Yıllarca gördüğü eğitim ona salyangoz çalmanın bir Yitik Oğlan’ın işleyebileceği en büyük günah olduğunu haykırıyordu. Öte yandan, yaşamak harika bir duyguydu ve havaya susamış ciğerlerine dolan her nefes, hayatta kalma kararlılığını artırıyordu.

“Neden Anchorage?” dedi. “Tom’la Pennyroyal’ın konuşmalarını duydun. Anchorage yok olmaya mahkum. Zaten beni hoş karşılamayacaklardır. Benim gibi bir hırsızı.”

“Çok iyi karşılayacaklar. Sana ne kadar ihtiyaçları olduğunu fark ettiklerinde, bir zamanlar onları soyduğunu unutuverecekler. Buna

Telegram: @cinciva

ihtiyacın olacak.” Gargara eline bir şey tutuşturdu -ince metalden, uzun bir tüp. “Konuşacak vakit yok, Mukoza,” dedi oğlan. “Sen buraya ait değilsin. Hiçbir zaman da olmadın, gerçekten. Şimdi, hemen salyangoza bin ve toz ol.”

“Sen gelmiyor musun?”

“Ben mi? Tabii ki hayır. Ben bir Yitik Oğlan’ım. Burada kalıp Amca’ya yararlı olacağım. O yaşlı bir adam, Mukoza. Gözleri de, kulakları da zayıflıyor. Kameralarını ve arşivlerini yürütmek için güvenebileceği birine ihtiyacı olacak. Birkaç yıl sonra onun sağ koluyum. Birkaç yıl daha sonra, kim bilir? Belki de Grimsby’yi ben yönetiyor olurum.”

“Bu çok iyi olur, Gargara,” dedi Mukoza, acıyla gülerek. “Grimsby’nin başına geçtiğini, bütün bu zorbalıklara son verdiğini görmek isterim.”

“Son vermek mi?” Gargara’nın yüzünde, Mukoza’nın daha önce hiç görmediği, görmek de istemeyeceği, soğuk, keskin bir sırıtış belirdi. “Sanmam! Ben gelmiş geçmiş en büyük zorba olacağım! Onca zaman Hırsızlık Merkezi’nde Şiş ve diğerleri beni hırpalarken, ayakta kalmamı sağlayan tek şey bu oldu, Mukoza: Sıra bana geldiğinde onlara yapacaklarımı düşünmek.”

Bütün bunların da bir başka rüya olduğuna inanmak isteyen Mukoza, bir süre daha oğlana bakakaldı. “Git,” dedi Gargara yine ve *Ganimet Böceği*’nin gövde kapağını açtı. Rüya ya da değil, onunla tartışamazdı; sesi öyle kararlıydı ki, yaptığından emin, büyük bir oğlandan emir alan bir çaylak gibi hissetti Mukoza kendini yeniden. Gargara’nın ona verdiği şeyi az kalsın düşürüyordu; neyse ki, Gargara yakalayıp onunla dürttü Mukoza’yı. “Git ve bir daha gözükme ve de iyi şanslar!”

Mukoza, uzattığı şeyi aldı, bitkin bir halde kendini kapağa doğru çekti, salyangoza girip merdivenden indi -Elindeki bu hırpalanmış, parlak cilalı teneke tüp ne işine yarayacak, merak ediyordu.

Telegram: @cinciva

30
ANCHORAGE

Freya erkenden uyandı, kabuklanmış buzda ve engebeli arazide dörtnala koşturan kentinin sarsıntısını dinleyerek karanlıkta yattı bir süre. Anchorage, Grönland'ın iyice batısına doğru ilerlemişti artık; meçhul buzun üstünden, donmuş adaların kayalık kambur sırtlarından geçiyor, güneye doğru yol alıyordu. Bay Scabious birkaç kez anatekeri kaldırmak, kar kaplı sert kayaları, buzul yarıklarını aşmak için kenti tırtıllı paletlere taşıtmak zorunda kalmıştı. Şimdi önlerinde yine ufka kadar kesintisiz uzanan deniz-buzu vardı. Bayan Pye'a göre burası Hudson Körfezi'ydi - Profesör Pennyroyal'ın onları, Ölü Kıta'nın merkezine, anlattığı yeşil arazilerin sınırına ulaştıracağını iddia ettiği geniş buz düzlüğü. Ancak, Anchorage'ın ağırlığını taşıyabilecek miydi acaba?

Yatak örtülerini tekmeleyip, mini mini adımlarla pencereye giden Freya, *Keşke Profesör Pennyroyal bize kesin olarak söyleyebilse,* diye düşündü. Ama Pennyroyal buralara yayan gelmişti ve kitabındaki tanımlamalar da gerçekten şaşırtıcı zayıflıktaydı. Bayan Pye ve Bay Scabious ona ayrıntıları anlattırmaya uğraştılarsa da, Pennyroyal'ın somurtup kabalaşması ve bir süre sonra da Yönetim Kurulu toplantılarına katılmaktan hepten vazgeçmesi dışında gelişme kaydedilememişti. Aslına bakılırsa, Hester *Jenny Haniver*'a binip gittiğinden beri, saygıdeğer Profesör çok tuhaf davranır olmuştu doğrusu.

Freya buza bakmak için perdeleri çekince, yüzüne soğuk bir esinti üfledi. Buranın dünyanın uç noktası olduğunu düşünmek tuhaftı! Yakında yeni bir av alanına ulaşacaklarını, pencereden göreceği manzaranın -çimenler, çalılar ve ağaçlar- tamamen yeşil olacağını anımsamak daha da tuhaftı. Bu düşünce onu hâlâ biraz korkutuyordu. Buz Tanrıları karın yalnızca birkaç ay yerde kaldığı topraklarda da hüküm sürer miydi? Yoksa, Anchorage'ın yeni tanrılara mı ihtiyacı olacaktı?

Telegram: @cinciva

Bir kapı açılıp da birisi dışarıya çıkınca, üçgen bir ışık dilimi Kaptan Köşkü'nün dışındaki karı sarıya boyadı. Freya, soluğunun buğuladığı camı silip, yüzünü pencereye iyice yaklaştırdı. Siluetin sahibi kuşku götürmezdi -Isıtılmış uzun etekli giysilere, büyük boy bir kürk sarığa bürünmüş, Rasmussen Bulvarı'nda suçlu suçlu ihtiyatla ilerleyen cüsseli biri.

Profesör Pennyroyal'ın son sergilediklerinin yanında bile tuhaf bir davranıştı bu. Freya çarçabuk giyindi, o günlerde üniforması haline gelen içi yünlü, basit iş kıyafetini üstüne geçirdi ve cebine bir el feneri koydu. Smew'ü uyandırma zahmetine girmeden sessizce çıktı saraydan. Pennyroyal görünürlerde yoktu, ama karda bıraktığı, derin ve düzensiz ayak izleri gittiği yönü gösteriyordu.

Birkaç ay önce saray sınırlarının dışına yalnız başına çıkmaya asla cesaret edemezdi Freya, ama Grönland'ın yukarısını dolanan uzun yolculuk süresince çok değişmişti. Önce, Tom'u kaybetmenin yarattığı şok neredeyse eski alışkanlıklarına gömmüştü onu -Dairesinden çıkmadı, kimseyle görüşmedi, emirlerini Scabious ya da Smew aracılığıyla iletti. Ancak çok geçmeden Kışlık Saray'da kapalı kalmaktan sıkıldı. Dışarıda neler olduğunu öğrenmeye can atar oldu. Sonunda cesaretini topladı ve o güne dek hiç yapmadığı şekilde kentinin yaşamına katıldı. Tepe katın kenarında, ısıtılan köşklerde, gelip geçen buzu seyrederek öğle yemeklerini yiyen işçilerle oturup dedikodu yaptı. Windolene Pye'dan, nasıl yıkanacağını, dişlerini nasıl fırçalayacağını öğrendi ve saçlarını kısa kestirdi. Scabious'ın her sabah aşağıya, kızak-desteklere parazit denetimi için gönderdiği devriyelere katıldı; makine bölümünde iş makineleri kullandı; hatta, şaşkın ve mahcup bir keşif ekibiyle birlikte Anchorage'ın önündeki buza bile indi. Yakışıksız eski giysilerden kurtulurcasına, ailesinin her tür geleneğini bir rahatlama duygusuyla kenara atmıştı.

İşte şimdi de Rasmussen Bulvarı'nın sancak tarafındaki gölgeler arasından gizlice ilerliyor, başseyrüsefercisini gözetliyordu!

Önde, Profesör havalimanının giriş kapısından içeri süzülürken, gösterişli sarığı, buz kalıbı halindeki karanlık binaların arasında aykırı bir renk lekesi yarattı.

Bir gölgeden diğerine sıçrayarak Profesör'ün arkasından koşan Freya, liman giriş kapısının hemen iç kısmında yer alan gümrük gişesinin gölgesine zor attı kendini. Sıcak soluğunun buğusuyla sarmalanmış, çevresine bakındı, bu karlı hangarlar ve rıhtım düzlükleri arasında avını

Telegram: @cinciva

gözden kaçırdığını düşündü bir an. Ama hayır - işte orada! Sarığının parlak lekesi limanın uzak ucundaki bir sokak lambasının altında alçalıp yükseldi ve derken, Aakiuq'un deposunun girişinde karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Freya, Kâşif'in sinirli adımlarının karda çizdiği patikayı izleyerek limana yürüdü. Deponun kapısı açıktı. Bir an duraksadı, endişeyle içerideki karanlığı gözledi -Parazit-oğlanların Anchorage'a girip çıkarken, hırsızlık yaparken karanlığı bir pelerin gibi kullandıklarını anımsamıştı... Ama şimdi herhangi bir tehlike yoktu; deponun dip tarafında dolaştığını gördüğü el feneri ışığı, kötü niyetli bir buz-kor-sanına değil, acayip bir kâşife aitti yalnızca.

Tozlu sessizliğin içinde Profesör'ün mırıldandığını duyabiliyordu. Kiminle konuşuyordu? Kendi kendine mi? Windolene Pye onun başseyrüsefercinin şarap mahzenini kuruttuğunu, şimdi de Revak Ultima'daki terk edilmiş lokantalardan içki yürüttüğünü söylemişti. Belki de sarhoştu, sabukluyordu. Freya, eski motor parçası dağlarının arasından yol bulup, biraz daha yaklaştı.

"Pennyroyal sesleniyor!" dedi yaşlı adamın kısık ve umutsuz tınlayan sesi. "Pennyroyal sesleniyor! Cevap verin, lütfen! Lütfen!"

Bir şekilde çalıştırmayı başarmış olduğu kadim bir telsizin parlayan kadranlarından yayılan yeşil ışık haresi içine çömelmişti. Kulaklıklar, kulaklarını bastırmıştı; mikrofonu kavrayan eli hafifçe titriyordu. "Oralarda kimse yok mu? Lütfen! İstediğiniz kadar para veririm! Yeter ki, beni bu budalalar kentinden kurtarın!"

"Profesör Pennyroyal?" dedi Freya yüksek sesle.

"Aaayh! Clio! Poskitt! Eyvah!" diye ciyakladı Profesör. Ayağa fırladı; kulaklığının kablosu gerilip de, kablosuz bir sürü eski parçayı çığ gibi ayaklarının dibine yuvarlayınca bir tangırtıdır koptu. Kadranların ışığı söndü ve birkaç lamba, nem almış havai fişek gibi ufak ufak kıvılcımlar saçarak patladı. Freya el fenerini çıkarıp yaktı. Fenerin tozlar uçuşan ışık huzmesi, Pennyroyal'ın benzi atmış, terli yüzünü yakaladı; gözlerini kısıp da ışığın arkasında Freya'yı seçince, adamın suratındaki korku ifadesi aptal bir sırıtışa dönüştü.

"Görkemli Hanımefendi?"

Son günlerde kimse ona bu şekilde hitap etme zahmetine girmiyordu artık. Bayan Pye ve Smew bile ona, "Freya" diyorlardı. Profesör her şeye ne

Telegram: @cinciva

kadar da uzak kalmıştı!

"Oyalanacak şeyler bulduğunuzu gördüğüme sevindim, Profesör," dedi Freya. "Bay Aakiuq, deposunda casusluk yaptığınızı biliyor mu?"

"Casusluk mu, Görkemli Hanımefendi?" Pennyroyal şoke olmuş görünüyordu. "Bir Pennyroyal asla casusluk yapmaz! Hayır, hayır, hayır... Ben yalnızca - Ben Bay Aakiuq'u rahatsız etmek istemedim..."

Fenerinin ışığı titreşince Freya, Anchorage'da pek fazla pil kalmadığını anımsadı. Düğmesini bulup, tepelerindeki paslı çatı kirişlerinden sarkan argon lambalardan birini yaktı. Pennyroyal ani ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Korkunç görünüyordu: Solgun bir cilt, kıpkırmızı gözler, biçimli sakalından fışkırmış beyaz kıllar.

"Kiminle konuşuyordunuz?" diye sordu Freya.

"Herhangi biriyle. Hiç kimseyle."

"Peki, neden sizi bu budalalar kentinden kurtarmalarını istiyorsunuz? Bizimle gelmiyor muydunuz? Amerika'nın yeşil vadilerine, güzel Alan-Kodu'na geri dönmeye can attığınızı sanıyordum."

Freya, adamın renginin daha fazla solabileceğini sanmıyordu, ama soldu. "Yaa!" dedi Profesör. "Şey."

Son haftalarda zaman zaman korkunç bir fikir geliyordu Freya'nın aklına. Olmadık anlarda beliriyordu -duştayken ya da sabahın üçünde gözü uyku tutmamış yatarken ya da Bayan Pye ve Bay Scabious'la akşam yemeği yerken. Onların da aynı şeyi düşündüğünden eminse de, açılamamıştı. Düşünce zihninde kıvranmaya başlayınca, başka şeyler düşünmeye çalışıyordu çoğunlukla, çünkü - eh işte, saçmaydı, öyle ya!

Ancak saçma değildi. Gerçeğin ta kendisiydi.

Freya sesinin titremesini önlemeye çalışarak, "Amerika'ya giden yolu bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Şey,"

"Önerilerinizi ve kitabınızı izleyerek bunca yol geldik, ama siz yeşil vadilerinizi nasıl bulacağınızı bilmiyorsunuz. Ya da belki bulanacak bir vadi bile yok? Siz *hiç* Amerika'ya gittiniz mi, Profesör?"

Pennyroyal, "Bu ne cüret?" diye başlamıştı, ama sonra, yalanlarla daha fazla devam edemeyeceğinin ayırdına varmış olmalı ki, iç çekip başını salladı. "Hayır. Hayır, hepsini uydurdum." Ters çevrilmiş bir motor kapağının üstüne çöktü, perişan ve bozguna uğramış bir haldeydi. "Asla bir yere gitmedim, Görkemli Hanımefendi. Başkalarının yazdığı kitapları

Telegram: @cinciva

okuyup resimlerine baktım yalnızca, sonra da hepsini uydurdum. *Güzel Amerika*'yı, Paris'in tepe katındaki bir otelin havuz başında, Peaches Zanzibar adında sevimli genç bir hanımın eşliğinde pineklerken kaleme aldım. Öykünün güzel, uzak bir yerde geçmesine özen gösterdim, tabii. Birinin oraya *gitmek* isteyebileceği asla aklımın ucundan geçmedi."

"Peki, neden bütün bunların bir beyaz yalandan ibaret olduğunu itiraf etmediniz?" diye sordu Freya. "Sizi başseyrüseferci olarak atadığımda, neden her şey yalandı demediniz bana?"

"Söyleyip de, onca paradan, lüks daireden ve başseyrüsefercinin şarap mahzeninden mi olaydım? Ben de insanım, Freya. Hem ayrıca bu, Av Alanı'nda duyulursa, maskara olurdum! Tom ve Hester'la birlikte buradan uçar giderim sanıyordum."

"Demek bu yüzden, Hester *Jenny Haniver*'ı alıp gidince o derece altüst oldunuz!"

"Kesinlikle! O benim kaçış yolumu kapattı! Bu kentten ayrılmamın da hiçbir yolu kalmadı; yaptıklarımı itiraf edemedim, çünkü beni öldürtürdün."

"Öldürtmezdim!"

"Eh, halkın öldürürdü! Ben de, yardım çağırmak için bu eski telsizleri kullanıyordum; yakın menzilde, beni buradan alabilecek biri -yolunu yitirmiş bir hava-tüccarı ya da keşif aracı olabilir diye umuyordum."

Kendisi için bu kadar üzülüp de, ölüme sürüklediği kent için hiç telaşlanmaması dikkate değerdi. Freya öfkeyle titredi. "Sizi - Sizi - Sizi görevinizden alıyorum, Profesör Pennyroyal! Bundan böyle başseyrüsefercim değilsiniz! Size verilen resmi pusulaları ve Kaptan Köşkü'nün anahtarlarını derhal iade edeceksiniz!"

Bunlar Freya'yı yatıştırmadı. Kendini bir eski conta yığınının üstüne bıraktı; contalar, ağırlığının altında gıcırdayıp kaydı. Haberi Bayan Pye'a, Bay Scabious'a ve bütün o diğerlerine nasıl verecekti? Dünyanın yanlış bir köşesinde mahsur kaldıklarını, önlerinde ölü bir kıtadan başka şey bulunmadığını, geriye dönecek kadar da yakıtları olmadığını ve onları buralara *kendisinin* sürüklediğini nasıl söyleyecekti? Bu batı yolculuğu başından beri yalnızca *kendi* isteğiyken, herkese Buz Tanrıları'nın isteği demişti. Pennyroyal'a ve o aptal kitabına kanmasaydı keşke!

"Ne yapacağım şimdi ben?" diye sordu. "Ne yapacağım şimdi ben?"

Telegram: @cinciva

Havalimanının arkasındaki sokaklarda birisi bağırdı. Başını kaldırıp baktı Pennyroyal. Bir yerlerden vınlayıp mırlayan bir ses geliyordu. Yükselip alçalan, çok hafif bir homurtu, tıpkı şey gibi-

"Uçuş motorları!" Pennyroyal ayağa fırladı, kapıya ulaşma telaşı içinde yedek parça yığınlarını devirdi yine. "Şükürler olsun, Clio! Kurtulduk!"

Freya arkasından koştu; gözyaşlarını silip, kar maskesini kaldırdı. Dışarıda karanlık çelik gibi bir alacakaranlığa devriliyordu. Pennyroyal limanın diğer tarafına doğru paldır küldür koşuyordu; durup döndü, liman ofisinin gerisinde gökte kayan bir şeye işaret etti. Freya rüzgârdan kaçınarak gözucuyla bakınca, bir ışık kümesi ve karanlığa sürülmüş krem bir egzoz dumanı izi gördü. "Havagemisi!" diye haykırdı Pennyroyal; karlı bir rıhtım düzlüğünün ortasında çılgınca dansa başlamıştı. "Birisi çağrımı duydu! Kurtulduk! Kurtulduk!"

Freya aracı gözden kaçırmamaya çalışarak, koşup adamın yanından geçti. Aakiuq'lar liman ofisinden dışarı çıkmış, yukarı bakıyorlardı. Liman başkanının, "Buralarda bir havagemisi, ha?" dediğini duydu Freya. "Kim olabilir ki?"

Bayan Aakiuq, "Buz Tanrıları sana onların geleceğini söyledi mi, Freya tatlım?" diye sordu.

Lemuel Quaanik adında bir adam koştu geldi, koca ayaklarında kar ayakkabıları pat pat edip duruyordu. Freya'nın birlikte çalıştığı gözlemcilerden biriydi, bu yüzden Markiz'le konuşmaya fazla çekinmiyordu. "Hanımefendi? Bu gemiyi daha önce görmüştüm ben. Piotr Masgard'ın aracı, *Açık Hava Türbülansı!*"

"Arkangel Avcıları!" dedi Bayan Aakiuq soluğu kesilerek.

"Burada mı?" diye bağırdı Freya. "Olamaz! Arkangel asla Grönland'ın batısında avlanmaz. Burada yiyebileceği hiçbir şey yok."

"Biz varız," dedi Bay Quaanik.

Açık Hava Türbülansı, Anchorage'ın çevresinde turladı, sonra da, avını gözleyen yalnız bir kurt gibi kentin arkasına takıldı. Freya, Kaptan Köşkü'ne koşup köprüye çıktı. Windolene Pye, üstünde hâlâ geceliği ve uzun kır saçları yapılmamış bir halde ondan önce gelmişti. "Bunlar Avcılar, Freya!" dedi kadın. "Bizi nasıl buldular? Tanrıların topunun aşkına, nerede olduğumuzu nasıl öğrendiler?"

"Pennyroyal," diye aydı Freya. "Profesör Pennyroyal ve o aptal yayınları..."

Telegram: @cinciva

Telsiz odasından başını uzatan Bay Umiak, “Sinyal gönderiyorlar,” diye seslendi. “Motorları durdurmamızı emrediyorlar.”

Freya kentin arka tarafına göz attı. Bu yarı aydınlıkta buz soluk ve hafifçe parlaktı. Kentin anatekerinin giderek keskinliğini yitiren izi, kuzeydoğu yönünde uzayıp, pusun içinde gözden kayboluyordu. Takip edildiklerini gösteren bir işaret yoktu; kentin arkasındaki hava akımı içinde yalpalayıp sarsılarak seyreden o siyah gemi vardı, o kadar.

“Yanıtlamalı mıyım, Freya?”

“Hayır! Duymamışız gibi yap.”

Bu, Piotr Masgard’ı pek durdurmadı. *Açık ava Türbülansı* süzülüp yaklaştı, Kaptan Köşkü’yle aynı hizaya geldi; Freya cam duvardan ona bakınca, uçuş güvertesinde kumandaların üstüne eğilmiş havacıları ve motor bölmesinin altına asılmış, zırhlı küçük bir yuvadan ona sırıtan bir makineli tüfek nişancısını fark etti. Bir gövde kapağının açıldığını gördü; Piotr Masgard’ın bizzat kendisi dışarıya sarkıp, megafonla bir şeyler bağırdı.

Bayan Pye bir hava kapağını kaldırınca, gümbürdeyen sesi duymaya başladılar.

“Kutlarım, Anchorage halkı! Kentiniz büyük Arkangel tarafından av olarak seçildi! Kuzey’in Kamçısı buradan bir günlük uzaklıkta ve gittikçe hızlanıyor. Motorlarınızı kapatın, bizi kovalama zahmetinden kurtarın, size iyi davranılacak.”

“Bizi yiyemezler!” dedi Bayan Pye. “Şimdi olmaz! Ah, bu gerçekten çok kötü!”

Freya, buzlu suya düşmüşçesine, bedenine yayılan bir uyuşma hissetti. Bayan Pye da, köprüdeki diğer herkes de ona bakıyor, Buz Tanrıları’nın onun aracılığıyla konuşup, ne yapmaları gerektiğini söylemelerini bekliyorlardı. Onlara doğruyu mu söylemeliydi acaba? Bu meçhul buzun üstünde, gerçekte ölmüş bir kıtaya doğru sonsuzca koşturup durmaktansa, Arkangel tarafından yenmek belki de, her şeye karşın daha iyiydi. Derken aklına, Arkangel hakkında, yediği kentlerin halkına nasıl davrandığı hakkında bütün o duydukları gelince, şöyle düşündü: *Hayır, hayır, başımıza gelecek herhangi bir şey bundan iyidir. Buzdan aşağı düşsek ya da ölmüş bitmiş Amerika’da açlıktan ölsek bile umurumda değil -Bizi ele geçirmemeliler!*

“Motorlarınızı durdurun!” diye böğürdü Masgard.

Telegram: @cinciva

Freya doğuya baktı. Eğer Arkangel kestirmeden gidip Grönland'ın sırtından geçtiyse, Masgard'ın iddia ettiği kadar yakında olabilirdi; ama yine de Anchorage onu geride bırakabilirdi. Yağmacı kent, bu meçhul buz düzlüğünde daha fazla ilerlemeyi göze almak istemeyecekti. Avcılarını önden göndermek gibi bir çareye başvurması da bundandı zaten...

Freya'nın karşılık vermek için bir megafonu olmadığından, harita masasından bir sinograf kalemi alıp haritanın birinin arkasına kocaman harflerle, *HAYIR!* yazdı. "Bayan Pye," dedi, "lütfen Bay Scabious'a söyleyin: Tam Gaz İleri!"

Bayan Pye konuşma borularına gitti. Freya mesajını cama yapıştırdı. Masgard'ın okumakta zorlandığını, yazılanı anlayınca da ifadesinin değiştiğini gördü. Adam aracının kabinine girip kapağı çarparak kapattı ve havagemisi yön değiştirip uzaklaştı.

"Sonuçta, ne yapabilirler ki?" dedi seyrüsefercilerden biri. "Bize saldırmayacaklardır, yoksa bizi yemek isteme nedenleri olan her şeyi tehlikeye atarlar."

"Arkangel bir günlük yoldan daha uzakta, eminim!" diye belirtti Bayan Pye. "Hantal kentobur! Umutsuz durumda olmalılar, yoksa bu şımarık züppeleri hava-korsancılığı oynamaya göndermezlerdi. Evet, Freya, blöflerine meydan okudun. Onlardan kolayca kaçacağız!"

O sırada *Açık Hava Türbülansı,* kentin arkasındaki kar tozu serpintisi içine alçaldı ve anatekerin iskele tarafındaki desteklerini hedef alan bir dizi roket ateşledi. Anchorage'ın arkasından dumanlar, kıvılcımlar ve alevler fışkırdı; dingil çöktü ve anateker yana devrilip, buzun üstünde dönekaldı - Hâlâ sancak ucundaki motor parçası ve bükülmüş destek karmaşasına takılı olduğundan da, kenti savrulup sarsılarak tamamen durmak zorunda bırakan bir enkaz çıpasına dönüştü.

"Çabuk!" diye bağırdı Freya; havagemisinin ışıkları, geride yavaş yavaş dağılan buz bulutunun içinden yükselip çıkarken, kendi içindeki paniğin de arttığını hissediyordu. "Tekrar hareket ettirin bizi! Paletleri indirin..."

Bayan Pye, konuşma borularının başındaydı, aşağıdan kırık dökük ulaşan haberleri dinliyordu. "Ah, Freya, yapamayız; anateker sürüklenemeyecek kadar ağır, kesip atmamız gerek; ama Søren bu işin saatler alacağını söylüyor!"

"Ama saatimiz falan yok!" diye haykırdı Freya; kaybedecek bir dakikaları bile olmadığını fark etmişti. Bayan Pye'a sarıldı, birlikte

Telegram: @cinciva

havalimanına doğru bakakaldılar. *Açık Hava Türbülansı* çoktan iniş yapmış, hatta makine bölümünü ele geçirmek üzere hızla merdivenlerden aşağıya koşturan bir grup zırhlı kara siluet bile kusmuştu. Sonra yine havalandı ve Kaptan Köşkü'nün tepesinde süzülmeye başladı. Cam duvarlar, kabinden sarkıtılan halatlarla aşağıya sallanan daha da büyük bir grup adamın çizmeleri altında darmadağın oldu. Adamlar, ışıl ışıl bir cam kırığı serpintisi arasında kaptan köprüsüne girdiler -Çığlıklar, haykırışlar, lamba ışığında parlayan kılıçlar, devrilen harita masası. Freya, Bayan Pye'ı kaybetmişti. Asansöre koştu, ama önüne kürklü, zırhlı, sırıtan bir surat dikildi ve eldivenli kocaman eller onu yakalamak üzere uzandı. Freya'nın tek düşünebildiği şuydu: *Onca yol! Onca yolu yem olmaya gelmişiz!*

Telegram: @cinciva

31
BIÇAK ÇEKMECESİ

Jenny Haniver'ın kabininin yaklaşık elli metre altında, hendeklerle, çentiklerle çaprazlanmış, sert deniz-buzu düzlükleri, parçalanmış sırtlar kayıp geçiyordu. Uçuş güvertesinin pencerelerinden aşağıya, bitmek bilmeyen beyazlığa bakmakta olan Tom ve Hester, sanki hep aynı zırhlanmış denizin üstünde uçup duruyor gibi hissediyorlardı.

Çakal Tüneği'nden kaçışlarının ertesi günü, küçük bir Kar Mecnunu balina av istasyonuna inmiş, Pennyroyal'ın son kalan altınlarıyla yakıt almışlardı. O günden beri Anchorage'ı arayarak kuzeye ve batıya uçup duruyorlardı. Rüyalarına sinsice giriveren havacı kadının korkusundan gözlerine pek uyku girmemişti. Güvertede oturup, bayat bisküvi kemirip kahve içerek, ayrıldıklarından bu yana yaşadıkları şeyleri küçük beceriksiz patlamalar halinde birbirlerine anlattılar.

Hester'ın Anchorage'dan ayrılışına ya da buna yol açan olaya hiç değinmediler. O ilk geceden sonra bu konuyu bir daha açmamışlardı; sert güvertenin üstünde birbirlerine dolanmış bir halde soluk soluğa ve titreyerek yatarlarken, "Sana anlatmadığım bir şey var," demişti Hester o gece usulca. "Senden ayrıldıktan sonra korkunç bir şey yaptım..."

"Altüst oldun ve fırlayıp gittin," dedi Tom; kızın sözlerini yanlış yorumlamıştı. Onunla yeniden bir arada olduğuna öyle çok seviniyordu ki, tartışmayı göze alamazdı, bu yüzden de olanı önemsiz, kolay affedilir göstermeye çalışmıştı.

Hester başını sallamıştı. "Onu demek-" Ama söylemeye dili varmamıştı.

Böylece, ürperen deniz-buzunun ve kaskatı donmuş toprakların üstünde günlerce ve günlerce uçmayı sürdürdüler, ta ki Tom birdenbire, "Freya'yla aramızda geçeni ben istemedim," deyinceye kadar. "Anchorage'a vardığımızda geçen seferki gibi olmayacak, söz veriyorum. Onları Arkangel'ın geldiği konusunda uyarırız, o kadar, sonra da ayrılırız. Yüz Adalar'a ya da başka bir yere gideriz, yalnızca ikimiz, eskiden olduğu gibi."

Telegram: @cinciva

Hester başını salladı. “Çok tehlikeli, Tom. Savaş geliyor. Bu yıl ya da ertesi yıl olmaz belki ama, çok yakında ve çok fena -Artık bir şeyler yapmak için de çok geç. Birlik, Kuzey Filosu’nu bizim yaktığımıza inanıyor hâlâ; Yeşil Fırtına da Çakal Tüneği saldırısından bizi sorumlu tutacaktır, hem o İz Sürücü bizi korumak için her an yanımızda olmayacak.”

“Öyleyse, gidebileceğimiz güvenli neresi var?”

“Anchorage,” dedi Hester. “Anchorage’ın güvende olmasını sağlamanın bir yolunu bulur, birkaç yıl orada gizleniriz ve sonra belki-”

Ama eğer, kenti kurtarmanın çaresi olsa bile, Hester orada kendisine yer olmadığını biliyordu. Tom’u Freya’yla güven içinde bırakıp, tek başına uçup gidebilirdi. Anchorage iyi, hoş ve huzurlu bir kentti -Valentine’ın kızına göre değildi.

O gece Kuzey Fecri ışıkları tepede dans ederken, Tom bulutların arasındaki bir boşluktan aşağıya baktı ve buzun üstünde oluşmuş koca bir iz gördü; yüzlerce derin, paralel oluk, doğudaki bulutlu yüksek araziye doğru uzanıyor, ıssız gecenin içinde batı yönünde kayboluyordu.

“Kent izleri!” diye bağırarak, Hester’ı uyandırmaya koştu.

“Arkangel,” dedi Hester. Midesi bulandı, korkuyordu. Kentin geniş izleri ona yağmacının ne kadar devasa olduğunu anımsattı. Böyle bir şeyi durdurmayı nasıl umabilirdi ki?

Jenny’yi Arkangel’ın rotasına döndürdüler. Bir saat sonra Tom, telsizdeki cızırtının arasından yağmacı kentten gelen kaba bağırtıyı yakaladı ve çok geçmeden de, önlerindeki pusun içinde parıldayan ışıklarını gördüler.

Kent; ilerisindeki buzun sağlamlığını kontrol etmek üzere öne yayılmış bir grup keşif aracı ve içi boşaltılmış paravan-banliyö siperi arkasından çeyrek hızda ilerliyordu. Tepesinde havagemileri süzülüyor, Arkangel’ın onları harita sınırlarından ötelere taşımasına gönülsüz çoğu tüccar havalimanından ayrılıp doğuya yöneliyordu. Tom onlarla konuşmak istedi, ama Hester onu uyardı. “Arkangel’la iş yapan gemilere güven olmaz.” Tüccarlardan birinin kendisini tanımasından ve yaptıklarını Tom’a anlatmasından korkuyordu. “Uzak durup, yolumuza devam edelim,” dedi.

Telegram: @cinciva

Kentten uzak durup, yollarına devam ettiler; kuzeyden doğru kar esmeye başladığında Arkangel'ın parıltısı arkalarındaki karanlığa karışıp küçüldü. Ancak onun sinyalleri yavaş yavaş hafiflerken, ilerideki buzun bir noktasından, önceleri çok kısık ama gittikçe yükselen bir başka telsiz sinyali geldi. Rüzgâr *Jenny*'nin torbasını zorluyor, kar taneleri pencerelerine birikiyordu; Tom ve Hester gözlerini karanlığa diktiler. Çok uzakta cılız ışıklar parıldadı ve cızırtının içinden, bir kurtun haykırışı gibi yalnız, uzun ve kederli bir sinyal belirdi.

"Bu, Anchorage."

"Hareket etmiyor!"

"Bir sorun var..."

"Çok geç kaldık!" diye bağırdı Tom. "Hatırlamıyor musun? Arkangel yemek istediği kasabaları yakalasınlar diye Avcılar'ını önden yollar. Hani Gökliman'da karşılaştığımız o vahşi! Kasabaları gerisingeriye döndürüp, Arkangel'ın çenelerine doğru sürüyor. Oraya inersek, Avcılar bizi Arkangel gelene kadar alıkoyar ve kentle birlikte *Jenny* de yem olur..."

"Hayır," dedi Hester. "İnmek zorundayız. Bir şeyler yapmalıyız." Onun için bunun neden böylesine önemli olduğunu açıklama özlemiyle Tom'a baktı. Yaptığının bedelini ödemek için, Avcılar'la çarpışmak zorunda kalacağını ve büyük olasılıkla da öldürüleceğini biliyordu artık. Tom'a Masgard'la yaptığı anlaşmayı açıklayıp, bağışlamasını dilemek istedi. Ama ya bağışlamazsa? Ya dehşete düşüp onu kendinden uzaklaştırırsa? Sözler dilinin ucuna kadar geldiyse de, söylemeye cesaret edemedi.

Tom,*Jenny*'nin motorlarını durdurdu, bıraktı rüzgâr onları sessizce kente yaklaştırsın. Hester'ın buz kentine karşı ani ve şaşırtıcı ilgisinden etkilenmiş; kenti yeniden görene kadar, onu nasıl özlediğinin ayırdına varmamıştı. Gözlerine dolan yaşlar, Kaptan Köşkü'nün ve Kışlık Saray'ın ışıklarını yıldız yıldız dağıttı. "Her yer Kutlu Quirke Ağacı gibi ışıl ışıl..."

"Arkangel görebilsin diye," dedi Hester. "Masgard ve Avcıları motorları durdurmuş, tüm ışıkları yaktırmış ve telsizi açtırmış olmalılar. Herhalde şu anda Freya'nın sarayında oturmuş kentin gelmesini bekliyorlardır."

"Peki ya Freya?" diye sordu Tom. "Ya bütün o insanlar?"

Hester'ın bu soruya yanıtı yoktu.

Havalimanı alışılmadık derecede aydınlık ve davetkâr görünüyordu, ancak oraya inmeleri söz konusu olamazdı. Hester,*Jenny*'nin seyir ışıklarını kıstı ve dümeni, bu işte her zaman daha iyi olan Tom'a bıraktı. Delikanlı

Telegram: @cinciva

Jenny'yi öyle alçalttı ki, kabinin omurgası neredeyse buza sürtüyordu; derken, ani bir hareketle yeniden yükselip alt katın iskele tarafındaki iki deponun daracık aralığından süzülüp geçti. Uçuş güvertesinde palamar mengenelerinin kenetlenmesi korkunç ses çıkardı ama neler olduğuna bakmaya koşan olmadı; Tom ve Hester dışarı döküldüklerinde, karlara gömülmüş, sessiz sokaklarda hiçbir kıpırtı göremediler.

Anchorage'la ilgili farklı anılarla sarmalanmış bir halde, hiç konuşmadan, hızlı hızlı ve sessizce havalimanına tırmandılar. *Açık Hava Türbülansı* limanın orta yerinde, üstü açık bir rıhtım gözünde duruyor, Arkangel'ın kurt simgesi torbasının üstünde kıpkırmızı parlıyordu. Kürklere bürünmüş bir muhafız, yanında dikilmiş nöbet bekliyordu; kabin pencerelerinin gerisinde ışık ve hareket vardı.

Tom, Hester'a baktı. "Ne yapacağız?"

Hester kararsız, başını salladı. Peşinde Tom, yakıt tanklarının arkasındaki zifiri karanlığın içinden geçti ve arka kapısından liman başkanının evine attılar kendilerini. Her yan karanlıktı, buzlanmış camlardan liman ışıklarının parıltısı sızıyordu ancak. Bir zamanlar derli toplu olan oturma odası ve mutfaktan kasırga geçmişti sanki -hatıra tabak koleksiyonunu tuz buz etmiş, çanak çömleği parçalamış ve Aakiuq çocuklarının resimlerini sunak nişinden savurup atmıştı. Odanın duvarında asılı antika kurt tüfeği yerinde yoktu ve ocak soğuktu. Hester, ışıl ışıl gülümseyen Rasmussen yüzlerinin kırık parçalarına basa basa büfeye yaklaştı ve bıçakların durduğu çekmeceyi açtı.

Arkada, gevşek bir basamak gıcırdadı. Merdivene daha yakın olan Tom hemen dönünce, korkuluğun arasından onu gözetleyen, leke içinde gri bir surat seçti. Ancak bir anda kayboldu, orada gizlenen her kimse hızla birinci kata tırmanmıştı. Tom şaşkınlıkla bağırdı, ancak dışarıdaki adamı anımsayıp elini ağzına kapattı hemen. Hester onu sertçe itip yanından geçti; elinde Bayan Aakiuq'un en keskin mutfak bıçağı mat bir ışıltıyla parladı. Korkuluğun gerisinde kana susamış gölgeler arasında anlaşılmaz bir itiş kakış oldu, soluğu kesilerek, "Merhamet et! Kıyma bana! " diyen bir ses ve basamaklardan aşağıya kıçüstü sürüklenen ağır bir gövdenin patırtısı duyuldu. Hester soluk soluğa, elinde bıçak hâlâ hazır, bir adım geriledi; Tom kızın yakaladığı kişiye baktı.

Pennyroyal'dı bu. Leş gibi, saçları darmadağınık, yüzünün çukur yerlerinde beyaz sakallar peydahlanmıştı -Tom ve Hester gideli

Telegram: @cinciva

Anchorage'da zaman dış dünyadan daha hızlı ilerlemiş gibi, on yıl yaşlanmış görünüyordu Kâşif. Şiş gözleri, karşısındaki suratların arasında gidip gelirken, usulca inledi. "Tom? Hester? Tanrılar, Tanrıçalar aşkına, sizin o lanet Avcılar'dan olduğunuzu sandım. Ama siz buraya nasıl geldiniz? *Jenny*'yi de getirdiniz mi? Ah, şükürler olsun! Derhal gitmeliyiz!"

"Burada neler oluyor, Profesör?" diye sordu Tom. "Herkes nerede?"

Hester'ın elindeki bıçaktan hâlâ gözünü ayırmayan Pennyroyal, duruşunu rahatlatmak için sürünerek geriledi, sırtını merdiven babasına yasladı. "Arkangel Avcılar'ı, Tom. O alçak Masgard'ın uçan-holiganları. Yaklaşık on saat önce geldiler, anatekeri parçalayıp kenti ele geçirdiler."

"Ölen oldu mu?" diye sordu Hester.

Pennyroyal başını salladı. "Sanmıyorum. İğrenç köle çukurları için herkesin iyi durumda kalmasını istiyorlar; bu yüzden, hepsini bir araya toplayıp, Arkangel gelene kadar Kışlık Saray'a kapatmakla yetindiler. Scabious'ın birkaç cesur adamı kafa tutmaya çalışınca çok fena hırpaladılar, ama onların dışında kimsenin yaralandığını sanmıyorum."

"Peki sen?" Hester ışığa doğru eğildi, tüyler ürpertici bakışının Pennyroyal'ı etkilemesini sağladı. "Nasıl oldu da sen diğerleriyle birlikte kapatılmadın?"

Pennyroyal'ın yüzünde küçük, cıvık bir gülümseme belirdi. "Ah, Pennyroyal'ların düsturunu bilirsin, Bayan Shaw: Ortalık Karıştığında, Aklı Olanlar Büyük Mobilyaların Altına Gizlenir. Onlar kente indiklerinde ben havalimanında bulunuyordum. Her zamanki hızlı düşünme becerimle hemen buraya geldim ve yatağın altına saklandım. Olaylar bitene kadar da çıkmadım. Genç Masgard'a kendimi tanıtıp, komisyonumu almayı düşündüm tabii, ama açıkçası güvenilir biri olduğunu düşünmüyorum, onun için de hâlâ gizleniyorum."

"Ne komisyonu?" diye sordu Tom.

"Ah, şey..." Pennyroyal biraz utanmış gibiydi, bunu o bildik, düzenbaz gülümsemesiyle örtmeye çalıştı. "Sorun şu ki, Tom, sanırım Avcılar'ı buraya çeken ben oldum."

Tom'un anlayamadığı bir nedenle Hester gülmeye başladı.

"Yalnızca bir çift zararsız yardım çağrısı göndermiştim!" diye yakındı Kâşif. "*Arkangel*'ın duyacağı aklımın ucundan geçmedi! Bir sinyalin bu kadar uzağa ulaştığını kim duymuş? Kuzeyli ucubelerden birileri, hiç kuşkusuz... Her neyse, gördüğünüz gibi bana yararı olmadı. *Saatlerdir* bu

Telegram: @cinciva

deliğe tıkıldım kaldım; Avcı gemisine gizlice süzülüp buna bir son vermeyi umuyordum ama, iğrenç, dev bir muhafız duruyor başında, içerde de daha fazlası var…"

"Gördük," dedi Tom.

"Zaten," diye devam etti Kâşif, yüzü aydınlanarak, *"Jenny Haniver*'ınızla buraya döndüğünüze göre, artık bunun önemi kalmadı, öyle değil mi? Ne zaman gidiyoruz?"

"Gitmiyoruz," dedi Hester. Tom dönüp kıza baktı; onun Avcılar'a saldırmaktan söz etmesinden hâlâ huzursuzdu. Hester aceleyle sürdürdü lafını: "Nasıl gidebiliriz? Aakiuq'lara, Freya'ya ve diğerlerine borçluyuz. Onları kurtarmak zorundayız."

Onları kendisine bakakalmış bırakıp, mutfak penceresine yaklaştı ve buz kristalleri arasından dışarıya baktı. Başıboş kar taneleri liman lambalarının ışık konileri içinde anaforlanıyordu. Gemideki muhafızları, rıhtımda soğuktan uyuşan ayak parmaklarını oynatmaya çalışan nöbetçi arkadaşlarını, Masgard'ın ekibinin, Kışlık Saray'da, Rasmussen mahzenindeki şaraplarla ısınan diğerlerini canlandırdı gözünde. Şu anda, kendilerinden memnun, sorun çıkmayacağından emin, mayışmış olmalıydılar. Valentine'ın karşısında hiç şansları olmazdı. Onun gücünü, acımasızlığını ve kurnazlığını yeterince miras almışsa, Hester'ın karşısında da duramazlardı belki.

"Hester?" Onun hemen arkasında duran Tom, kızın donuk halinden ürkmüştü. Çaresiz durumdakilere yardım için gözü kara planlar yapan çoğunlukla kendisi olurdu. Hester'ın böyle bir şey önerdiğini duyunca, dünyanın sonunun geldiği hissine kapılmıştı. Elini yavaşça kızın omuzuna koydu, Hester'ın kasıldığını ve kendini yana çektiğini duydu. "Hester, onlar çok kalabalık, bizse topu topu üç kişiyiz…"

"Şuna iki deyin," dedi Pennyroyal. "İntihar girişiminize hiçbir biçimde katılmaya niyetim yok…"

Hester tek hamlede bıçağı Pennyroyal'ın boğazına dayadı. Elinin hafifçe titremesi, bıçağın parlak ağzında yansımalar titreştirdi.

"Sana ne dersem onu yapacaksın," dedi Valentine'ın kızı, "yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

Telegram: @cinciva

32
VALENTINE'IN KIZI

Piotr Masgard yarısı yenmiş bir tavuk budunu Freya'ya doğru sallayarak, "Yesene, küçük Markiz!" diye seslendi masanın öteki ucundan.

Freya, yemeğin donmaya başladığı tabağına dikti gözlerini. Keşke hâlâ diğerleriyle birlikte balo salonuna tıkılı olsa da, Avcılar onlara ne vermişse -bulaşık suyu, yemek artığı- onu yiyor olsaydı; ama Masgard akşam yemeğini kendisiyle yemesi konusunda ısrar etmişti. Freya'ya hakkı olan saygıyı göstermek istiyordu, hepsi bu; halkıyla birlikte yemek bir markize yakışmazdı, öyle ya? Arkangel Avcılarının başı olarak, Freya'yı masasında ağırlamak kendisi için hem görev hem zevkti.

Ancak, masa Freya'nın kendi yemek odasındaki masaydı ve yemekler de onun kilerinden çıkıp, yine kendi mutfağında zavallı Smew tarafından pişirilmişti. Freya başını ne zaman kaldırsa, Masgard'ın eğlenerek ölçüp biçen, yakaladığı avdan ötürü gurur dolu mavi gözleriyle karşılaşıyordu.

Kaptan Köşkü'ne yapılan saldırının ilk dehşetli şaşkınlığında, *Scabious buna asla göz yummaz. O ve adamları savaşıp bizi kurtaracaktır*, diye düşünerek avutmuştu kendini Freya. Ama, o ve diğer tutsak arkadaşları balo salonuna sürülünce, halkından çoğunun epeydir orada olduğunu görmüş, her şeyin çok çabuk geliştiğini anlamıştı. Scabious'ın adamları ya hazırlıksız yakalanmıştı ya da roket saldırısının başlattığı yangınları söndürmekle uğraşıyorlardı. Kötülük, iyiliğe galip gelmişti.

Adamları tüfekler ve arbaletlerle tetikte, nöbet tutarken, "Büyük Arkangel birkaç saate kadar bize ulaşır," diye bildirmişti Masgard; birbirlerine sokulmuş tutsakların çevresinde dolanıyordu. Sözleri, subayının miğferindeki boynuz hoparlörlerden gümbürdemişti. "Uslu durursanız, ayrıştırmada sağlıklı, verimli bir yaşam sürebilirsiniz. Direnmeye kalkışan, ölür. Bu kent yeterince büyük bir ödül; ciddiyetimi kanıtlamaya zorlarsanız beni, birkaç köleyi feda etmeyi göze alabilirim."

Telegram: @cinciva

Direnen olmadı. Anchorage halkı şiddete alışık değildi, üstelik Avcılar'ın vahşi suratları ve buharlı silahları onları ikna etmeye yetmişti. Balo salonunun ortasında birbirlerine sokulmuşlardı -Kadınlar kocalarına sarılıyor, anneler çocuklarının ağlamasını, konuşmasını ya da muhafızların dikkatini çekebilecek herhangi bir şey yapmasını engellemeye çalışıyordu. Masgard, Markiz'den kendisiyle yemek yemesini isteyince, Freya kabul etmenin akıllıca olacağını düşündü -Suyuna gitmek en iyisiydi.

Her şeye karşın, diye düşündü, hızla soğuyan yemeğiyle oynarken, *katlanmam gerekenin en kötüsü Masgard'la akşam yemeğiyse, yine hafif atlattım sayılır.* Gerçi, pek de hafiflik yoktu ortada; başını kaldırıp da adama bakınca, tehdit dolu bir gerginlik hissetti havada. Midesi kalktı, bir an kusacağını sandı. Yemeğini yememeye bahane olsun diye sohbet etmeye çalıştı. "Peki, bizi nasıl *buldunuz,* Bay Masgard?"

Masgard sırıttı, mavi gözleri uyku basmış gözkapaklarının altında neredeyse kayboldu. Buraya geldiğinde biraz düş kırıklığına uğramıştı; kent halkı hemencecik teslim olmuş, Freya'nın koruması olarak karşısına, Masgard'ın kılıcına değmeyecek, küçük bir adam müsveddesi çıkmıştı. Yine de, tutsağı Markiz'e nazik davranmaya kararlıydı. Masanın başında Freya'nın tahtında otururken, kendini önemli, yakışıklı ve utkun hissediyor, Markiz'i etkilediği duygusunu taşıyordu. "Beni size getirenin avlanmadaki doğal becerim olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Freya zoraki gülümsedi. "Siz böyle çalışmazsınız, öyle değil mi? Hakkınızda çok şey duydum. Arkangel av bulmada o kadar zorlanıyor ki, başka kentlerle ilgili şakımaları için insanlara para veriyorsunuz."

"Ötmeleri."

"Ne?"

"'Başka kentlerle ilgili ötmeleri' demeliydin. Güverte-altı ağzıyla konuşmak istiyorsan, en azından doğrusunu öğrenmelisin, Görkemli Hanımefendi."

Freya kızardı. "Profesör Pennyroyal'dı o, değil mi? Gönderdiği şu aptalca telsiz çağrıları. Bana, yakınlardan geçen bir kâşife ya da tüccara ulaşmaya çalıştığını söyledi, ama en başından beri size sinyal gönderiyordu sanırım."

"Profesör kim?" Masgard yine kahkahayla güldü. "Hayır, tatlım, öten kişi *uçan* bir sıçandı."

Freya gözlerinin adamınkilere kilitlendiğini hissetti. "Hester!"

Telegram: @cinciva

“En iyi tarafı da ne biliyor musun? Senin kente karşılık altın bile istemedi. Bir oğlanı, değersiz bir gökyüzü-serserisini istedi, o kadar. Natsworthy adında birini…”

“Ah, *Hester!*” diye fısıldadı Freya. O kızın bela olduğunu düşünmüştü hep, ama böylesine korkunç bir şey yapabileceği aklının ucundan geçmemişti. Başkasıyla çok daha mutlu olacak, hiç hak etmediği bir delikanlıyı elinde tutmak için koca bir kente ihanet etmek! Öfkesini Masgard’a sezdirmemeye çalıştı, çünkü bu onu güldürürdü yalnızca. “Tom gitti. Öldü sanırım…” dedi.

Masgard ağzı yemek dolu, “Paçayı kurtardı desene,” diyerek kıkırdadı. “Zaten fark etmez. Bıldırcını ortadan kayboldu; sözleşmesinin mürekkebi kurumadan kentten çekip gitti…”

Yemek odasının kapısı gürültüyle açıldı; Freya, Hester’ı unutup neler olduğunu anlamak için dönüp baktı. Masgard’ın adamlarından biri - başında hoparlör-boynuzlar olan-kapı aralığında duruyordu. “Yangın, efendim!” dedi soluğu kesilerek. “Limanda!”

“Ne?” Masgard pencereye gitti, kalın perdeleri yırtıp açtı. Dışarıda kar, bahçeler boyunca döne döne yağıyor, geride kızıl bir parlaklık titreşerek yayılırken, Rasmussen Bulvarı’ndaki damların üçgen alınlık ve boru siluetlerini keskinleştiriyordu. Masgard teğmenin üstüne atıldı. “Garstang’dan ya da limandaki adamlarından ne haber?”

Avcı başını salladı.

“Kurt Dişleri!” diye böğürdü Masgard. “O yangını biri çıkardı! Gemimize saldırıyorlar!” Kılıcını çekip kapıya doğru ilerlerken, Freya’nın iskemlesinin yanında durdu. “Eğer, haşere halkından birileri *Açık Hava Türbülansı*’na zarar verdiyse, derilerini canlı canlı yüzüp, postlarını şömine halısı olarak satacağım.”

Freya küçülmeye çalışarak, oturduğu sandalyede büzüldü. “Benim halkımdan biri olamaz, hepsi elinizde…” Ancak, böyle söylese bile aklından Profesör Pennyroyal geçti. Onu balo salonunda görmemişti. Belki dışarıdaydı? Belki yardım etmek için bir şeyler yapıyordu? Olanaksız gözükse de, Freya’nın tek umut kırıntısıydı ve Masgard onu sandalyesinden çekip teğmene doğru savururken, sıkıca sarıldı buna.

“Onu balo salonuna geri götür!” diye bağırdı Masgard. “Ravn, Tor, Skaet neredeler?”

“Hâlâ ana kapıyı koruyorlar, efendim.”

Telegram: @cinciva

Masgard koştu; Freya'yı yemek odasından dışarıya sürükleyip, balo salonuna uzanan koridorun zarif kıvrımı boyunca ittirmeyi ötekine bıraktı. Freya, kaçmayı denemeliyim diye düşündüyse de, muhafız iriyarı, güçlü ve iyi silahlanmıştı, cesaret edemedi. Akrabalarının portreleri, önlerinden geçerken, karşı koymadığı için düş kırıklığına uğramışçasına bakıyorlardı sanki ona. "Umarım, birileri değerli havageminizi ateşe *vermiştir!*" dedi.

"Bize yazmaz," diye hırladı muhafız. "Cezasını çekecek olan sensin. Arkangel yakında burada olacak. Kamçı'nın midesini boyladığında senin bu beş paralık kentini terk etmek için havagemisine ihtiyacımız olmayacak!"

Balo salonuna yaklaştıklarında, Freya yükselen mırıltılar duydu içerden. Herhalde tutsaklar da yangını görmüş, heyecanla konuşuyor, muhafızlar da sessiz olmalarını bağırıyordu. Derken, başının yanından hızla bir şey geçti ve Masgard'ın subayı çıt çıkarmadan sırtüstü devrildi. Freya adamın ayağının kaydığını sandı, ancak dönüp baktığında, miğferinin önünde bir ok saplıydı, boynuzlarının birinden de koyu koyu kan sızmaya başlamıştı.

"Iııy!" dedi Markiz.

Balo salonunun kapısının yanındaki girintide uzun boylu biri gölgelerin arasından beliriverdi.

"Profesör Pennyroyal?" diye fısıldadı Freya. Oysa, elindeki arbalete yeni bir ok yerleştirmekte olan Hester Shaw' du bu.

"Geri dönmüşsün!" dedi Freya soluğu kesilerek.

"Vay ya, nasıl da anladınız, Görkemli Hanımefendi!"

Freya öfkeden kıpkırmızı kesildi. Bu kız kendisiyle ne cüretle dalga geçiyordu? Başlarına gelenin tek sorumlusu oydu! "Rotamızı sattın! Nasıl yapabildin? Nasıl *yapabildin?*"

"Ama fikrimi değiştirdim," dedi Hester. "Yardım etmeye geldim."

"Yardım mı?" Freya, öfke dolu boğuk bir fısıltıyla konuşuyor, balo salonundaki muhafızlar duyar diye korkuyordu. "Nasıl *yardım edeceksin?* Bize en büyük yardımın, kentimin yakınına bile asla gelmemek olurdu! Sana ihtiyacımız yok! Tom'un sana ihtiyacı yoktu! Bencil, kötü, duygusuz birisin sen, o korkunç kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun..."

Freya durdu. İkisi de aynı saniyede, Hester'ın elinde oku hazır bir arbalet bulunduğuna ve küçük bir parmak hareketiyle Freya'yı duvara

Telegram: @cinciva

mıhlayabileceğine uyanmıştı. Hester bir an bunu yapmayı düşünerek, okun ucunu Freya'nın göğsüne değdirdi. "Haklısın," diye fısıldadı. "Ben kötüyüm. Bu konuda babama çekmişim. Ama Tom'a değer veriyorum ve bu yüzden, sana ve aptal kentine de değer vermem gerekiyor. Ve şimdi bana ihtiyacın var bence."

Yayını aşağıya indirip, az önce öldürdüğü adama göz attı. Pantolon kemerine sıkıştırılmış bir gaz tabancası vardı. "Şu şeyi kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

Freya başıyla onayladı. Öğretmenleri silah eğitiminden çok, görgü kurallarına, kalkıp oturmaya ağırlık vermiş olsa da, silahın genel mantığını kavradığını sanıyordu.

"Öyleyse, benimle gel," dedi Hester; bunu öyle buyurgan bir tavırla söylemişti ki, karşı çıkmak aklına bile gelmedi Freya'nın.

O âna kadar en zoru, Tom'dan kurtulmak olmuştu. Hester onu tehlikeye atmak istemiyordu, hem delikanlı yanındayken Valentine'ın kızı da olamazdı. Aakiuq'ların oturma odasının karanlığında Tom'u iyice kendine çekip, "Şu Kışlık Saray'a bir arka yol biliyor musun?" diye sordu. "Saray Avcı kaynıyorsa, ana kapıdan içeriye elimizi kolumuzu sallayarak girip, Masgard'ı görmeye geldik diyemeyiz."

Tom bir süre düşündü, paltosunun ceplerini yokladı ve Hester'ın daha önce hiç görmediği küçük, parlak bir nesne çıkardı. "Bir maymuncuk - Grimsby'den. Mukoza'nınkilerden biri verdi. Sanırım *Wunderkammer*'in arka tarafındaki küçük ısı bölmesinden içeri girebilirim!"

Öyle heyecanlı ve kendinden hoşnut görünüyordu ki, Hester onu öpmekten kendini alamadı. Daha sonra, "Git o halde. Beni *Wunderkammer*'de bekle," dedi.

"Ne? Sen gelmiyor musun?" Artık heyecanlı görünmüyordu, korkmuştu.

Hester onu susturmak için parmaklarıyla dudaklarına dokundu. "Havagemisinin çevresinde keşif yapacağım."

"Ama nöbetçiler-"

Hester korktuğunu belli etmemeye çalıştı. "Ben Shrike'ın çırağıydım, unuttun mu? Bugüne kadar kullanmaya fırsat bulamadığım bir dolu şey

Telegram: @cinciva

öğretti o bana. Beni merak etme. Git şimdi."

Tom, tam bir şey diyordu ki vazgeçti, kızı kucakladı ve hızla uzaklaştı. Yalnız kaldığına bir iki saniye için rahatladı Hester; ama sonra birdenbire, delikanlının geri dönmesi, onun kollarında olmak ve ona önceden söylemiş olması gereken her şeyi anlatmak için şiddetli bir istek duydu. Arka kapıya koştu, ancak Tom saraya giden gizli bir yolu takip ederek gözden kaybolmuştu bile.

Kara doğru adını fısıldadı. Onu bir daha görebileceğini sanmıyordu. Müthiş bir hızla boşluğa kayıyordu sanki.

Pennyroyal hâlâ merdivenin dibinde büzülmüş duruyordu. Hester yanından geçip mutfağa gitti ve musluğun üstündeki dolaptan bir gaz lambası indirdi. O lambayı yakarken, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Pennyroyal. Sarı alev, isli camın gerisinde yavaş yavaş güçlendi, duvarları, pencereleri, Pennyroyal'ın kâğıt beyazlığındaki yüzünü yalayarak çevreye yayıldı. "Masgard'ın adamları görecek!"

"Amacım da bu zaten," dedi Hester.

"Sana yardım etmem!" dedi Kâşif titrek sesle. "Beni zorlayamazsın! Bu delilik!"

Bu kez bıçakla falan uğraşmadı Hester, dehşetengiz yüzünü adamın dibine sokmakla yetinip, "O bendim, Pennyroyal," dedi. Ne kadar acımasız olabileceğini anlamasını istiyordu adamın. "Sen değil. Avcılar'ı buraya gönderen bendim."

"Sen mi? Ama, Ulu Yüce Poskitt aşkına, neden?"

"Tom için," dedi Hester açıkça. "Çünkü Tom'u yine kendime istiyordum. O benim yağmacı altınım olacaktı. Gel gör ki, işler planladığım gibi gitmedi, her şeyi düzeltmem gerek şimdi."

Mutfak penceresinin dışından karı ezen ayakların sesi duyuldu, sonra da ısı tutucunun çekilip açılmasıyla bir hava kaçma sesi oldu. Rıhtımdaki nöbetçi muhafız içeri girerken, Hester kapının ordaki gölgeye sığındı; öyle yakındı ki, adamın kar kaplanmış kürkünden yayılan soğuğu hissedebiliyordu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı adam Pennyroyal'a ve başka kaçak var mı diye bakmak için döndü. Kızı görmesine saniye kalmadan, Hester kolunu uzattı ve bıçağını muhafızın zırhıyla kar maskesi arasındaki boşluğa sokuverdi. Boğulma sesleri yükseldi; kıvrılan iri gövde, bıçağın sapını Hester'ın elinden sıyırıp sürükledi. Adam arbaletin tetiğine basınca,

Telegram: @cinciva

Hester yana sıçradı; okun, hemen arkasındaki dolabın kapağına saplandığını duydu. Avcı belindeki bıçağına davrandı. Hester kolunu yakalayıp durdurmaya çalıştı onu. Hester ve Avcı sağa sola sendelerken, keskin solumaları ve ayaklarının altındaki çanak çömlek çatırtısı dışında ses duyulmuyor, Pennyroyal ezilmemek için emekliyordu. Avcı'nın fal taşı gibi açılmış yeşil gözleri, maskesinin camları arkasından Hester'a öfke ve hiddetle bakıyordu; ancak sonunda, kızın çok gerisinde bir şeye odaklandılar sanki, boğulma sesleri dindi ve yana yıkıldı -Az kalsın Hester'ı da birlikte sürüklüyordu. Ayakları bir süre silkelendi, derken tamamen hareketsiz kaldı adam.

Hester daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Suçluluk duymayı bekliyordu, ama duymadı. Hiçbir şey hissetmedi. Ölünün pelerinini giyip kürk şapkasını ve kar maskesini takarken, *Demek, babam için de böyleydi,* diye düşündü. *Kentini ve sevdiğini korumak uğruna yapılması gereken bir görev. Annemi babamı öldürdükten sonra da böyle hissetmiş olmalı. Açık, sağlam ve temiz -tıpkı cam gibi.* Avcı'nın yayını ve sadağını aldı; "Lambayı getir," dedi Pennyroyal'a.

"Ama, ama, ama-"

Dışarıda kar, liman lambalarının ışığında beyaz güveler gibi dönüp duruyordu. Hester, dehşet içindeki Pennyroyal'ı önden itekleyerek iniş düzlüklerini aştı, iki hangarın arasındaki aralıktan, doğu ufkunda epeyce uzak, geniş bir ışık lekesi fark etti.

Açık Hava Türbülansı'nın giriş kapağı açık duruyordu. Bir başka Avcı bekliyordu orada. "Neymiş, Garstang?" diye seslendi adam. "Kimi buldun?"

"Yaşlı bir bunakmış yalnızca," diye bağırdı ona Hester; kar maskesinin sesini boğacağını ve kürklü pelerinin de sıska hatlarını gizleyeceğini umuyordu.

Kabindeki birine doğru geri dönerek, "Bir morukmuş yalnızca," dedi Avcı. Sonra da daha yüksek sesle, "Onu saraya götür, Garstang!" dedi. "Diğerlerinin yanına tık! Burada istemiyoruz."

Pennyroyal birdenbire, "Lütfen, Bay Avcı!" diye haykırdı. "Bu bir tuzak! Kız-"

Hester elindeki yayı kaldırıp tetiğine bastı, Avcı bağırarak geriye düştü. İçerdekiler onun çırpınan bedenini aşıp dışarı çıkmaya uğraşırken, Pennyroyal'ın elindeki gaz lambasını kaptığı gibi geminin giriş kapağından içeriye salladı Hester. Bir Avcı'nın pelerini alev aldı ve kabinin içinde

Telegram: @cinciva

yangın çıktı. Pennyroyal dehşete kapılarak çığlık attı ve kaçıp gitti. Hester onu izlemek için döndü ama iki adım atmıştı ki, kendini uçarken buldu; arkadan esen sıcak bir rüzgârla havalanmıştı, artık beyaz değil, göz alıcı bir safran ve kızıl karışımı olan karın üstüne yapıştı. Herhangi bir patlama olmadı, gaz-hücreleri alev alırken kocaman, yumuşak bir "vuf" sesi geldi, o kadar. Karda yuvarlanıp arkaya baktı. Yanan kabinin içinden sürünerek çıkan adamlar, palto ve pelerin kürklerine sıçramış kıvılcımlara vuruyorlardı. Yalnızca iki kişiydiler. Biri Hester'a doğru koşunca, kız düşen arbaletini aramaya başladıysa da, adam ona bakmadı, sabotajcılarla ilgili bir şeyler bağırarak sert adımlarla yanından geçti; Hester'ın, arbalete yeni bir ok yerleştirip adamı sırtından vurmak için rahat rahat zamanı oldu. Pennyroyal'dan hiç iz yoktu. Hester yanan havagemisinin çevresini döndü, dumanın yoğun ve koyu olduğu yerde sonuncu Avcı'nın karşısına çıktı. Adam ölürken elinden kılıcını aldı. Kendi kemerine soktu. Rasmussen Bulvarı'na, Kışlık Saray'ın ışıklarına doğru koştu.

Amca'nın buluşu, kilit yuvasında hafif hafif tıkırdadı ve ısı bölmesi açılıverdi. Tom içeriye süzüldü, sarayın tanıdık kokuları geldi burnuna. Koridor bomboştu; kalın toz tabakasında tek bir ayak izi bile yoktu. Gölgelerden *Wunderkammer*'e doğru hızla ilerledi; İz Sürücü iskeletleri yine ödünü patlatmıştı ama maymuncuk bu kapıda da işe yaradı; küçük küçük adımlarla vitrinlerin arasında ağ tutmuş sessizliğe daldı: Eli ayağı titriyor, ama kendisiyle de gurur duyuyordu.

Yumuşak bir ışıkla parlayan kare folyo, Freya'yı ve onu öperken tepedeki ısı kanalı ızgaralarından izleyen yengeç-kamerayı anımsattı ona hemen. Gözlerini yukarıya, karanlığın içine dikip, "Mukoza?" dedi umutla. Ancak Anchorage'da artık tek bir hırsız yoktu, yalnızca Avcılar. Ansızın Hester'ın yapmakta olduklarından ötürü boğucu bir korku duydu. Kendi burada beklerken onun dışarıda tehlikede olduğu düşüncesinden nefret etti. Gökyüzünde, limanın yakınlarında bir yerde titreşen bir parlaklık vardı. Neler oluyordu? Gidip baksa mıydı?

Hayır. Hester onunla burada buluşacağını söylemişti. Tom'u şimdiye kadar hiç düş kırıklığına uğratmamıştı. Kafasını dağıtmaya çalışarak, duvardaki vitrinden bir silah seçti: İşlemeli bir kabzası ve kını olan, ağır,

Telegram: @cinciva

kör bir kılıç. Onu eline alınca, kendini daha cesur hissetti. Kılıcı sallayarak, güve yemiş hayvan ve eski makine vitrinleri arasında bir ileri bir geri volta attı, Anchorage'ı birlikte kurtarmak için Hester'ın gelmesini bekledi.

Ancak, balo salonunda silahlı çatışma başlayıp da bağrışlar, silah sesleri ve çığlıklar sarayın koridorlarında gümbürdediğinde, Hester'ın bir biçimde ana kapıdan girip, mücadeleye onsuz başladığının farkına vardı.

Gaz tabancası Freya'nın umduğundan daha ağırdı. Birine ateş ettiğini gözünün önüne getirmeye çalıştı, ama başaramadı. Acaba Hester'a ne kadar korktuğunu açıklasa mıydı, ama buna zaman yok gibiydi. Hester çoktan balo salonunun kapısına varmış, yaklaşması için Freya'ya başıyla işaret ediyordu. Kızın saçı ve giysileri is kokuyordu.

Birlikte yüklenip, koca kapıyı açtılar. Kimse başını çevirip bakmadı. Avcılar da tutsaklar gibi, limanın tepesinde göğe doğru salınan büyük alev kıvrımlarını izliyordu pencerelerde. Freya tabancayı terli elleriyle sıkıca kavradı ve Hester'ın, "Eller yukarı!" ya da "Kimse kıpırdamasın!" ya da işte böyle durumlarda ne denmesi gerekiyorsa onu bağırmasını bekledi. Oysa Hester yayını kaldırdı ve en yakındaki Avcı'yı sırtından vurdu.

"Hey, ama-" diyordu ki, Freya kendini yere attı, çünkü ölen adam öne doğru düşerken, yanındaki arkasına dönmüş ve ona kurşun yağdırmaya başlamıştı. Bütün bu yaşananların gerçek olduğunu unutuyordu hep. Yerde kıvranırken, mermilerin kapıdan iri parçalar kopardığını ve yanında mermer yüzeyden sektiğini duydu. Hester tabancayı onun elinden kaptı, Avcı'nın suratı kıpkırmızı bir lekeye dönüştü. Adam yere düşerken Smew onun silahını kaptı ve tutsakların panik girdabında kalmış üçüncü bir muhafıza doğrulttu. "Rasmussen!" diye haykırdı biri ve birdenbire, bütün salon aynısını haykırmaya başladı -Freya'nın atalarının hava-korsanlarına ve Göçebe İmparatorlukların İz Sürücüleri'ne karşı savaş verdikleri zamanlardan kalma, kadim Anchorage savaş çığlığı. "Rasmussen!" Silah sesleri, bir çığlık ve can veren bir Avcı'nın şamdanın üstüne devrilmesi yüzünden uzun uzun tıngırdayan ksilofonik bir titreşim duyuldu. Her şey çabucak olup bitmişti. Windolene Pye yaralılar için önayak olurken, erkekler de ölen Avcılar'ın kılıçlarını, üstlerindeki silahlarını kuşanmaya başladılar.

Telegram: @cinciva

“Scabious nerede?” diye bağırdı Hester; biri adamı öne doğru itti. Ele geçirdiği bir silahı sımsıkı kavramış olan motor ustası hevesli görünüyordu. “Arkangel geliyor,” dedi Hester. “Havalimanından ışıklarını gördüm. Bu eski şeyin çok çabuk harekete geçmesini sağlamalısın.”

Scabious başıyla onayladı. “Ama makine bölümünde Avcılar var, anateker de vuruldu. Sırf paletlerin üstünde çeyrek hızdan fazlasını yapamayız, ama zaten anatekerin enkazını kesip atmadan bu da mümkün değil.”

Hester, arbaleti bir kenara fırlatıp kılıcını çekerek, “Öyleyse kesmeye başlayın,” dedi.

Scabious’ın aklına binlerce soru üşüştü, ama hepsine omuz silkip, başını salladı. Merdivenlere doğru yola koyulduğunda, Anchorage’ın yarısı arkasındaydı, silahı olmayanlar yol üstündeki sandalye ve şişeleri kapıyordu. Freya, korku içindeyse de, onlarla birlikte gidip, geçmişteki markizler gibi saldırıya önderlik etmesi gerektiğini düşündü. Kapıya akan kalabalığa katıldı, ama Hester onu yakalayıp durdurdu. “Sen burada kal. Halkının sana canlı ihtiyacı olacak. Masgard nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi Freya. “Sanırım, ana kapıya doğru gidiyordu.”

Hester başını salladı -herhangi bir anlama gelebilecek hızlı kısacık bir baş sallama tiki. “Tom müzede,” dedi.

“Tom burda mı?” Freya ona yetişmekte zorlanıyordu.

“Bütün bunlar sona erdiğinde, ona iyi bak lütfen, Görkemli Hanımefendi.”

Freya daha, “Ama…” diyordu ki, Hester çıkıp gitmiş, delik deşik kapılar arkasından kapanmıştı. Acaba peşinden gitmeli miydi, ama Masgard karşısında o ne yapabilirdi ki? Yeniden salona doğru dönüp baktı, hâlâ bir grup insan sinmiş oturuyordu -çok yaşlı, çok genç, yaralı ya da mücadeleye katılamayacak kadar korkmuş durumda olanlar. Freya neler hissettiklerini biliyordu. Titremelerini durdurmak için ellerini sıkı sıkı yumruk yapıp, en güzel Markiz gülümsemesini takındı. “Korkmayın. Buz Tanrıları bizden yana.”

Balo salonuna doğru ilerleyen Tom, ondan tarafa akan Scabious ve adamlarıyla karşılaştı -koşuşan bir kol bacak karmaşası, metalin ışıltısı,

Telegram: @cinciva

lamba ışığında kaskatı, solgun yüzler seli. Batan bir gemiye hücum eden su gibi doldurdular koridoru. Tom kendisini Avcı sanmalarından korktuysa da, Scabious onu görüp seslendi; sel, motor ustasını da alıp beraberinde sürüklerken, delikanlıyı anımsayarak gülümseyen yüzler belirdi: Aakiuq, Probsthain, Smew. Uzanıp omuzlarını patpatladı kimi, yumruğunu göğsüne vurdu kimi. "Tom! " diye bağırdı Smew, belinden çekiştirerek. "Geri dönmene sevindim!"

"Hester!" diye haykırdı Tom; onu saraydan dışarıya taşıyan selden kurtulmaya çabalıyordu. "Hester nerede?"

Önde koşturan Smew, "Bizi o kurtardı, Tom!" diye seslendi. "Ne cesaret! O salona girdi ve Avcılar'ı kesip biçti -bir İz Sürücü kadar acımasız! Ne kız ama!"

"Nerede o - Bay Scabious, sizinle mi?"

Kalabalık yanından hızla geçerek makine bölümüne inen merdivenlerden aşağıya akarken, Tom'un sözü ayak sesleri ve, "Rasmussen, Rasmussen!" haykırışları arasında kayboldu. Alçak damın altında yankılanan bağrışlar ve silah sesleri duyan Tom, gidip yardım mı etmeli derken, Hester'ı bulma düşüncesiyle vazgeçti. Kızın adını seslenerek Poyraz Revak boyunca koşup, Rasmussen Bulvarı'ndaki kar anaforuna daldı. Kardaki iki sıra ayak izi havalimanına doğru ilerliyordu. Duraksadı, bunlardan biri Hester'a ait olabilir mi diye düşünüyordu ki, sokağın ucundaki bir dükkânın kapı aralığından ona bakan bir yüz gördü.

"Profesör Pennyroyal?"

Pennyroyal kendini yana attı, karda sendeleye sendeleye iki butiğin arasındaki dar geçitte gözden kayboldu. Yürürken, avuçlarındaki paralar yerlere saçılıyordu. Dükkânın kasasındaki bozuklukları ceplerine dolduruyordu besbelli.

Tom, kılıcını kınına sokup arkasından koşarak, "Profesör!" diye seslendi. "Benim ben! Hester nerede?"

Kâşifin hantal ayak izleri, aşağı kente inen merdivenin bulunduğu kenara doğru ilerliyordu. Tom, Pennyroyal'ın lüks kar çizmelerinin kocaman ayı pençesi gibi izlerine basarak hızla aşağıya indi. Basamakların sonuna doğru kalakaldı, bir çift siyah kanat gözüne ilişince kalp atışları hızlanmıştı; neyse ki, bu bir İz Sürücü Kuş değil, *Süzülen Kartal* adlı tavernanın tabelasıydı. Bundan böyle hep kuş korkusu mu yaşayacağını düşünerek, koşar adım devam etti.

Telegram: @cinciva

“Profesör Pennyroyal?”

Masgard, sarayın ana kapısında, Hester’ın içeri girerken öldürdüğü adamların cesetlerinin yanında beklemiyordu. *Belki Scabious’ın grubu onu yakaladı,* diye düşündü Hester. Ya da belki çatışma seslerini duymuş, rüzgârın yön değiştirdiğini anlamıştı. Arkangel’a geri dönebileceği bir gemi bulma umuduyla limana koşturuyor da olabilirdi.

Hester ısı bölmesinden geçip dışarı koştu. Görüş alanını daralttığı için kar maskesini çıkarıp attı, kar taneleri soğuk parmaklar gibi yüzünü döverken, yokuş aşağı Rasmussen Bulvarı’na indi. Önünde uzanan bir sıra taze ayak izi yeniden kar dolmaya başlamıştı. Uzun adımları ölçerek izleri takip etti. İleride, havalimanında tükenmekte olan parıltı bir erkek siluetini çevreliyordu. Masgard’dı bu. Hester adımlarını hızlandırdı, ona yaklaştıkça, adamın ölen silah arkadaşlarına seslendiğini işitti. “Garstang? Gustavsson? Sprüe?” Sesinde giderek artan paniği duyabiliyordu. Korsancılık oynamaktan zevk alan zengin bir şehirli oğlandı o yalnızca, birilerinin ona direnebileceğini ummamıştı asla. Buraya kavga arayışıyla gelmişti ve işte şimdi nasıl başa çıkacağını bilmediği bir kavga gelip bulmuştu onu.

“Masgard!” diye seslendi Hester.

Adam kesik kesik soluyarak, hızla döndü. Arkasında, *Açık Hava Türbülansı* kömürleşmiş bir metal sepete dönmüştü. Rıhtım düzlükleri, sönmekte olan yangının son alevlerinde titreşip duruyor gibi görünüyorlardı.

Hester kılıcını kaldırdı.

“Ne oyunlar peşindesin, havacı?” diye bağırdı Masgard. “Önce bu kenti bana sattın, sonra da onu geri almalarına yardım ediyorsun. Anlamıyorum! Planın ne?”

“Planım falan yok,” dedi Hester. “Yalnızca hatamı telafiye çalışıyorum.”

Masgard kılıcını çekti ve ileri geri sallayarak gösterişli eskrim hamleleriyle kızın üstüne yürüdü. Aralarında bir metreden az kaldığında, Hester öne atılıp kılıcını Masgard’ın omuzuna saplayıverdi. Fazla zarar veremediğini düşündü ama Masgard kılıcını düşürdü, elleriyle yarasını bastırdı ve karda kayıp yere yapıştı. “Lütfen!” diye bağırdı. “Acı bana!”

Telegram: @cinciva

Kürkünün altında bir şeyler arandı, tombul bir kese çıkarıp, karın üstüne kocaman ışıl ışıl paralar serpti. "Oğlan burada değil, ama bunu alıp canımı bağışla!"

Hester, yattığı yere yürüyüp kılıcı iki eliyle adama doğru salladı, çığlıkları dinene kadar vurdu da vurdu. Sonra kılıcı bir kenara savurdu, durdu, karın Masgard'ın kanını pembeleşerek emişini, lapa lapa yağan kar tanelerinin adamın ona fırlattığı altınları örtmeye başlamasını seyretti. Dirsekleri ağrıyor, tuhaf bir hayal kırıklığı hissediyordu. Bu akşamdan daha çok şey beklemişti. Baş başa bırakıldığı bu şaşkınlık ve içi boşalmışlık duygusunun dışında bir şeyler istiyordu. Ölmeyi beklemişti. Hâlâ yaşaması, hatta hiç yaralanmamış olması yanlış geliyordu. Ölen onca Avcı'yı düşündü. Savaşta başka insanlar da öldürülmüştü, şüphe yoktu; hepsi de onun yaptığı şey yüzünden. Hiç cezalandırılmayacak mıydı?

Alt katta depoların olduğu taraftan tek el tabanca sesi duyuldu.

Ayak izlerinin oluşturduğu patika Tom'u, yukarıdaki liman yangınının parıltısıyla aydınlanmış, tanıdık sokaklara getirmişti. Tedirginlik duymaya başladığında, son köşeyi dönüyordu; *Jenny Haniver*'ı depoların gölgesinde, bıraktığı yerde buldu. Pennyroyal giriş kapağıyla uğraşıyordu.

Tom ona doğru yürürken, "Profesör!" diye seslendi. "Ne yapıyorsunuz?"

Pennyroyal başını kaldırdı. Yakalandığını fark edince, "Lanet olsun!" diye homurdandı; sonra da o yaygaracı haliyle, "Sence ne yapıyor olabilirim, Tom? Hâlâ zaman varken bu kasabadan ayrılıyorum! Biraz aklın varsa sen de benimle gelirsin. Yüce Poskitt, bu şeyi çok iyi saklamışsın. Onu bulmak yıllarımı aldı..."

"Ama artık gitmeye gerek kalmadı!" dedi Tom. "Kentin motorlarını çalıştırıp Arkangel'dan kaçmayı başarabiliriz. Zaten Hester'ı bırakmam!"

"Onun ne yaptığını bilseydin giderdin," dedi Pennyroyal esrarengiz bir tavırla. "O kız iyi biri değil, Tom. Zırdeli. Çirkin olduğu kadar aklını da oynatmış..."

Tom içerlemişti. "Onun hakkında bir daha sakın böyle konuşmayın!" diye bağırarak, Kâşifi *Jenny*'nin giriş kapağından çekmek için uzandı.

Pennyroyal giysilerinin arasından bir tabanca çıkardı ve onu göğsünden vurdu.

Telegram: @cinciva

Tom merminin darbesiyle bir kar yığınına arkaüstü savruldu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama yapamadı. Paltosunda sıcak, ıslak bir delik vardı. "Bu haksızlık!" diye fısıldadı, sıcak, tuzlu kanının boğazından taşıp ağzına dolduğunu hissetti. Acı, Çakal Tüneği'ndeki büyük dalgalar gibi düzenli ve yavaş aralıklarla, her dalga diğerinde sönerek yükseldi.

Karı ezen ayakların sesi duyuldu. Pennyroyal üstüne eğildi, silah hâlâ elindeydi. En az Tom kadar şaşkın görünüyordu. "Ayy!" dedi. "Affedersin. Niyetim yalnızca seni korkutmaktı, ama tabanca patlayıverdi. Daha önce böyle bir şeyi hiç elime almamıştım. Çatlak kız arkadaşının çivilediği adamların birinden aldım."

"Yardım et," diye fısıldamayı başardı Tom.

Pennyroyal, Tom'un paltosunu açıp hasara baktı. "Öff!" diyerek başını salladı. İç cepleri karıştırıp *Jenny*'nin anahtarlarını çıkardı.

Tom altında güverte plakalarının titremeye başladığını duydu -Kentin motorları yeniden çalışmıştı. Kıç tarafta testereler uğulduyor, Scabious'ın adamları anatekerin enkazını kesip ayırıyorlardı. "Dinle!" diye fısıldadı; sesi zayıf ve uzaklardan geldi kulağına -başkasınındı sanki. "*Jenny*'yi götürme! İhtiyacın yok! Bay Scabious bizi yeniden yola çıkaracak. Arkangel'dan kaçacağız..."

Pennyroyal ayağa kalktı. "Gerçekten, amma iflah olmaz bir romantiksin, Tom. Nereye kaçacağınızı sanıyorsun? Amerika'da yeşilin kırıntısı yok, unuttun mu? Bu kent buzda yavaş ve soğuk bir ölüme ya da Arkangel'ın ayrıştırma bölümünde ani ve sıcak bir ölüme gidiyor; her iki durumda da, o sırada ortalıkta olmaya hiç niyetim yok! " Anahtarları havaya atıp yakaladı, arkasını döndü. "Fırlamam gerek. Tekrar özür dilerim. Hoşça kal!"

Tom, kendini karın içinde sürüklemeye çalıştı, Hester'ı bulmalıydı, ama daha bir metre gidemeden, ona ne söyleyeceğini unutmuştu bile. Karda öylece yattı, biraz sonra uçuş motorlarının uğultusu ona kadar geldi, yükseldi, derken Pennyroyal *Jenny Haniver*'ı depolar labirentinden havalandırıp karanlığın içine sürerken, yavaş yavaş kayboldu. Bu pek de önemli gözükmedi o an. Hatta ölmek bile önemli gelmiyordu; ancak, Tilki Ruhları'nı atlattığı, İz Sürücüler'den kaçmayı başardığı, denizin altında acayip maceralardan sağ kurtulduğu düşünülürse, böyle bir son tuhaftı.

Kar yağmaya devam ediyordu, artık soğuk değil yumuşak ve rahattı, sessizliğiyle kenti örtüyor, tüm dünyayı huzur dolu bir düşle sarmalıyordu.

Telegram: @cinciva

33
İNCE BUZ

Gün doğduktan hemen sonra, makine bölümünde bir alkıştır koptu; anatekerin enkazı sonunda kesilip atılmış, Anchorage güney-güneybatı yönüne dönerek yeniden harekete geçmişti. Ama artık arkada büyük tekeri yoktu, koca kent tırtıllı paletlere kalmıştı, saatte ancak yirmi beş kilometre hızla ağır aksak emekleyebiliyordu. Kar yağışı kesildikçe, doğuda Arkangel pis pasak bir dağ gibi beliriyordu.

Freya, Bay Scabious'la birlikte kıç güvertesindeydi. Motor ustasının alnında pembe bir yara bandı vardı -bir Avcı'nın mermisi sıyırıp geçmişti; neyse ki, makine bölümünü geri alma savaşında tek yaralanan oydu: Avcılar, halkın sayıca üstünlüğünü görünce, Arkangel'ın keşif-banliyöleri tarafından kurtarılmayı beklemek üzere buza inip kaçmışlardı.

"Tek şansımız var," diye mırıldandı Scabious; Freya ile birlikte, yağmacı kentin camlarında yansımalar tutuşturan cansız gün ışığını seyrediyorlardı. "İyice güneye inersek, buz daha da incelecek, kovalamayı kesebilirler o zaman."

"Ama buz incelirse, biz de suya batmaz mıyız?"

Scabious başıyla onayladı. "O tehlike hep var. Eğer aradaki mesafeyi koruyacaksak, keşif ekipleri ve devriyelerle zaman yitirmeyi göze alamayız; mümkün olan son hızla devam etmeliyiz, gerisi şansa kalmış. Ya Amerika ya elveda, hı?"

"Evet," dedi Freya. Ama sonra, artık yalan söylemenin bir anlamı olmadığını hissederek, "Hayır," dedi. "Hepsi yalanmış, Bay Scabious. Pennyroyal Amerika'ya hiç gitmemiş. Her şeyi baştan sona uydurmuş. Bu yüzden Tom'u vurup, *Jenny Haniver*'ı alıp gitti."

"Aa, yaa?" dedi Scabious, kıza doğru bakarak.

Freya başka şeyler söylemesini bekledi, ancak gerisi gelmedi. "Ee, hepsi bu mu?" diye sordu. "Yalnızca 'Aa, yaa' mı? Pennyroyal'a inanmakla ne kadar budalalık ettiğimi söylemeyecek misiniz bana?"

Telegram: @cinciva

Scabious gülümsedi. “Doğrusunu isterseniz, Freya, o adamı daha ilk gördüğümde içime kurt düşmüştü. Nedense anlattıkları aklıma yatmadı.”

“Öyleyse neden bir şey demediniz?”

“Çünkü umutla yolculuk etmek, gideceğin yere varmaktan daha önemlidir,” dedi motor ustası. “Yüksek Buz’u geçme fikrinizi beğendim. Batıya yola çıkmadan önce bu kent nasıldı? Yürüyen bir enkaz -Gidecek bir yer düşünemeyecek kadar kedere boğulmuş insanlar kalmıştı üstünde yalnızca. İnsandan çok hayalet gibiydik. Bir de şimdiki halimize bak. Kendine bir bak. Yolculuk hepimizi silkeleyip kendine getirdi, tekrar yaşamaya başladık.”

“Fazla uzun sürmeyeceğe benziyor.”

Scabious omuz silkti. “Olsun. Hiç belli olmaz; belki bir yol buluruz. Eğer, o dev canavarın çenelerinden kurtulabilirsek tabii.”

Yan yana, sessizce durup, peşlerindeki kenti seyrettiler. Onlar baktıkça, daha da kararıp yaklaşıyordu sanki.

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi Scabious, “Pennyroyal’ın birini vuracak kadar ileri gideceğini düşünemezdim. Zavallı genç Tom’un durumu nasıl?”

Delikanlı mermer bir heykel gibi yatıyordu yatakta; İz Sürücü Kuşlar’la mücadelenin giderek iyileşen yara beresi bembeyaz yüzünde büsbütün ortaya çıkmıştı. Hester elini tuttuğunda buz gibiydi, belli belirsiz atan nabzı hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu.

“Çok üzgünüm, Hester.” Windolene Pye fısıltıyla konuşuyordu; sanki daha yüksek bir ses, Ölüm Tanrıçası’nın dikkatini Kışlık Saray’daki bu geçici hasta odasına çekecekti. Gece boyunca yaralılarla, özellikle de durumu en ağır olan Tom’la ilgilenmişti seyrüseferci. Yaşlanmış, bitkin ve yenik düşmüş gibiydi. “Elimden gelen her şeyi yaptım, ama mermi kalbinin yanına saplanmış. Kent böyle sallanıp dururken onu çıkarmaya cesaret edemedim.”

Hester başını salladı, gözünü Tom’un omuzuna dikmişti. Delikanlının yüzüne bir türlü bakamıyordu; Bayan Pye terbiye icabı üstüne bir örtü sermişti ama Hester’ın tarafındaki kolu ve omuzu açıktaydı. Solgun, hafif çilli, sivri bir omuz -ama Hester’ın o güne dek gördüğü en güzel şeydi. Uzanıp dokundu, kolunu okşadı; parmaklarının ardından yumuşak

Telegram: @cinciva

tüylerin yeniden dikilişini izledi, tenin altındaki güçlü tendonları, kasları hissetti, mavileşmiş bileğindeki zayıf nabzı duydu.

Kızın dokunuşuyla kıpırdayan Tom gözlerini araladı. "Hester?" diye mırıldandı. "*Jenny*'yi aldı. Özür dilerim."

Hester, Tom'un elini yüzüne değdirerek, "Sorun değil, Tom, sorun değil. Şu anda gemiye aldırmıyorum, yalnızca sen önemlisin," dedi.

Savaşın ardından onu bulmaya gelip de Tom'un vurulduğunu ve ölmek üzere olduğunu söylediklerinde, mutlaka bir yanlışlık var diye düşünmüştü Hester. Şimdi öyle olmadığını biliyordu. Freya'nın kentini Arkangel'ın çenelerine yollamasının cezasıydı bu. Oturup Tom'un ölmesini izlemek zorundaydı. Kendi ölümünün verebileceğinden çok çok daha acı vericiydi.

"Tom," diye fısıldadı.

"Yine bilincini yitirdi zavallıcık," dedi Bayan Pye'a yardım etmekte olan kadınlardan biri. Tom'un alnını soğuk suyla silmek için uzandı, birisi de Hester'a bir sandalye getirdi.

Başka bir yardımcının, "Belki baygın olması daha iyi," diye fısıldadığını duydu Hester.

Uzun pencerelerin gerisinde hava çoktandır kararmaya başlamıştı. Ufukta Arkangel'ın ışıkları uzanıyordu.

Güneş yeniden doğduğunda yağmacı kent hâlâ yaklaşıyordu. Kar yağışı kesilince, binalar tek tek seçilebiliyordu: Çoğunlukla fabrikalar ve söküm atölyeleri, kent kölelerinin uçsuz bucaksız hapishaneleri ve kurt-tanrının, tepe katın üstünde, bir roketatarla taçlanmış koca tapınağı. Yağmacı kentin gölgesi, buzun üstünden Anchorage'a doğru uzanırken, bir gözcü-havagemisi Masgard ve Avcıları'nın başına gelenleri öğrenmek üzere vızıldayarak yaklaştı, ama *Açık Hava Türbülansı*'nın yanık enkazı üstünde kısa bir süre süzüldükten sonra kuyruğu toplayıp yuvasının yolunu tuttu.

O gün Anchorage'a başka gelen olmadı. Arkangel Başkanı oğlu için yas tutuyordu ve konsey, günbatımında nasılsa ellerine geçmiş olacak bir ödül için bir gemiyi daha tehlikeye atmayı anlamsız buldu. Kent çenelerini açmış, Anchorage'ın kıç tarafındaki izleyicilere, onları bekleyen geniş ocakların ve söküm makinelerinin unutulmaz bir görüntüsünü sergiliyordu.

Telegram: @cinciva

O akşamüstü alelacele düzenlenen Yönetim Kurulu toplantısında, "Telsizle bağlantı kurup, Avcılar'ının başına gelenleri anımsatmalıyız onlara!" diye ahdetti Smew. "Geri çekilmezlerse, başlarına aynı şeyin geleceğini söyleriz."

Freya yanıt vermedi. Dikkatini tartışmaya yoğunlaştırmaya çalışsa da, aklı sürekli hasta odasına kayıyordu. Tom hâlâ hayatta mı, merak etti. Gidip yanında oturmayı çok isterdi, ama Bayan Pye, Hester'ın hep orada olduğunu söylemişti ve Freya, yüzü yaralı bu kızdan hâlâ korkuyordu - Avcılar'a yaptıklarından sonra daha da çok. Neden vurulan Hester olmamıştı? Neden Tom'un başına gelmişti sanki bu?

Scabious, Markiz'in görüş belirtmesi için yeterince bekledikten sonra, "Bence, işleri kötüleştirmekten başka şeye yaramaz, Smew," dedi. "Onları daha fazla kızdırmak istemeyiz."

Top ateşine benzer, derin bir gümleme pencere camlarını titretti. Herkes başını kaldırdı. "Bize ateş ediyorlar!" diye haykırdı Bayan Pye; Scabious'ın eline uzanmıştı.

"Yapamazlar!" diye bağırdı Freya. "Arkangel bile yapamaz..."

Pencereler dondan bulanıktı. Freya üstüne kürklerini geçirip balkona koştu, diğerleri de hemen arkasından. Yağmacının ne kadar yakında olduğu buradan iyi görünüyordu. Buzda hızla yol alan kızak-ayaklarının vızıltısı yeri göğü kaplamış gibiydi; öyle ki, bu meçhul düzlüğün huzurunu ilk kez mi bozuyor kentler diye merak etti Freya. Derken, o büyük gümleme yeniden duyuldu ve Markiz bu kez, top ateşi olmadığını anladı, bir buz kentinde yaşayanların korkulu rüyasıydı bu ses: Deniz-buzunun kırılma çatırtısı.

"Aman, Tanrılar!" diye mırıldandı Smew.

"Kaptan Köşkü'nde olmalıyım," dedi Bayan Pye.

"Motorlarımın başında olmalıyım," diye mırıldandı Scabious. Ama zaman yoktu, kimse yerinden kıpırdamadı; durup izlemekten başka yapılabilecek şey yoktu artık.

Freya, "Ah, hayır!" diyen kendi sesini duydu. "Ah, hayır, hayır, hayır!"

Bu kez gök gürültüsü gibi, daha keskin bir gümbürtü oldu. Freya, yağmacı kent de sesleri duydu ve buz frenlerine asıldı mı, anlamak için Arkangel'ın sarp yüzeyine baktı. Orada gördüğü, gözü dönmüş bir son hamle için her şeyin tehlikeye atılmasıydı. Freya balkon korkuluğuna sıkıca tutunup Buz Tanrıları'na dua etti. Onlara hâlâ inandığından pek de emin

Telegram: @cinciva

değildi, ama şu anda başka kim yardım edebilirdi ona? “Hızımızı artırın, Efendimiz ve Leydim,” diye yalvardı onlara, “buzdan aşağıya düşmemize izin vermeyin!”

Bir sonraki gümbürtü daha da güçlüydü ve Freya, bu kez kırığın açıldığını, sancak tarafında, beş yüz metre kadar ileride karanlık bir sırıtma gibi genişlediğini gördü. Anchorage sallanıp silkelendi ve yön değiştirdi.

Freya, dümencinin yapboz gibi çatlayan buzda umutsuzca rota tutturmaya çalıştığını düşündü. Tekrar bir yalpalama ve sarayda bir yerlerde cam eşyalar düşüp parçalandı. Gümlemeler ve çatırtılar çok sık ve dört bir yandan geliyordu artık.

Bu rotada daha fazla devam edemeyeceğini hisseden Arkangel, son bir hızla ileri atıldı. Çeneleri geniş geniş açıldı; güneş, dönen çelik diş kümelerinde parladı. Freya; işçilerin Ayrıştırma’ya inen merdivenlerden aşağıya koşturduğunu, kürklere bürünmüş seyircilerin avın yakalanışını seyretmek üzere, kendininkine çok benzeyen yüksek balkonlarda toplandığını gördü. Ve sonra, Arkangel’ın çeneleri Anchorage’ın ardına kapanmaya fırsat kalmadan, görkemli yapı olduğu gibi titreyip yavaşladı sanki. İki kentin arasına cam boncuktan bir tül çekilircesine, beyaz bir serpinti tabakası yükseldi havaya.

Serpinti, Anchorage’ın üstüne dondurucu bir yağmur gibi çarptı. Arkangel çılgınca tornistan etmeye çalışıyor, ancak altındaki buz parçalanıyor, tekerleri yüzeye tutunamıyordu. Yıkılan bir dağ gibi, ağır ağır öne devrildi; çenesi ve dip katın ön bölümleri zikzaklar halinde genişleyen karanlık suyun içine eğildi. Soğuk deniz, kentin ocaklarına dolarken sıcak buhar fıskıyeleri püskürdü, Avcı Kent Arkangel avının oyununa gelmiş, yaralı, devasa bir yaratık gibi böğürdü.

Ancak Anchorage’ın da başı dertteydi, halkından kimsenin yağmacının yenilgisini kutlamaya zamanı yoktu. Kent, tehlikeli biçimde iskele tarafına yatıyor, paletler buza tutunmaya çalışırken inliyor, dört bir yana serpinti damlaları savruluyordu. Freya daha önce böyle hareketler hissetmemişti hiç, bunun ne demek olduğunu bilmese de az çok tahmin edebiliyordu. Bayan Pye’ın ve Smew’ün ellerini tuttu -Bayan Pye zaten Bay Scabious’a sarılmıştı- hep birlikte yere çöktüler ve çağıldayan karanlık suların döne döne merdivenlerden yukarıya hücum ederek onları boğmasını beklediler.

Telegram: @cinciva

Beklediler. Beklediler. Işık yavaş yavaş soldu, ama yalnızca akşam çöküyordu. Kar yüzlerini yaktı.

Scabious biraz utanmış, "En iyisi bakayım, makine bölümüne inebilecek miyim," diyerek, sarmaş dolaş gruptan ayrıldı ve telaşla uzaklaştı. Freya bir süre sonra motorların durdurulduğunu hissetti. Kentin hareketleri biraz hafifler gibi olmuşsa da, zemin hâlâ dengesizce eğikti ve sarayın yapısında belli belirsiz, tuhaf bir dalgalanma vardı.

Smew ve Bayan Pye soğuktan kaçıp içeriye geri döndüler, Freya balkonda kaldı. Gece ve kar, Arkangel'ın enkazını örtmüşse de ışıklarını görebiliyor, kenti sert buzun üstüne çekmeye çalışan motorların uğultusunu duyabiliyordu Markiz hâlâ. Anchorage'a neler olduğu hakkında fikir yürütemiyordu; o tuhaf salınım devam ediyor, motorlar çalışmadığı halde, kapana kısılmış yağmacıdan giderek uzaklaşıyorlardı sanki.

İriyarı biri telaşla sarayın bahçesinden geçiyordu; Freya balkonun kenarından sarkarak ona seslendi: "Bay Aakiuq?"

Adam başını kaldırıp baktı; parkasının kürklü kapüşonu, koyu tenli yüzünü beyaz bir çember içine almıştı. "Freya? İyi misiniz?"

Freya başını salladı. "Neler oluyor?"

Aakiuq ellerini ağzının çevresine siper ederek bağırdı: "Sürükleniyoruz! Buzun kıyısına ulaşmış olmalıyız, üstünde durduğumuz parça kopup ayrıldı."

Freya, kentin kıyısındaki karanlığa dikkatle baktı. Hiçbir şey göremiyordu, ama hiç değilse güverte plakalarının inip kalkmasındaki tuhaflık anlam kazanmıştı şimdi. Anchorage, güneşlenen bir şişkonun denizyatağıyla suda sürüklenmesi gibi, buzdan salı üstünde tehlikeli bir dengede yüzüyordu. Ölü Kıta'nın göbeğine kadar uzanan kalın deniz-buzu düzlüğü buraya kadardı demek! Freya, bomboş gökyüzüne doğru, "Pennyroyal!" diye bağırdı. "Bizi bu duruma düşürdüğün için tanrılar seni cezalandıracak!"

Ama tanrılar Profesör Pennyroyal'ı cezalandırmadı. Çaldığı altınların bir bölümünü Arkangel'dan tası tarağı toplamış uzaklaşan bir tankerden yakıt almaya harcamış ve doğuya dönüp, yağmacı kentin buz tarlalarında açtığı geniş izi takip ederek çoktan uzaklaşıp gitmişti. Çok iyi bir havacı değildi,

Telegram: @cinciva

ama şanslıydı; hava onu fazla zorlamadı. Grönland'ın doğusunda küçük bir buz kentine rastladı, orada *Jenny Haniver*'ı başka bir renge boyattı, adını değiştirdi ve onu güneye uçurması için Kewpie Quinterval adında güzel bir kadın havacı tuttu. Birkaç hafta içinde Brighton'a geri dönmüş, arkadaşlarını buz kaplı kuzeydeki macerasının öyküleriyle eğlendiriyordu.

Aynı anlarda, Arkangel Başkanı da kentinin kurtarılamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Zenginlerin çoğu tüymüştü zaten; havayatları ve dolmuş-havagemileri seli halinde doğuya doğru akın etmişlerdi (Blinkoe'nun beş dul karısı, *Eğreti Sinyal*'deki boş yatakları satarak Jaegerstadt Ulm'un üst katlarında muhteşem bir villa alacak kadar para edinmişlerdi). Bütün o karmaşa sırasında güverte-altı bölgesinin denetimini ele geçirmiş olan köleler de, çaldıkları yük gemileriyle havalanarak ya da kaçırdıkları keşif kızakları ve paravan-banliyölerle buza inerek uzaklaşıyorlardı. Sonunda, kentin boşaltılmasına yönelik bir genelge yayınlandı ve kara kışın ortasında Arkangel, yavaş yavaş beyazlara bürünüp, gittikçe kalınlaşan kar örtüsü altında şeklini yitiren büyük, karanlık bir iskelet halinde bomboş kalakaldı.

Kış ilerlediğinde, soğuğa dayanıklı birkaç Kar Mecnunu hurdacı kasaba enkaza uğradı, yakıt tanklarını boşaltıp, kaçıp giden halkın geride bıraktığı değerli eşyayı kaldırmak için kente seferler yaptı. Baharda da gelenler oldu; toplayıcı havagemisi sürüleri leş kargaları gibi geldi, ama enkazın altındaki buz gitgide incelmeye başlamıştı.

Yaz ortasında, gece yarısı güneşinin o tuhaf alacakaranlığıyla aydınlanan devasa yağmacı kent, parçalanan buzun büyük bombardımanı ortasında titreyerek tekrar harekete geçti ve kat kat denizin içine kayıp, aşağıdaki soğuk ve ayrıksı âleme doğru son yolculuğuna çıktı.

O yaz, Shan Guo'dan Mobillik Karşıtları Birliği'nin içinde darbe olduğu haberi geldi; Yüksek Konsey devrilmiş ve yerine, tunç maskeli bir İz Sürücü'nün komuta ettiği, Yeşil Fırtına adlı bir grup geçmişti. Haber, Av Alanı'nda kimsenin fazla dikkatini çekmedi. Birkaç Mobillik Karşıtı'nın kendi aralarında dalaşmasından onlara neydi? Paris, Manchester, Prag, Mobilgrad, Gorky ve Peripatetiapolis'in güvertelerinde hayat her zamanki gibi devam ediyordu. Herkes Arkangel'ın düşüşünden söz ediyor ve istisnasız *herkes,* Nimrod B. Pennyroyal'ın şaşkınlık yaratan yeni kitabını okuyordu.

Telegram: @cinciva

FEWMET VE SPRAINT YAYINCILIK'IN SON KİTABI!
GÜZEL AMERİKA & YILAN TANRI'NIN ZİGGURAT KENTLERİ
kitaplarının yazarından kentler-arasında-çoksatan bir eser daha

İHANET ALTINI

Yazan Profesör Nimrod B. Pennyroyal

TALİHSİZ KENTİNİ YÜKSEK BUZ'DAN GEÇİRİP AMERİKA'YA GÖTÜRMEKTEN BAŞKA ŞEY DÜŞÜNMEYEN, GÜZEL AMA KAÇIK GENÇ BİR MARKİZ TARAFINDAN TUTSAK EDİLEN ADAMIN, ANCHORAGE'DA YAŞADIĞI MACERALARIN YÜREK DAĞLAYICI VE TUTKULU GERÇEK HİKÂYESİ!

• • •

Profesör Pennyroyal'ın buzun altından çıkagelen parazit-korsanlara karşı savaşına şaşıracaksınız!

•

Profesör'ün, Grönland'ın vahşi batısındaki karlı doğaya ve orada avlanan yabani kentlere ilişkin izlenimleriyle ürkeceksiniz!

•

Şekilsiz bir genç kadın havacının trajik öyküsüne, Profesör Pennyroyal'a duyduğu umutsuz aşkın onu, Anchorage'ı korkunç yağmacı kent Arkangel'a satma ihanetine sürüklemesine ağlayacaksınız!

•

Profesör Pennyroyal'ın Avcılar'a karşı tek başına kazandığı zaferi alkışlayacaksınız!

•

Profesör'ün, buz kentlerinin en güzeli Anchorage'ın son günleriyle ilgili anlattıkları ve meçhul bir denizin buzlu sularına batan kentten cesurca kaçışı karşısında titreyeceksiniz!

• • •

Telegram: @cinciva

34
SİSLER ÜLKESİ

Oysa Anchorage batmamıştı. Güçlü akıntılarla Arkangel'dan uzaklara, yoğun sisin içine sürükleniyor, üstüne tünediği kırık dökük buzdan sal bazen, denizde yüzen başka buzlalara sürtünüyordu.

Gün yeniden ışıdığında, kent halkının çoğu üst katın pruva korkuluklarında toplandı. Motorlar kapatılmış olduğundan, yapacak az iş vardı, konuşulacak fazla şey de yoktu; gelecek öyle kasvetli ve kısa görünüyordu ki, hiç kimse lafını etmek istemiyordu. Sessizce dikilmiş, dalgaların buza çarpmasını dinliyor, yer değiştirip duran sisin arasından bu yepyeni, tuhaf manzarayı -denizi görmeye çalışıyorlardı.

Freya, Yönetim Kurulu'yla birlikte ön taraftaki gözlem güvertesine yürürken, "Sizce bu, donmamış koca bir göl olabilir mi, yoksa açık denizin dar bir uzantısı mı?" diye sordu umutla. Bir markizin Su Mezar'a Giderken ne giymesi gerektiğinden emin olamadığı için, işlemeli eski bir anorak ve annesine ait buz-saltanat kayığıyla yolculuklarda hep giydiği fok derisi çizmelerini üstüne geçirmiş, bunlarla uyumlu bir ponponlu şapka takmıştı. Şimdi buna pişmandı, çünkü ponponlar uygunsuz bir neşeyle zıplayıp duruyor, iyimser olması gerektiği hissini veriyordu ona. "Belki bunu sürüklenerek aşar, üstünde ilerleyebileceğimiz güvenli bir buz buluruz yine?"

Yaralılarla ilgilenmekten solmuş ve yorgun düşmüş olan Windolene Pye başını salladı. "Bu suların kış iyice bastırmadan donacağını sanmam. Bence, ıssız bir sahile vurana ya da kırılıp batana kadar bu buzla sürüklenmeye devam edeceğiz. Zavallı Tom! Zavallı Hester! Bunca yolu bizi kurtarmak için geldiler, ama hepsi boşuna!"

Bay Scabious kolunu onun omuzuna attı, kadın minnetle ona yaslandı. Freya başını çevirdi; utanmıştı. Onlara, Arkangel'ın peşlerine düşmesine Hester'ın neden olduğunu söylemeli mi diye düşündü, ama zavallı kız, ölüm döşeğindeki Tom'un başında gece gündüz nöbet tutarken, bu her

Telegram: @cinciva

nedense insafsızlık gibi göründü. Hem, Anchorage'ın şu anda iyi bir kadın kahramana ihtiyacı vardı. Avcılar konusunda sahtekâr Pennyroyal'ın suçlanmasına göz yummak çok çok daha iyiydi. Zaten, öteki her şeyden dolayı suçlanması gereken oydu.

Buzlanın hemen önünde parlak siyah bir sırt yüzeye çıktığı sırada, Freya söyleyebilecek bir şeyler arıyordu hâlâ.

Bir balina gibi, beyaz sular akıtarak yükselen ve tıslayarak su püskürten şeyin balina olduğunu sandı herkes; derken, metal gövdenin üstündeki perçin dizilerini fark ettiler -kapakları, pencereleri ve şablon yazıları.

Smew, kurt-tüfeğini kaptığı gibi koşarak, "Yine o parazit iblisler!" diye bağırdı. "Daha çok yağmaya geldiler!"

Debelenen araç buzlanın kenarlarına tutunmak için örümcek bacaklarını uzattı ve kendini sudan yukarı çekti. Makine bölümünden silahlı adamlar onu karşılamak üzere kızaklarla yola çıkmıştı bile. Kapak hızla açılırken, Smew tüfeğini kaldırıp dikkatle nişan aldı.

Freya uzanıp tüfeği itti. "Hayır, Smew. Yalnızca bir kişi var."

Bu yalnız araç açıkça yüzeye çıktığına göre, bir tehdit olamazdı. Freya, parazitin kapağından sürünerek çıktığı an, Scabious'ın adamlarınca aşağıda kıskıvrak yakalanan inatçı, sıska kişiye dikkatle baktı. Seslerin yükseldiğini duyuyor, ama ne söylediklerini anlayamıyordu. Smew, Scabious ve Bayan Pye'la birlikte, kentin eteklerine inen merdivenlerin başına koşturdu hemen; tutsağın yukarıya, huzuruna çıkarılmasını heyecanla bekledi. Oğlan yaklaştıkça, mor, sarı ve yeşil renkler içinde, şekli bozulmuş suratıyla daha da korkunç görünür olmuştu. Parazit mürettebatının hırsız olduğunu biliyordu, ama canavar olduklarını hiç düşünmemişti!

Biraz sonra Freya'nın karşısında dikiliyordu yabancı: Canavar değildi, dehşetli şeylere maruz kalmış, Markiz'in yaşıtı bir oğlandı. Dişlerinden bazısı eksikti, boynunda kıpkırmızı, korkunç bir ip izi vardı, ama yara kabuğu ve hafiflemiş çürük maskesinin gerisinden ona bakan gözleri siyah, parlak ve epey de hoştu.

Freya kendini toparladı, bir markiz gibi konuşmaya çalıştı. "Anchorage'a hoş geldiniz, yabancı. Sizi buraya getiren nedir?"

Mukoza ağzını açıp kapattı, ne diyeceğini kestiremedi. Bildiği suların dışındaydı. Grimsby'den yola çıktığından beri bu ânı kurup durmuştu, ama yaşamının büyük bölümünü onlardan saklanmaya çalışarak geçirdiğinden,

Telegram: @cinciva

bu kadar çok Vasat'ın ortasında açık açık dikiliyor olmaktan huzursuzdu. Freya da onu biraz şoke etmişti. Yalnızca oğlan gibi kesilmiş saçları değildi sebep; hatırladığından daha iri ve uzun boylu görünüyordu, yüzüne renk gelmişti, ekranlarda görmeye alıştığı solgun, dalgın kız değildi. Arkasında Scabious, Smew, Bayan Pye ve kentin yarısı durmuş, gözlerini ona dikmişlerdi. Her şeye karşın Grimsby'de ölmek daha mı kolay olurdu diye düşünmeye başladı Mukoza.

Freya'nın yanında duran cüce, tüfeğiyle Mukoza'nın belini dürtükleyerek, "Konuş, evlat!" diye emretti. "Görkemli Hanımefendi sana bir soru sordu!"

Mukoza'yı yakalayanlardan biri, "Üstünden bu çıktı, Freya," dedi - Yamulmuş teneke bir tüp tutuyordu. Freya'nın arkasındaki topluluk, korku nidalarıyla geriledi, ama Freya eski moda belge kabını tanımıştı. Kutuyu adamın elinden aldı, kapağını çevirerek açtı ve rulo halindeki kâğıtları dışarı çıkardı. Yine Mukoza'ya çevirdi bakışlarını, gülümsüyordu.

"Nedir bunlar?"

Ganimet Böceği yüzeye çıktığından beri hissettirmeden artan esinti, Freya'nın elindeki kâğıtları çekiştiriyor, yılların sarartıp kırıştırdığı kenarlarını titretiyordu. Mukoza uzanıp kaptı onları. "Dikkatli olun! Onlara ihtiyacınız var!"

"Niye?" diye sordu Freya, bakışlarını eğerek. Oğlanın bileklerinde ellerini bağlayan kordonun kestiği yerde kırmızı izler vardı -kâğıtlarda da kırmızı işaretler, pas rengi mürekkeple eski stilde yazılmış sözcükler, enlem ve boylamlar, kıvrımlı bir sahilin ince çizgisi. Lastik damgayla yapılmış bir uyarı şöyle diyordu: *Reykjavik Kütüphanesinden Çıkarılması Yasaktır.*

"Bu, Snøri Ulvaeusson'un haritası," dedi Mukoza. "Amca onu yıllar önce Reykjavik'ten çalmış olmalı ve o zamandan beri de harita odasında duruyordu. Notlar da var. Amerika'ya nasıl gidileceği yazıyor."

Freya onun iyi kalpliliğine için için gülerek, başını salladı. "Boşuna artık. Amerika ölü."

Mukoza, açıklama telaşıyla kızın eline sarıldı. "Hayır! Yolda gelirken hepsini okudum. Snøri sahtekâr değildi. Gerçekten yeşil araziler bulmuş. Gerçi Profesör Pennyroyal'ın hayal ettiği gibi büyük ormanlar değil. Ayılar yok. İnsan yok. Ama bazı yerlerde otlar, ağaçlar varmış..." Mukoza değil bir ağaç, hiç çimen görmemişti hayatında; düş gücü onu hep hayal kırıklığına

Telegram: @cinciva

uğratırdı. “Bilmiyorum. Hayvanlar, kuşlar, sularda balıklar olacaktır. Yerleşikliğe geçmeniz gerekebilir, ama orada yaşayabilirsiniz.”

“İyi de, oraya ulaşmamız asla mümkün olmayacak,” dedi Freya. “Gerçek bile olsa, oraya asla gidemeyeceğiz. Akıntıyla sürükleniyoruz.”

Freya’nın omuzunun üstünden haritayı incelemekte olan Bay Scabious, “Hayır…” dedi. “Hayır, Freya, bunu başarabiliriz! Üstünde durduğumuz buz parçasını dengeleyebilir ve birkaç pervane de uydurabilirsek…”

“Uzakta değil,” dedi Bayan Pye; Freya’nın öteki omuzunun üstünden uzanıp, parmağını, haritada *Vineland* yazan, girintili çıkıntılı, derin bir körfeze koydu. İçinde serpilmiş pek çok ada gösterilmişti -Öyle küçüktüler ki, birer mürekkep lekesi sanılabilirdi, ama Snøri Ulvaeusson hepsinin üstüne çocuksu birer ağaç deseni kondurmuştu. “Aşağı yukarı bin kilometre. Katettiğimiz onca mesafenin yanında hiçbir şey!”

“Daha ne düşünüyoruz ki?” Scabious, Mukoza’ya doğru döndü; makine bölümünde hayalet gibi belirip durarak bu zavallı yaşlı adamı neredeyse delirttiğini anımsayan Mukoza, birkaç adım geriledi. Bakışları buz kesip uzaklara daldığına göre, Scabious da aynını anımsamışa benziyordu; uzun bir an boyunca, kalabalığın gergin kıpırtısı ve Freya’nın elindeki kâğıtların esintiyle hışırdamasından başka ses duyulmadı. “Bir adın var mı, evlat?” diye sordu Scabious.

“Mukoza, efendim,” dedi oğlan.

Scabious elini uzatıp gülümsedi. “Eh, üşümüş görünüyorsun, Mukoza, açsın da. Seni burada ayakta bekletmeyelim. Bütün bunları sarayda tartışabiliriz.”

Freya âdetleri anımsadı. “Elbette!” dedi; çevresindeki kalabalık harita hakkında heyecanla konuşarak dağılmaya başlamıştı. “Kışlık Saray’a gelmelisiniz, Bay Mukoza. Smew’den sıcak çikolata yapmasını isteyeceğim. Smew *nerede?* Ah, boş verin, ben kendim de yapabilirim…”

Böylece, Markiz önde, aralarında tedirgin yürüyen Mukoza’yla birlikte Scabious ve Bayan Pye hemen arkada, Rasmussen Bulvarı boyunca ilerlediler; denizden çıkan oğlanın yeni bir umut getirdiği haberi yayıldıkça, bu tuhaf geçit alayına katılmaya koşanların sayısı arttı: Aakiuq’lar, Umiak’lar, Bay Quaanik ve ite kaka yol açıp öne geçmeye çalışan Smew. Freya, eski teneke kabının içindeki Snøri Ulvaeusson’un haritasını sallayarak hepsiyle gülüp şakalaşıyordu. Soylulara yaraşır bir davranış sayılmazdı pek; anne ve babası, ona görgü kurallarını öğreten

Telegram: @cinciva

eğitmeni ya da oda hizmetçileri onaylamazlardı bunu, biliyordu, ama umurunda değildi. Onların hepsinin dönemi geçmişti. Şimdi markiz, Freya'ydı.

Telegram: @cinciva

35
BUZ - GEMİ

Sonraki günlerde Anchorage ne çekiç sesleriyle, ne gürültü patırtıyla inledi! Uzun geceler boyunca ne çalışma lambaları parladı; Scabious'ın denetiminde, yedek güverte plakalarından eğreti pervane kanatları kesilirken, eski palet motoru kapaklarından destek kirişleri yapılırken ne kıvılcımlar yağdı! Motorlar denenirken, kam milleri, triger kayışları ayarlanırken ne teklemeler, ne homurtular duyuldu! Mukoza buzlarda delik açmak için *Ganimet Böceği*'ni kullandı, yeni pervaneler dikkatle kentin altındaki suya indirildi; bu sırada Scabious da eğreti dümeni denedi. Hiçbiri iyi çalışmasa da, bir arada yeterince iş görüyordu. Mukoza'nın gelişinden bir hafta sonra motorlar ciddi ciddi çalıştırıldı; Freya ayağının altında kentinin amaçlı harekete geçtiğini, su buz-geminin kıyılarında oynaşırken, kendini denizde ağır ağır, ağır ağır ilerlettiğini hissetti.

Anchorage güzün hâlâ son demlerini yaşadığı enlemlere doğru yol aldıkça, günler yavaş yavaş uzadı, buz dağları azaldı ve pusu delen güneş ışınları ısındı.

Hester, yolculuğun bu son haftalarında kenti meşgul eden partilerin, planlama toplantılarının ve şarkı söylemelerin hiçbirine katılmadı. Hatta, Søren Scabious ve Windolene Pye'ın düğünlerine bile gitmedi. Zamanının çoğunu Kışlık Saray'da Tom'la geçirdi ve daha sonra dönüp o günlere baktığında, anımsadığı şeyler doğadaki aşamalar -ölü adalar, Anchorage'ın dürte dürte geçebildiği kalın buz parçası çorbaları ve Amerika'nın ufukta yükselen cansız dağları- değil, Tom'un iyileşmesinin çok daha minik aşamaları oldu.

Günün birinde, Bayan Pye bütün cesaretini ve tıp kitaplarında bulabildiği bütün bilgileri birleştirdi ve Tom'a neşteri vurdu; uzun bir cımbızla delikanlının bedenine, ıslak ıslak, belirsizce çarpan nabzına doğru

Telegram: @cinciva

sokuldu... Gerçi Hester o anda bayılmıştı ama kendine geldiğinde Bayan Pye ona tabanca mermisini uzattı -kimseye zarar veremezmiş gibi görünen, yamulmuş, gri mavi küçük bir metal parçası.

Derken günün birinde, Tom gözlerini ilk kez açtı ve konuştu; Londra, Pennyroyal ve Freya'yla ilgili, ateşin etkisinde anlamsız sayıklamalardı, ama hiç yoktan iyiydi; Hester elini tuttu, alnını öptü ve seğirmelerle dolu, mırıltılı bir uykuya dalması için yatıştırdı onu.

Tom artık ölüm tehlikesini atlattığından, Freya onu sık sık ziyarete geliyor, hatta Hester kimi zaman delikanlının yanında oturma nöbetini devralmasına bile razı oluyordu, çünkü o sıralarda Hester da kendini iyi hissetmez olmuştu, sanki yüzen kentin devinimi ona dokunuyordu. Önceleri iki kızın arası iyi değildi, ama birkaç ziyaretten sonra Hester gücünü toplayıp sordu: "Onlara söyleyecek misin?"

"Kime neyi söyleyeceğim?"

"Sizi Arkangel'a satanın ben olduğunu herkese söyleyecek misin?"

Freya da bunu sorup durmuştu kendine; yanıt vermeden önce bir süre düşündü. "Söylersem ne olur?"

Hester bakışını döşemeye dikti, kalın halının katını aşınıp eskimiş çizmesiyle düzeltti. "Söylersen burada kalamam. Başka bir yerlere giderim, Tom da sana kalır."

Freya gülümsedi. Tom'dan her zaman çok hoşlanacaktı, ama ona duyduğu tutku Grönland buzunun bir yerinde solup gitmişti. "Ben Anchorage Markizi'yim," dedi. "Evliliğim politik yarar sağlamalı, kentin alt katlarından biriyle belki ya da-" (Durakladı, Mukoza'nın, ne kadar sevimli ve beceriksiz olduğunu düşününce yüzü kızardı hafiften.) "Her neyse," diye devam etti çabucak, "kalmanı istiyorum. Anchorage'ın senin gibi birine ihtiyacı var."

Hester başını salladı. Uzun zaman önce babası da, Yukarı Londra'nın bir odasında Magnus Crome'la tam bunun gibi bir konuşma yapmış olmalıydı. "Öyleyse, ne zaman bir sorun olsa -mesela, Amca ve Yitik Oğlanları küçük yerleşiminizi bulacak olsa ya da hava-korsanları saldırsa ya da Pennyroyal gibi bir hainin sessizce ortadan kaldırılması gerekse— pis işlerini benim yapmamı isteyeceksin?"

"Eh, bu konuda oldukça başarılı görünüyorsun," dedi Freya.

"Peki, ya bunu kabul etmezsem?"

Telegram: @cinciva

“O zaman Arkangel konusunu herkese anlatırım,” dedi Freya. “Yok, kabulse, bu aramızda sır olarak kalır.”

“Bu şantaj,” dedi Hester.

“Aa, öyle mi? Tüh!” Freya pek memnun görünüyordu; sonunda bir kenti yönetmenin yolunu yordamını kavramıştı sanki.

Hester bir an onu dikkatle inceledi, sonra çarpık sırıtışıyla gülümsedi.

En sonunda, yolculuğun bitimine doğru bir gece geldi ki, Tom’un yatağının yanında bir sandalyenin tepesinde, yarı uyanık düş gören Hester, kısık, tanıdık bir sesin, “Het?” demesiyle uyandı.

Silkindi, delikanlının üstüne eğilip alnına dokundu, solgun, endişeli yüzüne gülümsedi. “Tom, iyileşiyorsun!”

“Öleceğimi sandım,” dedi.

“Az kalsın ölüyordun.”

“Ya Avcılar?”

“Hepsi gitti. Arkangel da, gerilerde bir yerde buz kapanına sıkışıp kaldı. Güneye, eski Amerika’nın tam göbeğine doğru ilerliyoruz. Şey, teknik olarak eski Kanada da olabilir; kimse o zamanlar sınırın nereden geçtiğini bilmiyor.”

Tom kaşlarını çattı. “Öyleyse, Profesör Pennyroyal yalan söylemiyordu? Ölü Kıta gerçekten yine yeşermiş, hı?”

Hester başını kaşıdı. “Bunu bilmiyorum. Şu eski harita çıktı ortaya — çok karmaşık. Başta, Pennyroyal’dan sonra neden tekrar Snøri Ulvaeusson’a güvenmemiz gerektiğini anlayamamıştım ama buralarda kesinlikle yeşil kümeler var. Bazen sis kalktığında, dağların yamaçlarına, hayata sarılırcasına tutunmuş eğri büğrü küçük ağaçlar falan görünüyor. Sanırım, o havacı söylentilerine yol açan şey bunlardı; ama Pennyroyal’ın vaat ettikleriyle hiç ilgisi yok. Burası Av Alanı değil. Bir iki ada var, o kadar. Anchorage durağan bir yerleşim olmak zorunda kalacak.”

Tom endişelenmişe benziyordu; Hester delikanlının elini sıkıp, onu korkuttuğuna lanet etti; Tom gibi kentlilerin çıplak toprakta yaşamaktan nasıl ödleri koptuğunu unutuvermişti. “Ben de bir adada doğdum, unuttun mu? İyiydi. Burada güzel bir yaşam süreceğiz.”

Telegram: @cinciva

Tom, gözleri kızın yüzünde, başını sallayarak gülümsedi. Hester iyi görünüyordu; biraz solgundu ve hâlâ hiçbir güzellik anlayışına uymuyordu, ama hapishane giysilerinden kurtulmak için Poyraz Revak'taki bir mağazadan aldığını söylediği yeni siyah giysileriyle çok etkileyiciydi. Saçlarını yıkamış, gümüşi bir şeyle arkasında toplamıştı ve delikanlının hatırladığı kadarıyla, Tom onu izlerken ilk kez yüzünü gizlemeye çalışmıyordu. Uzanıp kızın yanağını okşadı. "Peki, sen iyi misin? Biraz beyaz gibisin."

Hester güldü. "Nasıl göründüğümü fark eden tek kişi sensin. Yani, apaçık ortadaki halim dışında. Bir süredir midem bulanıyor." (Deniz tutması şikâyetiyle başvurduğu Windolene'nin bulgusunu Tom'a şimdilik söylememek daha iyi olacaktı. Şok onu yine hasta edebilirdi.)

Tom, kızın dudaklarına dokundu. "Şu adamları öldürmek zorunda kaldığın için berbat hissettiğini biliyorum. Shrike'ı, Pewsey'yi ve Gench'i öldürdüğüm için ben de hâlâ suçluluk duyuyorum. Ama senin suçun değildi. Öyle yapman gerekiyordu."

"Evet," diye fısıldadı kız -Birbirlerinden bu kadar farklı olmalarına gülümsedi, çünkü Masgard'ın ve Avcılar'ının ölümünü düşündüğünde zerre suçluluk duymuyordu; tersine, bir tür tatmin, bu işten yırtmış olmaktan dolayı mutlu bir şaşkınlık hissi içindeydi. Yatağa, Tom'un yanına uzanıp ona sarıldı, Anchorage'a ilk ayak bastıkları günden beri yaşadıklarını geçirdi aklından. Tom'un uyuduğundan emin olduğunda, "Ben Valentine'ın kızıyım," dedi usulca ve orada, kollarının arasında Tom, karnında Tom'un bebeğiyle öylece uzanmış yatarken, Valentine'ın kızı olmak pekâlâ iyi göründü ona.

Freya uyandığında perdelerin arasından kurşuni bir gün ışığı kendini gösteriyordu. Sarayının dışında, sokaklarda bağrışmalar vardı. "Kara göründü! Kara göründü!" Bu haber sayılmazdı, çünkü Anchorage, dar uzun körfezden aşağıya, Snøri Ulvaeusson'un Vineland adını verdiği bölgeye doğru dikkatle ilerlediğinden günlerdir karaya çok yakındı zaten. Ancak, bağrışmaların ardı kesilmedi. Freya yataktan çıktı, üstüne sabahlığını geçirdi, perdeyi açtı, uzun pencereyi de açıp balkonun soğuğuna çıktı. Buz kadar berrak bir tan ağarıyordu. Kentin her iki yanında, yer yer karla kaplı

Telegram: @cinciva

siyah dağlar, kendi yansımalarının kenarına çökmüş duruyor, sarp kayalıkların, çakıllık bayırların arasında, kel kafada bitmiş saçlar gibi cılız küçük çam ağaçları göze çarpıyordu. İşte orada ...

Freya balkon korkuluğunu iki eliyle sıktı, donmuş metalin avuçlarını ısırmasına sevindi, demek ki gördüğü düş değildi. Önlerinde, durgun suyun tepesinde asılı pusun içinden bir adanın silueti beliriyordu. Yükseklerde çam ağaçları ve geçen yazın, rengi solmuş altın paraya benzer, avuç dolusu yaprağını hâlâ koruyan huş ağaçları gördü. Süpürgeotlarıyla yeşile, kuru eğreltiotlarıyla pas rengine bürünmüş yamaçlar gördü. Karın, üvez, karaçalı ve meşe koyuluklarını dantel gibi bezediğini gördü -Daha da ileride, ışıldayan bir boğazın karşı kıyısında bir ada ve bir tane daha. Freya yüksek sesle güldü; ayaklarının altında, onu batının gizli sığınaklarına taşımayı başaran kentinin yalpalayıp yavaşlayarak son kez titrediğini hissetti.

Telegram: @cinciva

PHILIP REEVE

1966'da İngiltere'nin Brighton kentinde doğan Philip Reeve, uzun yıllar bir kitapçıda çalıştı ve amatör olarak sinemayla ilgilendi. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlanırken, 1994'ten bu yana 40'ı aşkın kitap resimledi. Özellikle, *Murderous Maths* (Öldürücü Matematik), *Horrible Histories* (Dehşetengiz Tarih), *Dead Famous* (Ölü Ünlüler) ve *Urgum Baltalı Kahraman (Urgum the Axeman)* gibi çocuk kitaplarına yaptığı desenlerle tanınan Reeve, 2001'de yazdığı ilk romanı *Yürüyen Kentler'le (Mortal Engines)* 2002 Gold Nestlé Smarties ve 2003 Blue Peter Yılın Kitabı ödüllerini aldı. Ardından, devam kitabı *İhanet Altını (Predator's Gold),* bu kez Amerikan Kütüphaneler Birliği'nin (ALA) 2005 En İyi Kitap ödülünü kazandı. Uzak bir gelecekte, yok oluşun eşiğindeki dünyada tekerlekler üstünde hareket eden kentlerle kurguladığı dizinin üçüncü kitabı *Cehennem Makineleri (lnfernal Devices),* dördüncüsü ise, yazara Guardian Roman Ödülü'nü kazandıran *Karanlık Düzlük (A Darkling Plane)* oldu. Fantastik üçlemesi *Şafak Feneri'ni (Larklight)* yazdıktan sonra, *Fever Crumb, A Web of Air* (Hava Sarmalı) ve *Scrivener's Moon* (Scrivener Ay'ı) adlı kitaplarıyla bilimkurguyla fantastik edebiyatın içiçe geçtiği "Yürüyen Kentler" *(Predator Cities)* dizisini sürdürdü. Kral Arthur'un öyküsünü anlattığı *Here Lies Arthur* (Arthur Burada Yatıyor) ile 2008 Carnegie Ödülü'ne değer görülen Reeve, eşi ve oğluyla birlikte İngiltere'de, Dartmoor'da yaşıyor.

Telegram: @cinciva

[←]

1.İng. Liman; sığınma ya da demirleme yeri.

[←]

2.İng. Başmelek. (ç.n.)

[←]

3.Sözcüğün kaynaklandığı Vinland, Leif Eriksson'ın yaklaşık MS 1000'de Kuzey Amerika'da ziyaret ettiği ağaçlık bölgedir. Yeri tam bilinmemekte, Kanada'nın Atlas Okyanusu'na bakan doğu ya da kuzeydoğu kıyılarında bulunduğu sanılmaktadır. (ç.n.)

Telegram: @cinciva

İHANET ALTINI

Hester elini boynuna götürmeye çabaladı; ama ilaç etkisini çok çabuk gösteriyordu, kol ve bacakları artık itaat etmez olmuştu. Bağırmaya uğraştıysa da, baykuş ötüşü gibi bir ses çıkarabildi yalnızca. İleriye doğru bir adım attı, düştü, yüzü adamın çizmelerinin dört beş santim yakınına geldi. Adamın, "Çok üzgünüm," dediğini duydu; sesi titrek ve uzaktı.

Dev kent Anchorage, demir paletler üstünde Ölü Kıta'ya doğru Buz Diyarı boyunca ilerliyordu. Sokaklarında hayaletlerin ve deliliğin kol gezdiği bu tuhaf kent, kurşunlarla delik deşik, başıboş sürüklenen bir havagemisinin umutsuz iki pilotu Tom ve Hester için bir sığınak olabilir miydi?.. İngiltere'den sonra Amerika'da da ödüller kazanan **Philip Reeve**'in, dünya edebiyatının en etkileyicilerinden sayılan bilimkurgu dizisinin ikinci kitabı.

YÜRÜYEN KENTLER

1 YÜRÜYEN KENTLER
2 İHANET ALTINI
3 CEHENNEM MAKİNELERİ
4 KARANLIK DÜZLÜK

www.on8kitap.com
www.facebook.com/on8kitap
www.twitter.com/on8kitap

ISBN 978-605-4603-34-3

GÜNIŞIĞI kitaplığı

ON8

www.on8kitap.com

Telegram: @cinciva